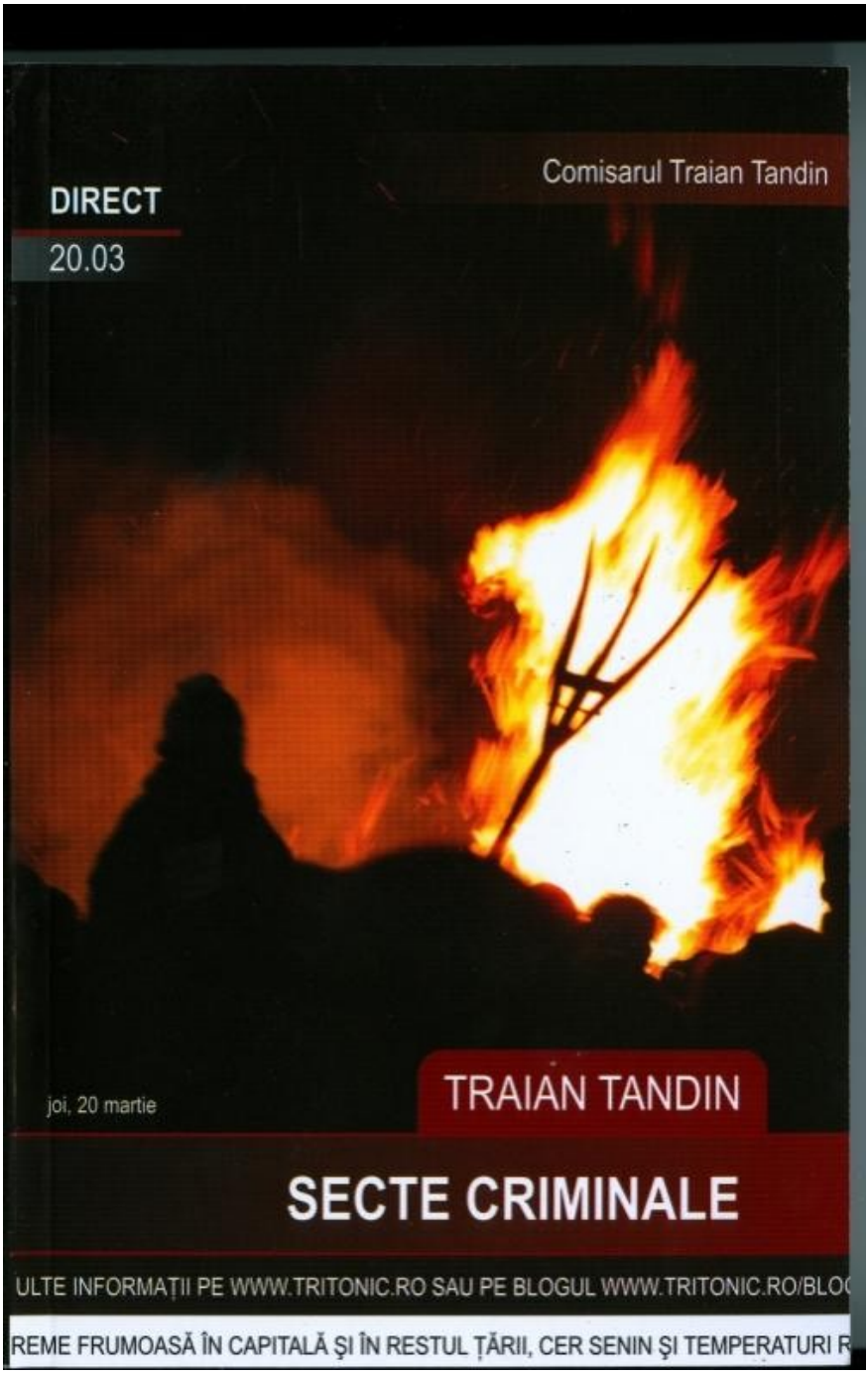
Comisarul Traian Tandin
DIRECT
20.03
joi, 20 martie
TRAIAN TANDIN
SECTE CRIMINALE
ULTE INFORMAȚII PE WWW.TRITONIC.RO SAU PE BLOGUL WWW.TRITONIC.RO/BLO
REME FRUMOASĂ ÎN CAPITALĂ ŞI ÎN RESTUL ȚĂRII, CER SENIN ŞI TEMPERATURI R
Traian Tandin

SECTE CRIMINALE

Editura TRITONIC
Bucureşti, 2008
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TANDIN, TRAIAN
Secte criminale/ Traian Tandin.
— Bucureşti: Tritonic, 2008
ISBN 978 – 973 – 733 – 219 – 6
821.135.1 – 31
Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Ilustraţia copertei: e Zsolt Biczo
Redactor: SORIN STAICU
Tehnoredactare: OFELIA COŞMAN
Comanda nr. T 366 / martie 2008
Bun de tipar: martie 2008
Tipărit în România

Colonelul Traian Tandin este un cunoscut poliţist prin reuşitele profesionale multiple, fund un reputat ofiţer judiciar, discipol al marelui criminalist, general de brigadă, Dumitru Ceacanica. Experienţa poliţienească a „Comisarului TT”, cum este supranumit, nu poate decât să îi fie de folos în realizarea proiectelor editoriale complexe pe care şi le propune. Numărul impresionant de scenarii şi cărţi (peste 60) semnate de Tandin trădează, în primul rând, pasiunea reală a acestuia pentru meseria de detectiv.

Introducere

Prea multe tragedii au produs sectele în ultimii ani ca să nu se nască întrebarea firească asupra esenţei acestor grupuri de oameni debusolaţi, cu devieri comportamentale, stăpâniţi de nişte nebuloase doctrine mistico-esoterice, unul cu rădăcini mergând până la începuturile religiilor monoteiste, dar şi cu încrucişări şi contagiuni cu religii

orientale, cu practici tribale. Ne-am obişnuit să citim în presă despre secta templului Solar, unde un guru septiiagenar, măcinat de o maladie incurabilă, dar şi înrâurit de istoria davidienilor[1] a provocat un incendiu catastrofal la un ranch din Waco (Texas). Sau despre acei disperaţi din Guyana, adepţi ai Templului Poporului, păstorit de Jim Jones care s-au sinucis în colectiv. Sau despre iniţiaţii din secta Poarta Cerului sau a Raiului, care au sfârşit printr-o sinucidere colectivă la ranchul San Diego din California. Sau secta lui Moon, cea care a comis şi asasinate.

Desigur că un rol mare îl joacă şi conducătorii spirituali, aceşti guru moderni, persoane malefice charismatice ca Moon DiMambro, Jim Jones, David Koresh, Applewhite, ultimul protagonist al tragediei de la San Diego.

Sunt şi secte care până acum n-au practicat sinuciderea, dar prozeliţii practică un fel de genocid spiritual şi fizic asupra copiilor, ca Ordinul Apostolic Tabitha's Place, răspândit în SUA (Vermont) şi în Franţa (Pirinei). Câte sinucideri colective prin otrăvire, împuşcare, drogare, incendiere mai poate suporta conştiinţa omului modern, după puseurile de moarte din Alpii Francezi, Elveţia, Canada şi zborul în nefiinţă către un OZN din spatele cometei Bopp-Hale?

Un studiu, întocmit la Universitatea Santa Barbara – California de Melton, directorul unui for intitulat „Institute for the Study of American Religion" face o statistică a sectelor, consemnând o serie de cifre. Astfel, numai în SUA

---

1 Liderul Cultului Davidian, Vernon Howell, şi-a schimbat numele în David Koresh pentru a simboliza faptul că el este Alesul lui Dumnezeu în aceste vremuri, aşa cum regele David a fost ales ca rege al Israelului. Falsul lider spiritual credea ca atunci când "străinii" de credinţa lui îl numesc David, înseamnă ca recunosc faptul că el este Alesul. Individul pretindea că ar fi Iisus Hristos, Mielul din revelaţiile biblice şi îngerul răzbunător al lui Dumnezeu. Originea cultului se plasează în 1929, când imigrantul bulgar Victor Houteff, nesatisfăcut de Biserica Adventistă a celei de-a Şasea Zi, din Los Angeles, s-a rupt de învăţăturile acesteia şi a plecat în Texas cu scopul de a-şi crea propria biserică.

funcţionează peste 5.000 de grupuri spirituale de sorginte creştină şi esoterică. În Japonia sectele ce îngemănează şi constituenţi de sorginte budistă şi shintoistă se ridică la 1.500. Pe continentul african fiinţează zeci de mii de „biserici independente" cum sunt catalogate sectele, cifra variind între 15 – 30.000 de grupuri distincte. Iată că misionarismul a adus şi înrădăcinat nu numai credinţa, ci şi marasmul sectant, o viciere a religiei. Ziarul „Le Monde" consideră că numai în Franţa sunt 800 de asociaţii spiritualiste, în care intră şi grupări psihotehnice, cercuri yoga, varii secte creştine, grupuri „tolclonce", satanice, iniţiatice, mistice.

Iar această dereglare în plan spiritual are la origine carenţe ale realităţii în toate planurile, conducând la deznădejde, pesimism, blazare, dezabuzare, contestare. E o frondă după ce oamenii au suferit dezamăgiri în plan religios când principiul „homo homini lupus" a acţionat bestial în lagărele de concentrare, fie naziste, fie gulagurile comuniste, în plan ştiinţific după dezastrele nucleare de la Nagasaki şi Hiroşima, în plan ideologic, după destrămarea sistemului comunist, în plan medical-sanitar, după răspândirea virusului HIV şi înmulţirea cazurilor de SIDA. Şi, desigur, în plan social-politic, unde acumulările de nemulţumiri, fie privind calitatea vieţii, fie putreziciunea sistemului social, anchilozat ori corupt, lipsesc oamenii de perspectivă. Să ne mai mire atunci aderenţa indivizilor în „New Age"; a noilor ipostaze religioase? Pentru informarea dvs. e suficient să arătăm că Biserica Scientologică din SUA are opt milioane de adepţi. Un număr imens de oameni cât populaţia unei ţări, mieii Domnului, au plecat pe o cale greşită, care duce la asasinate, jafuri, desfrâu, demenţă, sinucidere.

Deşi scopurile, ca şi modurile de acţiune ale unora dintre noile secte au, de cele mai multe ori, un caracter confidenţial, activitatea pe care o desfăşoară le dezminte făţărnicia religioasă, dovedindu-se a fi grupări criminale cu scopuri ascunse, dar bine definite de către şefii lor. Viaţa comunitară a unora dintre aceste «secte», în beciuri

insalubre, case părăsite, ingerarea de droguri, practicarea unor ritualuri primitive până la «arderea pe rug» sau comiterea de aşa-zise crime rituale sunt justificate de apologeţii noilor «religii» ca fiind cerinţe «divine».

Şi cea mai periculoasă dintre sectele care propagă religia crimei este satanismul. Acesta este cultul cu rata de răspândire cea mai rapidă de pe mapamond. Este o sectă de un diabolism înfiorător, cu majoritatea membrilor depresivi, o capcană pentru tineri, inculţi şi răzvrătiţi, devenind un pericol mondial.

Citind această carte, scrisă de un ofiţer de poliţie (în rezervă), expert în afaceri judiciare, poate că vă veţi îngrozi aflând de ce sunt în stare sectele criminale, dar, în acelaşi timp, ea trebuie să constituie pentru noi toţi un semnal de alarmă, întrucât unele din aceste secte şi în special satanismul au pătruns şi în România. Sectele criminale reprezintă un coşmar ce tulbură visul oamenilor dintotdeauna: binele semenilor, fericirea şi armonia universală.

AUTORUL

PARTEA I

SECTELE CRIMINALE ÎN LUME

Sectele, sursă de venituri pentru „mentorii spirituali”.

Sectele atât de vestite în lumea întreagă, se pot caracteriza prin două cuvinte: bani şi sex. Sexul le ajută să-şi domine adepţii. Rapoartele parlamentare din multe ţări dovedesc că aceste organizaţii au o concepţie foarte largă asupra sexualităţii şi un mare apetit financiar. În Franţa încă se mai caută mijloace de luptă împotriva lor, în ciuda faptului că guvernul american pretinde, fără să aibă dovezi, că libertatea religioasă este primejduită în Europa.

Abuzuri făcute în numele ritualurilor

„Sunt adevărate izvoare de bani” a fost caracterizarea făcută sectelor de către Jacques Guyard şi Jean-Pierre Brard, autorii anchetei parlamentare intitulate „Sectele şi banii”. Dat publicităţii, raportul a dovedit că

mişcarea sectară a câştigat, în ultimii ani, în mercantilism, ceea ce a pierdut în spiritualism. Organizaţiile cele mai bogate sunt „Martorii lui Iehova” şi secta denumită „Scientologia”, prima dispunând în Franţa de un patrimoniu de un miliard de franci. Lor le urmează sectele „Seka, Sakkai, Biserica neo-apostolică, Antrosofia şi Dianova” (noua denumire a Sectei Patriarhiei). Având un parc imobiliar de 100 de miliarde de franci, Dianova este exemplul cel mai reprezentativ pentru structurile comerciale sectare. Lucien Engel-majer, fondatorul sectei, a construit un veritabil imperiu economic, cuprinzând, printre altele, o serie de construcţii camuflate într-un paradis fiscal: o casă în Elveţia, patru la Luxemburg şi două în Liechtenstein.

Pentru a-şi mări resursele, liderii exploatează vulnerabilitatea adepţilor, cu ajutorul unei stabile manipulări mentale. Ei intră astfel în posesia unei averi lichide colosale. Anchetele au demonstrat, de exemplu, că una dintre secte a transferat 14, 7 milioane de franci în Italia, prin bilete de bancă.

Nemulţumindu-se doar cu banii, unii „maeştri” merg mai departe. Ei abuzează fizic de adepţii lor, ascunzându-şi nelegiuirile sub acoperirea unor ritualuri făcute în altare şi alcovuri secrete. Dar uneori scandalurile izbucnesc şi dezvăluie feţele acestor false divinităţi: Guy-Claude Burger, un papă cu barbă roşie, Iso, un iluminat lubric, Gilbert Bourdin, un „mesia cosmoplanetar”, David Berg, liderul „Copiilor lui Dumnezeu”, acuzat de incest, sau Lucien E., creatorul celei mai periculoase secte, cea a Patriarhiei.

„Liturghiile” sexuale disimulează gustul lor pentru lux şi dorinţa de putere. Sectanţii au înţeles că, dacă reuşesc să treacă de cele mai intime frontiere ale individului, au acces, printr-un nivel superior de dominaţie, la toate datele ce îi interesează. Isabelle Sebagh, care şapte ani a făcut parte din secta Iso-Zen, îşi aminteşte discursul prin care „guru”-ul lor încerca să-i convingă: „energia voastră, centralizată la nivelul sexului, trebuie să

se orienteze spre nivele superioare ale fiinţei voastre. Când veţi începe să simţiţi efluvii subtile, atunci veţi atinge orgasmul cosmic”. Iso, care pretindea că are legături cu extratereştrii, le cerea ca, în momentele în care se află în transă, să-şi lepede veşmintele, pentru a putea accede astfel la o altă dimensiune.

Extravaganţa sectanţilor – un mijloc de a se identifica

„Sanctitatea” sa Hamsa Manarah, pe numele său adevărat Gilbert Bourdin, era cunoscut pentru extravaganţele sale. În reşedinţa sa din Mandarom (Provence), el îşi obliga adepţii să lupte pe cai, cu un pumnal într-o mână şi un clopot în cealaltă. Totul pentru a alunga demonii de pe alte planete. Îmbrăcat, la rândul său, în haină militară, el încerca astfel să salveze Pământul de Satana. Dar când dorea să-şi impună „divinitatea” asupra adepţilor, devenea mult mai prozaic. Florence Roncaglia povesteşte că: „guru”-ul a violat-o sălbatic când ea nu avea decât 14 ani. Fata şi-a acuzat mama că ar fi oferit virginitatea ei „guru”-ului pentru a obţine diferite favoruri. Florence, împreună cu alte trei femei, au depus plângere împotriva lui Bourdin, dar acesta a negat faptele. Cu puţin timp înainte de a ajunge în faţa judecătorului, acuzatul a decedat. O statuie de 33 metri şi 1.200 tone a fost înălţată de către adepţi, în memoria lui. Curtea de Apel din Aix-en Provence a ordonat însă distrugerea ei…

Guy-Claude Burger, în schimb, nu a reuşit să scape de judecată. Încarcerat în iulie 1997 pentru viol şi corupere de minori, Burger mai suferise înainte o condamnare pentru practicarea ilegală a medicinii, pedeapsă pronunţată de Curtea de Apel din Paris.

Pentru corupere de minori, 22 de adepţi ai sectei „Familia” – noua denumire a „Copiilor lui Dumnezeu” – au fost puşi sub acuzaţii în 1991. Fiindcă au fost găsiţi nevinovaţi, mama unui băiat, care a rămas cu traume în urma ritualurilor sexuale colective practicate de secetă, a făcut apel. În raportul comisiei de anchetă, mărturia fetei „guru”-ului David Berg, care afirmă că şi ea, a fost violată, a fost un punct de plecare. O altă mărturisire, a unui fost

adept, prin care s-a aflat că într-adevăr copii erau obligaţi să se prostitueze, a ajutat la condamnarea vinovaţilor.

La „Martorii lui Iehova” incestul nu este inclus între ritualurile de „deşteptare a copiilor”. Secta este atât de puritană şi reunită, încât, dacă un adept comite o astfel de faptă, afacerea este muşamalizată. O excepţie a fost atunci când Tribunalul din Dijon a condamnat doi iehovişti – dintre care unul era director de şcoală – pentru nedenunţarea unui adept care-şi violase fiica.

Exploatare, dominaţie fizică

„Patriarhia” este o asociaţie a adepţilor toxicomani. Acest lucru, cunoscut de toţi, nu a putut fi totuşi dovedit. Lucien E. s-a născut la 27 noiembrie 1920, la Frankfurt, într-o familie de evrei originari din Polonia. În timpul războiului a fost, pe rând, soldat, prizonier, evadat. Membru al Organizaţiei Tineretului Comunist, el a abandonat militantismul politic în anii ’50, absorbit de o nouă activitate, aceea de comerciant, pe care a desfăşurat-o în propriul său magazin. În 1963 şi-a lichidat afacerea şi a plecat într-un sat din Toulouse, pentru o „retragere spirituală”. În 1971 a pus bazele „Patriarhiei”, formată în mare parte din toxicomani.

Trei ani mai târziu, organizaţia va fi înscrisă oficial, reuşind să-şi deschidă peste 250 de centre pe continentul european şi pe cel american. Prin rezultatele pe care le-a obţinut în tratarea toxicomanilor, asociaţia a câştigat repede notorietate şi sprijinul cetăţenilor. Totuşi, problemele şi suspiciunile nu au întârziat să apară. În cursul anilor ’80, două anchete făcute de Inspectoratul general pentru probleme sociale au fost urmate de o inspecţie ministerială. Deşi rezultatele nu au fost făcute niciodată publice, în 1995, anchetatorii au cerut statului să retragă „Patriarhiei” sprijinul financiar. Dar era prea târziu pentru a lupta împotriva unei organizaţii devenite un adevărat imperiu şi redenumită „Organizaţia Internaţională Lucien Engelmajer”.

Problemele cele mai importante nu veneau însă din exterior, ci din interior, din cauza conflictelor dintre şef şi

adepţi. În februarie 1991, scandalul a luat o altă dimensiune. La nord de Miami Beach, în Florida, a fost organizată, în cel mai mare secret, o adunare a adepţilor. Sosiţi la reşedinţa imensă a lui Lucien Engelmajer, primii conjuraţi l-au căutat în zadar pe gurul de 77 de ani. L-au găsit, aparent fără suflare, într-un garaj. Pompierii şi Poliţia, sosiţi de urgenţă, au descoperit că totul fusese o patetică comedie, făcută cu un scop precis. Bătrânul Lucien ar fi trebuit să facă faţă celor 31 de „personalităţi" venite din toată lumea pentru a-l îndepărta de la putere. Foştii săi adepţi, dintre care unii încercaseră să-l înlăture exploatând gravele sale probleme de sănătate, au reuşit cu această ocazie să-i spună direct: „Dacă nu vei demisiona, împotriva ta vor fi depuse plângeri pentru corupere de minori".

Lucien a negat vehement aceste acuzaţii, dar charisma lui a scăzut tot mai mult. Susţinut doar de avocatul său, şeful a sfârşit prin a ceda. A semnat demisia şi a plecat în Brazilia având în buzunar 25 de milioane de franci, scoase din conturile sale personale. La câteva săptămâni de la plecarea lui, conspiratorii au dat publicităţii un comunicat în care se spunea că şeful lor s-a retras din motive de sănătate, cauzate de vârsta înaintată.

Locul a fost luat de fiul acestuia, Bibi, principalul conspirator, între tată şi fiu fiind o concurenţă acerbă.

Asasinatele odioase ale „Fiului" lui Dumnezeu

Liderul de culoare, charismatic al „Bisericii Iubirii" şi cei 16 membri ai săi au fost arestaţi pentru masacrarea a cel puţin 40 de oameni. Yahweh Ben Yahweh (Dumnezeu, fiul lui Dumnezeu) s-a născut cu numele de Hulon Mitchell. El şi-a clădit un imperiu multimiliardar de afaceri prin crimă, asedii şi extorcare. Înainte de a fi arestat, liderul negru a participat cu onoare la Camera Comerţului sub imperiul zilei „Yahweh Day" inaugurată chiar de primarul oraşului Miami.

Mica lui biserică, propovăduia ideea că negrii sunt evrei reîncarnaţi care acum trăiesc într-o lume a „diavolilor albi".

Membrii bisericii purtau haine albe şi ultimul lor nume a fost înlocuit cu Israel, ba chiar ţineau regim evreiesc.

Secta mai este acuzată de decapitarea unui membru care a vrut să se retragă, de bombardarea plajei Delray, precum şi multe alte acte de violenţă.

Plăcerea cea mai mare a liderului Bisericii Iubirii era să „fumeze oameni albi”. El sechestra ostatici albi pe care îi înfometa până aproape de moarte, după care îi incendia într-un ritual clasic. Câţiva dintre membrii sectei au povestit din închisoare că pe anumite persoane pe care le răpeau pentru a fi răscumpărate le ardeau în ulei încins în cazul în care nimeni nu le răscumpăra. Hulon Mitchell şi acoliţii săi însetaţi de sânge au răpit peste 80 de persoane şi au ucis 40 dintre ele, reuşind să se ascundă de anchetele poliţiei timp de patru ani, în care au devenit multimiliardari.

Toţi membrii sectei au primit pedeapsa capitală prin injecţie letală, în afară de Mitchell care a fost electrocutat pe scaunul electric.

Secta „Move” şi tragedia de la Philadelphia

Potrivit relatărilor presei americane, în mai multe rânduri autorităţile din Philadelphia au căutat să stăvilească activitatea sectei „Move”, pentru diversele fărădelegi comise de sectanţi: nouă dintre membrii sectei au fost condamnaţi la închisoare. Totul a culminat cu „incidentul” din luna mai 1985, când „raidul” poliţiei din Philadelphia împotriva sediului sectei „Move” s-a transformat într-o tragedie. Ziarele, revistele, posturile de radio şi televiziune americane au relatat pe larg despre „devastatoarea confruntare” dintre poliţie şi membrii sectei „Move”. „Time” scria într-un reportaj publicat pe mai multe pagini: „Totul arăta ca într-o zonă de război. Explozii, împuşcături, flăcări, distrugeri, morţi”.

După cum relatează revistele „Newsweek” şi „Time”, secta „Move” a fost creată de Donald Glassey şi Vincent Leaphart, atrăgând câţiva adepţi în special din rândul negrilor şi portoricanilor, majoritatea fiind şomeri. În 1978,

secta şi-a stabilit sediul în Powelton Village din zona de vest a oraşului Philadelphia. Ca urmare a unor „proteste împotriva diverselor măsuri ale administraţiei” – cum menţionează revista „Time” – „la 8 august 1978, circa 600 de poliţişti au încercuit sediul sectei din Powelton Village. A început o luptă adevărată, folosindu-se armele de foc. 12 membri ai sectei au fost arestaţi pentru crimă şi deţinere de arme. Clădirea unde secta îşi avea sediul a fost distrusă” – conchide „Time”, descriind episodul.

De atunci, cei câţiva membri ai sectei care au rămas, au mai atras alţi prozeliţi, stabilindu-şi cartierul general într-o clădire de pe Osage Avenue, tot în zona de vest a oraşului Philadelphia. Aici avut loc confruntarea din mai 1985, care s-a încheiat în mod dramatic. Clădirea respectivă aparţinea surorii lui Leaphart, Louise James, unde, la început au fost aduşi copii membrilor sectei condamnaţi la închisoare după incidentul din 1978. Datorită faptului că membrii sectei zvârleau resturile de mâncare în jurul clădirii unde îşi aveau sediul, vecinii s-au plâns autorităţilor. Mai mult, sectanţii au început să fure, să ducă o viaţă „imorală”. Au avut loc certuri cu cetăţenii din cartier. Toate acestea au dus la intervenţia autorităţilor. Ce a urmat?

Iată relatările revistelor „Time” şi „Newsweek”.

Sediul sectei – al cărei efectiv nu a fost niciodată mai mare de 100 – se găsea la nr. 6221 pe Osage Avenue din cartierul Cobbs Creek, vestul Philadelphiei, într-o clădire de două etaje. Deasupra clădirii, sectanţii construiseră două buncăre de beton, ca adăpost pentru eventualele atacuri ale poliţiei. Ca şi în alte locuri în care se adună membrii acestor secte, prozeliţii lor duc o activitate care contravine tuturor normelor vieţii sociale: prostituţie, cerşetorie, violenţe, droguri, scandaluri, obscenităţi. În jurul clădirii respective se creaseră maldăre de gunoaie, care atrăseseră numeroşi şobolani. Desigur, vecinii sau plâns autorităţilor care, după incidentul din 1978, nu s-au grăbit să apeleze la poliţie, ci au încercat pe alte căi – fie tăindu-le curentul electric, fie întrerupând aprovizionarea

cu apă. Dar sectanţii, partizani ai primitivismului şi, ca atare, adversari ai oricăror realizări ale ştiinţei şi tehnicii, n-au fost deranjaţi de aceste măsuri.

În cele din urmă primarul oraşului Philadelphia, Wilson Goode, s-a adresat şefului poliţiei, comisarul Gregore Sambor, cerându-i să intervină pentru a-i evacua pe sectanţi, a opera câteva arestări şi a-i aduce pe vinovaţi în faţa justiţiei. Şi s-a trecut la acţiune.

Întreaga operaţiune, care a început la ora 5, 35 dimineaţa, a durat aproape 12 ore în şir. Mai întâi au fost evacuate toate persoanele din clădirile învecinate. Apoi, poliţia s-a adresat prin megafoane sectanţilor cerându-le să părăsească locuinţa întrucât aveau ordin de evacuare precum şi ordine de arestare împotriva a patru membri ai sectei: Frank James, Conrad Hompton, Ramona şi Theresa Brooks. Răspunsul membrilor sectei au fost câteva împuşcături trase împotriva poliţiştilor.

Atunci s-a recurs la tunurile de apă, încercându-se ca printr-un torent de apă să-i scoată afară din clădire. Acţiunea s-a dovedit fără rezultat după ce fuseseră introduse, prin ferestrele clădirii, 650.000 galoane de apă (un galon = 3.78 litri).

Când s-a văzut că nimic nu-i poate determina să cedeze, sutele de poliţişti prezenţi la acţiune au deschis focul din toate părţile, trăgând timp de 90 de minute asupra clădirii în jur de 10.000 de cartuşe. Primarul Wilson Goode a auzit împuşcăturile din vila sa situată la o milă depărtare. El, împreună cu un grup de consilieri, beau cafea şi suc de portocale, aşteptând veşti de la faţa locului. Când au izbucnit împuşcăturile el s-a agitat spunând: „Parcă se trage cu mitralierele”. După care a adăugat: „Dar ce se va întâmpla cu copiii”?

După o oră şi jumătate s-a văzut că şi împuşcăturile au fost în zadar. În aceste împrejurări, poliţia s-a gândit să recurgă la gaze lacrimogene. Dintr-o clădire alăturată, au făcut o spărtură în zid prin care voiau să introducă furtunurile cu gaze. Dar, membrii sectei au început să tragă focuri de armă prin spărtura făcută, aşa încât şi

această mişcare a eşuat. Era de-acum după amiază. Toţi participanţii la acţiune erau obosiţi. Poliţistul Edward Connors a fost lovit de un glonţ în spate, dar jacheta de protecţie l-a salvat.

În aceste condiţii, comisarul Gregore J. Sambor şi directorul poliţiei Leo A. Brooks au hotărât să recurgă la un elicopter, din care să arunce o bombă de mic calibru, asupra acoperişului pe unde să poată apoi lansa grenade lacrimogene. În 20 de minute, primarul şi-a dat asentimentul pentru această tactică. Şi într-adevăr aşa s-a procedat.

Ziarul „Inquirer" din Philadelphia a publicat un amplu raport în care se arată că în ultimele 18 luni poliţia a efectuat studii amănunţite asupra modului în care s-ar putea pătrunde în clădire. De săptămâni şi chiar de luni, în mod secret s-au folosit şi de diverse explozive, inclusiv explozivul denumit „Tovex TR-2" fabricat de firma Du Pont, exploziv care a şi fost folosit în această acţiune. Se menţionează de asemenea, opiniile companiei că explozibilul trebuie folosit în lucrări subterane, nu în aer liber, deoarece produce o temperatură ridicată şi poate provoca incendii. Şi, într-adevăr, din elicopterul pilotat de locotenentul Frank Powell, s-a aruncat o bombă asupra unuia din bunkărele de pe acoperiş. După explozie, cam o jumătate de minut a fost linişte. Apoi s-a ridicat o coloană de fum negru, după care au izbucnit flăcări. Organizatorii acţiunii au sperat că focul îi va obliga pe sectanţi să părăsească clădirea şi de aceea n-au utilizat de la început mecanismele de stingere a flăcărilor. Curând, însă incendiul s-a transformat într-un infern fantasmagoric. S-au auzit împuşcături din clădire şi poliţia a răspuns. Apoi, deodată, un copil a ieşit în fugă din casa în flăcări. El, cu Ramona Brooks sunt singurii supravieţuitori din ocupanţii clădirii sectei. Şi, în timp ce noaptea se lăsa, în jurul clădirii totul era în flăcări. Abia cu 13 minute înainte de miezul nopţii, brigăzile de pompieri au putut să spună că „incendiul este sub control".

În sediul sectei „Move" autorităţile au găsit

unsprezece cadavre, dintre care patru de copii, mai toate calcinate. 61 de case au fost complet distruse. 250 de persoane au rămas fără adăpost. Totalul pierderilor materiale: 8 milioane de dolari. „Primarul Wilson Goode – scrie „Newsweek" – s-a găsit în situaţia unui arhitect care a dus un război ce aminteşte de tactica luptelor din Vietnam, când satele erau distruse pentru a fi salvate".

După cum s-a afirmat, incendiul a fost provocat de o serie de materiale inflamabile existente în clădire. Ziarul „Daily News" din Philadelphia a scris că „trei membri ai sectei ar fi fost ucişi în afara clădirii de către poliţie cu focuri de armă".

În Statele Unite au continuat dezbaterile asupra acestui grav incident de la Philadelphia. Indiferent de opiniile exprimate, această întâmplare tragică vine să pună încă o dată în lumină nocivitatea activităţii sectelor, astfel încât reviste ca „Time" şi „Newsweek" se pronunţă categoric pentru prevenirea efectelor degradante ale prozelitismului şi ale intoleranţei religioase, pentru combaterea acestei „hidre a sectelor", cum este cazul sectei „Move", care reprezintă un pericol serios pentru tineret.

Creaţia unui psihopat asasin: „Biserica unită a miniştrilor lui Dumnezeu".

Când a auzit câte i s-au spus despre fiul său, omul a exclamat ca pentru sine: „Sper că-l va spânzura cât mai curând".

Grea trebuie să fi fost încercarea prin care trecea Michael Hednik, consilier municipal la Cleveland, în momentul acela, dacă a ajuns el să considere că uciderea fiului său constituie o speranţă, o uşurare.

...Ancheta poliţiei se încheiase. Nu era niciun dubiu că cercetările stabiliseră un nou grup de asasini care, folosindu-se de dogme religioase proprii, acţionau în comun pentru ademenirea şi uciderea în chip bestial a unor tinere credule şi amatoare de senzaţional. În fruntea grupului s-a aflat Gary Hednik, în vârstă de 43 de ani, fondatorul „Bisericii unite a miniştrilor lui Dumnezeu"

luându-şi titlul de „episcop”. Când poliţia a descins într-una din „casele de rugăciuni” ale „episcopului” s-a constatat, că de fapt, era un local al desfrâului şi o platformă unde se comiteau crime bestiale. În cazane fierbeau membre umane, într-o pivniţă, pe jumătate plină cu apă, zăceau două tinere legate cu lanţuri de pereţi, într-un puţ betonat, o femeie era pe jumătate moartă. S-a stabilit că „episcopul” aruncase acolo mai multe tinere, după ce, în mod bestial, le lega şi le electrocuta. Abia atunci poliţia a dat crezare unor sesizări primite anterior de la vecinii „episcopului” prin care aceştia făceau cunoscut că de la „biserica alăturată vine un miros straniu de carne arsă”. Se pare că aşa şi-au găsit moartea mai multe dintre tinerele sechestrate.

Cele câteva fete salvate au mărturisit că au mers de bunăvoie în „biserica groazei şi a infernului”, întrucât, înainte de a ajunge acolo, „episcopul” se arăta foarte politicos, amabil şi curtenitor, având întotdeauna buzunarele pline cu bani, le invita în maşini dintre cele mai luxoase. Multora le-a spus că „biserica” lui oficiază slujbe pentru handicapaţii fizici şi mintali.

Cercetările au mai stabilit că episcopul fusese de mai multe ori spitalizat într-un azil psihiatric destinat alienaţilor mentali cu înclinaţii criminale. Au rămas încă neelucidate câteva aspecte care au ridicat multe semne de întrebare. De pildă: Cine l-a eliberat pe Gary Hednik din spital şi nu l-a ţinut sub o supraveghere medicală?; Cine şi de ce i-a dat autorizaţie pentru a deschide o „biserică”, care s-a dovedit a avea o destinaţie macabră?; Cine şi pentru ce unul din conturile sale bancare era mereu suplimentat…?

Să fie oare vreo legătură între toate acestea şi dorinţa tatălui său de a-l vedea cât mai repede spânzurat?

„Nevinovaţii” copii ai Domnului

Statele Unite au fost şi rămân un model, din toate punctele de vedere, în ceea ce priveşte democraţia şi libertăţile individului.

Poate tocmai acesta este motivul pentru care,

câteodată, oamenii, trecând peste legile care guvernează societatea şi din prea multă libertate, comit fapte abominabile în numele unui crez imbatabil – religia.

În actualul conflict mondial declanşat după tragicele evenimente din 11 septembrie 2001, se invocă de multe ori componenta religioasă. Se uită de fapt că până la această dată, în lume, cel puţin în ultimii 40 de ani, s-au petrecut fapte ce ar fi trebuit să fie în atenţia tuturor organismelor care se pronunţă ferm împotriva unor acte şi comportamente ce pun în pericol viaţa omenirii.

Momentul „violării" Americii

Autorul unei lucrări de referinţă privind acţiunile bizare în situaţii lipsite de control social – Phillippe Aziz – într-unul din motto-urile unei cărţi de-ale sale, spunea citând mărturia unui fanatic: „În timpul şederii noastre în comunitate trăiam cu impresia clară că suntem supuşi unei puteri necunoscute. Eram programaţi să ducem la îndeplinire orice fel de sarcină. Eram capabili să ucidem un frate, un vecin sau chiar un necunoscut, fără cea mai mică şovăială. Mi-e groază că mărturisesc aşa ceva, dar acesta-i adevărul".

Dintre toate „mişcările pentru Iisus", care s-au născut şi s-au dezvoltat de-a lungul timpului pe teritoriul SUA „Adolescenţii pentru Christ" şi „Revoluţionarii pentru Christ" au cunoscut cea mai mare popularitate, fuzionând exact în 1969, în perioada de glorie a curentului Hippie, când mii de tineri se aflau în căutarea unei credinţe noi care să le mobilizeze energia şi nevoia de a crede. Unindu-se, cele două secte au format structura ce avea să fie cunoscută în întreaga lume sub numele de „Copiii Domnului".

„Adevăratul mesaj al Domnului către tineretul deziluzionat, drogat şi revoltat al Statelor Unite" prin vocea lui David Berg, fondatorul şi şeful de necontestat al sectei, „Copiii Domnului" a avut un impact deosebit asupra mentalităţii oamenilor, câştigând până şi simpatia mai multor membri ai celebrei bande „Hell's Angels" – „Îngerii Iadului" din California. În scurt timp, această mişcare

trece frontierele Americii şi ajunge în Franţa, unde se bucură de acelaşi succes imens, ultimele trei discuri cu melodii pe texte religioase ale „Copiilor Domnului” fiind vândute într-un tiraj de 1 milion de exemplare.

Ideea centrală a religiei propovăduite de David Berg o constituie în primul rând renegarea societăţii moderne, a ceea ce el denumeşte sistem: materialismul, cultul banului şi al puterii, familia, societatea, religiile statornicite şi educaţia. Spre exemplu, în ceea ce priveşte societatea şi mai ales societatea americană, Berg spune într-o scrisoare intitulată „America târfă”, că a venit momentul „violării” Americii, dar ei (cetăţenii) mai încearcă să o respecte; ea nu merită acest lucru: este o „târfă bătrână”.

Moarte prin eviscerare

Dincolo de aparenţe, secta „Copiii Domnului” recurgea, ca şi alte organizaţii de acest gen, la o mulţime de tertipuri pentru a atrage adepţi, iar atunci când acestea dădeau greş, şantajul şi ameninţările erau la ordinea zilei. Raportul prezentat, la un moment dat, procurorului general al New York-ului asupra activităţilor „Copiilor Domnului”, a permis strângerea unui număr însemnat de dovezi de culpabilitate, printre care se numără şi abuzul sexual asupra tinerelor membre ale sectei, viol, răpiri, evaziune fiscală, ajutor la dezertare, spălarea creierului şi sofisticate tehnici de sclavie psihică. Acestea au permis autorităţilor să interzică secta pe teritoriul Statelor Unite, cele din Anglia urmând în scurt timp acest exemplu, în ciuda tuturor protestelor sectanţilor care spuneau că nimeni nu este obligat să se supună credinţei lor, adepţii alăturându-se de bunăvoie.

În comunitatea „Copiilor Domnului” nu era deloc greu de intrat, mai ales dacă persoana dornică provenea cel puţin dintr-o familie de nivel mediu. Mai greu era ca o „oiţă”, aşa cum erau numiţi membrii sectei, să o părăsească, pentru simplul motiv că toţi adepţii erau subjugaţi psihic, nemaiputând acţiona după propria voinţă. Acesta este şi cazul unei studente la Universitatea din Arizona, în vârstă de 22 de ani, fiica unui cunoscut medic

american. Acostată de doi indivizi care au convins-o să petreacă doar câteva zile în comunitatea „Copiilor Domnului”, fata îi telefonează tatălui după numai două zile, spunându-i că îşi abandonează studiile pentru a se alătura sectei. Timp de şapte luni, doctorul a făcut tot ce i-a stat în putinţă pentru a intra în legătură cu ea, trimiţând şi diverse sume de bani la rugămintea acesteia, sume care intrau în vistieria „Copiilor Domnului”.

La un moment dat, tânăra a încetat să-i mai ceară bani tatălui, exprimându-şi astfel dezacordul faţă de căsătoria pe care mai marii organizaţiei i-o programaseră cu un alt membru al sectei. Pentru această nesupunere s-a hotărât ca fata să fie reeducată, astfel că, trimisă într-o altă comunitate a sectei, a fost izolată într-o cuşcă, de unde i s-a spus că poate ieşi numai dacă îndeplineşte cerinţele „oiţelor”, una dintre ele fiind să se masturbeze în faţa bărbaţilor din comunitate. Refuzând să execute „condamnarea”, tânăra este expulzată din sectă, dar se refugiază totuşi la un alt centru al organizaţiei, unde este găsită de tatăl ei, care recurge la cămaşa de forţă pentru a o putea duce acasă.

Acesta este însă un caz fericit, în care nesupunerea nu a avut consecinţe foarte grave. Nu acelaşi lucru se poate spune despre doi tineri din Franţa şi unul din Germania, despre care s-a crezut iniţial că muriseră călcaţi de tren. În urma autopsiei şi a anchetei s-a descoperit că, de fapt, toţi trei decedaseră în urma eviscerării şi că erau membri ai sectei „Copiii Domnului”.

Poliţiştii nu au reuşit să aducă dovezi, cu toate că erau convinşi de implicarea sectei în groaznica moarte a celor trei.

Fabulaţii de om bolnav

După nenumărate scandaluri care au arătat lumii adevărata faţă a lui David Berg, autointitulat „Moise David” şi a „oiţelor” lui, secta a părăsit, cel puţin oficial, Europa şi Statele Unite, refugiindu-se în Africa de Nord, mai precis în Libia, şi nu întâmplător, ci datorită faptului că Berg îl considera pe Muammar Gaddafi nici mai mult,

nici mai puţin decât „cel mai de seamă conducător al lumii a treia, un Aladin contemporan cu lampa lui de petrol”. Ţinând cont şi de părerile exprimate de Berg, vizavi de Statele Unite, nu este de mirare apropierea sa de liderul libian care, după cum se ştie, era unul dintre marii duşmani ai Americii.

Gaddafi, la rândul său, nu putea fi decât bucuros că un american get-beget împreună cu membrii sectei lui îl ajută prin influenţa pe care o are încă, în lupta sa contra „imperialismului” american.

Asemenea tuturor sectelor care proliferează în lume şi „Copiii Domnului” are teoria ei despre Apocalipsă. Chiar dacă aceasta este văzută prin prisma convingerilor lui Berg şi implicit a adepţilor săi „profeţiile” lui „Moise David” împărtăşite opiniei publice acum mai bine de 40 de ani spun că sfârşitul lumii va veni în urma unui război între SUA şi lumea arabă: „iar oraşele mari, guvernele puternice, uriaşele maşini de război – toate acestea vor dispărea curând după marele război atomic, care va izbucni peste puţină vreme, nimicind majoritatea ţărilor bogate şi industrializate din întreaga lume”. „Ajută-le acuma Doamne (pe Marea Britanie şi Europa), să nu rămână uitate sub odioasa constrângere a acestei Americi blestemate!” „Practic America a declarat război arabilor! Dar ei nu trebuie să se lase cu una, cu două! Doamne, dă înţelepciune liderilor arabi, ajută-i să nu se lase amăgiţi de americanii aceştia blestemaţi, să-i lipsească de petrol şi să ia parte la distrugerea Americii. Consider că ziua în care America va fi judecată este aproape! Iisuse, ajută Europa să se ţină tare în faţa blestemaţilor lideri americani!”

Este puţin probabil că David Berg să fi prezis într-adevăr viitorul, cu toate că evenimentele nefericite la care asistăm cu toţii de ceva timp încoace par să-i dea dreptate într-o anumită măsură. Să sperăm că spusele acestui individ să fie doar nişte fabulaţii de om bolnav şi că sfârşitul lumii care nelinişteşte omenirea se va lăsa aşteptat cât mai mult timp.

„Copiii Domnului” este una dintre cele cinci mii de

secte şi mişcări esoterice care au activat şi încă mai activează în Statele Unite, numărul lor fiind în continuă creştere. Dacă doar zece dintre acestea au convingeri asemănătoare şi împărtăşesc măcar pe jumătate ura „oiţelor" şi a lui David Berg faţă de propriul popor, n-ar fi de mirare ca tragicul atac din 11 septembrie să fi fost pus la cale nu de faimosul Bin Laden şi de ai săi terorişti fanatici islamişti, ci de terorişti fanatici sectanţi aflaţi chiar în SUA.

Secta davidienilor înfruntă America. David Koresh a declanşat „Apocalipsul" predicând mântuirea prin sacrificiu

În februarie 1993, întreaga Americă a urmărit cu sufletul la gură bătălia sinucigaşă purtată, timp de mai multe zile, de membrii sectei davidienilor cu poliţia federală. De mai bine de patru ani, sectanţii, conduşi de un oarecare David Koresh, se instalaseră pe dealul numit „Muntele Carmel", în apropierea localităţii texane Waco. În ultimul timp, autorităţile primiseră semnale că practicile „davidienilor" puteau reprezenta un pericol pentru siguranţa naţională. Sectanţii îşi transformaseră tabăra într-o adevărată fortăreaţă. Cumpărau fără încetare armament, ca şi când s-ar fi pregătit de război. Predicile lui David Koresh, deveniseră din ce în ce mai violente, vorbind necontenit despre Apocalipsa iminentă, în care numai cei care vor muri luptând alături de ei vor fi mântuiţi. Cu toate acestea, nimeni nu a bănuit proporţiile tragediei care avea să urmeze. În încleştarea de pe Muntele Carmel, America a pierdut mai mulţi oameni decât în războiul din Somalia.

Un muzician ratat devine lider spiritual

David Koresh, pe numele lui adevărat Vernon Howell, s-a născut în anul 1959, într-o familie modestă din oraşul Houston. Mama lui era infirmieră, iar tatăl, tâmplar. Aproape imediat după naşterea copilului, părinţii au divorţat. Micuţul Vernon a fost crescut de mama sa, Bonnie. Aceasta îşi aminteşte că, de foarte timpuriu, copilul a manifestat o înclinaţie spre religie ieşită din

comun: „La 12 ani ştia Noul Testament pe dinafară. Era un copil neobişnuit”. La început, femeia a crezut că este vorba de o toană trecătoare. Totuşi, anii au trecut, iar copilul s-a transformat într-un tânăr bizar, care avea numai trei pasiuni: muzica rock, femeile şi Biblia. Vernon s-a mutat la Dallas, dar aici predicile lui înflăcărate au fost primite cu ostilitate. Nimeni nu i-a dat importanţă, lucru pe care l-a suportat cel mai greu. Pleacă spre California, adevărat „Pământ al Făgăduinţei” pentru misionarii neînţeleşi ai Americii. Cu părul său lung, negru şi buclat, cu zâmbetul angelic, Vernon părea un personaj din celebra operă rock „Jesus Christ Superstar”. Nu abandonase, încă, ideea de a face o carieră muzicală. California părea locul cel mai potrivit. Ajuns aici, a constatat că studiourile de înregistrări nu erau impresionate de talentul său. În schimb, muzica sa era foarte apreciată de tinerii Davidieni, o ramură disidentă a bisericii adventiste. Acestora le-a cântat din chitară şi le-a citit din Biblie, cu voce tunătoare, câteodată timp de 15 ore, fără întrerupere. În foarte scurt timp le-a devenit lider. L-a dat la o parte pe George Roden, singurul care i-a putut face concurenţă în cadrul sectei.

Instalat în locul acestuia pe proprietatea de 40 de hectare deţinută de „Davidieni” pe Muntele Carmel, la 16 kilometri de Waco, le-a spus discipolilor săi că el este singurul care le poate aduce mântuirea şi că numai ascultându-l orbeşte vor fi salvaţi.

„Mielul lui Dumnezeu” îşi face harem

Puterea de convingere a lui Vernon Howell frizează hipnoza. Adepţii lui au început să se comporte de parcă aveau creierele spălate. Orice poruncă a predicatorului era ascultată cu sfinţenie. Nimeni nu se revolta, oricât de aberante ar fi ordinele „iluminatului”. În anul 1984, el s-a căsătorit cu Rachel, o fată în vârstă de numai 14 ani. Pretindea că asta este porunca lui Dumnezeu. A fost singura nevastă „cu acte”, dar Vernon şi-a mai luat multe alte „soţii”. La un moment dat avea 15. Declara cu nonşalanţă: „Toate femeile din această casă sunt ale mielului lui Dumnezeu”. Sectanţii au acceptat fără să

murmure ca Vernon să le ia soţiile şi fiicele, pentru a se „uni în numele Domnului”. Fetiţe de 12 şi 14 ani au trecut prin patul „iluminatului”, mare amator de „prospături”. Li se spunea că este o mare cinste, că numai aşa pot face parte din „Oastea Domnului”. Bărbaţii din sectă nu protestau. Bruce Gent, un fost discipol al lui Vernon, explică: „Acceptasem să-i sacrific totul, chiar să i-o cedez pe nevasta mea, pentru că numai aşa puteam ajunge în împărăţia Cerurilor”.

Judecând după supunerea oarbă faţă de liderul lor, am fi tentaţi să credem că Davidienii erau o adunătură de declasaţi, inculţi şi plini de superstiţii. Realitatea era cu totul alta. Vernon Howell nu îi adunase de la marginea şanţului. Discipolii lui veneau nu numai din SUA, ci şi din Australia, Marea Britanie sau Canada. Printre ei se aflau mulţi intelectuali. Wayne Martin fusese un avocat prosper în Los Angeles. John Bunds era inginer, iar soţia acestuia, asistentă medicală. Marc Breault, unul dintre discipolii cei mai înflăcăraţi, îşi luase doctoratul în teologie. Cu toţii îşi vânduseră toate bunurile şi îşi puseseră banii în comun, „pentru binele comunităţii”. Trăiau în nişte căsuţe sordide din lemn, în „tabăra” sectei de pe Muntele Carmel, în apropiere de oraşul texan Waco.

Vernon Howell devine David Koresh

În anul 1990, Vernon Howell, liderul adorat al Davidienilor, se hotărăşte să-şi schimbe numele. I se părea că cel vechi este prea comun, nu are nimic mistic. A făcut demersurile legale, devenind, oficial, David Koresh. Prenumele l-a ales ca să se potrivească cu secta. Dar de ce Koresh? „Profetul” explică: „Koresh este varianta ebraică a numelui Cyrus. Cyrus a fost regele Persiei, care le-a permis evreilor să se întoarcă în Israel, după ani de robie”. Rebotezat, predicatorul de pe Muntele Carmel a devenit din ce în ce mai exigent. Se declara, nici mai mult nici mai puţin, Messia. Le cerea discipolilor să-l venereze ca pe Dumnezeu pentru că: „Dacă Biblia este adevărată, eu sunt Christos”. Le vorbea despre războiul sfânt pe care trebuie să-l poarte cu forţele întunericului, în care vor sfârşi ca

martiri, dar vor câştiga împărăţia Cerurilor. Koresh a devenit paranoic. Vedea duşmani peste tot, trimişi ai diavolului pe care el trebuia să-i înfrunte într-o mare confruntare finală. În 1990, după un cutremur care a afectat una dintre clădirile de cult ale sectei, Koresh şi-a avertizat discipolii: „Sfârşitul este aproape. Aţi văzut furia Domnului. Trebuie să mă urmaţi”.

David Koresh nu vorbea despre o bătălie abstractă, cum au crezut mulţi. El se pregătea pentru un război adevărat.

Autorităţile au continuat să-l considere doar un predicator nebun, la fel ca mulţi alţii, deşi primiseră numeroase semnale de alarmă. Aflaseră deja că Davidienii şi-au cumpărat armament într-o veselie şi că, încet, încet, şi-au transformat tabăra într-o adevărată fortăreaţă. Koresh îi organizase ca pe o armată, cu gărzi şi santinele. Toate căile de acces spre tabără erau, în permanenţă supravegheate de bărbaţi înarmaţi. Totuşi, nimeni nu îşi putea imagina cât de departe putea merge delirul mistic al unui muzician ratat.

O operaţiune de rutină declanşează măcelul

De câţiva ani, poliţia adunase sute de plângeri împotriva lui David Koresh. Familii disperate cereau ajutorul autorităţilor pentru a-şi scăpa copiii din ghearele „iluminatului”.

Cum în America libertatea credinţei este tabu, nimeni nu putea interveni. În schimb, de mai multă atenţie s-au bucurat reclamaţiile cetăţenilor care locuiau în vecinătatea taberei sectei. Aceştia declarau că Davidienii detonează explozibili şi fac, în fiecare dimineaţă, exerciţii prelungite de tir, cu arme de toate calibrele, inclusiv cu automate.

În ziua de 28 februarie 1993, o echipă a poliţiei locale s-a îndreptat spre tabăra Davidienilor de pe Muntele Carmel. Aveau misiunea de a verifica stocul de arme al sectei. Era duminică iar poliţiştii erau convinşi că va fi o operaţie de rutină. Îi aştepta infernul. Prevenit de un telefon anonim, David Koresh a decis să declanşeze „Apocalipsul”, lupta finală care avea să-i ducă pe discipolii

săi în paradis. Poliţiştii au fost întâmpinaţi cu o rafală de gloanţe. Au încercat să riposteze, dar nu erau pregătiţi să facă faţă unei asemenea bătălii. În schimbul de focuri au fost ucişi şase oameni. Patru dintre ei erau poliţişti. Lupta era inegală. A fost nevoie de întăriri. Tabăra a fost înconjurată de maşini blindate, iar comanda acţiunii este preluată de Poliţia Federală.

O săptămână de asediu şi bătălia finală

Pentru asaltul asupra taberei de pe Muntele Carmel sunt mobilizaţi 500 de agenţi FBI. Autorităţile voiau să evite cu orice preţ o baie de sânge. Se ştia că înăuntru erau femei şi copii. O acţiune în forţă le-ar fi pus viaţa în pericol. S-a încercat o „negociere" cu liderul sectei. David Koresh nu se mai putea, însă, înţelege cu nimeni. A început un asediu istovitor, care avea să dureze mai mult de o săptămână. În acest timp, discipolii lui Koresh n-au pierdut nicio ocazie de a se înfrunta cu poliţia. Trăgeau cu mitraliere Uzi şi cu arme semiautomate. Poliţia a ripostat. S-au înregistrat victime şi de o parte şi de cealaltă.

Koresh era, însă, încântat că este în centrul atenţiei. În sfârşit ajunsese o celebritate naţională şi ziariştii sunau necontenit la telefon. „Noul Messia" nu ostenea dând declaraţii presei: „Învăţătura mea este învăţătura adevărului. Eu sunt fiul lui Dumnezeu, coborât din cer în anul 1959", spunea în ultimul interviu dat unui post de televiziune, înainte ca poliţia să întrerupă legăturile telefonice.

Asediul s-a înăsprit. Autorităţile au întrerupt alimentarea cu apă şi cu electricitate. Au constatat, însă, că tabăra este dotată cu generatoare de curent proprii. Ca să-i enerveze pe poliţişti, Koresh punea la megafoane, noaptea, muzică rock, în cea mai mare parte compusă şi interpretată chiar de el. Era un adevărat război al nervilor.

În cele din urmă, FBI-ul şi-a dat seama că intervenţia în forţă nu poate fi evitată şi a decis să ia cu asalt tabăra, cu orice risc. A urmat măcelul. Când a văzut că totul este pierdut, David Koresh s-a sinucis, împreună cu ultimii săi discipoli. Tabăra de pe Muntele Carmel s-a transformat

într-un uriaş cimitir, cuprinzând 78 de cadavre, 17 fiind copii sub 14 ani...

Un guru de o cruzime diabolică: Charles Manson

Ideile aberante îşi găsesc, pe zi ce trece, tot mai mulţi adepţi. Paralel cu lumea reală, care tinde spre globalizare şi unificare, se dezvoltă şi mişcări distructive, bazate pe ritualuri în care sângele şi violenţa joacă un rol capital, practicând cultul anticristului. Instrumentele preferate ale acestor mişcări sunt drogul, pumnalele, ritualurile violente şi umilitoare. Metodele, scopurile şi căile pe care merg noile comunităţi spirituale provoacă zilnic din partea opiniei publice, reacţii ostile şi proteste ferme. Cu toate acestea, mulţi tineri sunt atraşi de promisiunile unor „idoli" care conduc grupuri marginale ce se consideră salvatoare pentru cei care şi-au pierdut încrederea în anumite fundamente ce sunt puse permanent în discuţie.

De regulă, conducătorii unor asemenea comunităţi spirituale sunt nişte despoţi absoluţi. Unul dintre ei este şi Chlarles Mills Manson.

Asasini feroce în numele iubirii

Născut în Ohio, Charles Mills Manson avea să rămână cunoscut în istorie ca cel mai diabolic şi crud guru din câţi au existat vreodată. Deşi una din poruncile date de Dumnezeu este să nu ucizi, secta lui Manson a omis acest lucru, comiţând cele mai abominabile crime, pentru „a curăţa şi purifica pământul".

În 1967, Charles Mills Manson se stabileşte în San Francisco, unde o întâlneşte pe Mary Brunner, în vârstă de 23 de ani, licenţiată în istorie şi asistentă bibliotecară la Universitatea din California. La 33 de ani, Manson petrecuse mai bine de 17 ani după gratii pentru diferite delicte mai mult sau mai puţin grave, numeroase fiind furturile din maşini şi de alimente din magazine.

Împreună cu Mary Brunner, Manson racolează 18 fete, pe care le convinge să vină să locuiască în apartament cu el şi cu Brunner, fondând astfel „Familia Manson". Recrutarea de adepţi a continuat până când

numărul membrilor a ajuns la circa 25, când Manson hotărăşte să plece împreună cu discipolii săi în căutarea unui loc departe de lume, pe care îl găseşte în Death Valley (Valea Morţii) din California.

La început, secta semăna mai mult cu una din multele bande ce împânzesc SUA, ocupându-se în principal cu furturile de maşini, pe care le vindeau pentru a se întreţine, însă, la scurt timp, uzând de uimitoarea sa putere de convingere, Manson îşi va transforma discipolii în nişte asasini feroce „în numele iubirii".

Cadavre mutilate

Anunţaţi de prezenţa unor cadavre, doi poliţişti se deplasează la „Cielo Drive", o proprietate superbă din Beverly Hills. Era în data de 9 august 1969. Spectacolul care li se înfăţişează celor doi oameni ai legii este cutremurător. Nu mai puţin de cinci cadavre zac în interiorul vilei şi în grădină, mutilate cu o cruzime de nedescris. Actriţa Sharon Tate, soţia regizorului Roman Polański, Jay Sebring, unul dintre cei mai cunoscuţi coafori americani, Abigail Folger, în vârstă de 25 de ani, fiica unui industriaş american, prietenul acesteia, Voytek Frykowski şi un alt tânăr de 18 ani sunt cele cinci victime ale masacrului.

Sharon Tate, însărcinată în opt luni fusese înjunghiată de şapte ori în piept şi în spate, Folger de douăzeci şi şase de ori, Frykowski de cincizeci şi unu de ori (!), iar Sebring de şapte ori, la fel ca Sharon Tate. Cât despre tânărul de 18 ani, acesta sfârşise împuşcat la intrarea în proprietate. Pe uşa verandei, cei doi poliţişti desluşesc, scrise cu sângele victimelor, trei litere uriaşe: PIG (porc).

După numai o zi de la această crimă îngrozitoare, poliţiştii fac o descoperire asemănătoare. Într-un alt cartier al Los Angeles-ului, Leno Labianca, preşedintele unui lanţ de supermarketuri, este găsit în propriul său apartament, înjunghiat de douăsprezece ori, lângă soţia sa, care primise, de asemenea, patruzeci şi unu de lovituri de cuţit.

Seria crimelor s-a încheiat peste o lună, odată cu asasinarea unui profesor de muzică, Gary Hinman, în aceleaşi condiţii. Pe unul dintre pereţii casei era scris cu sângele victimei „political pig” (porc politic).

În cadrul acestei anchete, poliţia a reuşit să aducă dovezi împotriva membrilor „Familiei Manson”, care au fost arestaţi, înfrunte cu mentorul lor, Charles Manson.

Beatles-ii, ca lăcuste…

Filosofia acestui guru apelează la domenii foarte diferite şi anume: Biblia, formaţia Beatles şi, nu în ultimul rând, la Hitler, care este considerat de Manson un bărbat luminat care a nimicit destinul evreilor.

Datorită faptului că în capitolul 12 al Apocalipsei se vorbeşte despre patru arhangheli, Manson îi proclamă pe Beatles-i drept şefi, purtători de cuvânt, profeţi, pentru că „o spune Biblia!”. După ce citează un pasaj din Biblie, în care spune că „s-a deschis Fântâna Adâncului, din fum au ieşit lăcuste care s-au răspândit pe pământ, având feţe de bărbaţi, dar păr ca de femeie şi purtând platoşe de fier”, Manson afirmă în „Învăţăturile” lui că lăcustele sunt Beatles-ii. Au păr lung, iar platoşele de fier nu sunt altceva decât chitarele lor electrice.

După analizarea tuturor melodiilor de pe albumul scos de Beatles în 1968, considerat de Manson drept mesajul celor patru arhangheli cu privire la Apocalipsă, capul „familiei” decretează că sfârşitul lumii va avea loc în urma războiului rasial – Helter Skelter, denumit astfel după titlul unei melodii a formaţiei britanice.

„Începutul – zice Manson – va avea loc într-unul dintre cartierele bogate din Los Angeles. Un cuplu de negri trebuie să intre într-o vilă, să comită o crimă oribilă şi să stropească toată casa cu sânge. Atunci toţi negrii vor ieşi în stradă şi vor săvârşi aceleaşi crime pe tot întinsul globului”. Însă aceste măceluri constituie numai începutul. Albii vor teroriza populaţia de culoare, ucigând în dreapta şi în stânga, singurii care vor supravieţui fiind Black Panthers (Panterele Negre) şi Black Muslims (Musulmanii Negrii) care îi vor nimici pe toţi albii, mai puţin pe Charles

Manson şi „familia” sa, ei refugiindu-se în „Fântâna Adâncului” din Valea Morţii. Din nefericire negrii, care nu sunt învăţaţi să guverneze, vor încerca fără niciun rezultat să reclădească omenirea şi, datorită eşecului pe care-l vor suferi, şeful lor va veni la Manson pentru a-i cere sfatul. Iar atunci el „Îl va lovi peste frunte” şi îi va spune: „Du-te de culege bumbacul şi poartă-te ca un negru de treabă ce eşti!”

Al cincilea arhanghel

În acest timp, „Familia” care va număra 144.000 de membri va ieşi din Fântână şi va guverna lumea sub conducerea celui deal cincilea arhanghel, Iisus Christos – nimeni altul decât Charles Manson, negrii fiind servitorii „acestei rase pure albe a seniorilor”.

Iunie 1970... Acuzarea a pregătit timp de 6 luni un voluminos dosar. Atunci Susan Atkins a vorbit, o carte pe o bandă magnetică pentru 500.000 de dolari, care a devenit, cum era de aşteptat, best-seller. Ea a povestit totul, dar mărturisirile sale nu au putut fi utilizate de acuzare. Conform uzanţelor Statelor Unite, asemenea mărturii sunt acceptate numai dacă „proprietarul” vocii declară la bară: „Da, acesta sunt eu”. Şi Susan n-a făcut-o. Astfel, în această ciudată ţară, un asasin poate să-şi comercializeze memoriile şi totuşi, după proces să fie declarat inocent şi pus în libertate din lipsă de probe. Printre multe altele, este una din numeroasele acrobaţii suprarealiste din legislaţia americană.

Manson, în timpul detenţiei, a compus cântece, a organizat zeci de conferinţe de presă, a dominat coperţile unor reviste celebre, a primit mii de scrisori de... dragoste şi de adeziune la familie. Ziarele ilegale se „încumetau” să descrie procedeele de suprimare a victimei în varianta „Manson”, de o cruzime de nedescris. S-au pus în vânzare postere şi insigne fluorescente „Eliberaţi-l pe Manson”.

Procesul va dura şapte luni, în care juraţii au trăit într-o izolare aproape totală, de parcă ei ar fi fost cei arestaţi. În fiecare zi la amiază şi seara, într-un autobuz cu ferestrele mate, pentru a nu se putea citi afişele sau

titlurile din ziare, judecătorii erau transportaţi la hotelul Ambasador (acolo unde Robert Kennedy fusese asasinat) şi izolaţi în camere, fără nicio comunicare cu exteriorul, cu excepţia unor vizite sporadice ale celor din familie. Din ziarele date pentru lectură erau decupate toate ştirile referitoare la proces. N-aveau nici video, nici televizor. La cea mai mică încălcare a acestor reguli draconice, avocaţii ar fi dat peste cap procesul…

Împrejurul Sălii Justiţiei din Los Angeles, în stradă, hoarde de hippyes cântau, dansau şi ofereau flori trecătorilor. Membrii familiei Manson aflaţi în libertate acordau interviuri, elogiau bunătatea idolului, se proclamau sclavii lui şi recrutau noi discipoli. În sala tribunalului, din boxe, Susan Atkins, Linda Kasabian, Patricia Krenwinkel, Leslie van Houten chicoteau, râdeau şi trimiteau bezele lui Manson, care îşi marcase fruntea cu un cuţit cu enigmaticul „X”.

A doua zi, imitându-l, adoratoarele sale, cu ajutorul unei agrafe îşi desenaseră şi ele un „X” sângeros.

Tex Watson, proclamat adjunctul lui Manson, va fi judecat un an mai târziu. Procesul-fluviu, cel mai delirant din toată istoria crimei, este consemnat în 209 volume, cuprinzând numai procesele-verbale ale audierilor.

Posedat, Manson, se adresa completului de judecată urlând, cu un cuvânt drag familiei „Porcilor”. Perora că numai Dragostea este singurul lui judecător şi că la Los Angeles lumea asista la o nouă crucificare a lui Iisus. Nici Nixon n-a scăpat de teribilul „acuzator” fiind declarat drept cel mai mare criminal de pe pământ. După 255 de zile de proces, verdictul se pronunţase: pedeapsa cu moartea pentru Iisus Manson, Patricia Krenwinkel, Susan Atkins şi Leslie van Houten. Linda Kasabian, însărcinată, fusese achitată, deoarece în acţiunile „familiei” nu îndeplinise decât rolul de pândar.

La aflarea verdictului, Patricia Krenwinkel a ameninţat tribunalul: „Voi înşivă veţi fi judecaţi”. Leslie van Houten afirmă acuzator: „Sistemul vostru e putred”, în timp ce Susan Atkins avertizează cu aroganţă: „Vă

sfătuiesc acum să vă blindaţi porţile şi să vă supravegheaţi copiii". Manson e şi mai concret: „Pedeapsa cu moartea? Toţi veţi avea parte de ea!"

Cum se ştie, posedaţii din „familia" Manson, asasinii actriţei Sharon Tate şi a prietenilor ei, soţilor La Bianca, muzicianului Hinman şi probabil şi ai altor persoane (Charles se lăuda cu comiterea sau ordonarea a 35 de crime) n-au fost executaţi pentru că în februarie 1972 Curtea Supremă a Statelor Unite a abolit pedeapsa cu moartea. Mai mult avocaţii lui Manson au solicitat unui juriu special să-l pună pe clientul lor în libertate supravegheată. Cererea a fost respinsă.

La întrebarea „Ce veţi face în situaţia eliberării condiţionate?" Manson abordând o uriaşă barbă rasputiniană, a răspuns: „Voi merge în Iran sau Libia, sau mă voi alătura unei guerile revoluţionare din lumea a treia pentru a fi cuiva de folos". (Încă un vajnic internaţionalist?).

Pedeapsa capitală le-a fost comutată în închisoare pe viaţă. Deşi aflat în spatele gratiilor, Manson a continuat să-şi exercite puterea asupra discipolilor care mai rămăseseră în libertate.

Asemenea unuia dintre avocaţii lui Manson la opt luni după ce s-a încheiat procesul acestuia, sau atentatul asupra preşedintelui american Gerald Ford, comis de Lynette Forme, locotenenta lui Manson, îi sunt atribuite „marelui lider", care le-ar fi ordonat telepatic discipolilor să-i ucidă. Mitul controlului telepatic are, totuşi, o explicaţie raţională. Manson ştia să folosească foarte bine dozele de L.S.D., pe care le administra credincioşilor în „cocktail" cu conceptele karmice şi cu aluzia la ipotetice reîncarnări anterioare. Toate aceste forme de manipulare mentală facilitau controlul la distanţă asupra membrilor sectei. Chiar şi după condamnarea marelui lider satanist la închisoare pe viaţă, numele său a apărut, deseori, în ziarele din întreaga lume. Din când în când, consimţea ca un ziarist sau o televiziune să-l viziteze în celula în care s-a izolat involuntar de lume. Aşa s-a întâmplat, bunăoară, în

februarie 1987, când Manson a declarat unui canal american de televiziune de mare audienţă că nu are de ce să se căiască.

La sfârşitul anilor ’80, Jan Holmstrom, un Hare Krishna de 36 de ani, colocatar de celulă cu Manson, a încercat să-l ardă de viu. Acesta i-a turnat o cutie cu vopsea peste haine şi i-a dat foc, provocându-i, însă, doar răni uşoare.

Oribilul masacru din Guyana

Din 11 septembrie[2], când a avut loc groaznicul atentat terorist asupra simbolurilor de referinţă ale SUA, şi până în prezent, sau scris mii de pagini referitoare la fanatismul unor indivizi care par a se afla la originea unor acte ce pun în pericol civilizaţia omenirii, viaţa şi siguranţa persoanelor, indiferent de religie sau rasă. În prezent lumea este cuprinsă de psihoza terorismului sub toate formele sale de manifestare. Trebuie spus însă că fanatismul şi teroarea în general nu au început să-şi spună cuvântul doar acum la început de nou mileniu. Ossama bin Laden nu este un caz izolat, el face parte din panoplia cu monstruozităţi a istoriei omenirii. Un exemplu în acest sens îl constituie şi Jim Jones, o figură importantă a fanatismului fără frontiere.

Din ordin, 925 de sinucigaşi

Dintre toţi magii, profeţii sau guru care au existat pe faţa pământului, Jim Jones a fost mai mult ca sigur figura cea mai tragică dintre toate. Acesta a dovedit monstruoasa putere pe care profeţii mincinoşi o pot exercita asupra adepţilor, atunci când în ziua de 29 noiembrie 1978 în Guyana nouă sute douăzeci şi cinci de oameni, s-au sinucis din ordinul lui. Provenind dintr-o familie modestă, Jim Jones obţine o diplomă la Universitatea din Indianapolis după care devine pastorul unei obscure biserici locale denumită „Discipolii lui Cristos”. La scurt timp îşi înfiinţează propria sectă, „Templul Poporului” în cadrul căruia propovăduia integrarea socială, luându-l ca model pe Mao ale cărui idei erau piatra de temelie a sectei.

2 2011.

Jones dorea să întemeieze o societate fără clase sociale folosindu-se de religie afirmând că el este reîncarnarea lui Cristos.

Posedând un puternic magnetism personal, Jones reuşea să-şi îndoctrineze adepţii într-atât încât aceştia îşi donau bunurile sectei, Templul Poporului ajungând la un moment dat să deţină 25 de terenuri în Ukian şi alte proprietăţi imobiliare în valoare de mai multe milioane de dolari.

Jones îşi menţinea autoritatea asupra celor peste zece mii de adepţi şi cu ajutorul unei discipline de fier: pedepse corporale, autocraţie publică, fetişism, adulări, toate acestea în schimbul mântuirii veşnice. Obligatorii erau şi „tratamentele" cu halucinogene precum şi subalimentarea. Capul sectei îşi extinsese atât de mult autoritatea, încât interzisese până şi relaţia sexuală dintre bărbat şi nevastă, Jones fiind liber să-şi aleagă şi să facă ce voia cu orice fiinţă care-i atrăgea atenţia.

În ciuda unei supravegheri foarte stricte, unii adepţi reuşeau să părăsească secta dezvăluind autorităţilor metodele inumane ale acestui pastor al „Templului Poporului", dezvăluiri care au dus la deschiderea unei anchete în legătură cu moravurile acestei secte.

În ciuda sprijinului politic de care dispunea, Jones a trebuit să demisioneze din toate funcţiile publice pe care le deţinea (printre altele, era şeful Comisiei Locuinţelor) şi a hotărât să-şi instaleze „cartierul general" în Jonestown – Guyana, fostă colonie britanică. Aici, cu sprijinul autorităţilor locale, pe care a reuşit să le convingă, a obţinut trei mii de hectare unde adepţii Templului Poporului au fost aduşi literalmente în stare de sclavie. Păziţi de soldaţi înarmaţi până-n dinţi, ei munceau câte paisprezece ore pe zi ca într-un lagăr de concentrare.

Deşi păziţi cu străşnicie, unii dintre adepţi au reuşit să scape din acel infern şi să povestească grozăviile de acolo, astfel că senatorul Leo Ryan, care se ocupase şi de prima anchetă hotărăşte să meargă la faţa locului pentru a vedea dacă declaraţiile sunt veridice.

Asasinarea senatorului

Conştient că vizita senatorului ar însemna o lovitură fatală pentru el, Jones hotărăşte suprimarea lui Ryan. În timp ce senatorul şi echipa sa se pregăteau să ia avionul spre Guyana ucigaşii lui Jones deschid focul omorând 5 persoane printre care şi senatorul Ryan. Era în 29 noiembrie 1978.

Chiar dacă îl anihilase pe principalul său adversar, Jones ştia că sfârşitul este aproape şi ia o decizie îngrozitoare: sinuciderea colectivă. La numai o oră de la asasinarea senatorului, „pastorul" anunţă că „a sosit momentul" şi numai moartea îi va putea scăpa de primejdia care îi ameninţă. În acest timp, medicul sectei pregăteşte în faţa clădirii principale a comunităţii un cazan, în care pe lângă cianură aruncă şi ierburi otrăvitoare din zonă. Un lanţ de oameni albi şi negri, mame cu copii în braţe, toţi ţinându-se de mână, încep o defilare sinistră până în faţa cazanului unde fiecare primeşte câte un păhărel din preparatul mortal. Cei care realizau până la urmă ce se întâmpla şi încercau să fugă erau împuşcaţi fără milă. După ce toţi membrii comunităţii, în număr de 925, şi-au găsit sfârşitul, Jones s-a sinucis şi el zburându-şi creierii cu un glonţ.

Aprecieri nemeritate

Oribilul masacru din Guyana a cutremurat lumea întreagă, cu atât mai mult cu cât Jim Jones fusese una dintre persoanele care se bucurau de trecere la mai marii Americii. Relaţiile sale cuprindeau o serie întreagă de oameni politici cu influenţă.

Vicepreşedintele american de la acea vreme, Walter Mondale, într-o scrisoare adresată pastorului spunea: „Angajamentul dumneavoastră profund şi cel al congregaţiei în probleme constituţionale şi sociale ale ţării noastre constituie pentru mine un imbold inspirator".

Secretarul de Stat de la Ministerul sănătăţii şi al Educaţiei, Joseph Califano declara la rândul său: „Principiile dumneavoastră umanitare şi în interesul dovedit în protecţia libertăţilor individuale (!) au adus o

contribuţie extraordinară la dezvoltarea demnităţii umane”. „Activitatea dumneavoastră este o mărturie pozitivă şi, într-adevăr creştinească a ceea ce se poate face în direcţia rezolvării problemelor societăţii noastre”, scria într-o scrisoare un senator american. Iar Jones nu l-a dezamăgit deloc… Nici Rosalyn Carter, soţia preşedintelui Jimmy Carter nu a ezitat să-i adreseze lui Jim Jones o scrisoare de mulţumire pentru sprijinul dat de pastor candidaturii soţului ei: „Mi-a făcut plăcere să fiu cu dumneavoastră în timpul campaniei electorale. Comentariile pe care le-aţi făcut despre Cuba sunt extrem de utile şi sper că sugestiile dumneavoastră să poată fi realizate curând”.

Iată cum Jones a reuşit să inducă în eroare până şi demnitari versaţi care ar fi trebuit să-şi dea seama de adevăratele scopuri ale acestui fals pastor. Poate că într-o zi FBI-ul va reuşi să dezlege misterele masacrului din Guyana care, dincolo de considerentele religioase, poate avea multe implicaţii sociale. Cauzele dramei în care şi-au pierdut viaţa atâţia oameni se leagă poate de acele zone „secrete” pe care fiecare le poartă la el, adică nevoia oamenilor înnăscută de a crede. Iar în faţa acestei profeţii escrocii rezistă cu greu să nu valorifice profitul lor.

Secta „Templul Soarelui” şi crimele (sinuciderile) în masă

Conducătorul sectei este un bărbat de 45 de ani, înalt, puternic, cu ochii negri, a căror privire halucinantă înfrânge orice voinţă. Profesia lui adevărată este cea de medic. Numele real este Luc Jouret. Până în 1991 locuia în Canada, aproape de Québec. El a efectuat mai multe studii despre alimentaţia omului, dar neavând şansa de a deveni ministru al sănătăţii ca alţii, bietul om a fost atins de nebunie. Cu chiu, cu vai, a publicat un studiu intitulat „Alimentaţia în conştiinţa umană”. După acest efort de gândire, Luc Jouret a renunţat la medicină şi, pentru că tot auzea voci, care-i spuneau că în curând vine sfârşitul lumii, a fondat o sectă numită „Ordinul templului solar”.

Adepţii au fost recrutaţi dintre adolescenţii cu o

situaţie materială destul de bună. Tinerii au fost atraşi de libertatea sexuală absolută propovăduită de „Spirit”. Toţi sectanţii se îmbrăcau în uniforme negre. Aveau feţele acoperite cu glugi ce le lăsau descoperiţi doar ochii. Ei erau iniţiaţi în tainele filosofiei, în şedinţe colective de lucru, unde se consumau droguri, care le deschideau calea spre „viziuni”. Ajunşi rapid dependenţi de droguri, ei executau orice le cerea şeful suprem. Fetele se prostituau şi predau banii sectei, iar băieţii făceau trafic cu arme. În curând, poliţia din Canada a fost sesizată despre activitatea acestei secte. În momentul când s-a hotărât o percheziţie în vila „şefului suprem”, acesta îşi transferase deja toţi banii într-un cont din Elveţia şi îşi procurase un paşaport fals.

Cu câteva ore înainte de a părăsi ţara, Luc Jouret organizează o şedinţă finală. Îşi anunţă adepţii că sfârşitul lumii a sosit şi că trebuie să se purifice prin foc. El incendiază vila şi fuge. Când poliţiştii au sosit, în resturile fumegânde ale casei au găsit cadavrele a patru tineri.

Ajuns în Elveţia, Luc Jouret, împreună cu prietenul său de o viaţă, un criminal recidivist, numit Joseph Di Mambro, fondează din nou „Ordinul templului solar”.

De data aceasta recrutează adepţii dintre familiile de emigranţi francezi şi italieni. El îşi împarte secta în trei grupuri, în localităţile Cheiry, Sallevant şi Les Granges, unde cumpără câte două cabane pentru adepţi.

Ritualurile sectei sunt tot mai sofisticate şi mai sângeroase. Adepţii erau împărţiţi pe trei trepte de iniţiere. Pe măsură ce serveau tot mai bine interesele sectei, ei progresau. Din când în când, avea loc pentru câte un adept, ritualul iniţierii finale. Fericitul, drogat puternic, era dus într-o cameră separată, unde şeful îşi scotea în faţa lui gluga de pe cap. Astfel, îşi dezvăluia chipul în faţa alesului. Fericitul nu se bucura mult de acest privilegiu. Imediat i se trăgea peste cap un sac de plastic negru şi era împuşcat, apoi ceilalţi mergeau să se roage.

Locul de rugăciune nu era vizibil. Cabanele din fiecare localitate erau legate între ele prin tuneluri care

duceau la o grotă, unde se găseau obiecte de cult simbolizându-l pe Satan.

În Elveţia, Luc Jouret începe aceeaşi activitate ilegală. Trafic de arme, trecerea clandestină a frontierei pentru emigranţi, droguri, prostituţie. După doi ani, poliţia hotărăşte o descindere în forţă la cele trei tabere.

Din nou, „Spiritul" anticipează acţiunile poliţiştilor. În toate cele trei tabere ale sale, cabanele erau dotate cu un sistem electronic special care, odată declanşat, determina izbucnirea unui incendiu din şase puncte diferite, făcând posibilă distrugerea rapidă a caselor, din pod până în subsol.

Pe 1 octombrie au organizat o ultimă întâlnire. Adepţii au fost înştiinţaţi că a sosit sfârşitul lumii. Au primit câte o pungă neagră, de plastic, pe care şi-au tras-o peste ochi. Au fost împuşcaţi în cap, pe rând, apoi vilele au fost incendiate. În Cheiry, s-au găsit 23 de cadavre; în Sallevant 25, iar în Les Grandes 13, între care şi un copil de 10 ani. Într-unul dintre tunelurile subterane din Cheiry s-a găsit o casetă din lemn ce conţinea paşapoartele a 10 emigranţi francezi, ceea ce a permis identificarea lor printre cadavrele carbonizate.

După autopsierea morţilor, s-a constatat că Luc Jouret şi Joseph Di Mambro nu se aflau printre morţi. Ei au dispărut din nou cu banii. Sunt daţi în urmărire prin Interpol.

În primele ore ale zilei de 13 decembrie 1995, elicopterele jandarmeriei din Grenoble au descoperit pe platoul Vercorf, din Alpii francezi, cadavrele carbonizate ale 16 membri ai sectei „Templul Soarelui". Trupurile sinucigaşilor erau dispuse în formă de stea cu 4 colţuri, simbolizând emblema Ordinului Cavalerilor Templieri din Evul Mediu.

Rezultatele anchetei au relevat că sectanţii au băut un cocteil cu otravă, după care şi-au stropit hainele cu benzină, apoi şi-au dat foc. Printre victime se numără doi poliţişti parizieni, dintre care unul cu soţia şi cu cei doi fii. De asemenea, victimă a fost şi Patrick Vuarnet (27 ani), fiul

campionului olimpic la schi din 1960, Jean Vuarnet, care s-a sinucis împreună cu mama lui, Edith, cu soţia lui, Christiane, şi cu fiica lor Tania (6 ani). Conform declaraţiei avocatului lui Vuarnet, acesta se simţise frustrat, fiindcă nu se numărase printre cei 54 de „aleşi" ai sinuciderii în masă din octombrie 1994 şi se hotărâse să se jertfească din proprie iniţiativă, împreună cu alţi câţiva sectanţi, în noaptea de 21/22 decembrie.

Pentru precedenta sinucidere din 1994, conducătorii sectei, Joseph Di Mambro şi Luc Jouret, au desemnat simbolic 54 de persoane anume, acesta fiind numărul templierilor arşi pe rug, ca eretici, în anul 1312. Printre cei ce urmau să-şi pună capăt zilelor se număra şi elveţianul Thierry Huguenin (45 ani), care a reuşit să fugă, avertizând autorităţile asupra iminenţei unei noi sinucideri în masă. Sectanţii au fost căutaţi, însă, zadarnic. Templele de rugăciuni, aflate la subsolurile locuinţelor conducătorilor, din Franţa şi Canada, n-au fost găsite.

Secta „Templul Soarelui" a fost înfiinţată de Joseph Di Mambro şi de Luc Jouret, în 1984, în localitatea canadiană St. Anne de Beaupré, în apropiere de Québec. Jouret având o mare putere de convingere, şi-a asumat sarcina de a atrage cât mai mulţi membri, care erau trimişi în Franţa. Aici, sub strictă supraveghere, erau obligaţi să muncească la diverse firme, începând de la 4 dimineaţa. De 5 ori pe zi, ei lăsau lucrul pentru a se reuni în templu, unde Jouret le predica despre iminenţa sfârşitului lumii şi despre necesitatea de a renunţa la viaţa pământeană, pentru cea eternă, din ceruri. Cu banii adunaţi din exploatarea celor peste 500 de sectanţi, conducătorii şi-au construit vile somptuoase în Elveţia, Franţa, Austria, Canada şi Martinica. În ciuda proprietăţilor imobiliare şi a conturilor din bănci care se ridicau la sute de milioane de dolari, di Mambro şi Jouret s-au numărat printre cei 53 de sinucigaşi din 1984. În urma lor, au rămas câteva ferme părăsite, unde poliţia a dat peste lăcaşurile lor de rugăciune. Cu toate eforturile depuse, anchetatorii nu au reuşit să descopere cine a preluat întreaga administraţie a

sectei.

Recenta sinucidere în masă a ridicat noi semne de întrebare pentru Interpol. Cadavrele complet carbonizate nu au putut fi identificate. Numele date publicităţii sunt doar bănuite, după numerele înmatriculare ale autoturismelor parcate la baza platoului Vercorf, nume ce coincid cu persoanele semnalate ca dispărute cu o zi înainte de tragica întâmplare.

Membru al sectei „Templul Soarelui" încă din 1979, Thierry Huguemin, în vârstă de 45 de ani, este singurul supravieţuitor al „sinuciderii în masă", din Alpii francezi. În schimbul protecţiei permanente oferite de poliţia franceză, acesta a acceptat să spună tot ce ştie despre secta din care făcea parte.

„La început, «Templul Soarelui» nu exista. Era doar o comunitate numită «Golden Way», care-şi avea sediul într-o vilă din Geneva, condusă de Jo di Mambro.

Am fost admis în cadrul ei în anul 1979 împreună cu soţia mea şi cu cei doi copii ai noştri, pe atunci în vârstă de 2 şi respectiv 3 ani. Eram împărţiţi în grupuri, după meseria pe care o practicam. Eu şi soţia mea deţineam un cabinet de tehnică dentară, pe care l-am vândut. Am donat comunităţii toţi banii obţinuţi pe el. Eram puşi să lucrăm câte 18 – 19 ore pe zi. De multe ori după ce terminam lucrul, plecam cu toţii să muncim în grădină sau în livadă. Mi-a trebuit mult timp pentru a înţelege că, de fapt, ei profitau de noi. Nu eram decât nişte unelte în mâinile lor, menite să le realizeze scopurile. Însă când mi-am dat seama de acest lucru, era prea târziu. Nu aveam o casă a noastră şi nici măcar bani, să ne hrănim copii.

De obicei, acolo se făceau întrunirile importante, dar, pentru că trebuia să fac 14 plăci dentare în acea săptămână, am absentat. Am aflat din presă dar, crezând că este vorba de sinuciderea în masă, nu mi-am pus întrebări. Se vorbea mult despre acest tip de sacrificiu în numele cavalerilor templieri, dar ni se spunea că trebuie să hotărâm singuri acest lucru, nu că vom fi forţaţi să o facem.

În octombrie 1994, am fost convocat la o întrunire în localitatea St. Anne de Beaupré, din Canada, unde se afla unul dintre sediile lui Jo Di Mambro. După şedinţă, ne-au urcat în maşini şi ne-au dus la o cabană din apropierea oraşului Shefferville, la nord de Québec. Acolo a avut loc asasinatul, de la care eu am reuşit să scap. După ce ne-au dat să mâncăm, ne-au anunţat că se va produce un eveniment important, după care ne-au ordonat să ne sinucidem. Pretextând că vreau să plec pe lumea cealaltă curat, m-am dus în baie. Am reuşit să scap furând o maşină de afară. N-am văzut ce s-a întâmplat după plecarea mea, dar m-am lămurit pe deplin, anul acesta. Am fugit împreună cu soţia şi cu copiii mei, care mă aşteptau la St. Anne de Beaupré. Înainte de asta, însă, am anunţat autorităţile canadiene.

În luna decembrie a anului 1995, m-am întâlnit întâmplător cu Patrick Vuarnet, care, neştiind de fuga mea, mi-a spus când va avea loc următoarea „sinucidere» şi cu câtă nerăbdare aştepta întâlnirea cu divinitatea, după moarte. Am ajuns în Presles, pe Platoul Vercorf din Alpii francezi, cu câteva ore înaintea masacrului. Am văzut când au sosit. Erau 17. Printre ei se afla o fetiţă care plângea. Am aflat că era orfană şi fusese crescută de o familie de sectanţi. În rest, îi cunoşteam pe toţi. Ştiam că nu trebuie să fac nicio mişcare greşită, dar mi se rupea sufletul, când o vedeam pe fetiţă plângând. Când au intrat, micuţa a rămas în urma lor, suspinând. Nu a ieşit nimeni după ea şi eu am găsit momentul oportun să o trag lângă mine. Am calmat-o, am dus-o în maşină şi i-am dat un somnifer, pentru a fi sigur că nu va face zgomot. Apoi m-am întors şi am stat ascuns, privind scena. Patrick Rostand şi Patrick Vuaret i-au aşezat în cerc pe cei 14 sectanţi şi le-au dat să înghită barbiturice. Apoi, i-au împuşcat în cap şi în inimă. I-au aşezat în aşa fel încât au format o stea cu patru colţuri, apoi au stropit cadavrele şi propriile lor haine, cu benzină. Au scăpărat un chibrit şi şi-au tras câte un glonţ în cap. Asta a fost tot ce am văzut. A fost un spectacol groaznic! Nu ştiu cum de s-a putut întâmpla asta, însă sunt

convins că şi celelalte două cazuri au fost la fel!”, şi-a încheiat Thierry Huguemin declaraţia.

Conform noilor cercetări întreprinse de poliţia franceză, numărul sectanţilor se ridică la aproximativ 10.000 de persoane, dintre care 2000 sunt australieni şi 4.000 francezi. Secta s-a înfiinţat în 1952 şi a funcţionat până în anul 1984, sub denumirea de „Comunitatea Golden Way” când Joseph Di Mambro şi Luc Jouret i-au schimbat denumirea în „Templul Soarelui”. Având în vedere mărturisirea lui Thierry Huguemin, alte nouă persoane care urmau să participe la recentul masacru, pot fi salvate. El le-a dat autorităţilor numele şi adresele acestora, pentru a putea fi protejaţi. Toţi cei vizaţi sunt elveţieni.

Morţii de la Rancho Santa Fé

Pe 26 martie 1997, o informaţie zguduitoare a impresionat lumea întreagă. Toate agenţiile internaţionale au transmis că în California au fost găsite 39 de cadavre într-o vilă. Suntem la Rancho Santa Fé de lângă San Diego. John, părintele, închiriază în toamna anului 1996, o vilă spaţioasă a unui ranch şi se instalează cu o sectă de fanatici religioşi, denumită „Izvorul cel mai înalt”.

Membrii acestei secte susţin că sunt veniţi de pe o altă planetă, deci au o origine extraterestră. Apelativele cu care se adresează unul altuia sunt „frate” şi „soră”. Prozeliţii cultului „Izvorul cel mai înalt” practică celibatul, fie că sunt bărbaţi sau femei.

Miercuri, 26 martie 1997, vecinii, intrigaţi că de două zile nimeni nu dă niciun semn de viaţă la Rancho Santa Fé, sesizează poliţia. Sosesc autorităţile şi fac o descindere. Iniţial, se anunţă că s-au găsit numai bărbaţi morţi, cu vârste cuprinse între 18 şi 23 de ani. Dar pe parcurs au fost descoperite şi femei şi bărbaţi mai în vârstă, până la 65 de ani. Numărul victimelor s-a ridicat la 39. Toţi cei decedaţi aveau capul acoperit cu o cagulă de pânză de culoare roşie. Până la necropsie s-a avansat ipoteza otrăvirii sau înghiţirii de somnifere. Cercetările preliminare lasă se înţeleagă că este vorba de o sinucidere colectivă.

Tragedia de la Rancho Santa Fé vine la câteva zile după un alt suicid colectiv în Franţa, la sectanţii Templului Solar. Ceea ce apropie „Izvorul cel mai înalt” al presupuşilor extratereştrii-îngeri, cum se caracterizau în delirul lor verbal, de secta Templul Solar este opţiunea pentru moartea colectivă şi învelirea capului. La *Templul Solar* în foaie de plastic, la *Izvorul cel mai înalt* în pânză roşie. Soluţia finală, macabră în ambele situaţii, se diferenţiază prin prezenţa focului purificator la iniţiaţii Templului Solar. În rest, acelaşi scenariu apocaliptic. Şi încă o observaţie. Morţii de la Santa Fé au fost găsiţi în aceeaşi poziţie, ceea ce exclude crima, în vreme ce fanaticii Templului Solar au sfârşit împuşcaţi. De aceeaşi mână care la sfârşitul spectacolului macabru şi-a luat şi propria viaţă.

În fond tot o sinucidere cu un singur călău, sieşi victimă! Între timp a parvenit rezultatul autopsiei de la centul medical San Diego, efectuate pe cadavre.

Membrii sectei au consumat budincă, fenobarbital în doză mare şi au băut vodcă. După care s-au întins pe paturile lor. Se presupune că sinuciderea s-a produs în grupuri. Primul grup de 15 persoane, al doilea tot de 15 persoane, ajutându-i pe primii să moară, iar ultimul grup de 9 sectanţi acordându-le ajutor la moarte celor din al doilea grup. Totul a fost planificat. Dacă toţi candidaţii la sinucidere şi-au pus pe cap pungi de plastic, să moară mai repede, două persoane din ultima grupă i-a acoperit pe morţi cu linţolii roşii triunghiulare, au făcut curat şi au purces şi ei să moară puţin, cum zicea Marin Sorescu. Toţi morţii, unii decedaţi de 3 zile, alţii de 48 – 24 ore aveau lângă pat valiza şi documentele de identitate, precum şi câte o bancnotă de cinci dolari şi câteva monede de 25 de cenţi. Probabil vama când vor trece „poarta raiului”.

Conducătorul sectei „Poarta Raiului” a fost un profesor de muzică, Marshall Applewhite care mai era cunoscut şi sub porecla „Do”. Applewhite a predat în anii ’60 la Houston, iar în sectă era cunoscut pentru fanatism, autoritarism şi obsesia pentru escatologie – sfârşitul lumii

– ca şi de ideea sinuciderii. În legătură cu cei 39 de sinucigaşi de la Ranch Santa Fé, patronul unui club din San Diego a declarat că persoanele care locuiau în vilă şi s-au sinucis în colectiv aveau „o prezenţă fizică ireproşabilă, erau foarte curaţi şi excelent pregătiţi din punct de vedere profesional”. Iar avocatul proprietarului de vilă de la Rancho Santa Fé afirmă că acest cult al sectei era bazat pe precepte biblice, iar fondul credinţei lor era grefat pe creştinism. Faptul că străluceau pe plan profesional e dovedit şi de cunoştinţele lor în informatică şi de comunicarea lor pe reţeaua Internet. În ce consta suportul spiritual al sectanţilor? Concepţia lor nebunească topea într-o sinteză elemente biblice, astronomice, de paranormal. Şi viziunea asupra lumii era escatologică, manifestată printr-o obsesivă aşteptare a Apocalipsului.

Sectanţilor din „Poarta Raiului” li se inoculase convingerea că un OZN îi va transporta de pe Terra în Rai, numai după ce vor scăpa de „învelişul” fizic terestru al corpurilor de natură materială. Deci într-un ceremonial ritualic sectantul trebuie să se despartă de trup! Prilejul oferit a fost apariţia cometei Hale Bopp, semn ceresc ce pentru Marshall Applewhite a însemnat punctul de plecare spre paradis, printr-un masacru colectiv.

Există şi înregistrări video în care apare lugubrul guru „Do” spunând „Ne puteţi urma, dar nu o puteţi face rămânând aici”. O femeie îşi exprimă şi ea, pe casetă, credo-ul sinucigaş: „Nu am altă opţiune decât să plec, întrucât am vieţuit 31 de ani pe această planetă şi nu am găsit nimic bun pentru mine”.

Martori care i-au cunoscut pe sinucigaşi fac declaraţii relevante: Nick Matzorkis relatează că un membru din sectă i-a spus în vara anului 1996 că secta trebuia să se întâlnească cu un OZN situat în spatele cometei. Iar Greg Hohertz relatează că prozeliţi ai „Porţii Raiului” îl înştiinţaseră că „se va întâmpla atunci când cometa Hale Bopp se va afla în punctul cel mai apropiat de Pământ”.

Bill Kolender, şeriful din San Diego, precizează:

„Adepţii sectei au ales să se sinucidă într-un moment precis, loc precis, dar motiv necunoscut. Probabil că niciodată nu vom şti ce a fost în capul lor”. Nu vom şti, dar bănuim: un vânt de nebunie colectivă le-a luat minţile şi aşa răvăşite de nebunie şi misticism.

Pe o casetă video „de adio”, prezentată şi pe CNN, Applewhite mai spune: „Nu avem nimic de ascuns, chiar dacă ne consideraţi o sectă periculoasă, pentru că punem în cauză valorile tradiţionale ale familiei (după cum se ştie, toţi cei 39 de sinucigaşi sunt celibatari). Este o perioadă foarte excitantă pentru noi. Cine suntem? Pentru început, credeţi sau nu credeţi, eu sunt «Do»”.

Sintagma „perioadă foarte excitantă” trebuie raportată la cometa Hale-Bopp, descoperită în iulie 1995, şi care acum este vizibilă în America de Nord din martie până la jumătatea lunii aprilie din acest an. Cometa a mai trecut pe lângă Terra cu 4210 ani în urmă şi va mai trece pe lângă pământ peste 2400 de ani. Evenimentul unic al trecerii pe lângă planeta noastră a cometei Hale-Bopp era aşteptat de sectanţii dornici de a accede în eternitate. „Apropierea cometei Hale-Bopp este ceea ce am aşteptat. Este momentul sosirii navei spaţiale ce ne va duce în lumea lor, în paradisul concret. Suntem fericiţi să părăsim această lume. Dacă veţi studia conţinutul paginii, veţi înţelege, sperăm, bucuria noastră şi scopul pentru care am fost pe Terra. Şi veţi putea găsi «cartea de îmbarcare» pe care o puteţi folosi pe durata acestei scurte «ferestre». Când veţi citi această pagină, noi vom fi plecaţi. Suntem veniţi de dincolo de spaţiul uman, dintr-un spaţiu îndepărtat, şi acum vom părăsi corpurile ce ne-au găzduit spre a ne îndeplini misiunea, pentru a ne întoarce în lumea din care am venit, „Regatul lui Dumnezeu”.

Secta „Apocaliptică” Purificare prin sinucidere

O anchetă făcută de o echipă specială a poliţiei franceze a descoperit o sectă deosebit de periculoasă care provoacă în fiecare an, cu ocazia organizării unor sinucideri colective, moartea multor persoane.

Alcătuită din oameni proveniţi din cele mai diverse

medii sociale, respectiva sectă dispune de ramificaţii chiar şi în sferele puterii. Se pare că preoţii sectei Apocaliptice îşi îndeamnă adepţii să consume regulat, de mai multe ori pe zi, o otravă deosebit de periculoasă ce poate provoca moartea prin cancer în câţiva ani. Este vorba despre un amestec complex de nicotină, gudroni şi alte substanţe cancerigene.

Pentru a convinge discipolii, printre care şi adolescenţi, să ia această substanţă mortală (în general prin inhalare) conducătorii sectei promovează o ideologie înşelătoare ce-i lasă pe sectanţi să creadă că respectiva „esenţă magică" îi ajută să devină mai înţelepţi şi să-şi rezolve cu mai multă uşurinţă problemele legate de familie şi carieră.

De altfel, ideologia acestei secte este extrem de săracă, nu conţine niciun ideal superior, nu face nicio referire la spiritualitate şi nu oferă nicio speranţă într-o posibilă „viaţă de apoi". Ideologia Sectei Apocaliptice se bazează în primul rând pe materialism.

Ca orice sectă, şi aceasta a fost înfiinţată de nişte oameni fără scrupule, care nu urmăresc decât să tragă avantaje de pe urma stării materiale a sectanţilor. Se spune că anual în „moştenirea" sectei intră nu mai puţin de 10 miliarde de dolari. Mari maeştri în arta ipocriziei, cinismului şi a dublului limbaj, pe de o parte „marii preoţi" le interzic membrilor ce fac parte din secta lor să vorbească despre „esenţa secretă" şi merg până acolo încât au şi o „lege antitabac", deşi, pe de altă parte, pe terenurile deţinute de sectă, se cultivă planta Nicotina Tabacum, ce le serveşte drept „materie primă" pentru fabricarea „esenţei sacre".

Pactul morţii. Un american a organizat o sinucidere colectivă cu ocazia Zilei îndrăgostiţilor

În cursul lunii februarie 2005, poliţia americană şi cea canadiană au lansat în regim de urgenţă o vastă operaţiune, la scară naţională, de identificare a peste 30 de membri ai unui pact sinucigaş, care ar urma să-şi pună capăt vieţii, de Ziua îndrăgostiţilor, reuşind să-l aresteze

pe cel care a pus la cale pe Internet morbidul plan.

Gerard Krien, 26 de ani, din Klamath Falls (Oregon), a fost reţinut sub acuzaţia de instigare la omor, ca urmare a faptului că a lansat o cameră de discuţii virtuală[3], pe pagina sa de Internet, botezată „Ideologia Sinuciderii”, în scopul de a atrage „inimile singuratice” şi a le determina să se sinucidă în ziua Sfântului Valentin.

Detectivii implicaţi în acest caz se tem că nu vor reuşi să-i împiedice pe toţi potenţialii sinucigaşi să-şi curme viaţa, dat fiind că mai multe dintre persoanele vizate sunt împrăştiate pe tot globul. Până acum a fost identificată doar o femeie din New England, Canada, care s-a angajat să-şi omoare cei doi copii ai săi, după care să se sinucidă. Krien le-ar fi spus celor care i-au îmbrăţişat ideea ori să vină la locuinţa sa din Oregon, ori să participe în direct la sinuciderea în masă prin intermediul unei camere video de calculator (webcam).

Poliţia a aflat despre acest pact sinistru după ce o tânără care iniţial voia să participe la sinucidere s-a răzgândit şi a alertat autorităţile canadiene, povestindu-le despre mama care intenţiona să-şi omoare copii.

Potrivit unor surse apropiate anchetei, citate de cotidianul britanic „The Daily Telegraph”, autorităţile americane consideră că aproximativ 32 de persoane, între care şi Krien, păreau hotărâte să ducă până la capăt pactul sinucigaş.

Eforturile detectivilor sunt mult îngreunate de faptul că mulţi dintre potenţialii sinucigaşi au făcut eforturi de a-şi proteja identitatea reală, atât prin înscrierea sub nume fictive, cât şi prin navigarea pe Internet în condiţii de anonimat.

Krien a început de la 1 ianuarie 2005 să folosească un program de mesagerie instantanee pentru a atrage oameni – indiferent de vârstă sau sex – să participe la o „petrecere sinucigaşă”. În ce o priveşte pe femeia din Canada, mamă a doi copii „Krien a propus ca metodă spânzurarea”.

3 chat room.

Moda sinuciderii în grup. În Occident, în zilele de An Nou şi Sfântul Valentin se înregistrează un număr de sinucideri peste medie, situaţie explicată de specialişti prin semnificaţia emoţională a evenimentelor, care îi copleşeşte pe mulţi oameni singuri şi deprimaţi.

Cazul Krien nu este din păcate singular. Două adolescente din Franţa, în vârstă de 14 şi 15 ani, au încheiat un pact sinucigaş prin Internet şi s-au aruncat amândouă într-o prăpastie, în apropiere de Calais. În Japonia, din luna octombrie 2004, s-au sinucis peste 50 de tineri care şi-au coordonat actele prin Internet. Numărul acestui nou gen de sinucideri a continuat să crească, însă autorităţile încă nu ştiu cum ar putea să combată fenomenul.

Secta „Centrul Holistic Isis". Deşi medic psihiatru, o nemţoaică pune la cale o sinucidere colectivă.

Prin pregătire universală, nemţoaica Heide Fottkau-Garde este medic psihiatru. Cu timpul însă, socotindu-se o reîncarnată, a alunecat pe panta unor teorii mistice periculoase, atât pentru ea cât şi pentru cei din jurul său.

Ea a înfiinţat o sectă, denumind-o „Centrul holistic Isis", legată spune ea, de Ordinul Templului Solar. Sediul central al sectei era undeva în Insulele Canare. Heide propovăduia ideea că pe 8 ianuarie, exact la 8 seara, va avea loc sfârşitul lumii. Îşi îndemna discipolii (câteva zeci de suflete rătăcite) ca la „momentul acela" toţi să-şi ia singuri viaţa, pentru că, imediat după aceea, o farfurie zburătoare va ateriza pe pământ special pentru a le culege cadavrele.

Heide Fittkau-Garde era un fel de „guru" al sectei respective, îşi luase şi numele de Aida, susţinând că a fost botezată cu acest nume cu cinci mii de ani în urmă, într-o viaţă anterioară, când ar fi fost regina spirituală a unei largi comunităţi de pe pământ. Aflând că nemţoaica este hotărâtă să-şi pună în aplicare planul său macabru, foarte probabil la începutul anului 1999, poliţia din Canare a informat-o pe cea germană. Întrucât s-a constatat că Heide căuta să-şi extindă activitatea şi în alte zone, îndemnând şi

alţi oameni la sinucidere, a intervenit şi Interpolul. În cele din urmă s-a trecut la arestarea nemţoaicei, salvându-se astfel de la moarte zeci de oameni, printre care şi copii între şase şi doisprezece ani.

Asasinarea mamei lui Martin Luther King de un fanatic religios

Mai mult de 2000 de oameni au participat, în ciuda căldurii înăbuşitoare, din acea zi de vară a anului 1974, la înmormântarea Albertei Williams King, mama militantului de culoare Martin Luther King.

Bătrâna blândă, simpatică, iubită de toată lumea, în vârstă de 64 de ani, a murit împuşcată, la fel ca şi fiul ei. În timp ce lumea asculta îndurerată frumoasa cuvântare a pastorului, poliţia şi FBI-ul se străduiau să rezolve cazul ciudatului Marcus Wayne Chenault, de 23 de ani, un negru cu ochelari cu multe dioptrii şi cu un zâmbet straniu pe faţă, care călătorise mai mult de 400 de mile cu scopul precis de a o ucide pe bătrână.

La început s-a crezut că ar exista indicii care să trimită la o conspiraţie, deoarece poliţia a găsit, în apartamentul lui Chenault, o listă conţinând zece nume ale unor preoţi de culoare condamnaţi la moarte; un prieten al acestuia a afirmat, de asemenea, că făcea parte, alături de criminal, dintr-un grup de evrei negri, botezat „Trupa”.

Însă după o săptămână de cercetări, s-a ajuns la concluzia că grupul în cauză nu exista, iar ideea complotului devenea din ce în ce mai puţin probabilă.

Teoria cea mai plauzibilă era că Chenault acţionase pe cont propriu, fiind un fanatic religios.

— Numele meu este Iacob, a declarat ucigaşul la interogatoriu. Sunt evreu. Am fost trimis aici de Dumnezeul meu şi am îndeplinit voia Lui.

Chenault s-a declarat nevinovat, în ciuda faptului că, în acea dimineaţă de duminică, lăsase în urma lui trei victime: doamna King, un diacon al bisericii şi o femeie din mulţime. Poliţiei îi rămânea de dezlegat enigma motivaţiei lui Chenault: ce îl împinsese pe acesta la crimă? Părinţii asasinului – oameni credincioşi şi cumsecade – au fost

peste măsură de uimiţi de cele întâmplate.

— Nu putem crede că e adevărat. Marcus a fost un copil absolut normal, a spus domnul Chenault. N-am avut niciodată vreo problemă cu el. Am muncit din greu şi am vrut să facem un om din el. L-am ţinut la colegiu şi acum… uite ce s-a întâmplat.

La Ohio State University, Marcus Chenault a avut însă comportări stranii.

— S-a apucat să studieze Biblia zi şi noapte, ca un adevărat fanatic, şi-a amintit un fost coleg. Începând din decembrie n-a mai venit la şcoală, dar a rămas în continuare în campusul universitar, declarând că studiază iudaismul. Tot timpul nu vorbea decât de religie. Lumea îl cam lua peste picior, râzând de fanatismul lui. Din primăvară, Chenault a început să studieze cu un profesor spiritual de culoare, în vârstă de 69 de ani, în Cincinnati, care îşi spunea Anania Israel.

Interogat de poliţie, bătrânul şi-a tot schimbat declaraţiile, dar, în cele din urmă, a reieşit că el fusese cel care îl convinsese pe Chenault de faptul că israeliţii din Vechiul Testament erau negri şi că un Dumnezeu negru, „atotputernic”, îi trimisese în sclavie în America, pentru ispăşirea păcatelor. Bătrânul a insistat asupra faptului că el nu predicase niciodată violenţa, dar a fost nevoit să confirme că îi inoculase tânărului discipol ideea că toate suferinţele negrilor se datorează preoţilor de culoare, care nu erau altceva decât păstori care-şi ţineau turma în ignoranţă şi care meritau pedepsiţi. Tot el a afirmat că Chenault fusese un elev strălucitor şi că îi asimilase învăţătura neobişnuit de repede.

Colegii au relatat că într-o zi Marcus Chenault a instalat difuzoare la fereastra camerei, ţinând de acolo predici trecătorilor, urlând şi gesticulând ca un nebun.

Într-un jurnal a fost găsită o altă listă cu cei pe care el îi condamnase la moarte, listă pe care erau trecute multe personalităţi de culoare inclusiv cântăreaţa Aretha Franklin, liderul politic Jesse Jackson şi întreaga familie King.

În ziua crimei, Chenault a pătruns în biserica baptistă Ebenezer, având într-o pungă două pistoale calibrul 32. Şi-a făcut loc prin mulţimea de credincioşi şi s-a aşezat în colţ, în primul rând de bănci.

Când doamna King a început să cânte un imn religios la orgă, Chenault a sărit în picioare strigând: „Am să vă omor pe toţi, nenorociţilor!” Primul glonţ a nimerit-o pe Alberta King în plină figură; bătrâna, sângerând abundent, s-a prăbuşit peste clape, care au scos un muget sinistru.

Reverendul King, soţul ei, s-a repezit spre bătrână, strigând: „Draga mea, unde te-a lovit?” Dar doamna King nu avea să mai răspundă niciodată.

Apoi Chenault a tras din nou, încercând să-l omoare pe reverend, exact când acesta se apleca asupra soţiei sale. Glonţul l-a nimerit însă pe diaconul Seals, care se afla în spatele bătrânului King. Lumea a început să ţipe, iar asasinul, speriat, s-a îndreptat spre uşă, îmbrâncind mulţimea credincioşilor. O bătrână, care se mişca mai greu, i-a rămas în cale şi atunci, fără să stea prea mult pe gânduri, Chenault a împuşcat-o de la distanţă foarte mică.

Odată ajuns afară, a rupt-o la fugă, trăgând la întâmplare, fără să mai facă, din fericire nicio victimă. Epuizând muniţia a aruncat cele două pistoale şi s-a refugiat într-un bloc de apartamente din apropiere.

Alertată imediat, poliţia în ajutorul căreia a fost trimisă o unitate specială a FBI-ului, a înconjurat imobilul şi a iniţiat o căutare sistematică a clădirii.

Cercetarea a avansat cu dificultate datorită faptului că locatarii au intrat în panică. Unii au început să alerge pe coridoare, încercând să iasă din clădire, iar alţii s-au baricadat dincolo de uşă, refuzând să deschidă.

Când poliţia era în toiul căutărilor, Chenault şi-a făcut brusc apariţia pe acoperiş urlând ca un apucat strigându-şi, atât cât îi permiteau plămânii, predicile. Mulţimea adunată jos, pe trotuar, a avut senzaţia câteva clipe că omul voia să se arunce în gol, căci Chenault se apropiase periculos de mult de parapetul clădirii.

Trei oameni ai FBI-ului, special antrenaţi, venind din

spate, au reuşit să-l captureze.

Deşi cu cătuşe la mâini şi înconjurat de poliţişti, tot drumul până la sediu, Chenault a continuat să peroreze cu voce stinsă.

La proces, apărarea a susţinut că acuzatul ar fi fost bolnav psihic, dar Chenault a dezminţit tot timpul afirmaţiile avocatului, iar o nouă expertiză cerută de acuzare l-a declarat răspunzător de faptele sale. În cele din urmă, juriul l-a găsit vinovat de crimă cu premeditare.

Victima fanatismului religios: propria fiică

Războaiele religioase, cruciadele, renumita noapte a Sf. Bartolomeu, toate confruntările sângeroase care au înroşit istoria, au avut ca rezultat doar pierderea de vieţi omeneşti, distrugerea valorilor materiale, fără ca, în esenţă, să modifice vreun aspect important al permanentei fricţiuni dintre religiile considerate creştine ori necreştine. În ultimul secol, aceste aspecte eronate, asperităţile existente, s-au mai tocit, formele de manifestare violentă tind să se transforme în evenimente locale, dar se pare că fanatismul religios, cu toată explozia ştiinţifică, continuă să-şi recruteze noi victime. În loc să se aplaneze, conflictele dintre creştinism şi islamism capătă noi valenţe agresive. Din nefericire, nu numai pe vechiul continent.

În toamna anului 1992, Curtea Supremă din Saint Louis, Missouri, SUA, i-a condamnat la moarte pe soţii Zain Isa şi Marianna pentru uciderea fiicei lor, Tina, de 16 ani. Tatăl, Zain Isa, de 61 de ani, membru activ al OEP, şi-a ameninţat fiica, în numeroase rânduri, că o va ucide pentru „destrăbălările” ei: fustele mini şi faptul că avea un prieten american creştin. Nu o dată, tatăl criminal a afirmat că fiica lui este posedată de demoni care i-au luat minţile şi au determinat-o să trădeze Legile Islamului. Cum aceste ameninţări nu erau rare, Tina nu le-a prea luat în seamă şi nu i-a acordat o atenţie deosebită tatălui dominat, irecuperabil, de fanatismul religios. Mai mult, când îl auzea că visează ca OEP, sub conducerea lui Yasser Arafat, să dirijeze lumea, îl considera deplasat.

În vara lui 1992, exasperat de non-conformismul

fiicei sale, Zain Isa, în deplin acord cu soţia lui, Marianna, de 48 de ani, au decis că această „ruşine” trebuie să înceteze. Drept pentru care au înregistrat următoarele fraze pe o casetă audio: „În tine sălăşluieşte un demon! Aproape sigur ai ajuns şi în patul prietenului tău american. Câtă neruşinare! Şi fustele acelea scurte, blestemate… femeile noastre, cinstite, se îmbracă altfel. Nu mai eşti fiica mea, eşti a diavolului şi ai trădat Islamul. În noaptea aceasta vei muri, în numele lui Allah, pe veci blestemată!”…

Caseta a fost descoperită în timpul cercetărilor de agenţii federali. Cu toate că tatăl nu a fost niciodată atât de pornit, Tina nu l-a luat în serios, ştiindu-l habotnic învederat, dar până atunci non-violent. În schimb, Zain Isa nu glumea. În aceeaşi seară, înarmat cu două cuţite de bucătărie, şi-a făcut apariţia în dormitorul fiicei lui, însoţit de soţie. Îngrozită, Tina a încercat să găsească adăpost în braţele mamei, dar aceasta, contaminată de fanatismul soţului, i-a răsucit braţele la spate şi a imobilizat-o. Incapabilă să se apere, Tina a fost ucisă de tatăl dezlănţuit, cu 18 lovituri de cuţit…

Implacabilă, insensibilă la argumentele de natură religioasă, Curtea Supremă i-a condamnat la moarte pe cei doi părinţi ucigaşi, în numele Legii, nu în cel al lui Allah. Cu toate acestea, o viaţă tânără a fost stinsă în mod brutal, iarăşi în numele unor precepte perimate. Oare Coranul incită la violenţă gratuită? Din ceea ce am reuşit să aflăm, nicidecum…

Extremismul religios ia amploare în Rusia.

Rata sinuciderilor în rândul sectanţilor este în creştere

La începutul lunii februarie 1999 opinia publică rusă a fost zguduită în urma sinuciderii a trei fetiţe de 11, 12 şi respectiv 14 ani. Tania, Maşa şi Aliona s-au aruncat una după alta de la etajul opt al unui bloc de locuinţe din Moscova, fără să lase vreo explicaţie. Se pare că acestea sau părinţii lor activau în cadrul unei secte religioase.

În ultima perioadă, sectele religioase din Rusia s-au

aflat în centrul atenţiei întregii lumi. Noua lege a religiei dă dreptul Procuraturii să interzică orice grup religios care incită la ură sau intoleranţă. Sectele religioase din Rusia susţin că această lege a fost promulgată la Insistenţa Bisericii Ortodoxe, care se simte ameninţată de aşa-numitele religii „nontradiţionale”, ce există la ora actuală în ţară. Mai mult, libertatea credinţei este pusă în pericol. În sprijinul acestei opinii susţinute de sectele religioase din marile oraşe ruseşti (Biserica Scientologică, Martorii lui Iehova, mormonii…) vin o serie de evenimente: raidurile poliţiei la sediile Bisericii Scientologice din Moscova sau procesul „Martorilor lui Iehova”, acuzaţi că manipulează tineri.

Occidentul nu priveşte „cu ochi buni” toate aceste scandaluri, care pun sub semnul întrebării însăşi existenţa democraţiei în Rusia.

Pe de altă parte, de remarcat că în ultimul timp, rata sinuciderilor în rândul tinerilor ruşi a crescut îngrijorător. Presa rusă scrie că mulţi dintre aceştia aderaseră la diverse secte religioase. În acest timp, sute de părinţi ai copiilor care au aderat la „Martorii lui Iehova” din Moscova acuză secta că le-a distrus familiile. „Chiar dacă latura externă a activităţii acestei organizaţii este diferită de cea internă, trebuie să ne credeţi că mulţi din copiii noştri sunt supuşi unor constrângeri religioase de neacceptat”, a declarat mama unui tânăr sectant postului rus de televiziune NTV.

Dosarul desfiinţării sectei trenează pe rol de peste un an de zile, după ce alte patru dosare, în aceeaşi cauză, au fost închise.

Procesul de la Moscova a atras atenţia întregii lumi. Mulţi din iehoviştii din Occident au sosit în capitala rusă pentru a-şi sprijini „fraţii”. Unul din aceştia este americanul Albert Poliański. Poliański, citat de Itar-Tass, crede că „Martorii lui Iehova” vor câştiga procesul mai ales că tribunalul european a recunoscut existenţa organizaţiei. În opinia presei ruse, nu este important dacă afirmaţiile acestui iehovist se vor adeveri sau nu.

Esenţialul este că, pe lângă criza economică, Rusia se confruntă într-adevăr cu o mare problemă, cea a sectelor religioase. Acestea deţin adevărate corporaţii în întreaga ţară (edituri, tipografii, firme de consultanţă...). Sute de mii de ruşi, lipsiţi de strictul necesar în viaţa de zi cu zi, au fost convertiţi deoarece li s-au oferit avantaje materiale. Cel puţin aşa susţine Biserica Ortodoxă Rusă. Patriarhul acesteia, Aleksei al II-lea, şi-a radicalizat poziţia faţă de sectele religioase, vorbind încă de anul trecut despre o lege care să interzică existenţa mai multor religii în Rusia. Astfel se încearcă însă îngrădirea libertăţii credinţei, ceea ce se întâmpla numai în perioada comunistă.

S-au băgat într-o cadă cu benzină şi şi-au dat foc

La sfârşitul lunii septembrie 2002, patru membri ai unui cult budist extremist din Cambodgia au murit, dându-şi foc într-o cadă plină cu benzină, iar alţi trei au fost grav răniţi într-o încercare de sinucidere colectivă la un templu din estul ţării. Toţi şase sperau să ajungă în Nirvāṇa sau cel puţin într-o stare de supremă fericire.

Un călugăr şi trei călugăriţe, care au murit într-un templu din provincia Prey Yeng, au lăsat bilete în care îşi exprimă încrederea că sinuciderea rituală este singura cale de a ajunge în Rai. *„Au umplut o cadă cu 60 de litri de benzină, au intrat în ea şi şi-au dat foc. N-am putut să-i salvăm”*, a declarat o sursă din cadrul poliţiei.

Alţi trei călugări de la acelaşi templu, cunoscut pentru tehnicile sale stricte de meditaţie, au încercat să se sinucidă înjunghiindu-se în piept, dar au fost salvaţi.

Sinucidere prin autoincendiere din pricina fustelor mini

„Prefer să ard de viu, decât să văd pe stradă femei în fuste scurte până la genunchi!”

Rajar Masaghasan (21 ani), din New Delhi (India), s-a sinucis într-o piaţă a oraşului, stropindu-se cu benzină apoi dându-şi foc. „Prefer să ard de viu, decât să văd pe stradă femei cu fuste scurte până la genunchi. Moarte americanilor care ne distrug viaţa!”, au fost ultimele lui cuvinte înainte de a aprinde bricheta şi a se transforma

într-o torţă umană.

Oamenii din jur au încercat să-l salveze, dar nu au reuşit. Cu pielea şi carnea sfârâind, cu părul carbonizat, cu ochii distruşi de flăcări, Masaghasan s-a zbătut două minute. Nu a urlat de durere. Scotea numai exclamaţii rituale. După aceea, s-a prăbuşit pe trotuar. Cineva l-a acoperit cu o haină, pentru a stinge flăcările care îl devorau.

Sinucigaşul făcea parte dintr-o sectă a tinerilor din castele inferioare, care luptau împotriva „invaziei occidentale" în viaţa indienilor. În cursul actului sinucigaş, Masaghasan a fost „protejat" de camarazii lui din sectă. Aceştia nu au lăsat lumea să se apropie de el şi să-l salveze de la moarte!

„Imaginea unei femei cu faţa neacoperită, îmbrăcată doar în tricou şi o fustă până la genunchi, mă arde mai tare decât dacă mi-aş da foc singur", a declarat Suwan Jahanurlui, un alt membru al sectei.

Anul trecut, 19 indieni s-au sinucis transformându-se în torţe vii. Ei au ales această formă de protest pentru că „nimeni nu se uită la oamenii care poartă pancarte. La torţele umane, însă, va privi tot mapamondul şi va tremura!"

Opt copii ucişi din cauza fanatismului, sub privirile îndobitocite ale părinţilor lor

În Brazilia, şeful sectei autointitulate „Biserica universului" şi supranumită „Adunarea celor sfinţi", un oarecare José Marinho de Carvalho a pretins că a primit ordin divin să sacrifice opt copii ai fraţilor de credinţă. Motivaţia? Când aceştia vor ajunge mari, vor deveni criminali. Şi i-a numit pe cei opt. Părinţii acestora, înrobiţi de perceptele aberante ale sectei, şi-au adus copiii fără să crâcnească. În timpul unui ritual – oficiat pe vârful unor stânci – au fost aruncaţi, rând pe rând, de marele profet, în apele ce curgeau învolburate dedesubt. Opt copii au devenit victimele unui dezechilibrat fanatic, sub ochii fără expresie ai părinţilor lor.

În numele cărui Dumnezeu se pot ucide copiii?

De ce opinia publică nu ia atitudine înainte ca aceşti „smeriţi” să recurgă la astfel de practici?

Un copil de trei ani, fără nume, ucis bestial de sectanţi. Printre aceştia şi proprii lui părinţi

Există, sub vălul ritualurilor „sfinte” oameni aflaţi sub limita de jos a condiţiei umane, care au devenit adepţii unor secte sau ai unor religii şi care în numele unui fanatism exacerbat, direct instigaţi de membrii sectelor respective, şi-au masacrat propriii copii. Orori ce violează legile firii umane.

David şi Fanny Welbacher, din Washington, erau o pereche tânără. În curând avea să li se nască primul copil. Treburile mergeau bine, până în momentul în care Fanny a fost atrasă de o sectă religioasă în care domnea o atmosferă bizară, plină de ritualuri la fel de bizare. Curând l-a dus acolo şi pe David. Acesta s-a lăsat de muncă, ajungând în scurt timp să trăiască într-o neagră mizerie fizică şi psihică. În scurt timp au fost daţi afară din locuinţă, pentru neplata chiriei. Nu le-a rămas decât alternativa „casei de cult” a sectanţilor. Între timp s-a născut copilul. Fiind mic, plângea. Cerea mâncare. Îi era foame permanent. Plânsul şi ţipătul erau singurele posibilităţi de dialogare cu cei care îl supuneau torturilor fizice şi psihice. Însă adulţii au început să fie deranjaţi, drept pentru care sectanţii, împreună cu părinţii micuţului au început să-l bată cu o frânghie. Îl făceau să nu mai plângă. Îi deranja din rugăciuni şi din îndeletnicirile lor depravate… Nenorocirea era însă că bietul copil îşi revenea. Şi începea iar să ţipe… Ce blasfemie!!

Consultat în acest caz, pastorul sectei, supranumit de adepţi „profetul lui Dumnezeu”, Leon Cunningham, un individ de 51 de ani, l-a declarat pe micuţ fără ezitare – fiinţă stăpânită de diavol. A hotărât astfel ca fiecare membru al sectei să-l lovească zilnic cu nişte vergele de metal, până când necuratul va ieşi din trupuşorul acestuia. Copilul avea aproape trei ani. Nu avea nici nume. Nu ştia decât să plângă şi să ţipe. Nu-l învăţase nimeni să vorbească. Cei din jurul lui îl maltratau, pe un fond de

bolboroseli aberante. Aşa l-au ucis… Într-o zi de iulie micul copil a murit, fără ca cineva să scoată o lacrimă. Mai mult, acei sălbatici s-au dedat la cel mai înspăimântător sacrilegiu. Îndemnaţi de „profet” care spunea că-i vede încă demonii în corp, au introdus cadavrul mutilat al copilului într-un sac şi au continuat să-l lovească zilnic. Aşa au fost prinşi de poliţie. Presa americană a relatat cu indignare această crimă, cerând autorităţilor să ia măsuri împotriva sectelor şi a sectanţilor… Cu toate acestea, obscurantismul şi superstiţia proliferează, aducând unora profituri inimaginabile…

O călătorie garantată în Rai. Antrenamente satanice pentru atacurile viitorilor sinucigaşi cu bombe

Să fii aşteptat în cer cu mare plăcere, acolo unde râurile sunt pline de miere şi vin, acolo unde te întâmpină 72 de neveste virgine, iar după tine 70 de prieteni vor primi acceptul de a intra în Paradis, pentru Mousa Ziyada, un băiat care nu a părăsit niciodată regiunea Gaza, era o promisiune de nerefuzat. La 14 ani va fi venerat ca un erou, un martir al neamului. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă, era să se arunce în aer, împreună cu o mulţime de israelieni. Lui îi era garantat că va fi iertat, în timp ce victimele sale se vor duce în iad.

Mousa nu a trecut niciodată acea zi înspăimântătoare. Dar alţii au făcut-o. Aproximativ 40 în ultimii doi ani. O discuţie cu el îţi oferă prilejul de a afla câte ceva din culisele misterioasei organizaţii Hamas. „Ei au o mare putere de influenţă”, declară Mousa. „Nu poţi să spui nu”. După ce familia lui Mousa s-a mutat anul trecut din Bureij în regiunea Gaza, suspiciunea tatălui său în legătură cu el a crescut. Astfel că, în februarie Mousa a fost predat investigatorilor lui Arafat. După lungi interogatorii care au inclus şi aşa numitele „bătăi cu lumini”, Mousa a mărturisit.

Liderii celulei Hamas au fost arestaţi, iar băiatul redat familiei.

O parte a antrenamentelor sunt satanice. În fiecare cimitir li se spune „elevilor”, sunt morminte libere, gata să-

i primească pe cei morţi. Sunt puşi doi sau trei oameni într-o groapă şi acoperiţi ca şi cum aceştia ar fi deja decedaţi. După câteva minute li se dă drumul şi este ales cel mai puternic dintre ei. Acesta este pus de unul singur în groapă. Este obligat să recite o parte specială a Coranului, aceea care se referă la venirea îngerilor care te întreabă ce ai realizat în viaţă. Scos afară este lăsat singur pentru două nopţi şi două zile. Nu vede pe nimeni şi nimic. Complet singur. Urmează apoi verificarea: să vadă dacă e gata. I se spune că nimeni nu mai este ca el, că este gata să meargă în cer.

Liderii Hamas cred că atacurile sinucigaşe cu bombe împotriva israelienilor nu sunt sancţionate de către Dumnezeu. „Este cea mai supremă dovadă de curaj”, declară Sayed Abu Muşamah, redactor şef al ziarului Hamas „Al-Watan”. „Noi iubim viaţa dar aceasta nu înseamnă nimic dacă suntem transformaţi în sclavi”.

Mousa Ziyada s-a întors acum la şcoală. Are note bune şi îi place să joace fotbal. Se roagă regulat şi frecventează o moschee, însă nu cum o făcea înainte. Speră să ajungă medic. Este încă puţin speriat de faptul că Hamas ar putea să-l atace deoarece a ieşit din Mişcare. Însă zâmbetul lui dovedeşte că până acum n-a simţit ameninţarea militanţilor. În final, unul dintre visele lui rămâne neclar! „Voi fi oare fericit când evreii vor pleca de pe pământul nostru?” Oricum de un lucru este convins: nu va afla răspunsul aruncându-se în aer.

Fanatism criminal: înger la cuptor

Lucia Abraham locuia într-un apartament la primul etaj în Harlem (New York). O femeie liniştită preocupată doar de băieţelul ei, Leon Justin, de un an şi opt luni. Copilul arăta bine, însă de la un timp începuse să slăbească, se gălbejise şi plângea noaptea, sculând vecinii.

Iar într-o zi, din locuinţa Luciei s-au auzit gemete, ţipete înspăimântătoare, mugete ca ale unui animal rănit de moarte. Până spre miezul nopţii, zgomote bizare au continuat să se audă, de parcă se desfăşura un ritual. Şi deodată Lucia Abraham a deschis uşa strigând vecinii. Să

vină spre a vedea cum arde diavolul. Femeia era complet goală, cu părul despletit, surescitată la maximum.

În cameră se vedea cuptorul maşinii de gătit, încins, iar înăuntru micuţul ei fiu, zbătându-se legat. Când oamenii au vrut să intre spre a-l salva, denaturata mamă le-a trântit uşa în nas, blocând-o cu zăvoare puternice. Poliţia şi pompierii au sosit de urgenţă. Intrând prin fereastră, l-au scos pe băieţel din cuptor. Avea arsuri de gradul doi şi trei pe întreaga suprafaţă a corpului şi era foarte slăbit, iar la spital a decedat.

Lucia Abraham a declarat că înainte de a-l băga la cuptor, l-a opărit, încercând să scoată diavolul din el, pentru că aşa a sfătuit-o bunul Dumnezeu.

Când i s-a spus că s-ar putea să fie condamnată la pedeapsa capitală pentru omucidere, ea a contestat cu voce calmă, susţinând că nu poate fi judecată de oameni. Dumnezeu însuşi îi spusese că sub chipul propriului ei fiu se ascundea diavolul, care trebuia ars. Psihiatrii au constatat că femeia este în toate facultăţile mintale, dar e într-o stare de puternică excitaţie, generată de fanatism mistic. Normal, din moment ce criminala aparţinea unei secte de fanatici religioşi.

„Fereastra spre viitor”, o sectă de criminali şi terorişti mafioţi

Bazele sectei „Modo no ho e mirai” (Fereastră spre viitor) au fost aşezate la începuturile ei pe teme religioase, apoi au evoluat spre separatism, pentru ca în final să se transforme într-o organizaţie teroristă de tip mafiot. Dovezi sunt destule în acest sens, dacă punem la socoteală răpirile, crimele şi strânsele legături pe care le aveau cu Triadele, renumitele mafii chinezeşti. Secta a intrat în colimatorul poliţiei nipone în urma unor evenimente care au scos-o în evidenţă.

„Călugărul” pedofil

Suhara Otashi, un călugăr buddhist renegat chiar de cei de o credinţă cu el, s-a retras în nordul Japoniei, la Yukara, unde, după un scurt timp de reculegere, a trecut de la cele spirituale la cele lumeşti, ocupând un post de

ghid al unei firme de turism.

Avea trasee bine determinate, ele cuprinzând zonele în care se aflau temple buddhiste de mare faimă. Turiştii, îndeobşte americani şi europeni, erau foarte mulţumiţi de prestaţia lui, vorbele bune ajungând până la ambasadele statelor din care aceştia veneau.

De aici, la urechile guvernanţilor care, dorind să-l răsplătească cumva pe fostul călugăr şi societatea să tragă şi oarece foloase de pe urma lui, l-au încadrat în postul de secretar cu învăţământul religios la Ministerul învăţământului şi i-au trasat ca principală sarcină instruirea religioasă a elevilor în taberele de vacanţă.

Activitatea lui Suhara Otashi a decurs fără incidente până în luna septembrie a anului 1996, când fostul călugăr a dispărut lăsând în urma lui cadavrul unei fetiţe de 5 ani, Oko Kawai, care prezenta urmele clare ale unui viol şi ale unei morţi violente, provocate prin strangulare.

Ancheta întreprinsă de poliţie a scos în evidenţă faptul că de comiterea celor două delicte grave se face vinovat Suhara Otashi, care fusese văzut plecând la ora prânzului spre pădurea Shyho cu preferata lui, micuţa Oko. Abia în luna martie 1971 pedofilul a fost descoperit. Era membru al sectei „Mado no ho e mirai” şi se ascundea sub identitate falsă, noul lui nume fiind Yasujiro Garami.

Instructorul asasinilor

Takeo Ynory spunea că este descendent al shogūnilor Kobo, cei care în anul 1670 au fost renegaţi de împărat şi scoşi în afara legii. De atunci bărbaţii Kobo au devenit ninja, păstrând această tradiţie secole de-a rândul. Şi el în tinereţe fusese tot ninja, dar a trebuit să abandoneze această meserie datorită unui accident care nu i-a mai permis să o practice direct. Dar asta nu a însemnat retragerea lui din afacere, ci doar un alt mod de a continua.

Auzind de secta „Mado no ho e mirai” şi aflând prin diverse persoane, cu ce se ocupă ea în realitate, l-a contactat prin anumite persoane pe Suhara Otashi şi l-a convins să-l numească instructor de diversiuni al

tineretului sectant. Cererea fiindu-i aprobată s-a pus imediat pe treabă, munca lui fiind foarte apreciată de şefi şi de învăţăcei şi datorită faptului că respecta toate canoanele buddiste, dar şi pentru că în lecţiile pe care le preda se cunoştea experienţa seculară a clanurilor ninja.

Iar rezultatele nu s-au lăsat aşteptate, elevii lui devenind în scurt timp cei mai sadici şi rafinaţi asasini. În numai un an ei au ucis, din diferite motive, 22 de oameni, dintre care 8 comercianţi şi 14 mafioţi.

Metoda folosită a fost mereu aceeaşi: viitoarea victimă era lovită de la distanţă cu două cuţite aruncate concomitent de doi ninja, apoi acesteia i se făceau două crestături, una la gât şi una de-a lungul abdomenului. Ca o carte de vizită, în buzunarul cadavrului era lăsat un carton pe care era imprimat un cap de mort străpuns de un pumnal. Nu se cunoaşte semnificaţia acestui simbol în viziunea sectei.

Răpitorul de copii

Takeo Fuokujimma era un individ în vârstă de 29 de ani care adusese în sectă o nouă specializare: aceea de a răpi copii pentru a-i vinde familiilor care-i solicitau. Din cercetările făcute după dispariţia „Mado no ho e mirai” s-a ajuns la concluzia că toate aceste răpiri erau efectuate la comandă, logica confirmând acest lucru.

Takeo era medic pediatru la o clinică din Tokyo, dar şi şeful unei mici reţele compusă din medici şi asistenţi de specialitate din diverse oraşe japoneze. Se presupune că activitatea lui a început în momentul în care o familie şi-a exprimat dorinţa de a înfia un băieţel şi i-a adresat lui rugămintea de a se interesa dacă nu cunoaşte pe cineva care ar dori să le dea copilul. Comanda a fost îndeplinită şi probabil că i-a adus un câştig bun.

Metoda după care opera Fuokujimma nu prezenta cine ştie ce dificultăţi. Având la îndemână fişele medicale ale tuturor copiilor, nu-i rămânea decât să-l aleagă pe cel mai sănătos şi, cu ajutorul unor „secunzi”, femei, să-l răpească. Se mai presupune că din totalul de 45 de copii dispăruţi în perioada iunie ’96 – februarie ’98, cel puţin 20

au reprezentat „lucrătura” lui Fuokujimma şi a bandei lui, ai cărei membri nu au fost identificaţi încă.

Komura sama

Ierarhia în sectă era respectată după toate canoanele medievale, rangul de shugin (stăpân) fiind echivalentul celui de kunshu, adică prinţ cu puteri depline, ceva în genul domnitorilor.

Formula de adresare către şeful sectei era aceea de „sama”, un fel de domn la superlativ, iar cea de adresare către ceilalţi şefi era „san”, adică „domnule”.

Titulatura de sama o purta Sanshirō Kedo, supranumit şi Komura sama, adică „Domnul Cobra”. Din acest supranume el îşi făcuse un blazon, fiecare dintre membrii mai importanţi ai sectei „Mado no ho e mirai” purtând asupra lor o insignă reprezentând o cobră, culoarea ei diferind conform funcţie deţinută de posesor în organizaţie.

Numele de Komura i se trăgea din faptul că era un foarte bun tehnician în artele marţiale, spunându-se că avea iuţeala şi viclenia reptilei al cărui nume îl purta, dar şi datorită faptului că în urmă cu zece ani, în Bangkok (Thailanda), îşi ucisese patru adversari folosindu-se de o cobră.

Komura avea legături directe cu Triadele, fiind foarte respectat de şefii acestora. Afacerile lui cu temuta mafie nu le cunoştea nimeni, dar rezultatele acestei colaborări erau evidente, bunăstarea membrilor sectei fiind la fel de evidentă. Motiv pentru care ordinele lui erau executate orbeşte, nicio stavilă nereuşind să împiedice executarea lor.

Iar dacă un sectant, fie el „san” sau membru de rând, întreprindea o acţiune cu de la sine putere şi a doua zi presa făcea vâlvă în acest caz, Komura îl răsplătea regeşte pe iniţiator, îi dădea insignă cu tot ceremonialul, sau îi schimba culoarea cu una superioară. Un astfel de exemplu îl constituie cel al lui Cin Han Ko, un simplu membru, de origine nord-coreeană, care de unul singur a spart o mică bancă din Sapporo, de unde a reuşit să sustragă 50.000 de

yeni, bani pe care i-a înmânat lui Komura sama. Drept răsplată, coreeanul a primit insigna galbenă (ultima în clasamentul ierarhiei) şi 50.000 de dolari, deşi valoarea yenilor aduşi era numai cu puţin peste 37.000 de dolari. După ceremonie spărgătorul a fost trimis în America de Sud cu o misiune care să-l ţină departe de cercetările poliţiei, şi nu a fost prins nici până astăzi, deşi secta a fost desfiinţată iar capii ei ucişi în lupta cu poliţia sau arestaţi.

Căderea

Poate că secta şi-ar mai fi târât zilele dacă un incident minor nu ar fi condus la căderea ei. Invidios pe răsplata de care avusese parte coreeanul, un membru oarecare, Yamaru Vino a încercat să jefuiască în plină zi, în mijlocul oraşului Nagoya, un autobuz cu turişti englezi. Fiind imobilizat şi dezarmat, străinii l-au predat poliţiei.

Asupra tâlharului au fost descoperite două desene care reprezentau, unul un cap de mort cu un pumnal înfipt în el, şi altul o cobră. Luat la întrebări, Yamaru a spus că face parte din „Mado no ho e mirai" şi după ce i s-a promis că nu va fi condamnat şi va fi ascuns sub o nouă identitate, a dat toate datele necesare acuzării şi capturării capilor sectei.

În zorii următoarei zile, trupele speciale au înconjurat şi izolat zona şi le-au cerut celor încartiruiţi în sediul sectei să se predea. Aceştia au răspuns cu focuri de armă şi au declanşat ostilităţile. În lupta care a urmat şi-au pierdut viaţa patru poliţişti şi doi au fost răniţi. Şi-au pierdut viaţa şi marile căpetenii Suhara Otashi, Takeo Ynori, Takeo Fuokjimma şi Miko Jimma, singura femeie cu rang.

Komura sama a murit şi el. Moartea lui a fost demnă de supranumele pe care-l purta: Komura. Patru cobre regale i-au curmat viaţa, poliţiştii descoperind în camera lui un cadavru cald încă.

Şeful sectei Aum, Shoko Asahara şi 11 adepţi au fost condamnaţi la moarte prin spânzurătoare. Planuri criminale care au îngrozit lumea

Shoko Asahara spune despre el că la şase ani s-a

oprit din plâns şi a simţit pentru întâia oară gustul puterii. Atunci a ştiut Chizuo Matsumoto că va ajunge să stăpânească tot ce este în jurul lui. Pentru că s-a născut cu un glaucom infantil, a fost înscris la o şcoală de nevăzători. Se spune că era singurul copil cu vedere parţială din clasa sa, ceea ce l-a ajutat să-i domine pe ceilalţi elevi. „Ambiţios şi crud" este descris de foştii colegi, cel care, sub numele de Shoko Asahara, va deveni liderul sectei japoneze Aum Shinrikyo (Aum Adevărul Suprem). Ajunge cunoscut în toată lumea după ce gruparea sa religioasă acţionează ca o mişcare teroristă şi declanşează, în 20 martie 1995, atacul cu gaz sarin[4] la metroul din Tokyo. Au murit atunci 12 oameni, circa 5500 au fost răniţi, iar Shoko Asahara a devenit candidat cu mari şanse pentru panteonul criminalilor spiritualizaţi.

Shoko Asahara şi-a început cariera în 1981, ca vânzător de aşa-zise leacuri universale, în localitatea Funabashi. În 1982, el a fost condamnat la câteva luni de închisoare, sub acuzaţia de înşelătorie, după ce s-a dovedit că fetişurile chinezeşti pe care le vindea ca remediu împotriva reumatismului, nu aveau nicio eficacitate. După ce a fost repus în libertate, Asahara şi-a câştigat existenţa ca profesor de yoga, apoi s-a ocupat cu acupunctura. În 1987 el a pretins că a primit un mesaj divin, care îl avertiza că, peste 10 ani, se va declanşa un război decisiv între forţele răului şi cele ale binelui, de pe urma căruia nu vor supravieţui decât 20% dintre locuitorii pământului, şi aceia vor fi membrii sectei Aum. Pe care el era împuternicit să o înfiinţeze.

Având o irezistibilă putere de convingere, Shoko Asahara a reuşit să convertească peste 10.000 de persoane care, în momentul aderării erau obligaţi să renunţe la tot ceea ce aveau de valoare. Imobilele, bijuteriile,

---

4 un gaz toxic de luptă. Numele gazului a fost dat în onoarea descoperitorilor: Schrader, Ambros, Rüdiger şi Van der LINde. Substanţa a fost descoperită în anul 1938 de chimistul german Gerhard Schrader în timpul cercetărilor legăturilor atomice ale fosforului pentru obținerea de substanţe insecticide.

întreprinderile, carnetele de economii intrau în posesia „comunităţii”, mai precis în deplina stăpânire a lui Asahara. Pentru ca aceştia să se purifice, guru le pretindea supuşilor să-şi ungă trupurile cu apa în care se îmbăiase el însuşi şi pe care le-o vindea la preţul de 20.000 de yeni sticla. Asahara nu concepea să-şi întineze trupul lui sfânt pentru a-şi lăsa gravide supusele, dar le pretindea soţilor acestora să le însămânţeze artificial cu „sperma” lui divină, pe care o puteau obţine la preţul de 10 milioane de yeni doza.

Cum sectanţii nu mai dispuneau de bani, aceştia erau obligaţi să muncească zi şi noapte, „în folosul comunităţii”, ca să-ţi achite datoriile. Ei lucrau sub strictă supraveghere, în lagărul de la Kamikuishiki, la poalele muntelui Fuji. Aici, pe un teren de 45.000 de metri pătraţi, se aflau fabrici de produse chimice şi explozibil, o tipografie, o staţie de asamblare a calculatoarelor, precum şi numeroase depozite. După terminarea lucrului, sectanţii asistau, ore în şir, la predicile lui Asahara.

La data de 22 martie 1995, două zile după atentatul din metroul din Tokyo, care a avut ca urmare moartea a 12 persoane şi internarea în stare gravă a altor 5.000, o descindere a poliţiei în lagărul Kamikuishiki a scos la iveală un număr de 50 de sectanţi, copii şi adulţi, închişi în cabine individuale din lemn, care pretindeau că meditează şi că sunt devotaţi până la moarte „divinului guru”. În realitate erau atât de slăbiţi din cauza subnutriţiei, încât nici nu se puteau ridica de pe rogojinile din paie de orez pe care stăteau.

Toţi purtau pe cap nişte căciuli ciudate, pe care erau fixaţi electrozi alimentaţi printr-un cablu de la un set de baterii anexate la centură. La interval de un minut, electrozii furnizau un şoc electric cu o intensitate cuprinsă între 4 şi 10 volţi, în funcţie de vârsta individului. Prin acest procedeu, sectanţilor li se anihila voinţa şi senzaţia de foame, făcând din ei instrumente docile. Copiii supuşi unui astfel de tratament au capacitatea intelectuală atât de subdezvoltată, încât nu sunt capabili să întrebuinţeze

tacâmurile pentru a mânca, nu ştiu cum funcţionează instalaţiile sanitare şi nu cunosc utilitatea unei căzi de baie. Ei primeau două mese pe zi, compuse din alge şi legume, dormeau 4 ore pe noapte şi nu aveau voie să facă duş decât de două ori pe săptămână. Atât adulţii cât şi copii erau obligaţi să muncească în fabricile lui Asahara, câte 14 – 16 ore pe zi.

Secta Aun dispunea însă şi de personal cu înaltă calificare, recrutat dintre absolvenţii celor mai renumite universităţi japoneze. Aceşti specialişti dispuneau de condiţii mai bune de viaţă, dar colaborarea lor era condiţionată de securitatea membrilor familiilor acestora, care se aflau sub stricta supraveghere a serviciului secret al sectei, comandat de Yoshihiro Inoue. În cazul în care specialiştii încercau să fugă sau refuzau să se supună ordinelor lui Asahara, membrii familiilor erau răpiţi sau chiar ucişi. La începutul anului 1995 notarul Kiyoshi Karya (69 ani) a fost răpit după ce sora acestuia, membră a sectei Aum timp de 2 ani, a reuşit să fugă. Notarul nu a fost eliberat decât după ce sora acestuia s-a reîntors în lagăr, iar ca pedeapsă pentru nesupunere, familia a fost obligată să achite suma de 60 de milioane de yeni.

Secta Aun era organizată după modelul unui stat convenţional, având-l în frunte pe Shoko Asahara, căruia i se subordonau necondiţionat departamentele de Interne, Apărare, Dezvoltare, Cercetare şi tehnologie, Serviciul secret precum şi o unitate specială de comando, aflate sub ordinea câte unui ministru. Acuzat de insubordonare, ministrul Departamentului pentru cercetare şi tehnologie a fost victima unui atentat, la data de 23 aprilie 1995. Sarcina de a-l executa pe Hideo Murai i-a revenit lui Hiroyuki Yo, care l-a înjunghiat cu un cuţit de bucătărie cu lama lungă de 21 cm. Murai a decedat la spital, în aceeaşi noapte, ca urmare a rănilor care i-au lezat ficatul şi rinichii.

Shoko Asahara trăia într-un lux exorbitant, împreună cu soţia lui, Tomoko Ishii şi cu cei 6 copii ai lor. Numai dormitorul „divinului” măsura 99 de metri pătraţi.

Reşedinţa lui situată în incinta lagărului, era dotată cu piscină, sală de gimnastică şi saună. El dispunea de un elicopter personal şi de un mare număr de automobile de înaltă clasă, printre care un Rolls-Royce şi un Mercedes blindat. În seiful lui Asahara, poliţia a descoperit câteva kilograme de ceasuri şi bijuterii extrem de valoroase precum şi 600 de milioane de yeni, bani lichizi.

De asemenea, a fost găsit carnetul de însemnări al lui Asahara, în care erau notate toate tranzacţiile politice şi financiare ale sectei, structura acesteia, precum şi „măsurile de urgenţă" prin care guru denumea atentatele şi nelegiuirile săvârşite în numele „binelui comunităţii". 37 de camioane de mare tonaj au fost necesare pentru încărcarea celor 650 de butoaie metalice şi a celor 2050 de saci conţinând substanţe chimice toxice produse în lagărul Kamikuishiki. De asemenea, într-un depozit special amenajat, au fost descoperiţi 200 de recipienţi metalici cu substanţe nutritive destinate culturilor de bacterii.

Toate acestea demonstrează că Shoko Asahara punea la punct fabricarea de arme chimice şi bacteriologice cu ajutorul cărora intenţiona să dea o lovitură de stat.

În vederea atingerii acestui scop, Asahara a ordonat unităţii sale de comando efectuarea de experienţe cu gaz toxic asupra populaţiei. Primul atentat de acest fel a avut loc în mica localitate montană Matsumoto, la data de 27 iunie 1994 şi a avut ca urmare decesul a 7 persoane.

Expertul american în arme chimice Kyle Olson a spus, la vremea respectivă, că incidentul ar putea fi un experiment în vederea unui atac de proporţii, dar securitatea japoneză a ignorat avertismentul.

Poliţia din Matsumoto a deschis o anchetă al cărei principal bănuit era Shoko Asahara care, în acea perioadă, îşi luase numele de Chizuo Matsumoto. Termenul de audiere a fost însă anulat, deoarece toţi cei trei judecători de instrucţie au fost internaţi în spital ca urmare a unei intoxicaţii de natură necunoscută! Pus în libertate, Chizuo Matsumoto a revenit la numele lui real şi şi-a distrus amprentele cu acid.

După atentatul din metroul din Tokyo, a urmat un altul, în Gara Centrală din Yokohama. Incidentul s-a soldat cu intoxicarea a 271 de persoane, care au fost internate în spital.

Însemnările lui Asahara au confirmat că seria de atentate asupra populaţiei civile era doar un exerciţiu. Guru urmărea să declanşeze o acţiune de anvergură prin care să se proclame dictator al Japoniei. Arestarea unui cadru de conducere al Departamentului Apărării al sectei, Tesuya Kibe, a scos la iveală un plan de dotare în care era prevăzută achiziţionarea de tancuri T-72, proiectile nucleare, avioane de luptă MIG-29, diverse ambarcaţiuni, precum şi recrutarea a 200 de luptători de elită. Tesuya Kibe a declarat că Asahara s-a întâlnit în câteva rânduri, la începutul lui 1992, cu Nikolai Bassov, deţinătorul premiului Nobel pentru fizică în vederea achiziţionării de tehnologie pentru fabricarea armelor cu laser. Prin intermediul acestuia a fost aranjată o întâlnire între Asahara şi Viktor Mihailov, ministrul energiei nucleare al Rusiei, întâlnire despre care Kibe nu cunoaşte alte amănunte.

Sfârşitul anului 1994. Aum achiziţionează mijloacele necesare fabricării în masă a armelor atomice.

Pe de altă parte, numeroşi membri ai „Ministerului Ştiinţei şi Tehnologiei”, între care Kazuyoshi Takiwaza şi „secretarul general de cabinet al gurului”, Tomomasa Nakagawa, planificaseră asasinarea împăratului Akihito, pe care organele de conducere ale sectei îl apreciau drept „o marionetă în solda francmasoneriei”. Afacerea a fost păstrată în secret de serviciile însărcinate cu anchetarea, probele fiind puse sub sigiliu. În aceste condiţii, se năştea întrebarea ce proiecte îi treceau prin minte lui Shoko Asahara.

Planurile de înarmare ale sectei erau orientate pe vreo cinci direcţii: armele bazate pe gaz sarin sau XV, explozibili, armele bacteriologice, armele automate şi laserele. Pentru dezvoltarea şi fabricarea lor s-a apelat la tehnologia rusească, fără a mai lua în discuţie contribuţia

involuntară a întreprinderilor japoneze şi a celor străine.

Punerea la punct a procesului de producere a gazului sarin, astfel cum a rezultat din actele de acuzare, s-a realizat de către Masami Tsuchiya, trei luni după ce guru i-a dat ordin în acest sens. Conform susţinerilor specialiştilor, sintetizarea sarinului în laborator se putea realiza şi de un chimist începător dar, pentru a trece la stadiul următor, era absolut necesar ajutorul unor profesionişti în tehnică industrială, ceea ce înseamnă că secta a trebuit să facă faţă la numeroase dificultăţi.

Achiziţionarea în cantităţi mari a pentaclorurii de fosfor fiind dificilă, s-au folosit reacţiile chimice cu clor şi triclorură de fosfor. Or, producerea de clor necesita instalaţii noi, capabile să producă electroliza unei soluţii saline. Cumpărând materiile prime, membrii sectei au încercat – fără succes – să construiască o instalaţie pentru electroliză înainte de a cere sfatul specialiştilor. Mai multe depoziţii au arătat că secta, presată să termine şi comiţând greşeală după greşeală, s-a aflat în pragul nebuniei. Conform anchetatorilor, Aum a investit 347 de milioane de yeni în produse chimice şi 136 de milioane în material pentru producerea gazului sarin.

Audierile au dat la iveală dorinţa de a fabrica, de asemenea, explozivi. Se pare că Aum a creat o societate fictivă, cumpărând în mari cantităţi produse necesare fabricării de explozivi – cum ar fi glicerina – a construit o uzină de nitroglicerină şi de nitroceluloză în satin-ul numărul doi, fără însă să producă. Mai mulţi membri s-au deplasat în Rusia pentru a studia procedeul de obţinere.

Dezvoltarea armelor bacteriologice, cum ar fi bacilul botulismului, a început înaintea altora, în primăvara lui ’89. Secta intenţiona infestarea principalelor organisme administrative ale capitalei nipone cu bacilul botulic. Conform poliţiei, în perioada octombrie-noiembrie ’93, Asahara însuşi ajutat de „ministrul sănătăţii”, a răspândit bacili, dintr-o maşină, în jurul palatului imperial, în cartierele ministerelor şi nu departe de o bază americană.

Fabricarea de arme automate a debutat în primăvara

lui ’94, la Tomizawacho, în regiunea Yamanashi, pe baza planurilor şi a pieselor recuperate de la un AK74, pe care Hayakawa îl adusese din Rusia, în februarie ’93. În decembrie ’94, prima armă automată era realizată, deschizând calea producerii în masă.

Pe 16 mai 1995, la ora 5, 29, a fost declanşată cea mai amplă acţiune poliţienească din Japonia, de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. 80.000 de poliţişti echipaţi cu măşti de gaze, armament, detonatoare şi aparate de sudură au descins în cele 120 de fortăreţe ale sectei Aum, de pe întreg teritoriul Japoniei. Comandoul destinat pătrunderii în lagărul Kamikuishiki i-au fost necesare 4 ore pentru a ajunge în cazemata fortificată a lui Asahara.

În momentul arestării acesta se ruga, într-o celulă de 2, 5 metri pătraţi. El purta o pijama roşie, o cagulă albă, iar la gât îi atârnau lanţuri grele de aur. Asahara, nu s-a împotrivit arestării, dar i-a avertizat pe poliţişti că este grav bolnav, iar şocul la care îl supuneau i-ar putea provoca moartea. Mai mulţi medici legişti care l-au consultat au declarat însă, că, în afara deficienţei de vedere, Asahara beneficia de o sănătate perfectă.

În ciuda tuturor dovezilor, Shoko Asahara a negat cu vehemenţă participarea sau organizarea actelor criminale de care era acuzat. „Un invalid ca mine, care abia poate vedea, nu poate fi în stare să organizeze o operaţiune atât de complicată ca atacul cu gaz toxic din metroul din Tokyo. Nu sunt răspunzător pentru ceea ce fac oamenii mei în timpul lor liber. Sunt prea mulţi pentru ca eu un biet muribund, să-i pot urmări!”, a declarat Asahara.

Unul dintre sectanţii eliberaţi de poliţie, care a refuzat să-şi decline identitatea, a declarat că novicilor care aderau la „Secta adevărului suprem” li se injecta zilnic, timp de o lună, un preparat necunoscut, care le anihila voinţa. Pentru dezintoxicare, ei erau obligaţi să bea zilnic, între 10 şi 20 de litri de apă caldă, până când eliminau prin anus, apă curată. De asemenea erau ţinuţi cu capul sub apă, pentru a deprinde tehnica meditaţiei

transcendentale.

Japonia este singura ţară democratică din lume care recurge la pedeapsa cu moartea prin spânzurătoare. Execuţiile au loc dimineaţa şi, pentru a nu exista reacţii potrivnice, momentul aplicării pedepsei este păstrat secret chiar şi faţă de rudele sau avocatul celui care va muri. Condamnatul este anunţat cu doar numai câteva ore înainte de îndeplinirea sentinţei, este legat de mâini, la ochi, la genunchi şi este verificată rezistenţa laţului.

Dintr-o cameră alăturată eşafodului este acţionată electric trapa pe care este aşezat condamnatul. Nu sunt admişi martori la execuţie. Deşi numeroase organizaţii interne şi internaţionale contestă vehement această practică, statul nipon nu pare preocupat deocamdată de eliminarea pedepsei din codul penal.

Japonia a aşteptat febrilă rezultatul procesului sectei Aum şi a liderului său. Peste 4.000 de persoane au cerut să asiste la şedinţa de pronunţare a sentinţei şi pentru că în sala de judecată erau doar 38 de locuri, persoanele care au avut acces s-au stabilit în urma unei trageri la sorţi. Alături de Asahara au mai fost condamnaţi încă 104 adepţi ai săi, 11 dintre ei primind pedeapsa cu moartea prin spânzurare. Liderul sectei este vinovat de 13 atacuri în care au murit 27 de oameni, de răpiri şi de producere ilegală de droguri.

În octombrie 2001, secretariatul de stat al SUA[5] include secta printre organizaţiile teroriste. Cultul, aflat deja sub monitorizare guvernamentală din 2000, avea circa 10.000 de membri şi filiale în mai multe state din lume.

Ameninţată cu desfiinţarea, noua conducere a schimbat numele mişcării în Aleph, a admis vinovăţia lui Asahara în atacurile cu gaz sarin şi le-a cerut membrilor săi să completeze o nouă declaraţie de adeziune prin care să se angajeze că vor respecta legea. În prezent, se spune că organizaţia are mai mulţi membri la Moscova decât în capitala Japoniei.

Oraşul alb de pe culmile dealului. Într-o tabără

5 United States Department of State.

religioasă trăiesc mulţi dintre cei implicaţi în atacul cu bombă de la Oklahoma Elohim, „oraşul oilor rătăcite”.

Dacă mergi vreo zece kilometri pe drumul mlăştinos din Oklahoma spre Ozarks, vei întâlni pe o suprafaţă de 160 de hectare o tabără semireligioasă numită oraşul Elohim. Vei întâlni clădiri miniaturale, construite din lemn şi frânghii, asemeni celor din Hansel şi Gretel. Una dintre ele este casa Worship, în care locuieşte părintele sectei Robert Miliar, de 71 de ani, care predică un fel de scriptură creştină amestecată cu poveşti heterortodoxe ale triburilor germanice, celtice şi scandinavice. El cuvântă: „Regele meu a mâncat alături de nenorociţi şi păcătoşi, iar o prostituată i-a spălat picioarele”. Motivul pentru care, spune el, a ajuns să dea aici lecţii de religie este că a avut în trecut un caracter impulsiv, dar s-a calmat. Mai relevă că a intrat în contact cu tot felul de persoane dubioase, chiar şi cu infractori guvernamentali care au jucat diverse roluri în atentatul cu bombă de la Oklahoma.

Miliar s-a născut în Canada şi a crescut la Mennonite. În 1973 s-a mutat la Ozarks, unde l-au urmat alte 17 persoane, printre care cei patru fii ai săi şi şi-a format propriul oraş, numindu-l Elohim.

Predicile sale au un mod propriu de desfăşurare, propriul program şi calendar (anul începe cu echinocţiul de primăvară, iar ziua începe la prânz).

Invitaţii sectei sunt persoane cu adevărate nume răsunătoare din rândul dreptei radicale. Tim McVeigh a fost chemat la Elohim cu două săptămâni înainte de atentatul cu bombă de la Oklahoma. Unele rapoarte arată că avea legături cu Andreas Strassmeir, un neamţ venit din misterioasele culise ale neonazismului.

În tabără există şi mormântul, marcat de o cruce simplă, de lemn, vopsită în alb, a lui Richard Wayne Snell, un fanatic care a intrat în legendă prin încercarea sa de a arunca în aer clădirea municipalităţii din Oklahoma. Acest lucru s-a întâmplat în 1986. El a fost executat în noaptea de 19 aprilie 1995.

Kevin McCarthy, care îşi găsise locul în Armata

Republicană Ariană şi care făcea parte dintr-o bandă de spărgători de bănci, a fost văzut şi el în Elohim de mai multe ori.

Carol Howe a aflat de planul atacurilor cu bombă

Unul dintre cele mai mari mistere ale oraşului Elohim este totuşi controversata concepţie că o tânără vizitatoare, pe nume Carol Howe, a auzit plănuirea unor atacuri cu bombe şi a informat guvernul Statelor Unite.

Howe, o studentă eminentă şi apreciată la Academia Creştină din Tulsa, a ajuns la Elohim ca skinhead. A fost descoperită de liderul Armatei Albe de Rezistenţă Ariană, şi de mişcarea rasistă de la Universitatea din Tulsa.

Mahon, liderul, de 46 de ani, a declarat că prima sa întâlnire cu Howe a fost prin intermediul unei misive pe care aceasta i-a trimis-o în primăvara lui ’93. „Mi-a scris că are 23 de ani, este ariană pură, că se consideră frumoasă şi vrea să lupte pentru rasă şi cultură”, spune Mahon. „Aşadar, i-am trimis drept răspuns nişte casete”. El a mai afirmat că la scurt timp a început să aibă şi o legătură sexuală cu tânăra şi a început să o ducă în oraşul Elohim în 1994.

În 1996, legătura lor se întrerupe brusc, iar Howe îl acuză pe Mahon de tratament extrem de brutal în clipa în care a anunţat că părăseşte mişcarea.

Născută în Texas, Carol a fost informator al Biroului de Supraveghere pentru Alcool, Tutun şi Arme şi se pare că a avut un rol important în atentatul cu bombă de la Oklahoma. „Daily Gazette”, un ziar din acest oraş, a publicat un interviu cu ea, în care a declarat că a auzit de la Mahon şi Strassmeir că plănuiau să distrugă două clădiri federale.

Acuzaţiile lui Howe ar putea schimba radical apărarea lui McVeigh. Dar este destul de riscant ca ea să fie chemată ca martoră. Mărturia ei ar putea fi atacată ţinând cont de faptul că a fost informatoare.

Religiile trebuie să smulgă masca de pe faţa teroriştilor

Teribilele acte sângeroase care au marcat istoria

omenirii în ultimii ani readuc în discuţie mărturia Bisericii despre nădejdea ei, bazată pe convingerea fermă că răul, „acel misterium înghitatis”, nu este ultimul cuvânt în viaţa fiinţelor umane.

Aşa cum este revelată istoria mântuirii în Sfânta Scriptură, evenimentele umane sunt susţinute întotdeauna de providenţa îndurătoare a lui Dumnezeu, „Cel care ştie cum să ajungă chiar şi la inimile cele mai împietrite şi să obţină roade bune chiar şi din pământ arid şi nefertil”, cum a spus Papa Ioan Paul al II-lea într-un mesaj adresat cu ocazia Zilei Mondiale a Păcii.

De aceea, putem spune că Pacea este un rod ai dreptăţii şi al iubirii, în timp ce terorismul nu are niciun temei în doctrina religiilor monoteiste.

În mod nefericit motivaţiile religioase sunt folosite drept acoperire ideologică pentru terorism. Iată un motiv pentru care este imperios necesar ca religiile însele să-i demaşte pe terorişti. Acesta a fost îndemnul Cardinalului Walter Kasper, preşedintele Consiliului Pontifical pentru Unitatea Creştinilor, adresat reprezentanţilor religioşi şi personalităţilor culturale din întreaga lume, prezenţi în luna septembrie 2004 la întâlnirea „Oameni şi religii”, organizată la Milano de către Comunitatea şanţ Egidio.

Religiile sunt instrumentalizate

„Terorismul reprezintă o nouă năpastă a omenirii şi noua provocare ridicată în faţa întregii civilizaţii”, a mai spus Cardinalul Kasper, alertând audienţa asupra problemei şi asupra legăturii sale cu religia.

S-a observat că, în contextul terorismului, motivaţiile sociale, economice şi politice sunt amestecate cu cele religioase, religiile servind adesea drept acoperire ideologică, fiind astfel „instrumentalizate”, a afirmat reprezentantul oficial al Vaticanului.

Negarea demnităţii ofensă adusă Domnului

Problema care se pune este aceea dacă aceste trei religii principale monoteiste ale omenirii iudaismul, creştinismul şi islamismul – se opun acestei instrumentalizări în mod ferm. „Cele trei religii pot face

referire la pasaje centrale la textele lor sacre care interzic în mod absolut orice formă de violenţă şi, în special, terorismul”, observa Cardinalul Kasper. Ele conţin regula de aur care spune „să nu-i faci celuilalt ceea ce nu doreşti să îţi facă ţie... Ele interzic sinuciderea şi... şi exclud categoric atacuri sinucigaşe”, cei care le comit nefiind veneraţi ca martiri, cum socotesc unii, ci condamnaţi ca ucigaşi. Mai mult, după tradiţia iudeo-creştină, omul „a fost creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu”, de aceea, „terorismul ca o negare a demnităţii omului, este în acelaşi timp o ofensă adusă lui Dumnezeu”, a mai spus reprezentantul Vaticanului.

Să ne opunem violenţelor

În finalul alocuţiunii sale, Cardinalul Kaspera a remarcat, în mod categoric, că nu se pot apăra demnitatea omului şi pacea doar prin cuvinte pioase, ci, în primul rând, prin fapte. „Religiile trebuie să se trezească şi să îşi activeze propriile resurse spirituale de a se opune violenţei teroriste, ceea ce implică o clară şi publică distanţare faţă de terorism”. „Religiile trebuie să smulgă masca religioasă de pe faţa teroriştilor şi să-i arate aşa cum sunt cu adevărat, adică nihilişti care dispreţuiesc toate valorile şi idealurile omenirii”, a conchis preşedintele Consiliului Pontifical pentru Unitatea Creştinilor.

Intensificarea dialogului interreligios

Într-un interviu acordat publicaţiei italiene „Corriere della Sera”, Patriarhul Alexei al II-lea al Moscovei şi al întregii Rusii consideră şi el că extremismul teroriştilor ar trebui să stimuleze dialogul dintre religiile lumii, subliniind că acesta „apare în locurile unde condiţiile sociale sunt precare şi orice comunitate religioasă trebuie să colaboreze cu statul şi cu societatea pentru a schimba condiţiile de viaţă”, informează Observatorul religios.

În viziunea întâi-stătătorului Bisericii Ortodoxe Ruse, „lupta cu radicalismul nu trebuie să se identifice în conştiinţa oamenilor cu distrugerea fizică a unor persoane şi nici cu ura faţă de unele grupuri naţionale, religioase sau sociale”. Este important ca dialogul dintre creştini şi

musulmani să se intensifice, Patriarhul fiind convins că acesta este perfect posibil.

Să ne păstrăm unitatea în diversitate

În aceiaşi termeni a fost pusă problema terorismului şi extremismului religios şi cu prilejul inaugurării în România a celei de-a 35-a filiale internaţionale a Forumului Celor Trei Religii, eveniment desfăşurat la Constanţa, în organizarea Arhiepiscopiei Tomisului.

În documentul final semnat cu acest prilej este condamnat terorismul, care nu are temei în principiile şi doctrina religiilor monoteiste. „Un duh al păcii, al dragostei şi al respectării valorilor specifice ale fiecărui popor sau fiecărei religii este tot ceea ce trebuie să ne călăuzească la începutul celui de-al treilea mileniu, în care suntem datori, pentru noi şi copiii noştri, să ne păstrăm unitatea în diversitate”, se arată în declaraţia comună.

Secta „Ananda Marga” şi antecedentele ei extremiste

Organizaţia pseudoreligioasă Ananda Marga sau „Calea către fericire” a fost înfiinţată în India la 5 ianuarie 1955 de către Prabhat Ranjan Sarkar, alias Ananda Murti, cu scopul declarat de a ajuta populaţia săracă din oraşe şi localităţi rurale. În perioada 1955 – 1967 activitatea organizaţiei s-a desfăşurat prioritar pe linia racolării de membri şi înfiinţării de filiale. S-au creat nouă centre zonale în Delhi, Berlin, Cairo, Georgetown, Manila, Hong Kong, New York, Nairobi şi Sydney.

Până în 1968, activitatea organizaţiei nu a fost subordonată nici unui partid, dar odată cu crearea în 1968, de către Ananda Marga, a partidului politic „Blocul Proutist”, strategia organizaţiei s-a schimbat radical, îmbrăcând forme paramilitare.

Urmare a acestei situaţii, autorităţile indiene au interzis organizaţia, iar pentru instigare la violenţă, Ananda Marga a fost închis în perioada 29 decembrie 1971 – 2 august 1978, dată la care a fost eliberat pe cauţiune, după un acord de încetare a atacurilor, încheiat cu organizaţia.

Cronologia actelor extremiste arată o activitate

intensă, mai ales în India:

— În 1968 organizaţia a trecut la ocupări forţate de terenuri şi la înfruntarea deschisă a autorităţilor prin grupuri paramilitare ale organizaţiei;

— La 31 martie 1970 a organizat un atentat nereuşit asupra demnitarului indian Shri Iyoti Basu, în gara Patua;

— Un atentat cu bombă asupra ministrului căilor ferate, Shril Lahit Nareyan Misra, în gara Bihar, s-a soldat cu moartea acestuia, în 2 ianuarie 1975;

— Un atentat nereuşit asupra ministrului Justiţiei din India, Shri A.N. Roy, s-a comis în 3 martie 1975;

— La 1 ianuarie 1980, un nou atentat, de data aceasta împotriva prim-ministrului Indira Gandhi, încercat la întâlnirea cu alegătorii din Ranchi Bihar. Atentatorii s-au dovedit a fi trei membri Ananda Marga şi au fost depistaţi în scurt timp de Poliţie;

— În acelaşi an a avut loc incendierea unor gări de către Amra Bengali, organizaţie de acoperire pentru Ananda Marga;

— La 21 ianuarie 1981, au organizat un atac cu bombe asupra unui oficiu poştal din Calcutta, soldat cu trei răniţi;

— O bombă a fost plasată în cinematograful „Metra” în 1983;

— Pe 30 octombrie 1986, o bombă a fost detonată la Biroul Directoratului Central Hindus din Calcutta, incident în urma căruia au murit doi oameni;

— Pe 5 decembrie 1986, plasarea unei bombe artizanale la Jaiswala a ucis un locotenent pirotehnist care încerca să o dezamorseze;

— Un an mai târziu, la 5 decembrie 1987, explozia unei bombe într-un magazin l-a ucis pe Madan Rai, opozant al organizaţiei şi i-a rănit doi membri Ananda Marga;

— La 7 decembrie 1987, o bombă aruncată asupra Consulatului Nepalez din Calcutta a ucis o persoană;

— Un atac cu bombă asupra unui autobuz ce staţiona în Kalimpangi a dus, la 12 ianuarie 1988, la rănirea mai

multor persoane;

— Membri ai „Ananda Marga” au executat foc asupra liceului din Pundang pe 2 ianuarie 1990;

— La 24 ianuarie 1990, în Jaipur, la liceul din localitate, în timpul unei festivităţi, membri ai aceleiaşi organizaţii au deschis focul asupra participanţilor. Atentatul s-a soldat cu doi morţi şi şase răniţi.

Acţiunile organizaţiei menite „să ajute nevoiaşii” s-au făcut simţite şi în străinătate:

— La 1 octombrie 1975, în urma unui atac cu bombă la sediul înaltei Comisii din Wellington, Noua Zeelandă, a fost arestat un cetăţean italian, membru al Ananda Marga;

— Alţi membri au atacat şi rănit câţiva diplomaţi indieni la Londra, la 10 ianuarie 1977;

— Pe 29 august 1977 au organizat incendieri simultane la Comisia înaltă Indiană şi Camera Lorzilor din Canberra;

— A urmat la 20 octombrie 1977, un cocktail „Molotov” aruncat într-o filială a Liniilor aeriene Indiene din New York, clădirea fiind distrusă în majoritate;

— În octombrie 1977 au organizat un atentat la viaţa ambasadorului indian din Copenhaga, Danemarca;

— Atacuri armate împotriva Comisiei Superioare din Ottava, Canada, au fost organizate în 11 noiembrie 1977;

— În lunile următoare au urmat atacuri cu bombe la Kualalumpur şi Washington;

— La 27 februarie 1979, trei membri ai organizaţiei au fost prinşi în timp ce încercau să deturneze un avion al Liniilor Aeriene Sovietice la Stockholm, Suedia;

— La 13 februarie 1978 a urmat detonarea unei încărcături explozive la Hotelul „Hilton” din Sydney, unde avea loc Conferinţa Şefilor de Stat din Commonwealth;

— Incendierea a 200 de automobile în Bologna a fost revendicată, la 30 mai 1983, de o organizaţie de extremă dreaptă aflată sub influenţa Ananda Marga. Au fost arestate patru persoane – italieni.

În octombrie 1990 a murit Prabhat Ranjan Sarkar, funcţia de secretar general al organizaţiei fiind preluată de

Acharya Kritashivananda Avadhuta (nume spiritual sanscrit), iar de la această dată tactica şi strategia organizaţiei a cunoscut o schimbare. Activitatea a îmbrăcat forme filozofico-religioase şi cultural-caritabile, nefiind însă ignorată pregătirea paramilitară.

Criminalii sectanţi au semnat cu sângele victimelor

Rafinamentele rasei galbene se manifestă şi în dragoste şi în crimele în serie. Existenţa unei grupări religioase extremiste capabile de crime sadice a dat mult de lucru poliţiei din Bangkok, capitala Thailandei.

Prima victimă a fost o cântăreaţă de muzică rock, de 36 de ani, numită Thani Utahi. Femeia era un fel de copie a celebrei Madonna şi, în ciuda faptului că era o catolică înfocată, practica lesbianismul. Ea a fost găsită în vila personală, strangulată cu un ciorap negru de mătase. La examinarea cadavrului, s-a constatat că victima fusese pârlită cu bricheta în zona pubiană, iar pe abdomen era scris cu sânge un mesaj sinistru: „Noi vom lovi din nou”!

Aceste cuvinte sunt cuprinse într-o incantaţie rituală, aparţinând religiei Budiste, secta Himayana, care cuprinde aproape 90% din populaţia Thailandei la ora actuală. S-a presupus şi s-a demonstrat ulterior că birul de 37 de crime care au urmat au avut substrat religios. Conform ameninţării însângerate, secta a lovit din nou. Următoarele patru victime au fost tot artiste; două de religie protestantă şi două catolice.

Chiang Rai Pok de 27 de ani a fost legată cu cabluri metalice de mâini şi de picioare şi electrocutată în cadă. Mae Lampang Hu de 21 de ani a fost înjunghiată într-o toaletă publică; iar pereţii au fost acoperiţi cu inscripţii cu sânge; „Vom reveni! Vom lovi din nou”.

La numai câteva zile alte două femei, dansatoare într-un club de noapte, au fost spânzurate în cabina de machiaj, iar alte cinci femei din comunitatea catolică au fost împuşcate într-un autoturism în timp ce mergeau spre biserică. Pe parbrizul maşinii criminalii au semnat cu sânge: „Vom reveni”!

Opinia publică înnebunită, comunitatea catolică şi

protestantă din toată lumea au asaltat guvernul cu proteste. Poliţiştii din întreaga ţară s-au mobilizat pentru rezolvarea cazurilor. În ciuda arestărilor masive, a percheziţiilor şi raziilor, crimele sadice au continuat. Sectanţii au mai omorât încă 22 de femei de vârste şi profesii diferite, folosind orice metodă, de la decapitarea victimelor, la incendierea lor în locuinţă, ardere pe rug, spânzurare, împuşcare şi toate acestea numai pentru că se închinau altui Dumnezeu.

După 7 luni de activitate intensă, autorii au fost depistaţi. Şeful bandei a fost un psihopat de 41 ani, cu numeroase internări în spitalele de psihiatrie, numit Prachuap Khiri Khan.

Alături de el au acţionat încă patru dezaxaţi în vârstă de 19 până la 31 ani. În luna august 1994 cei cinci au fost judecaţi într-un proces public, asaltat de ziarişti din întreaga lume. Criminalii au fost condamnaţi la moarte prin decapitare; o metodă de execuţie specifică în Thailanda. Neavând dreptul la recurs, cei cinci au fost executaţi.

Sacrificiul sângelui şi despicarea inimilor

Oraşul industrial Monterey, din nord-estul Mexicului, a fost locul în care Magdalena Solis şi-a început viaţa plină de riscuri ca prostituată, angajându-l pe Eleazor, fratele ei homosexual, pe post de proxenet.

În 1962, au fost contactaţi de fraţii Hernandez Cayetano şi Santos, cu o propunere atât de bizară, încât putea să desfidă imaginaţia oricărui romancier de talent. Fraţii puseseră la punct un soi de cult sexual în Yerba Buena şi aveau disperată nevoie de un zeu şi o zeiţă – oare doreau Eleazor şi Magdalena această slujbă? Bineînţeles că da.

Fraţii Hernandez folosiseră acest cult pentru a stoarce bani de la fermierii locali îndestulaţi şi, ca un supliment, îi convinseseră pe aceştia că supunerea la molestarea sexuală din partea preoţilor (adică ei înşişi) era esenţială pentru exorcizarea demonilor.

După recrutarea celor doi Solis, activităţile s-au

extins şi Magdalena satisfăcea tendinţele lesbiene ale preoteselor, în timp ce Eleazor şi Cayetano Hernandez îşi dădeau frâu liber în compania fermierilor. Nu se puteau aştepta ca lucrurile să decurgă în acest mod idilic pentru totdeauna; era cert că, mai devreme sau mai târziu, ţăranii aveau să se plictisească să se tot dăruiască cu trup şi suflet, dar şi cu modestele lor venituri, pentru bunăstarea cultului.

În acel moment, Magdalena a propus ideea revitalizării interesului prin două sacrificii umane şi a ordonat ca doi bărbaţi să fie ucişi cu pietre, iar sângele lor să fie adunat pentru un soi de comuniune diabolică. După succesul acestei acţiuni, sacrificiul sângelui a devenit o latură obişnuită a cultului şi, înainte de trecerea câtorva luni, opt membri îşi dăduseră deja viaţa în interesul purificării.

Atunci Magdalena a trecut la ultimul sacrificiu, oferindu-şi propria iubită lesbiană pentru a fi bătută măr, alături de un alt membru al cultului, căruia i-a fost despicată inima.

Aceste ultime omoruri rituale au fost urmărite fără voie, de un adolescent care a fugit cât l-au ţinut picioarele până la ofiţerul local de poliţie, pe nume Martínez, căruia i-a povestit ce a văzut. Martínez l-a însoţit pe băiat înapoi la Yerba Buena pentru investigaţii şi amândoi au fost ucişi cu lovituri de cuţit de către adepţii devotaţi ai cultului.

Dispariţia câtorva ţărani era una, dar, la dispariţia unui poliţist, autorităţile au dorit să afle motivul, aşa încât un detaşament de poliţişti înarmaţi a fost trimis pentru a întreprinde investigaţii. În timpul bătăliei care a urmat, membrii cultului au fost puşi pe fugă, iar după împuşcarea lui Santos, Cayetano Hernandez s-a predat. Pe 13 iunie 1963, la unsprezece zile după arestarea lor, Magdalena şi Eleazor Solis, împreună cu unsprezece membri ai cultului, au fost aduşi în faţa tribunalului, sub acuzaţia de crime multiple, au fost găsiţi vinovaţi şi li s-a dat pedeapsa maximă – 30 de ani în închisoarea republicană.

O absenţă notabilă în boxa acuzaţilor a fost cea a lui

Cayetano Hernandez, fondatorul cultului. El fusese lichidat de către un adept exclus din cult după uciderea ofiţerului Martínez.

Automutilarea criminalului sectant

Rani Varnasi este un indian de 42 de ani care, în urmă cu jumătate de an, a înfăptuit o crimă oribilă. Bărbatul care făcea parte dintr-o sectă religioasă numită „Ohohiats” şi-a incendiat familia pe motiv că rudele sale îi blamau frecvent credinţa fanatică pentru o zeitate obscură.

Rani Varnasi era căsătorit de 20 de ani şi avea trei băieţi de 7, 11 şi respectiv, 13 ani. El şi-a pedepsit aspru întreaga familie, neiertând-o nici pe propria mamă, de 83 de ani. „Pentru că au râs de ideile mele religioase şi chiar au refuzat cu încăpăţânare să se roage împreună cu mine şi cu fraţii mei întru credinţă, i-am pedepsit aşa cum meritau”.

După un ritual numai de el ştiut, spunând nişte incantaţii dubioase, sectantul şi-a legat rudele de un stâlp al podului casei unde locuia încă din copilărie. După aceea a incendiat respectiva încăpere, împrăştiind benzină în toată camera şi aruncând o torţă aprinsă. „Pe băieţi i-am legat fedeleş, neţinând cont nici de rugăminţi, nici de lacrimi. Ca să nu am probleme le-am pus un căluş în gură, asta după ce i-am bătut zdravăn cu o bâtă groasă, ruptă din gardul curţii mele… Cel mic a leşinat primul, după ce m-a implorat să-l iert şi să nu-l mai lovesc peste faţă. Balta de sânge m-a excitat şi mai tare, aşa că le-am astupat urletele de durere ca să nu fie auziţi de vecini”, a declarat fanaticul nebun atunci când Poliţia a fost alertată. Mama şi bunica copiilor au fost la rândul lor, imobilizate fără milă.

Femeile au fost şi ele încătuşate la „stâlpul sacrificiului”, aşa cum l-a denumit Varnasi. Asta după ce, în prealabil au fost lovite în cap şi peste organele genitale cu un ciocan de bătut şniţele. „Zeul care mă protejează mi-a dat putere, curajul şi iniţiativa de a-mi tortura rudele! El mi s-a arătat într-o viziune şi mi-a spus că toată familia este necredincioasă şi că, de fapt, în rudele mele s-au

întrupat nişte demoni care se vor elibera şi vor distruge întreaga lume. Le-am arătat eu lor cu vârf şi îndesat…”

Mai târziu s-a demonstrat că toate cele cinci victime au fost supuse, înainte de a fi arse de vii, la nişte chinuri cumplite, la torturi inimaginabile, cum ar fi, de exemplu smulsul unghiilor şi al limbilor. „După ce i-am făcut pe toţi să-mi ceară îndurare, i-am ars de vii”, a declarat fanaticul cu ochii lucind de nebunie. „Am turnat benzină peste ei şi toţi au fost cuprinşi aproape instantaneu de flăcări. Au ars până s-au făcut scrum”.

Pentru ca sacrificiul să fie cât mai bine primit, indianul s-a automutilat apoi în propria curte. El s-a agăţat la câţiva metri, străpungându-şi pielea de pe spate, gât şi braţe cu 20 de cârlige metalice, de câte 20 cm lungime. Pentru a-şi înfăptui acest test de credinţă, Rani Varnasi şi-a construit împreună cu alţi doi adepţi ai sectei „Ohohiats” o structură din lemn. El i-a instruit pe fraţii săi cum să-i înfigă cârligele în piele, iar învăţămintele au fost predate celor doi cu o lună mai devreme ca sacrificiul să aibă loc. Sectanţii i-au mai înfipt indianului şi alte ace în braţe şi i-au trecut un ac lung, încălzit în foc, prin limbă. „20 de cârlige încinse mi-au spintecat pielea, iar acul din limbă a fost suprema pedeapsă pentru nesupunerea familiei mele. N-am simţit nicio durere, mai mult, am fost cuprins de o stare euforică cum nu mi-a fost dat să trăiesc până atunci”.

Indianul a fost găsit astfel suspendat după două ore, în urma reclamaţiilor vecinilor care au zărit flăcările imense şi au alertat pompierii.

Rani Varnasi a fost internat de urgenţă în spital, asta după ce o echipă de cinci medici, s-au chinuit să-l scoată nevătămat de pe stâlpul de tortură. „M-am temut, a declarat medicul care s-a ocupat exclusiv de acest pacient ciudat, că acele cârlige îi vor provoca vreo hemoragie. Cel mai dificil a fost să-i extragem acul din limbă, iar pentru această intervenţie a fost necesar să-l anesteziem”.

Răzbunarea sectanţilor „Psihu Mu, Zeus”.

Edwiga May a fost violată şi omorâtă, i-a spus abia trăgându-şi răsuflarea de efortul depus în timp ce alerga,

Julia Tarttrin, soţului ei, John, predicatorul sectei de origine antică „Psihu Mu, Zeus”, sectă care numără în întreaga lume peste 20.000 de adepţi. Preotul a privit-o surprins, nevenindu-i să creadă. *Cum, dar cine a făcut-o? L-au prins? Era doar o copilă de 12 ani.*

Poliţia nu ştie, infractorul nu a lăsat nicio urmă care să conducă la identitatea lui.

Violul la care fusese supusă Edwiga May fusese, după toate aparenţele, unul demn de filmele de groază. Capetele a doua sfori se vedeau atârnând de o grindă, semn clar că de ele fusese atârnată victima. De fapt, urmele pe care aceasta le prezenta la încheieturile mâinii nu lăsau loc de tăgadă. Apoi pe o masă au fost descoperite fire de păr pubian care proveneau de la fată, semn că un viol se comisese acolo. Peste tot erau aruncate hainele rupte ale Edwigăi, semn că aceasta fusese dezbrăcată cu forţa. Apoi contuziile de pe faţa şi corpul victimei... Nici ele nu lăsau loc de îndoieli. Ciudat însă li s-a părut poliţiştilor că în vaginul fetei nu s-a găsit spermă, ci doar o concentraţie slabă de săpun şi hipermanganat de potasiu, soluţie care îndepărtase total consecinţele raportului sexual dus la capăt de violator. Deşi infracţiunile se comiseseră în camera fetei, nu numai că nu a fost descoperit vreun fir de păr sau scamă străină, şi nici de-al victimei, cu excepţia părului pubian al acesteia de pe masă. De aici s-a tras concluzia că infractorul a premeditat totul pas cu pas. Şi poliţia a rămas neputincioasă.

Cine o fi, trebuie să plătească! *Ne-o cer zeii, ne-o cere Afrodita*!

Cei doi practicanţi ai cultului antic au îngenuncheat lângă statuia lui Zeus şi s-au rugat îndelung cerând puteri înzecite ca să poată răzbuna violul şi moartea fetiţei Edwiga.

Julia Tarttrin, preoteasa „zeiştilor” este vicepreşedintă a „Organizaţiei Planetare a Celor Trei Scaune”, organizaţie care-şi are sediul central la Denver, în Colorado (SUA), şi întruneşte reprezentanţi din peste 50 de ţări (printre care şi România prin domnul N. Popa

Tărâşanu, care este Mare Scutier, un fel de prim secretar – n.n.).

Cele Trei Scaune, considerate a fi baza credinţei viitoare a omenirii aparţin lui Zeus, Buddha şi în Graahl. Toate persoanele din conducerea OPCTS au puteri paranormale şi, verificat de-a lungul anilor, le transmit primului născut. După informaţiile deţinute de săptămânalul „New Life”, de unde am preluat acest articol, se pare că peste toţi aceşti oameni există un conducător care în tinereţe a fost mare preot ogelala şi care în prezent are vârsta de 140 de ani (!?)

După terminarea rugăciunii, Julia Tarttrin s-a retras în „Templul Afroditei” şi... „Mi-am concentrat cu intensitate sporită întreaga gândire asupra Olimpului. În acelaşi timp soţul meu, în Templul lui Zeus, se ruga ajutându-mă. În foarte scurt timp am observat pe munte un nor alb care a luat forma unui om cu aspect nedefinit. Norul, care ştiam că-i Ares fără să-mi spună cineva, a început să comunice cu mine. Ştia pentru ce invocasem Zeii şi m-a povăţuit ca în noaptea ce avea să urmeze să aprind tămâie multă în cele patru colţuri ale templului Afroditei şi să mă rog împreună cu soţul meu la statuia ei, iar ea îmi va arăta chipul criminalului şi chiar mă va ajuta să-l pedepsesc. Apoi totul a început să se estompeze până ce imaginea a dispărut cu totul. Era pentru a doua oară când mi s-a arătat şi eram sigură de reuşită”.

Într-adevăr, noaptea, asistată de două camere de luat vederi ale posturilor de televiziune OBNY şi Old TV, plus teleobiectivul aparatului foto de la „New Life”, Julia şi-a început incantaţia. „A fost ceva nemaiîntâlnit, ceva de domeniul straniului”, scria ziaristul de la revista mai sus amintită. „Pe o masă unde era pusă o carte groasă, scrisă în alfabetul grec, din senin a apărut un firicel de abur care a început să se mărească şi să prindă forma unui corp uman. Apoi parcă a devenit consistent. Era un bărbat în jur de 35 – 40 de ani, cu barbă scurtă, solid, şaten, în pielea goală. Nu i-am distins faţa. Era întins cu faţa în jos şi parcă se străduia să se ridice dar ceva îl ţinea la pământ. Cam în

acelaşi timp cu el şi-a făcut apariţia, alături, lângă masă, o femeie deosebit de frumoasă care brusc a fost cuprinsă de flăcări. Atunci şi-a ridicat mâinile şi am văzut că erau încătuşate. Bărbatul de pe masă îşi continua efortul de a se ridica dar fără folos. Apoi, brusc, a căzut la loc şi a rămas nemişcat”.

A doua zi, 18 februarie 1997, locuitorii oraşului au aflat din presă că în noaptea ce abia trecuse, Danae Southort, în vârstă de 24 de ani, aflată sub influenţa drogurilor, l-a ucis cu un cuţit pe soţul ei, Martin, în vârstă de 36 de ani, apoi a dat foc la casă şi a părăsit locuinţa. A fost întoarsă din drum de vecinii care văzuseră începutul de incendiu, dar Danae s-a arătat foarte grăbită să părăsească zona invocând faptul că se simte rău şi trebuie să meargă la spital. Odată cu apariţia poliţiştilor şi a pompierilor s-a aflat şi motivul pentru care se grăbea atâta frumoasa drogată. Neavând încotro, aceasta a recunoscut că l-a omorât pe soţul ei pentru că: „Făcuse sex cu o fată de 11 – 12 ani şi eram geloasă că şi-a găsit o amantă aşa de tânără!”

Loteria morţii

În luna iunie 2001, un malaysian a recunoscut că a ucis o americancă stabilită în statul Perak nu pentru jaf sau din gelozie, ci pentru un bizar ritual, care cere sacrificii umane şi care îi ajută pe cei care îl duc la îndeplinire să aleagă numere norocoase la loterie, relevă „Daily Telegraph”.

Corpul neînsufleţit al femeii, purtând urme ciudate, a fost găsit abia după 19 luni de la dispariţia acesteia de la domiciliu. Maşina victimei a fost găsită abandonată, plină de sânge în interior. Criminalul i-a dus pe poliţişti la groapa săpată în grabă, pe o plantaţie de palmieri, în care ascunsese cadavrul. Credinţa în magia neagră este un lucru obişnuit printre malaysieni.

Deşi rare, au existat şi întrecut cazuri de sacrificii umane, majoritatea legate de invocarea spiritelor pentru obţinerea de câştiguri la loterie.

Sechestrată, maltratată şi violată, timp de trei luni,

de membrii unei secte

Anja B. (20 ani) din Düsseldorf (Germania) nu voia decât să-şi găsească o slujbă. În urma citirii unui anunţ în ziar, s-a adresat unei firme care oferea locuri de muncă. Ajunsă acolo, ea a încăput în ghearele unei secte. Pentru a o obliga să se supună regulilor sectei şi pentru a deveni eventual, una din membrele acesteia, şeful sectei a sechestrat-o bătut-o şi violat-o timp de trei luni.

„Pe data de 22 septembrie 1997, m-am dus la adresa care era indicată în anunţul din ziar dat de o firmă care oferea nişte slujbe atractive. Când am intrat în birou, am fost întâmpinată de un individ de vreo 40 – 50 de ani, bine îmbrăcat, care a fost foarte amabil cu mine. După ce mi-a pus câteva întrebări, mi-a dat să completez un formular şi m-a trimis la o adresă unde urma să fiu angajată.

Când am ajuns acolo, am fost întâmpinată de un bărbat mai tânăr. Acesta m-a dus până în faţa unei uşi şi mi-a spus să intru.

Cum am deschis uşa, individul m-a îmbrâncit din spate şi n-am mai simţit decât că mă prăbuşesc pe nişte scări, în jos. Când mi-am revenit, m-am trezit într-un beci. Era întuneric şi nu pătrundea decât o rază de lumină printr-o gură de aerisire situată în apropierea tavanului. Nu ştiu cât am aşteptat acolo. La un moment dat, s-a deschis uşa şi un individ mai în vârstă şi îmbrăcat într-o rasă neagră a coborât în beci. Mi-a spus că este şeful unei secte şi că va trebui să mă supun în totalitate lui, pentru a putea deveni şi eu membră. Am protestat. Atunci individul m-a legat de mâini şi a început să mă bată cu un bici. În acest timp, bolborosea că am păcătuit şi că acum trebuia să suport consecinţele. La un moment dat, am leşinat. Când m-am trezit, a venit un alt individ, care mi-a adus mâncare. La început n-am vrut să mă ating de ea. Când a reapărut şefu', m-am speriat. Văzând că nu am mâncat nimic, el mi-a spus că nu va irosi mâncarea pe cineva care nu-l ascultă. De frică să nu mă bată din nou, l-am întrebat ce vrea de la mine. Atunci el mi-a spus că va trebui, într-un fel sau altul, să-i plătesc mâncarea şi că pentru început se

va mulţumi să facă sex cu mine. Când am auzit ce vrea am început să ţip. Imediat au apărut însă alţi doi indivizi. La ordinele şefului, aceştia m-au ţinut, iar el m-a violat. Eram disperată, nu mai ştiam ce şi cum să fac, ca să scap din acest iad. Zilele treceau, iar eu nu mai eram stăpână pe mine. Am rezistat câteva zile fără să mănânc, dar apoi mi-am dat seama că astfel voi muri de foame. După ce terminam de mâncat, mă cuprindea toropeala şi aproape că nu mă mai puteam mişca. Cred că mi-au pus droguri în mâncare. Am fost violată şi bătută de nenumărate ori. După ce şeful sectei m-a violat primul i-au urmat alţii şi alţii. Nu trecea nicio zi fără a trebui să le satisfac pornirile animalice. Într-o zi am reuşit să pun mâna pe o bucată de hârtie de ambalaj şi un creion. Am scris câteva rânduri, prin care ceream ajutor. Cu mare greutate, am reuşit să mă caţăr până la gura de aerisire şi să arunc bileţelul afară. Mă rugam la Dumnezeu să găsească cineva mesajul meu şi să şi să vină mai repede să mă salveze. Nu mai suportam toate chinurile la care mă supuneau membrii sectei. Îmi era teamă că mă vor omorî, până la urmă”.

Din fericire, bileţelul aruncat de Anja a fost găsit de un trecător, care l-a dus imediat la poliţie. Poliţiştii au ajuns rapid la locul în care fusese găsit biletul. Au supravegheat un timp casa şi au trecut la acţiune. Ei au reuşit să-l captureze pe şeful sectei, dar ceilalţi membri au scăpat. Majoritatea erau trimişi de şeful lor pe străzi, ca să fure sau să se prostitueze, pentru a strânge bani. Şeful sectei era Jürgen U. (52 ani). El a fost arestat şi judecat.

„Sfântul” arestat pentru violenţă carnală

Pentru adepţii săi este precum Dumnezeu pe pământ. La 6 ani a stat de vorbă cu doi îngeri; la 21 i-a întâlnit din nou şi a primit de la ei misiunea de a propovădui un mesaj de „lumină şi dragoste”; de câţiva ani colindă Italia în căutare de prozeliţi, cărora le spune că este reîncarnarea Sfântului Apostol Ioan şi a Sfântului Francesco d’Assisi. Deşi nu a depăşit ca studii nivelul a trei clase de liceu, vorbeşte 27 de limbi.

Capul ras, ochii magnetici: un „profet” în carne şi

oase, divizat între misticismul spiritului şi plăcerile trupului. De altfel, tocmai o asemenea poveste de „iubire” avea să-l aducă în cătuşe: o studentă în vârstă de 20 de ani, din Milano, l-a denunţat şi Giuseppe Giagola, 30 de ani din Riberan (Agrigento-Sicilia) a fost arestat pentru sechestrare de persoană şi violenţă carnală.

Magul, fondator al sectei Damaja („Jocul binecuvântat de Dumnezeu”) cu sediul la Auditoare (Urbino) a fost capturat de poliţişti pe aeroportul Fiumicino de lângă Roma, tocmai în clipa în care se îmbarca pentru Uruguay. Mărturiile împotriva sa venind – lucru rar în asemenea afaceri – tocmai de la persoanele cele mai apropiate, cele care, în general, sunt cele mai supuse din punct de vedere psihologic liderului sectei. Aşa însă vicechestorul Stefania de Bellis şi comisarul şef Giuseppina Petecea au căpătat toate argumentele necesare reţinerii „sfântului sicilian”.

Unul din cei patru fii ai unei familii sărace, care va emigra în Germania, Giuseppe a fost încredinţat spre creştere unui colegiu de călugăriţe din Roma. „Călugăriţe sadice”, a explicat mai târziu Magul, care îi dădeau să mănânce pâine cu furnici şi îl băteau. Atunci într-o noapte, a avut şi prima viziune celestă – un „glas” conducându-l pe un coridor secret până la o pajişte din afara mănăstirii.

Acolo, doi îngeri, vreme de şase luni, seară de seară, l-au „instruit” asupra lucrurilor divine, împărtăşindu-i din harul lor. Şi experienţa se va repeta peste 15 ani când un alt înger, cu numele de Samoa („Mesagerul luminii”) va… intra în el.

Trec anii, se căsătoreşte, are o fiică.

Apoi îşi abandonează familia, cunoaşte o altă femeie, are o altă fiică, şi-şi începe peregrinarea prin peninsulă, urmat de 30 de credincioşi fanatici şi de vreo sută de simpatizanţi, între care şi studenta cu care trăieşte o fulgerătoare poveste de dragoste.

Când aceasta se trezeşte din transă şi începe să raţioneze, fuge. Atunci, Giagola-Samoa, o caută, o găseşte la Milano, o închide în baie, o bate şi o violează. „Şi acest

lucru este scris în destinul lui" susţin adepţii. „În urmă cu câteva luni ne atenţionase: cineva mă va trăda şi voi ajunge la închisoare".

Exact ca Iisus, motivele fiind, evident, cu totul altele. Şi totuşi, un mister rămâne: excepţionala sa cultură lingvistică (reală) dobândită, nu am putea spune cum. Asta dacă refuzăm să credem în „şcoala îngerilor".

Secta „Fraţii din Plymouth" şi asasinul vampir

Donald McSwann a făcut primul pas pe calea ce duce spre lumea de apoi din clipa în care a coborât prima treaptă ce ducea spre atelierul lui John Haig.

McSwann avea o sală de jocuri în Londra, iar Haigh îi mai repara din când în când jocurile mecanice stricate. Haigh era foarte mândru de atelierul său. Şi pe bună dreptate. Era dotat cu instrumente care ar fi uşurat munca oricărui meseriaş: fie el tâmplar, lăcătuş, sudor sau chiar criminal.

Intrat în atelier, McSwann s-a oprit lângă o cadă de 1501, plină cu acid sulfuric. A întrebat din curiozitate, la ce foloseşte Haigh acidul sulfuric? Răspunsul nu l-a mai aflat niciodată. Haigh a ridicat securea şi l-a ucis.

Apoi Haigh după cum a declarat mai târziu – a băut din sângele lui McSwann. Şi a petrecut noaptea tranşând corpul victimei şi aruncând bucăţile în acid. Din cauza aburilor, Haigh a ieşit de câteva ori la aer. În ziua următoare, rămăşiţele lui McSwann s-au dizolvat, iar Haigh a aruncat lichidul într-un canal.

Toate acestea s-au întâmplat în 1944. Nimeni nu a remarcat dispariţia lui McSwann. Se părea că Haigh a săvârşit crima perfectă.

El le-a spus părinţilor lui McSwann că băiatul lor s-a refugiat în Scoţia, plănuind să rămână acolo până la sfârşitul războiului. Haigh călătorea în fiecare săptămână până în Scoţia, pentru a trimite câte o carte poştală bătrânilor. Între timp, se ocupa şi de sala de jocuri „moştenită" de la McSwann, reuşind să obţină profituri considerabile. Dar nu era mulţumit de traiul său şi lăcomia l-a îndemnat să comită o altă crimă. De această dată i-a

ales pe părinţii lui McSwann. În numele fiului lor le-a trimis mai multe cărţi poştale, cerându-le să se întâlnească în apartamentul bunului său prieten John Haigh.

În noaptea de 10 iulie 1945, Haigh i-a ucis pe cei doi bătrâni în atelierul său. Apoi le-a aruncat cadavrele în acid, iar lichidul obţinut l-a vărsat într-un canal.

Cu ajutorul unor documente false, Haigh a pus mâna pe toată averea celor doi: 5 case, plus poliţele de asigurare, pe care le-a trecut mai târziu pe numele său.

Însă John Haigh suferea de „boala" jocurilor de noroc şi în plus a mai făcut şi o investiţie nerentabilă, astfel că în luna februarie a anului 1948 se afla din nou în pragul falimentului. Atunci s-a decis să facă o invitaţie unui cuplu tânăr, dr. Archie Henderson şi soţia lui, pentru a le arăta noul lui atelier din Crawley, la sud de Londra. Amândoi au sfârşit în bazinul cu acid…

Deşi a obţinut câştiguri din vânzarea imobilului familiei Henderson, Haigh era de părere că mai are nevoie de o victimă. Dar acum, n-a mai fost la fel de norocos.

Victima aleasă de această dată a fost o văduvă de 69 de ani, Mrs. Olive Duran-Deacon, care moştenise 40.000 de lire sterline de la soţul ei. Era vecină cu Haigh, care nu-şi mai plătise chiria de câteva luni, deci avea nevoie disperată de bani. Mrs. Duran-Deacon, crezând că Haigh obţine un venit destul de bun din afacerile sale, i-a recomandat să se lanseze în industria produselor cosmetice şi să fabrice unghii false. Haigh s-a arătat interesat şi a invitat-o pe văduvă în atelierul său din Crawley. Mrs. Duran-Deacon a şi vizitat atelierul în februarie 1949.

Iată mărturia lui Haigh cu cele întâmplate:

„Am ademenit-o pe d-na Duran-Deacon în Crawley, sub pretextul că vom discuta despre afacerea cu unghiile false. Am chemat-o în depozit, şi, profitând de un moment de neatenţie, m-am furişat în spatele ei şi am împuşcat-o în cap Apoi am ieşit la maşină, am luat un pahar şi – dacă mi-aduc bine aminte – i-am făcut cu briceagul o incizie pe gât. Am lăsat paharul să se umple de sânge, apoi am băut

sângele. Am dezbrăcat-o, i-am luat toate bijuteriile – inele, cercei, lănţişor şi o cruciuliţă, iar apoi am aruncat cadavrul într-o cadă de 180 de litri. Înainte de a-i arunca şi geanta am scos din ea 30 de şilingi şi un stilou. Apoi cu o pompă am umplut bazinul cu acid sulfuric, lăsându-l să-şi facă efectul". Haigh a mai adăugat: „Era să uit: în timp ce pompa lucra am trecut pe la Ancient Prior's (o ceainărie din apropiere) şi am băut un ceai".

Au trecut câteva zile până ce acidul şi-a făcut efectul.

Între timp, poliţia declanşase deja cercetările, toţi vecinii d-nei Duran Deacon au fost interogaţi, inclusiv Haigh. Serviabilitatea lui Haigh a trezit interesul unuia dintre poliţişti, care a verificat antecedentele suspectului în vârstă de 39 de ani. A descoperit că el mai fusese acuzat de fals şi l-a arestat. Criminalul a mărturisit, dar a adăugat că poliţia nu va avea niciodată dovezi suficiente, deoarece cadavrele au dispărut fără urmă. Ei bine, s-a înşelat! Medicii legişti au examinat lichidul aruncat în curtea atelierului din Crawley. Au reuşit să identifice fragmentul unui picior, o piatră biliară şi o proteză aproape întreagă. Stomatologul d-nei Duran-Deacon a confirmat că proteza a aparţinut văduvei.

Avocaţii lui Haigh susţineau că acuzatul suferă de boli mintale. Au făcut referiri la copilăria lui nefericită, la faptul că era membrul sectei „Fraţii din Plymouth" şi la obiceiul lui de a bea din sângele victimei. Deşi presa britanică l-a numit pe Haigh „Ucigaşul vampir", juraţii au considerat că este perfect normal. După un proces care a durat numai două zile, Haigh a fost considerat vinovat de uciderea d-nei Duran-Deacon şi a fost condamnat la moarte. Când a fost întrebat dacă are ceva de adăugat, Haigh. A răspuns: „Absolut nimic". El a fost executat la penitenciarul Wandsworth, la data de 6 august 1949.

Ca duhurile să nu îi compromită recolta un fermier îşi decapitează bunica şi o îngroapă pe tarla

La Acera, capitala Ghanei, un fermier superstiţios şi-a decapitat bunica, i-a înmormântat capul pe tarla şi i-a aruncat corpul într-o mlaştină, fiind convins că ea este

cauza principală a recoltelor slabe.

Kwaku Fosu, în vârstă de 45 de ani, s-a dezvinovăţit în faţa juraţilor afirmând că această inedită metodă de a-şi aranja ploile pe pământul său i-a fost sugerată de mai multe vrăjitoare diferite, care l-au convins că bunica sa, ce nu mai putea lucra la câmp, este principala vinovată de secetă.

Judecătorii au considerat însă că pentru Kwaku Fosu se potriveşte cel mai bine un laţ în jurul gâtului, sentinţa fiind dusă la îndeplinire imediat după încheierea procesului.

SECTA CE-ŞI OMOARĂ COPIII PRIN FOAME

Opinia publică s-a obişnuit cu denumirile diferitelor secte care mai de care mai insolite. În ultima vreme au făcut furori prin crime şi sinucideri colective „Templul Solar" şi „Poarta Raiului". Dar iată că se mediatizează acum în presa franceză şi nu numai, o altă sectă cu un grad alarmant de periculozitate. Ordinul apostolic Tabitha's Place. Acest ordin, un ultim strigăt al devierii comportamentale a luat fiinţă în debutul anilor '70, în statul american Vermont şi s-a diseminat spre Ocean. Ultimele întâmplări dezvăluite la o fermă a Ordinului din Franţa (zona munţilor Pirinei) sunt cutremurătoare. Dar să ne întoarcem la principiile ce guvernează secta.

O lectură fundamentalistă a Bibliei imprimă sectanţilor un mod de viaţă ascetic: abstinenţa sexuală înaintea căsătoriei, interzicerea fumatului şi a consumului de alcool. Educaţia copiilor, bineînţeles rezultaţi din căsătorii oficiale se face după un sistem draconic, ce pune în prim-plan formarea convingerilor şi modelarea personalităţii prin metode brutale, bătaia fiind prioritară. Există un cod al pedepselor corporale. Abaterile sunt sancţionate prin bastonade. Sadismul educaţional se concretizează prin lovituri de baston, înmuiat în ulei, să plesnească mai bine. Numărul de lovituri e de 14, una peste cifra nefastă. Copiii nu sunt şcolarizaţi, nu primesc jucării de mici, iar de la vârste fragede sunt puşi nu să muncească, ci să robotească. Cu alte cuvinte o sclavie a

copilului, idiotizat, nehrănit bine, trudit şi îndoctrinat cu dogmele sectei. Este neglijată până şi asistenţa medicală, motivaţia fiind că un trup sănătos şi alimentat nu are nevoie de vaccin, vitamine, putându-şi asigura imunitatea de la natură.

O sectă inumană „apocaliptică şi milenaristă", în opinia serviciilor secrete, riscând să discrediteze nu numai normele morale acceptate de societate dar şi procesul instructiv educativ, căci se produce o adevărată manipulare mentală ce restrânge dezvoltarea normală a copilului.

Ferma de la Angous (Pirinei) unde trăieşte o comunitate cu aproape 150 de persoane, din care 70 sunt copii se află într-un castel cu domeniul aferent, iar întreţinerea sectanţilor se realizează prin fonduri donate din SUA de la centrul-matcă al Ordinului-apostolic Tabitha's Place, din partea unor sectanţi bogaţi sau din vânzarea unor produse de fermă şi a obiectelor de artizanat confecţionate de ei. Şi nu puţini bani provin de la un mentor al sectei Elbert E Spriggs.

La această fermă, la 2 aprilie 1997 a murit în condiţii tragice băieţelul Raphael Ginhoux în vârstă de un an şi jumătate. Nu în condiţii suspecte, nu fusese bătut, n-avea vânătăi sau hemoragie internă, consecinţe ale maltratării. Cântărea la vârsta lui doar 4, 5 kilograme cu un kilogram şi ceva mai mult decât un nou-născut. Copilul era rahitic, avea o malformaţie congenitală la inimă netratată deloc, şi murise de inaniţie.

Dagmar şi Michel Ginhoux, membri ai sectei, părinţii nefericitului Raphael au fost trimişi în judecată şi condamnaţi, fiind acuzaţi de „privare de hrană şi îngrijire în cazul unui minor sub 15 ani, conducând la deces" cât şi de „lipsă de asistenţă a unei persoane aflate în pericol", delicte pedepsite dur de Codul Penal. De asemenea, ei au fost decăzuţi din autoritatea părintească faţă de ceilalţi doi copii, tot minori, care au fost încredinţaţi sub tutelă bunicilor.

Cazul a generat ample controverse, tragedia de la

ferma din Pirinei, fiind punct de plecare pentru dezbaterea problemei responsabilităţii faţă de copii în ce priveşte sănătatea şi educaţia copiilor.

Cultul ucigaş „Terapia prin foame”. Hrăniţi-vă doar cu „aer şi lumină divină”!

Trei bătrâne din Piteşti încearcă să scape de corvoada hranei de toate zilele, convinse de experienţa unei australience care, de 11 ani a renunţat la mâncare. Ele pretind că în curând se vor sătura cu „aer şi lumină divină”.

Rudele apropiate ale uneia dintre aceste bătrâne sunt disperate că în urma conferinţelor ţinute la Piteşti, de australianca Jasmuheen, Floarea Haiduc pare s-o fi luat razna. Familia n-o poate convinge să-şi reia obişnuinţele, mai ales că are şi serioase probleme de sănătate. „Nu mai vrea să mănânce, bea doar apă, chiar dacă în ultimele luni i-am făcut foarte multe vizite. Nu mai vrea să pună mâncare pe limbă. În felul acesta se gândeşte că ar mai pune bani deoparte. De câteva luni am tot mers pe la spitalul judeţean cu ea, că i se face rău de foame. Medicii au încercat s-o convingă de pericolul acestei ipoteze, că nu se poate trăi fără mâncare, dar ea nu vrea să priceapă şi nici nu pot să o internez la nebuni”, ne-a spus Mihaela Crăciun fiica Floarei Haiduc.

Regimul „prana”.

E greu să trăieşti fără mâncare câteva săptămâni, dar când un om pretinde că de 11 ani a renunţat definitiv la preparatele din bucătărie, ceva pare să fie în neregulă. Jamuheen, pe numele ei adevărat Ellen Greve, are 47 de ani, a avut mai mulţi ani o afacere profitabilă. Acum se ocupă doar cu turnee prin lume şi cu promovarea cărţilor sale despre Divinitate.

Esenţa teoriei sale, expusă şi la Bucureşti, este că viaţa pe care o duce este una normală, deşi a adoptat hrana prana, vegetariană. „Este un concept care aparţine indienilor. Yoghinii se foloseau de această energie care să le dea putere. De fapt, prana este puterea divină care se activează în urma unei activităţi spirituale intense.

Regimul prana se referă la unele lucruri extrem de simple: meditaţia, rugăciunea zilnică, un regim alimentar vegetarian, mult exerciţiu şi linişte”, a scris Jasmuheen.

Fără carne de la 5 ani

Jasmuheen a adoptat acest tip de hrană prana pe când era doar un copil. „De mică am fost înclinată către partea spirituală şi am tot căutat să-mi găsesc Sinele. Am început să practic meditaţia la 13 ani. Mi-aduc aminte că părinţii mei erau foarte speriaţi când am refuzat să mai mănânc carne.

Asta se întâmpla mult mai devreme, pe la vârsta de 5 ani. După ce am mai crescut, mi-am dat seama şi de alte beneficii ale acestui regim, astfel că în 1993 am ales calea care să mă ducă spre împlinirea totală. Şi astfel am ajuns să mă hrănesc cu lumină”.

Pentru a-şi proteja rinichii, femeia bea apă şi cafea cu lapte din soia. De asemenea, mănâncă odată pe lună cartofi fierţi şi spune că nu are nevoie de alte surse de energie.

Se îmbuibau pe blat

Ellen Greve spune că în lume există aproximativ 5.000 de adepţi ai dietei sale cu aer, chiar dacă unii s-au mai pierdut pe drum.

Cei care cred în acest tip de terapie spirituală au convingerea că organismul lor se hrăneşte cu lumină de la Dumnezeu şi cu aer purificat.

În anul 1993, Wiley Brooks din Australia, care pretindea că papilele lor gustative nu s-au mai dezmăţat de 19 ani, a fost prins într-un hotel în timp ce se îmbuiba cu plăcintă. La fel s-a întâmplat şi cu Jasmuheen care a fost văzută într-un avion în timp ce amuşina o friptură. Luată pe nepregătite, femeia a spus că a vrut doar s-o miroase, nu s-o mănânce.

În urmă cu şase ani, doi practicieni ai acestui regim, Jim şi Eugenia Pesnak, au fost găsiţi vinovaţi de moartea unui alt adept al cultului care şi-a găsit sfârşitul în cea de-a 2 l-a zi de dietă. Ei au iniţiat-o pe Lani Morris, în vârstă de 53 de ani în cultul New Age, dar organismul acesteia a

cedat.

Secta castraţilor

În 1715, pe timpul lui Petru cel Mare, în gubernia Taroslav au fost arestaţi un număr de indivizi care s-au devirilizat de bunăvoie. Doi ani mai târziu, la Moscova a apărut un anume Procopie Lupkin, ce a înjghebat o sectă „a castraţilor”, în care femeile se prostituau cu avizul soţilor pentru ca secta să nu se stingă.

Ei considerau că păcatul lui Adam şi Eva putea fi ispăşit numai prin tăierea organelor genitale la bărbaţi, şi a sânilor la femei.

Ceremonia era secretă, iar imnurile cântate şi dansurile fiind speciale. Când adunarea cădea în extaz după „sfântul sărut”, ce provoca un delir erotic, se execută operaţia.

Adulţilor li se aplicau două feluri de purificări. Prima era „pecetea cea mare” sau „imperială” ce consta în tăierea penisului, a doua „pecetea mică” când se extirpau testiculele. Operaţia era făcută de specialişti, ce ştiau să evite complicaţiile, deşi instrumentul folosit era un brici, cuţit ori foarfeci. Hemoragia era oprită cu fierul roşu. Apoi se adapta un tub de zinc sau de plumb, pentru ca urina să nu irite rana. Cei mai fanatici se castrau singuri, uneori cu o bucată de sticlă.

Şi la femei operaţia era de două feluri: cu fier sau cu foc, când se tăia unul sau ambii sâni. Cei care asistau, din curiozitate, la reuniunile scopiţilor, erau legaţi de o cruce şi castraţi cu forţa.

Această sectă a avut prozeliţi şi în ţara noastră, la Bucureşti, Galaţi şi Iaşi. În Capitală, colonia lor cuprindea un cartier între strada Romană şi Calea Moşilor, iar la Iaşi, locuiau în cartierul Păcurari. Cei mai mulţi erau birjari.

Scopiţilor li s-a mai reproşat şi sacrificarea periodică a unui nou născut. Se alegea o fecioară de 15 – 16 ani, numită „Bogoriţa”. Aşezată goală pe un altar, fanaticii dansau jurul ei sărutând-o pe tot corpul. Apoi se stingea lumina pentru orgia rituală. De fapt, orgia era „practicată” de învăţăcei ce nu erau scopiţi. Dacă „Bogoriţa” năştea

peste nouă luni un băiat, acestuia i se străpungea inima, iar sângele cald servea drept împărtăşanie. Din trupul uscat şi pulverizat al pruncului se făcea un fel de pâine ce se mânca, în comun, de paşti…

„Mişcarea Pro Life” – ucigaşii suprimatorilor de spermatozoizi

Organizaţia „Mişcarea Pro Life” a ucis zece medici de marcă. Victimele erau ginecologi americani, mari profesionişti, care, efectuau întreruperi de sarcină pentru femei ce nu-şi doreau moştenitori. Deşi avorturile sunt legalizate în SUA de peste 35 de ani, clinicile din unele state componente ale marii uniuni americane sunt atacate frecvent de către militanţii Organizaţiei „Pro Life”. Totul porneşte de la un regulament ciudat al respectivei structuri, care nu acceptă, sub nicio formă, ca o fiinţă umană să nu aibă urmaşi.

Ca urmare, militanţii „Pro Life” ucid pe toţi cei care îndrăznesc să suprime dezvoltarea spermatozoizilor. Numai în ultimii doi ani, Naţional Abortion Federation – o structură care se ocupă cu înregistrarea cazurilor de întrerupere de sarcină – a contabilizat 25 de atacuri directe, 40 de ameninţări cu moartea şi 4.000 de apeluri telefonice adresate persoanelor suspectate că ar avea de gând să întrerupă viaţa celor care încă nu se născuseră.

O victimă a Organizaţiei „Mişcarea Pro Life” a fost dr. Barnett Şlepian, ucis în faţa familiei sale. Un glonţ ucigaş a trecut prin fereastra casei lor din Amherst-Buffalo. Soţia sa a declarat ulterior, că apelase frecvent la Poliţie pentru a cere protecţie, însă de fiecare dată a fost persiflată, primind recomandarea să meargă la un cabinet de psihoterapie. Acuzaţiile sale au fost confirmate ulterior de către şeful organizaţiei pentru planificare familială din New York, care a declarat că: „Extremiştii Organizaţiei «Pro Life» şi-au creat o bancă de date pe reţeaua Internet, care este în măsură să afle toate datele referitoare la persoanele ce intra şi ies din cabinetele specializate în ginecologie”.

Aşa au murit G. Britton şi David Gunn, soţii a doua

femei care au îndrăznit să apeleze la serviciile unor asemenea cabinete, ca şi Shannon Lowney şi Lee-Ann Nichols, două tinere în vârstă de 25 de ani, ucise de „justiţiarul” Paul Hill Roberts, condamnat la pedeapsa capitală.

Listele cu numele „păcătoşilor” sunt prelucrate, analizate cu mare atenţie şi clasificate pe urgenţe, după care fiecăruia i se trimite câte un semnal ameninţător care sună aşa: „Oamenii care ucid vieţi omeneşti nenăscute încă, trebuie să suporte consecinţele, indiferent de opinia Tribunalului Suprem sau al Guvernului Federal”.

Secta raelită a demarat clonarea umană într-un laborator secret din SUA

Firma de inginerie genetică „Clonaid”, legată de secta raeliţilor, şi-a început activitatea premergătoare producerii primei clone umane, într-un laborator secret, pregătit special pe teritoriul SUA, în pofida opoziţiei manifeste faţă de această iniţiativă exprimată de autorităţile de la Washington. După cum au anunţat la finele anului 2000 raeliţii intenţionează să creeze, la cererea unui cuplu de americani bogaţi, clona unei fetiţe moartă prematur, la vârsta de 10 luni, din cauza unei intervenţii chirurgicale pe creier. „Suntem pe cale să o facem aici, în SUA”, a declarat Brigitte Boisselier, directorul ştiinţific al „Clonaid”, în faţa unei comisii de anchetă asupra clonării creată de Camera Reprezentanţilor. Cercetătoarea a menţionat că o echipă de patru persoane – doi biologi, un genetician şi un medic – lucrează la proiect din luna decembrie, sub conducerea sa directă.

FDA se opune

Boisselier a mai făcut importanta precizare că activităţile echipei sale se vor desfăşura pe teritoriul Statelor Unite doar atâta timp cât vor rămâne legale. Procesul de clonare nu este ilegal în sine, dar el trebuie aprobat de singura autoritate federală competentă în domeniu – Administraţia pentru produse Farmaceutice şi

Alimentare (FDA[6]), a cărei conducere este improbabil să-şi dea girul.

Raëliţii, care revendică „55.000 de membri răspândiţi în întreaga lume”, sunt o sectă care cred că viaţa pe Pământ a fost creată acum 25.000 de ani de o rasă extraterestră şi că oamenii înşişi ar fi clone ale extratereştrilor veniţi din spaţiu la bordul unei farfurii zburătoare. Fondatorul sectei este fostul ziarist francez Claude Vorbilon, care-şi spune Raël, trăieşte în Québec (Canada) şi se prezintă ca un profet de talia lui Moise, Iisus sau Mahomed, propovăduind „clonarea ca mijloc al dobândirii vieţii veşnice”.

SUA nu vor clonare

O serie de politicieni şi de experţi americani, îngrijoraţi de iminenţa creării primei clone umane, au solicitat în Congres, scoaterea în afara legii a acestei practici pe teritoriul Statelor Unite.

Preşedintele George W. Bush a anunţat că se opune clonării umane, pe motiv că ea „ridică probleme morale şi etice profunde, care nu pot fi ignorate”.

Clonarea unei fiinţe umane prin metodele folosite pentru animale „este periculoasă şi iresponsabilă, deoarece ar produce copii cu malformaţii sau care ar muri la puţină vreme după naştere”, potrivit cercetătorilor care au creat oaia Dolly, primul mamifer clonat de la un animal adult. Pentru a reuşi, un experiment de clonare cu metoda folosită pentru Dolly, avertizează cercetătorii Ian Wilmut şi Rudolf Jaenisch, este nevoie să se mai facă sute de experienţe, din embrioni care se vor dezvolta, dar vor muri după naştere.

Pericolele clonării umane la stadiul actual rezidă în faptul că dă naştere unor fiinţe anormale, dar şi în consecinţele reacţiilor negative ale opiniei publice. Posibilitatea de a da naştere la monştri ar putea duce la suspendarea cercetărilor, se teme lumea ştiinţei.

Magia Voodoo, fabrică de zombi

Filmele ştiinţifico-fantastice ce îşi aleg ca subiect

6 Food and Drug Administration.

misterioasele apariţii de zombi[7] se mulţumesc de cele mai multe ori să insiste doar asupra agresivităţii aşa-numiţilor „morţi-vii”, fără a căuta să explice în vreun fel acest fenomen, pe cât de înfricoşător, pe atât de real pentru mulţi oameni, în special pentru locuitorii insulelor din Marea Caraibelor.

De fapt, spre deosebire de filmele amintite, haitienii şi alte popoare unde voodoo[8] este credinţa majoritară, nu se tem atât de eventualele atacuri ale morţilor-vii, cât de posibilitatea de a fi transformaţi în zombi.

Trebuie spus de la bun început că, în Haiti, există numeroase cazuri de oameni zombificaţi, fapt ce i-a făcut pe mulţi cercetători serioşi să se consacre studiului acestui misterios fenomen, pentru a vedea dacă într-adevăr este vorba de magie neagră şi pentru a afla formula secretă prin care o persoană poate fi transformată în sclav lipsit de voinţă.

Morţii rătăcitori

Pentru haitieni, este un lucru destul de obişnuit ca un mort să revină la viaţă, chiar dacă este lipsit de raţiune şi simţuri.

Fenomenul este aşa de larg răspândit încât, în unele cazuri, tribunalele au fost nevoite să recunoască realitatea întoarcerii răposatului printre cei vii şi să redea unor adevăraţi zombi drepturile de care se bucurau pe când încă erau oameni întregi.

Este şi cazul unui bărbat pe nume Clarvius Narcisse, mort în condiţii misterioase în anul 1962. Decesul său a fost înregistrat oficial la spitalul Albert Schweitzer, la data de 2 mai, el fiind îngropat câteva zile mai târziu în satul

---

7 Om înviat din morţi, care şi-a pierdut identitatea, drogat (în stare de letargie) sau cu creierul spălat, apoi înscris cu anumite ordine, pe care le execută orbeşte, folosit în interes personal sau de manipulare politică.

8 voodoo s.f. (relig.) Complexul riturilor derivate din culturile africane, răspândite în Antile (mai ales în Haiti), unde s-au afirmat ca religie naţională, în cadrul cărora spiritele sunt invocate prin dansuri şi cântece ritmice urmate de intrarea în transă, considerată ca posesiune sau identificare cu spiritul invocat.

natal, L'Estere. Dintr-o neatenţie, groparul care l-a aşezat în sicriu a bătut greşit un cui, care a străpuns obrazul mortului. Acest mic amănunt a permis familiei ca, 18 ani mai târziu, să-l identifice pe individul care dădea târcoale satului drept unul şi acelaşi cu Clarvius Narcisse. Familia l-a luat înapoi acasă, l-a hrănit şi îngrijit ca pe un copil timp de 12 ani. Părinţii lui au recurs la justiţie pentru a dovedi că acest zombi este fiul lor mort de mult şi au obţinut un ajutor social. Cu timpul individul şi-a redobândit capacitatea de a vorbi şi, parţial, memoria. El a povestit că nu fusese deloc mort, ci doar paralizat şi îşi aminteşte foarte bine înmormântarea sa. La două trei zile după aceea, Narcisse a fost dezgropat şi luat de noul său stăpân, care l-a folosit ca sclav timp de doi ani, până când respectivul a fost ucis. Scăpaţi de sub influenţa sa, toţi zombi au fugit. Pentru a explica de ce a revenit acasă abia după 16 ani, bărbatul a spus că s-a temut să nu fie din nou ucis de fratele care îl dăduse pe mâna preoţilor voodoo pentru a-i lua averea şi a aşteptat moartea rivalului său. Narcisse a decedat din nou în 1994, de această dată, se pare definitiv.

Medicina, neputincioasă în faţa magiei voodoo

Tot în Haiti, în casa familiei Dorisant, trăieşte de câţiva ani un bărbat destul de tânăr, pe care toţi oamenii din sat îl caracterizează drept o „legumă", altfel spus un zombi. Chiar dacă starea lui îţi dă fiori, părinţii îl îngrijesc cu devotament pe Wilfred, băiatul lor mort în urmă cu mai mulţi ani. Moartea lui a fost destul de ciudată şi a survenit pe neaşteptate, iar cadavrul său s-a umflat îngrozitor. La o vreme după aceasta, bătrânul Dorisant a fost chemat în grabă de oamenii din sat, care spuneau speriaţi că s-a întors Wilfred. Ca şi în cazul precedent, băiatul a reapărut ca mort-viu, care îşi petrece zilele vegetând, incapabil să-şi recunoască familia.

Cazul său a trezit interesul multor medici. Pentru a elucida misterul, aceştia l-au transportat pe Wilfred în capitala ţării, Port-au-Prince, unde a fost supus unor analize complete. Tomografia computerizată a scos la

iveală existenţa unor grave leziuni pe creier, a căror origine nu a putut fi stabilită. În faţa neputinţei medicilor de a oferi o explicaţie ştiinţifică, părinţii lui Wilfred au rămas la convingerea că băiatul a fost zombificat, bănuielile lor îndreptându-se asupra unui unchi al său care dorea să pună mâna pe nişte pământuri ale familiei. Cum se poate face acest lucru nu este un secret pentru niciun haitian – magie neagră şi poţiuni otrăvitoare.

Bokorul – preotul negru

Oficial, Haiti este considerată o ţară catolică, dar chiar şi înalţii prelaţi recunosc că lucrurile nu sunt chiar aşa. Potrivit unui misionar catolic, care trăieşte de ani mulţi acolo, pe nume John Hoet, „haitienii sunt 95 la sută catolici şi 100 la sută voodoo”. Populaţia acestui stat este de circa opt milioane de locuitori, dar religia voodoo are peste 50 de milioane de adepţi în întreaga lume. Acest cult se practică de mai bine de 300 de ani, numai de curând autorităţile haitiene au recunoscut voodoo ca religie oficială.

Atât bărbaţii, cât şi femeile pot fi numiţi preoţi, denumiţi houn-gan şi, respectiv, mambo. Preoţii voodoo spun despre ei înşişi că ei oficiază doar ritualuri de cinstire a zeilor sau de împăcare a spiritelor morţilor.

În cadrul comunităţii voodoo există şi nişte societăţi secrete, numite bizango sau cochon gris. Fiecare astfel de societate este condusă de un bokor – preot iniţiat în tainele magiei negre. Un bokor poate crea zombi sau poate porunci spiritelor morţilor să facă rău unor oameni. De asemenea, aceşti preoţi fabrică felurite talismane, numite oungas, în care sălăşluiesc spirite malefice, baka, şi care sunt folosite pentru a face rău.

Pactul cu Satana

Atunci când se întâlnesc pentru îndeplinirea unui ritual, membrii unui bizango sunt de obicei înfăşuraţi din cap până-n tălpi în pelerine albe sau roşii, pentru a-şi ascunde identitatea. Ei se dedau împreună la sacrificii umane şi acte de canibalism. Uneori, ei se lasă posedaţi fizic de un baka, spirit ce poate lua înfăţişarea de animal

totemic.

În concepţia voodoo, spiritele acestea ale nopţii pot apărea sub formă de vârcolac, om-elefant, om-crocodil, om-şarpe sau om-leu. În plus, aceste animale se pot transforma brusc în păsări de pradă, care dispar în văzduh, lăsând în urma lor o dâră luminoasă şi un miros de pucioasă, singurele semne ale trecerii lor.

În prezent, cel mai temut bokor din Haiti este cunoscut sub numele de Altesse Paul, un adevărat maestru în arta zombificării, despre care se spune că are zeci, poate chiar sute de victime la activ. Într-un spectaculos documentar difuzat în Marea Britanie, înfricoşătorul Altesse Paul s-a caracterizat drept un „răufăcător”, declarând că el a încheiat un târg cu Satana şi exemplificându-şi puterile printr-un ritual de conjurare a spiritelor. Ceremonialul, care a culminat cu aprinderea unui „foc din pământ” şi dezlănţuirea unor aşa-zise „voci ale iadului”, s-a desfăşurat chiar în incinta sumbrei fortăreţe unde locuieşte Altesse Paul şi care este, potrivit reporterului britanic, la fel de sinistră ca şi stăpânul său.

Otrava şi halucinogenele – cheia zombificării

Ritualul complet al zombificării unei persoane nu este cunoscut decât de iniţiaţi. În afara comunităţii marilor preoţi, puţinele lucruri care se ştiu despre această practică a magiei negre se datorează unor vrăjitori care au decis să renunţe la asemenea activităţi. Chiar şi aşa, cei care s-au hotărât să vorbească s-au ferit să dezvăluie toate etapele ritualului şi cuvintele magice utilizate de bokor în timpul acestora. În schimb, foştii practicanţi ai magiei voodoo au furnizat informaţii preţioase despre ingredientele poţiunilor folosite pentru a fabrica sau controla un viitor zombi.

O asemenea băutură este nu veritabil cocktail de otrăvuri extrase din diferite plante şi animale. Printre acestea este otrava preparată din secreţiile glandulare ale unei broaşte numite de localnici „bouga”. Un alt ingredient des folosit este tetradotoxinina (TTX), care se extrage din solzii unui peşte din specia Tetraodontiformes şi care este

de o sută de ori mai puternică decât cianura. În plus, bokorul utilizează seminţe şi fructe de la diverse plante, precum şi gândaci şi viermi. Substanţa rezultată este atât de puternică, încât o singură picătură este suficientă pentru a omorî un om. Scopul nu este însă uciderea unui om ci trecerea sa sub influenţa preotului. După ce bea din licoarea preparată de vrăjitor, victima cade într-o stare de comă şi este complet paralizată, astfel că este considerată moartă. Totuşi, în cele mai multe din cazuri îşi păstrează cunoştinţa, astfel că poate asista la propria sa înmormântare. După o zi sau două, bokorul îşi readuce prada „la viaţă”, un alt fel de viaţă, administrându-i un preparat halucinogen. Din omul care a fost, un zombi nu mai păstrează decât înfăţişarea, căci el nu mai are memorie şi toate trăsăturile personalităţii sale au dispărut. El nu poate vorbi, iar simţurile sale sunt amorţite. Toate simptomele acestea sunt prezente, aşa cum se poate observa şi în cazurile mai sus-menţionate de morţi reveniţi printre vii.

Morţii, decapitaţi pentru a fi salvaţi

Ceea ce nu se cunoaşte însă este metoda prin care bokorul reuşeşte să comunice cu sclavul său şi să-i dea ordine. În general, aceşti nefericiţi ai sorţii sunt puşi să lucreze la câmp sau în construcţii, bineînţeles în locuri izolate, departe de privirile oamenilor. De asemenea, rămâne un mister modul în care ei reuşesc uneori să scape de sub influenţa stăpânului şi, eventual, să-şi găsească drumul spre casă.

Haitienii spun că dacă îi dai sare unui zombi, acesta îşi recapătă darul vorbirii şi o parte din simţuri, pentru ca în cele din urmă să realizeze că nu mai face parte dintre cei vii, astfel că se întoarce la loc în mormânt. În acest sens, e interesant de menţionat faptul că, la revenirea printre cei vii, Clarvius Narcisse a povestit că stăpânul său nu le dădea niciodată sclavilor săi mâncare sărată.

Pentru a preveni zombificarea celor dragi, în cazul deceselor survenite în condiţii suspecte, oamenii recurg deseori la tăierea în bucăţi a cadavrelor, astfel încât să nu

mai poată fi folosit de bokor. O altă metodă constă în decapitarea răposatului şi implantarea unui pumnal în inima acestuia, aşa cum se procedează în cazul vampirilor.

Suflete zombificate

Deşi mai puţin cunoscută, există şi o altă formă de zombificare, aceea a sufletului, numită de haitieni zombi astral. Acesta e tot în slujba unui bokor şi este pus să facă rău.

Pentru a înţelege cum ajunge un suflet să fie transformat în zombi trebuie spus că, în concepţia voodoo, o fiinţă umană este alcătuită din cinci componente, unele fizice şi altele spirituale. Cele două componente „muritoare" sunt corps cadavre (trupul propriu-zis) şi n ame (spiritul cărnii), care după moarte trece în pământ sub formă de energie. Un alt element este z étoile, steaua destinului, care se află în cer şi influenţează soarta omului.

Cele mai importante componente sunt însă cele două părţi ale sufletului – gros-bon-ange (marele înger bun) şi ţi-bon-ange (micul înger bun). Primul reprezintă o parte din energia cosmică dobândită de fiinţa umană în momentul când a fost concepută şi este elementul care îi dă practic viaţă. Ţi-bon-ange reprezintă acumularea cunoştinţelor şi experienţelor unui om şi determină caracteristicile individuale, personalitatea şi voinţa. După moarte, ţi-bon-ange rămâne o perioadă în preajma trupului, acesta fiind momentul când poate fi capturat de un vrăjitor.

De asemenea, bokorul poate să pună mâna pe spiritul unui mort invocând loa, un zeu al cimitirului, botezat „Baron Cimètiere". Spiritul poate fi pus să se ducă la un duşman, pe care să-l posede în cadrul unui soi de ritual macabru, practică numită „a trimite un mort".

Pentru a preveni capturarea unui spirit şi transformarea sa în zombi astral, la nouă zile după deces are loc un ritual în care un preot bun, un houngan, se asigură că ţi-bon-ange s-a dus definitiv în tărâmul morţilor.

Cele şapte păcate ale religiei voodoo

În mod surprinzător, unii adepţi ai religiei voodoo, chiar dacă se tem de zombificare, nu au pic de milă pentru

cei care ajung în această jalnică stare, convinşi că aceasta este o pedeapsă binemeritată pentru relele pe care le-au făptuit.

Există chiar un aşa-numit Cod al celor şapte fapte pentru care o persoană poate fi pedepsită cu zombificarea, fapte printre care se regăsesc unele dintre păcatele condamnate şi de morala creştină, inextricabil legată de cultul voodoo. Acestea sunt:

— A avea o dorinţă excesivă de parvenire, în detrimentul rudelor sau slujitorilor;

— A manifesta constant lipsă de respect faţă de semenii săi;

— A denigra public o societate secretă (bizango);

— A fura femeia altui bărbat;

— A bârfi şi calomnia, făcând rău psihic sau material persoanelor vizate;

— A face rău unui membru al familiei;

— A fura pământul altuia.

Unii dintre cei care au studiat cazul lui Clarvius Narcisse spun fără ezitare că el era candidatul ideal pentru a primi o astfel de cruntă pedeapsă. Astfel, Narcisse era acuzat că făcuse copii cu numeroase femei, pe care apoi le lăsase de izbelişte. În plus, el era considerat drept un om rău şi era detestat de majoritatea consătenilor săi.

Voodoo – magia morţii

O combinaţie de creştinism şi rituri africane, o combinaţie de magii aduse de sclavii de pe Continentul Negru şi de albii din Europa, voodoo a devenit o înspăimântătoare armă în mâna unor practicanţi stăpâniţi de malefic şi nebunie. Crime misterioase, femei frumoase venind spre bordeluri singure, donaţii de milioane de dolari făcute de avari, morţi în carne şi oase care-ţi ciocănesc la uşă… Imaginaţi-vă toate acestea ca pe nişte realităţi şi voodoo vi se va înfăţişa în plenitudinea ei.

La Omoro vin femeile măritate

Omoro, pe numele lui adevărat Lewrance Young, este un tânăr de culoare în vârstă de 25 de ani. Locuieşte în

Chicago şi s-a iniţiat în voodoo încă din copilărie, excelentul lui maestru fiind renumitul Oswald Derekson, care-i era bunic dinspre mamă.

Ucenic conştiincios şi dornic de a-şi depăşi profesorul, Omoro a făcut primele experienţe pe cont propriu la vârsta de 14 ani, subiectele spre care şi-a îndreptat atenţia fiind câteva (nu se ştie câte) dintre colegele lui de şcoală sau fete din cartier despre care ştia că sunt virgine, pe care le-a făcut femei. Doar două dintre ele, fiice de bogătaşi, şi-au amintit cine le „băgase" în viaţă, dar asta numai după ce au fost induse în regresie temporară hipnotică, procedeu cunoscut telespectatorilor „X File".

Dar, odată cu trecerea anilor, succesele în domeniu l-au determinat pe „ucenicul vrăjitor" să râvnească mai sus, să vrea femei măritate, să se simtă superior celorlalţi bărbaţi, cu atât mai mult cu cât aceştia făceau parte din clasele sociale „de sus". Şi, începând cu anul 1994, în apartamentul închiriat de Omoro au început să vină zilnic femei numai una şi una. Erau soţii de bancheri, de edili, de industriaşi, de politicieni. Niciuna nu era conştientă de ce i se întâmplă, şi doar F.Y., în vârstă de 33 de ani, a putut să spună, tot sub stare de regresie temporală, ce i s-a întâmplat în mai multe rânduri şi de la cine a făcut copilul de culoare, însă nu şi-a amintit unde este amplasat apartamentul în care s-a dus şi nici cum arăta bărbatul care i-a fost amant fără voia ei.

Cum au fost ademenite toate acele femei în locuinţa lui Omoro a încercat să răspundă un specialist în magia „Tay ko ky", Rioko Nabai: „Metoda cea mai extinsă şi mai sigură este aceea de a fotografia viitoarea victimă în alb şi negru şi a rosti o incantaţie anume asupra pozei. În multe magii negrul reprezintă negura din capul omului şi imposibilitatea de a se orienta în timp şi spaţiu, iar albul un fel de rază călăuzitoare spre destinaţia impusă de mag. Nuanţele de gri sunt un fel de negură, ca o ceaţă prin care nu vezi nimic!"

Servitoare şi victimă

Şi în astfel de domenii există concurenţă, deci era peste poate ca Omoro să nu aibă de-a face cu un alt mag. Poate că lupta nu s-ar fi declanşat dacă Omoro nu ar fi pus ochii pe Linda Owack, iubita altui practicant de voodoo din Chicago.

A adus-o prin aceeaşi metodă acasă la el şi, pe lângă faptul că a ţinut-o sechestrată timp de zece zile, a transformat-o în servitoare şi a fotografiat-o în zeci de ipostaze, pentru ca, în final, să o „programeze” să moară.

Decesul fetei nu a avut loc în apartamentul lui, ci al iubitului ei. În ziua de 10 ianuarie 1998, a lăsat-o să plece, dar cu o destinaţie precisă: acasă la cel pe care-l adora.

Acolo, după ce i-a înmânat lui Roy Kalagham un set de fotografii alb-negru reprezentând-o pe ea în diferite ipostaze, unele sexy, altele porno, fata a căzut moartă. Din gură i se prelingea un firicel de sânge şi o spună vineţie îi ieşea din nas.

Mortul care vorbeşte

Din fericire pentru Omoro, Roy Kalagham îi era cu mult inferior şi nu i-a fost foarte greu să scape de el. Metoda folosită de vraci a fost cea clasică (practicată şi la români – n.n.), a păpuşii de ceară cu chipul rivalului, în care a înfipt patru ace şi a aruncat-o în cada plină cu apă. A doua zi, Kalagham a fost descoperit înecat pe malul unui mic lac de la marginea oraşului.

Dar ceea ce nu a putut împiedica Omoro a fost ca mortul să vorbească. Fiind el însuşi practicant al voodoo, spiritul lui Roy a fost ocrotit de forţele demonice şi Omoro nu a putut să pună stăpânire pe el.

Un alt practicant al magiei voodoo, Arthur Moses, rudă cu victima şi maestru al ei, i-a invocat spiritul şi acesta i-a spus de unde s-a tras moartea corpului în care sălăşluise vreme de 22 de ani.

Moartea lui Moses

Deşi Moses era un vrăjitor puternic, cu mai multă vechime în materie, totuşi cunoştinţele lui nu rivalizau cu ale Magului din Sud, cum i se spunea lui Omoro. Crezându-se, totuşi, foarte puternic şi desconsiderându-şi adversarul,

Moses a făcut totul ca să se răzbune.

Din nefericire pentru el, Omoro avea oameni infiltraţi peste tot. Printre aceştia era şi un băiat hindus de 15 ani, Bany Gahanab, ucenic în voodoo, care l-a informat despre pregătirile lui Moses. Iar Omoro a acţionat deîndată. Prin invocarea unor spirite vechi şi puternice (Atali, Kondba, Fiale, Omany etc.) l-a determinat pe Moses să se ducă în acelaşi loc în care, cu câteva zile în urmă, îi murise nepotul, să se dezbrace în pielea goală şi să intre în apă. Cadavrul lui a fost descoperit dimineaţa, la mijlocul lacului, plin de lipitori. Ciudăţenie, că astfel de „vampiri" acvatici nu trăiau în acel lac sărat.

Orgie, cadavre şi dispariţii

Singura persoană la care Omoro ţinea cu adevărat era Bany, pe care, într-un fel, îl adoptase şi se înrudiseră prin procedeul „uopiri", procedeu prin care doi practicanţi voodoo beau câţiva stropi de sânge unul de la altul.

În ziua de 25 ianuarie Bany împlinea 15 ani şi Omoro s-a hotărât să-i facă un cadou de neuitat: o noapte de orgie. În acest scop a adus, prin metoda de acum ştiută, patru tinere femei, printre cele mai frumoase din Chicago şi a urmat o noapte de pomină.

A doua zi, cadavrele a doua dintre femei au fost descoperite în apropierea sediului unei secţii de poliţie. Despre celelalte două femei nu se ştie nimic nici în ziua de astăzi, dar se crede că şi ele sunt moarte.

Rioko Nabai a fost mai puternic

Practica magiei „Tay ko ky" nu presupune neapărat să fii supus sau să supui maleficul. Rioko Nabai era stăpânit de spiritul dreptăţii, îi ajutase pe mulţi fără nicio plată sau avantaj. Ocupaţia lui de bază era exorcizarea trupurilor şi a locuinţelor. Însă atâtea evenimente tragice create de un practicant voodoo l-a determinat să acţioneze pentru distrugerea acestuia.

Cu acordul tacit al autorităţilor, sătule de atâta rău, el a organizat o şedinţă de spiritism şi, invocând spiritul vrăjitoarei Danielle cea Bună, a aflat cine este magul care tulbură viaţa liniştită a atâtor oameni. Din acel moment a

început lupta de la distanţă cu magul Omoro. Cum s-au desfăşurat ostilităţile va rămâne pentru veşnicie o taină. Dar, în dimineaţa de 4 februarie, într-o celulă a închisorii „H. Jail” a fost descoperit cadavrul unui necunoscut care se spânzurase. Cum ajunsese el acolo rămâne un mister. Într-unul din buzunarele de la pantaloni a fost descoperită o scrisoare. Ea conţinea următoarele cuvinte: „Nu ştiu cine eşti, dar ai fost mai bun ca mine. Poate că într-o viaţă viitoare o să aflu cine eşti şi o să mă revanşez. Nu-mi pare rău de ce am făcut, pentru că mi-am arătat mie însumi că sunt foarte bun. Credeam că sunt cel mai bun, dar m-am înşelat. Tu eşti maestrul”. Scrisoarea era semnată Lewrance Young, mare maestru voodoo.

Vrăjile voodoo scufundă un feribot în Haiti

Toată lumea a fost impresionată de o întâmplare tragică din Haiti, unde un feribot supraîncărcat s-a scufundat la 8 septembrie 1997 la nici 50 de metri de ţărm. Accident fatal ce a produs mute sute de victime. Au fost recuperate până la sfârşitul săptămânii – accidentul producându-se luni – 88 de cadavre, însă se bănuieşte că peste 200 de persoane înecate care sunt date dispărute s-ar fi aflat în apă. Poate chiar mai mulţi oameni, întrucât nu se ştie până acum cifra precisă a pasagerilor care s-au aglomerat pe feribot. Vasul pleca de pe insula haitiană La Gônave şi era supranumit „Mândria din Gônave”. Cauza eşuării este faptul că, aproape de litoral, o mulţime de pasageri s-au înghesuit să coboare, fapt ce a provocat o înclinare a feribotului într-o parte, apa a năvălit şi catastrofa a fost inevitabilă.

Dar iată că a izbucnit un scandal monstruos cu privire la cauza scufundării, rudele înecaţilor acuzându-l pe patronul unei firme rivale că, nemulţumit de concurenţa pe care i-o făcea „Mândria din Gônave” a pus la cale practici vrăjitoreşti ce-au trimis feribotul la fund. Vasul e o epavă ce zace la fundul mării având în pântecele său sute de cadavre, datorită magiei negre.

Patronul firmei rivale „Tio Djo” s-a dedat la farmece voodoo iar duhurile acvatice malefice au atras feribotul la

fund.

Se impune o observaţie văzând denumirea farmecelor: fonetica se joacă şi vraja are în înveliş sonor, determinantul, aproape omonim cu rădăcina slavă „voda”, însemnând apă. Ceea ce ne face să credem că sunt rusalii şi prin bazinul Caraibilor.

Lăsând etimologia populară la o parte e posibil ca furia mulţimii să fie justificată. Agitaţia furibundă a haitienilor a atins cote inimaginabile, când a fost atacată până şi soţia armatorului Tio Djo, care a trebuit să se refugieze la sediul poliţiei, spre a scăpa cu viaţă.

Dovadă că magia cu farmecele, vrăjile, blestemele, descântecele ei sunt la mare preţ în lumea latino-americană, de vreme ce voodoo a transformat „Mândria din Gônave” într-un cimitir marin, fără referire la poezia lui Valéry.

În credinţa haitienilor, voodoo e un fel de strigoi ce vine de dincolo, e un limb între viaţă şi moarte. Şi transmise ancestral, eresurile au un mare impact în conştiinţa colectivă. Dovadă: întâmplarea din Haiti cu feribotul trimis la fund de forţe necurate.

Un muzician şi iubita lui au fost ucişi de un vrăjitor voodoo

„În seara de 17 septembrie 1995, mă aflam în casa lui Patrick şi a Maevei. Nu ştiu ce s-a întâmplat dar, la un moment dat, am auzit, din grădină, urlete îngrozitoare!”, au fost primele cuvinte pe care Monique B. le-a adresat poliţiştilor din Melon (Franţa).

Monique, o doctoriţă în vârstă de 37 de ani, evoca evenimentele care avuseseră loc în urmă cu aproape un an.

Poliţiştii erau un pic derutaţi, neştiind ce să creadă. Ceea ce ştiau cu certitudine, însă, era faptul că puteau afla, în sfârşit, unde dispăruseră Patrick şi Maeva.

Cei doi se mutaseră, în 1990, în Vaux-le-Peril. În spatele casei lor, se afla o pădure foarte mare. Deşi li se părea un loc destul de periculos, Maeva şi Patrick intenţionau să rămână aici până când vor găsi o alternativă

mai bună. Patrick avea 35 de ani şi singura lui pasiune era muzica. Cânta excelent la pian şi, după ce a învăţat să cânte şi la chitară, a devenit membrul unei trupe de muzică rock. Seară de seară, cânta în barul „Jazz N'Rock", din Vaux-le-Peril unde, în 1989, a cunoscut-o pe Maeva. Pe atunci, ea avea doar 16 ani şi, în clipa în care l-a văzut, s-a îndrăgostit fulgerător de el. S-au mutat împreună şi, cu toate că aveau probleme financiare, erau foarte fericiţi. Dacă nu era plecat în turnee, Patrick organiza, săptămânal, petreceri la care-şi invita colegii de trupă.

La începutul lunii septembrie 1995, după o perioadă în care nu avusese niciun contract, Patrick a fost din nou fericit. Tocmai semnase două contracte foarte bune, unul cu un bar din Lyon, iar altul, în Grenoble. Cu toate acestea, între cei doi amanţi lucrurile nu mergeau chiar perfect. Motivul era Edgar (40 ani), un bărbat brutal şi violent, care se amestecase în viaţa lor. Patrick îl cunoştea de multă vreme şi îl accepta aşa cum era. Edgar îşi făcuse un obicei din a-şi părăsi locul de muncă şi amantele. Pentru că era mereu pus pe harţă, fusese obligat să-şi schimbe de nenumărate ori domiciliul, fiind dat afară de proprietari.

Nimeni nu ştia cum a reuşit să devină amantul doctoriţei Monique B., în 1989, şi, mai ales, cum de se îndrăgostise aceasta de el. „Cred că i-a făcut farmece!", a declarat o prietenă a doctoriţei. „Edgar îşi exercita puterea asupra ei, iar Monique îi accepta absolut totul, inclusiv crizele de nervi şi ieşirile violente!". Singura care nu-l suporta pe Edgar era Maeva. Înciuda protestelor acesteia, Patrick l-a invitat să locuiască la ei, căci Edgar fusese din nou izgonit de proprietarul garsonierei lui. „Nu voi rămâne decât câteva zile, până îmi voi găsi o slujbă!", a promis bărbatul. Şi totuşi, dându-şi seama că Maeva va face orice pentru a-l alunga, Edgar începuse s-o urască. În ziua de 18 septembrie, Edgar i-a spus unui prieten de-al lui: „Sunt liniştit, în sfârşit: Patrick şi Maeva au plecat din oraş şi m-au lăsat singur în toată casa. Acum, îmi pot face de cap!"

Cunoscuţii cuplului nu înţelegeau, însă, cum de dispăruseră aceştia, subit. Părea incredibil faptul că

Patrick îşi încălca obligaţiile contractuale de dragul Maevei. În 20 septembrie, mama tinerei s-a hotărât să-i facă o vizită. A fost întâmpinată de Edgar. A intrat în casă, totuşi, găsind actele fetei sale. Dându-şi seama că aceasta n-ar fi plecat niciodată la drum fără ele, mama Maevei a alertat poliţia.

Poliţiştii s-au gândit că, prin natura profesiei sale, Patrick era un boem. Nedându-i de urmă, ei au renunţat la ideea de a-l mai căuta.

Aşa au trecut câteva luni, singura care nu se putea consola cu ideea dispariţiei Maevei fiind mama ei. Folosindu-se de toate relaţiile sale, femeia a redeschis ancheta.

Atunci, poliţiştii au aflat că Edgar fusese implicat în două tentative de viol şi că, de curând, învăţase tehnicile magiei voodoo. Monique B a fost cea care s-a hotărât să dezlege misterul dispariţiei celor doi îndrăgostiţi. Ea le-a declarat poliţiştilor că, în ziua de 17 septembrie 1995 se aflase în casa lor şi că auzise, la un moment dat, nişte urlete groaznice; i-a îndemnat pe ofiţeri să caute în grădină, de acolo de unde proveniseră zgomotele. După câteva ore, poliţiştii au descoperit, într-o groapă din fundul grădinii, cadavrele celor doi. Au constatat că fuseseră strangulaţi şi că aveau ţestele zdrobite. Fiind arestat, Edgar a admis că el i-a ucis, în cadrul unei şedinţe voodoo. „De-abia devenisem membru al acestui cult religios, precum ceilalţi membri!”, a declarat el.

Macumba, amestec de magie neagră, cruzime şi primitivism

Alături de măreţul carnaval de la Rio şi talentaţii fotbalişti care le-au adus celebritatea brazilienilor se mai găseşte o preocupare a locuitorilor acestei ţări, legată de această dată de magie. Încă de la începuturile cinematografiei, scenariştii au născocit cele mai teribile ficţiuni cu privire la magia ucigaşă şi preoţii voodoo, care au îngrozit cinefilii din întreaga lume. Însă nici cele mai înfricoşătoare poveşti de la Hollywood nu se compară cu adevărul despre această credinţă răspândită pe

meleagurile Americii de Sud din timpuri străvechi.

În fiecare noapte de vineri, la marginea cimitirului dintr-un cartier din Rio de Janeiro, Morro de Sossego, locuitorii din împrejurimi, majoritatea de culoare, se strâng pentru a celebra un ritual păgân: la lumina a sute de lumânări, pe un mic altar improvizat, este sacrificat un ţap negru. Capul, picioarele şi organele genitale sunt închinate zeului Exu, iar restul corpului animalului este consumat de participanţi în timpul unor orgii sălbatice. Prin această practică, adepţii cultului vor să dovedească tuturor că Dumnezeul creştinilor nu este atotputernic.

Credinţa, numită Macumba, este un amestec de magie neagră, cruzime şi primitivism, în Brazilia numărându-se nu mai puţin de 20 de milioane de practicanţi ai acestor ritualuri. Credinţa acestora este că Macumba îi vindecă de boli incurabile şi îi fereşte de loviturile nefaste ale destinului. Însă, de cele mai multe ori, această credinţă poate aduce răzbunarea asupra duşmanului, oricare ar fi acesta.

Maeştrii vrăjitori pot chiar să ucidă oamenii prin puterile lor secrete sau să readucă morţii la viaţă. Aşa-numitul „macumbeiro” este cel care săvârşeşte ceremonialul demonic. Din „instrumentarul” acestuia fac parte păpuşile confecţionate din fâşii tăiate din îmbrăcămintea celui ce urmează să fie pedepsit, păpuşi ce urmează să fie împunse cu o sumedenie de ace subţiri sau diferite animale care sunt sacrificate în faţa casei celui vizat.

Dar cea mai utilizată metodă este aceea de a introduce un bileţel cu numele victimei în gura unei broaşte vii, care este cusută apoi cu un ac special. Atunci când animalul, lipsit de hrană, moare şi începe să se usuce, persoana al cărei nume se află înscris pe bileţel se găseşte cu siguranţă în pragul morţii.

Ceea ce pentru brazilieni devine un act de magie, pentru un european, de exemplu, pare o simplă scamatorie. Dar şocant este faptul că, în ultimii ani, în Brazilia, s-a înregistrat un număr foarte mare de morţi

misterioase, ale căror motive nu au putut fi stabilite nici după efectuarea autopsiei victimelor de către specialiştii în medicină legală. Deşi autorităţile au interzis prin lege acest cult, Brazilia fiind o ţară în care regia catolică este majoritară, adepţii magiei negre continuă să-şi îndeplinească sacrificiile şi ceremoniile religioase în fiecare vineri noaptea.

Patroni şi bancheri aflaţi în dificultate financiară apelează frecvent la preoţii macumba pentru a fi sfătuiţi sau pentru organizarea de ceremonii care să-i ferească de un eventual faliment. Ameninţarea pe care brazilienii şi-o aruncă unul altuia deseori, atunci când se află în conflict, sună cam aşa: „Îl voi da numele tău unul «macumbeiro»”. Expresia este mai cruntă ca semnificaţie decât o aluzie la o posibilă moarte, pedeapsa unui preot macumba fiind asemănătoare cu tortura cea mai groaznică.

Cei care au studiat în amănunţime acest cult sunt convinşi că ritualurile magiei negre nu sunt simple manifestări ale unei credinţe demonice ci chiar dacă poate părea greu de crezut, au efecte negative asupra persoanei „pedepsite”. Aşa cum mulţi dintre români sunt convinşi că pot fi deocheaţi, şi aceste ritualuri păgâne pot provoca victimei dacă nu moartea, cel puţin stări de disconfort.

Puterea acestor preoţi ai întunericului rămâne totuşi un mister, existând şi posibilitatea ca aceştia să fie într-adevăr „ajutaţi” de demoni în timpul ritualurilor cultului Macumba, care pe zi ce trece atrage tot mai mulţi adepţi, în ciuda ilegalităţii lui.

Ucigaşii de preoţi voodoo au tăiat victimele în bucăţi

Începând cu noaptea de 15 septembrie 1988, 153 de oameni au fost ucişi în East Java (Indonezia) de grupuri de ucigaşi îmbrăcaţi în negru şi mascaţi în stil Ninja. Victimele erau în general cetăţeni musulmani, vrăjitori voodoo şi persoane acuzate de vrăjitorie în general. Ucigaşii de vrăjitori îi urmăreau pe aceştia noaptea, le tăiau gâtul, după care le spânzurau trupurile inerte de crengile copacilor din oraş. Unele victime au fost tăiate în bucăţi mici şi au fost depozitate în moschee.

Şocaţi de misterioasele crime, ministrul de justiţie indonezian a scos în afara legii magia neagră. S-a încercat o acuzaţie aruncată pe umerii mafiei italiene care îşi ucidea victimele în acelaşi mod în Salem. Poliţia a arestat mai mult de 100 de suspecţi pe care însă i-a eliberat din lipsă de probe.

Ministrul Justiţiei, Muladi a luat o altă decizie pentru a stopa crimele. I-a arestat chiar pe vrăjitorii de magie neagră pentru a nu mai fi vânaţi. El şi-a justificat gestul arătând că şi aceştia prin practicile lor urmăreau moartea unor oameni asupra cărora îşi îndreptau vrăjile şi ritualurile.

Armata indoneziană (care a fost şi ea suspectată că are legătură cu crimele) şi-a declarat poziţia în ajutorul rezolvării crimelor şi purtătorii de cuvânt au spus că măcelul nu are de-a face decât cu starea de sărăcie şi criză din ţară, lucru care a dus şi la căderea preşedintelui Suharto. Deşi 150 de victime au murit pentru că practicau magie neagră, niciun suspect nu a făcut puşcărie.

Luptătorii zombi. O legendă acoperită de negura vremurilor

Se spune că, în jurul anului 500 d.Hr., în China trăia unul dintre cei mai temuţi vrăjitori. El îşi avea adăpostul într-o peşteră lugubră din munţii Wugangshan, în regiunea Changshu. În afara priceperii în tainele vrăjitoriei, el era cunoscut ca „luptătorul invincibil” deoarece excela în practica artelor marţiale.

Legenda arată că vrăjitorul trăia doar trei luni pe ani în peştera din munţi, restul zilelor colindând întreaga Chină şi adăpostindu-se prin cimitire. Se spune că dormea în coşciuge, alături de morţi şi că se putea preface astfel încât îl credeai mort.

Cel mai înspăimântător lucru care se povesteşte însă despre celebrul vrăjitor Wang Chen este faptul că la nevoie, putea face rost de o armată, formată din zombi (morţii vii) pe care, cu ajutorul magiei lui, îi manipula.

Se spune că, de cele mai multe ori, autorităţile imperiale au vrut să-l prindă şi, tot de atâtea ori, soldaţii

trimişi au fost învinşi de armatele de zombi ale lui Wang Chen. Ulterior, soldaţii imperiali, morţi în lupte, deveneau la rândul lor zombi, supuşi ai lui Wang Chen.

Legenda spune că acestui temut vrăjitor i-a pus capăt un călugăr magician taoist – „nemuritorul Hui" – care a reuşit să ucidă monstrul şi să-l zidească într-un mormânt secret. Legenda precizează, de asemenea, că dorinţa taoistului a fost ca mormântul să rămână secret deoarece oricine ar fi putut recăpăta puterile lui Wang Chen, folosindu-se de rămăşiţele acestuia.

Un arheolog care dorea putere

În anii '70, Shi Chang, arheolog, asistent al catedrei de arheologie din Beijing, a declarat că va căuta legendarul mormânt al lui Wang Chen – „luptătorul invincibil". La început toţi au râs de el şi de dorinţa lui de a căuta „potcoave de cai morţi…", însă profesorul Feng, şeful său, a atras atenţia asupra ambiţiei lui de a ajunge şef şi a setei sale de putere, sfătuindu-i pe ceilalţi să nu-l ia în râs.

Timp de trei ani, Shi Chang a bântuit întreaga Chină în căutarea mormântului legendar şi se pare că în final l-a găsit, deoarece de la un timp s-a liniştit, iar cariera lui a început să fie într-o teribilă ascensiune.

Ceea ce era mai ciudat era faptul că cei care i se opuneau aveau parte de morţi groaznice sau de boli incurabile. Bineînţeles că nimeni nu l-a putut acuza de acest lucru, deoarece nu se putea face o legătură clară între cei care mureau şi ascensiunea lui Shi Chang.

Fuga în America

În anul 1980, participând la un congres internaţional în SUA, Shi Chang, care devenise cunoscut acum, a cerut azil politic.

Ca prin minune, lucrurile s-au aranjat foarte repede şi în scurtă vreme Shi Chang, deşi arheolog, a început să lucreze la laboratoarele secrete ale armatei.

Pentru câţiva ani, nimeni nu a mai ştiut nimic despre el, de parcă ar fi intrat în pământ. Oricine ar fi încercat să-l caute sau să ia legătura cu el era repede eliminat sau dat

deoparte. Unii spun că ascensiunea sa în SUA a fost foarte rapidă şi că ar fi ajuns, la un an după venire, şeful unui proiect secret numit „Luptătorii de dincolo de negură”.

La un moment dat, în anul 1984, din cauza unor împrejurări tragice, numele lui Shi Chang a apărut pe firmament. Atunci, în urma unor întâmplări terifiante, a izbucnit un scandal imens ce nu a putut fi muşamalizat de autorităţile guvernamentale şi numele chinezului a reieşit la lumină alăturat sintagmei de „părintele groazei”.

Invincibilii luptători zombi

Scandalul care l-a readus la lumină pe Shi Chang a izbucnit în urma „raderii” efective a două mici localităţi din statul Nebraska, de către nişte soldaţi speciali, scăpaţi din laboratoarele secrete ale armatei.

În zorii zilei de 12 martie 1984, localităţile Thomasville şi Tuksa au fost atacate de nişte soldaţi ciudaţi.

Alertată de urgenţă, poliţia locală a apărut imediat, dar spre disperarea lor, atacatorii nu păreau afectaţi de gloanţele primite. În prima zi au fost ucişi aproximativ 20 de soldaţi atacatori. Martorii oculari povesteau că aceştia aveau un aspect ciudat: *„erau pământii, umflaţi şi aveau un aspect foarte urât, de parcă erau deja morţi de foarte mult timp...”* Surpriza oribilă a apărut în noaptea aceleiaşi zile, deoarece soldaţii ucişi de poliţie s-au trezit din morţi şi au început din nou să atace lumea. Acea noapte a fost un calvar pentru cele două mici localităţi învecinate. Cine a apucat să fugă s-a putut considera fericit.

A doua zi, când, din cele două mici oraşe „se alesese praful”, au apărut ca din senin nişte „trupe speciale” cu nişte arme ciudate, parcă cu laser, conduse de un chinez mic... Trupele abia sosite au reuşit ca prin farmec să-i extermine pe toţi atacatorii în doar câteva ore. Ciudat este faptul că oficialităţile americane au dorit să muşamalizeze faptele, punând distrugerea micilor localităţi pe seama unei furtuni sau a unui cutremur, în rapoartele oficiale nepomenindu-se nimic despre ceea ce s-a întâmplat în realitate.

În scandalul izbucnit ulterior, şi care până la urmă a fost aplanat, s-a aflat că era vorba despre scăparea de sub control a unui experiment secret, menit să creeze soldaţi zombi, adică obţinuţi din indivizi deja morţi sau dispăruţi, experiment condus de Shi Chang. Deşi oficialităţile au prezentat un raport oficial cum că Shi Chang ar fi fost decedat de un an, indicând chiar şi locul unde a fost înmormântat, foarte mulţi cred că experimentul a fost real şi încă mai continuă.

Gurile rele spun că aceste întâmplări şi experimentul în cauză au stat la baza succesului filmului „Universal Soldier", în care a jucat celebrul Jean Claude van Damme.

Poliţia spaniolă distruge o reţea de crimă organizată ce folosea ritualuri „wudu".

În luna octombrie 2001, poliţiştii din Comandamentul Superior al Poliţiei din Madrid au „distrus" o filieră a crimei organizate ce se ocupa cu coordonarea migraţiei ilegale şi prostituţia. Atât membrii filierei, cât şi victimele lor erau cetăţeni nigerieni. La finalul operaţiunilor poliţieneşti, au fost arestaţi 11 traficanţi de persoane, între care un „cuplu diabolic": Edina O., cunoscută sub numele de „madame de Móstoles" (36 ani), şi Patrik Ewaen A. (19 ani). Acest „ingenuu" Patrik, falsificându-şi documentele cu ajutorul unor „buni consilieri", a încercat să treacă drept minor. Împreună cu „companiera" sa sentimentală, el este acuzat de „saquestro di persona" (altfel zis, reţinere ilegală) şi delicte împotriva drepturilor cetăţenilor străini. Poliţia spaniolă a constatat că organizaţia nigeriană dispunea de o reţea de imobile, transformate în hoteluri pentru imigranţi clandestini. De fapt, ei înşişi îi introduceau în Spania după perceperea unor taxe „oneroase".

Grupul recruta şi fete sărace din Nigeria obligându-le să practice prostituţia. Pentru a le împiedica să fugă, proxeneţii foloseau ritualuri wudu. Mai exact, organizau o ceremonie, numită „yuyu", constând în recoltarea unor mostre din podoaba capilară a victimelor şi a unor eşantioane de sânge. Într-un ambient sumbru, înfricoşător,

capii reţelei făceau, de asemenea, un jurământ prin care le induceau „captivelor” convingerea că vor muri dacă nu plătesc integral preţul pentru serviciul de a fi fost ajutate să ajungă în Spania.

Prostituţie şi magie neagră

Un amestec din fire de păr, unghii şi pulbere culeasă de pe talpa picioarelor. Atât a fost suficient pentru a sili sute de tinere africane să-şi vândă trupul pe străzile din Milano. Incredibil, dar printre „protectorii” prostituatelor care au invadat străzile marelui oraş lombard, se află şi unul care se serveşte de… *magie neagră*. Exact precum, la mii de kilometri distanţă, în Nigeria natală, alţi maeştri în deochi şi *magie vudu* îşi păstrează sub control conaţionalii, determinându-l chiar la acte mai periculoase decât amorul plătit.

Şi, fapt remarcabil, anchetele poliţiei, în asemenea situaţii, sunt deosebit de dificile, puţini având curajul să vorbească, de teama vrăjilor.

Totuşi, la Milano, doi nigerieni au îndrăznit să depună mărturie, numindu-i pe şefii acestui imperiu al sclaviei, care au fost de altfel şi arestaţi pe 29 august 1994. Este vorba de un medic nigerian, Johan Ater, 33 ani, şi de concubina sa, Julle Nlahoe Agbo, 34 ani, care în Italia şi-a luat numele de Elena.

Percheziţia la domiciliul celor doi s-a soldat cu rezultate spectaculoase. Căci, pe lângă vreo câteva zeci de peruci, vreo mie de prezervative şi încasările din noaptea cu pricina – 6 milioane de lire, în bancnote de 10 şi 50 de mii – într-un mic seif poliţiştii au descoperit, frumos clasate, zeci de batiste de hârtie, fiecare cu numele unei prostituate şi conţinând unghii, meşă de păr, praf adunat de pe pantofii respectivei, o bucată de şarpe în putrefacţie, rădăcini şi zeci de licurici înşiraţi pe un fir de bumbac.

Interpelate ca martore, două dintre „lucrătoarele” cuplului nigerian au dat declaraţii stupefiante: „viaţa noastră depinde de acele batiste şi de acei licurici. Dacă voi le distrugeţi sau noi nu ne supunem, doar moartea ne va putea salva de spiritul Răului”.

În această situaţie e clar că misiunea inspectorului Anna Listone, care s-a ocupat de caz, nu a fost deloc uşoară şi la modul serios, poliţista italiană s-a văzut silită să apeleze la o modalitate tot atât de neobişnuită pentru a găsi o ieşire: a solicitat ajutorul unul vrăjitor nigerian, expert în *magie albă*, pentru ca, printr-o experienţă asemănătoare, să anuleze efectele ritualului medicului infractor.

Asasinate esoterice

Manifestări frapante de tip „Poltergeist”.

Nebulozitatea superstiţiilor şi a credinţelor oculte cărora li s-a asociat o componentă acţională aberantă a condiţionat brutalul episod de exorcism ucigaş, soldat, la 31 ianuarie 1990, cu moartea tinerei Encarnación Guardia.

După multe ore de tortură cumplită, descrise detaliat în dosarul judiciar, Encarnación a fost victima unei morţi cumplite. Conform descrierii medicului legist García Balazquez, în timpul autopsiei, s-au produs o serie de coincidenţe stranii care au făcut ca fotografiile să se voaleze, camerele video să nu poată imortaliza nimic şi să se producă scântei electrice sau mecanice bizare.

Aceasta, le-a confirmat pe deplin autorilor crimei (unii dintre ei aflaţi, încă în libertate) că demonii au fost definitiv izgoniţi din corpul lui Encarnación şi că experimentul exorcist a fost un succes. Multe dintre crimele incluse în această tipologie au avut, la origine, credinţe esoterice ale unor terţe persoane care nu au fost, totuşi, niciodată judecate.

Execuţia „vrăjitoarei”.

Martínez Bana, alt tânăr cu mental condiţionat de esoterism, frecventa asiduu cabinete de astrologie, divinaţie şi cartomanţie.

În 1989, când tensiunile conflictuale cu vecina sa, pe care o suspecta că i-ar face „farmece”, au ajuns la apogeu a grăbit spre cabinetul unui parapsiholog spiritualist din Galicia.

În acel moment, nu avea cum să prevadă că recomandările pe care le va primi de la acest „mag” îi vor

schimba radical viaţa, aruncându-l într-o beznă a deznădejdii şi mai profundă.

Marele expert în „faceri şi desfaceri” i-a spus că, într-adevăr, vecina sa îi voia răul şi că îl fermecase printr-un „mal de ojo”[9], blocându-i evoluţia. Potrivit spiritualistului, „răul” ar avea un remediu pe care doar el îl ştie. Prin urmare, l-a asigurat pe Martínez Bana că îl va elibera, printr-un act de magie albă („contra farmec”). În plus, i-a mai sugerat „victimei” să-i aplice periculoasei sale vecine o „scărmăneală” corecţională.

Acest sfat binevoitor a semănat în mintea tânărului (şi-aşa bântuită de obsesii întunecate) ideea că trebuie să-i dea imediat o lecţie „vrăjitoarei”. În acest scop, el a pătruns prin efracţie, în locuinţa vecinei sale, Carmen, şi a aşteptat, ore în şir, să se reîntoarcă acasă. Când a văzut-o intrând pe uşă s-a năpustit asupră-i, cu furie supraumană, şi i-a aplicat o lovitură de secure drept în frunte! apoi şi-a desăvârşit opera cu opt lovituri de pumnal, crezând că, astfel, a scăpat de presupusul „maleficiu”.

Brigada de Poliţie Judiciară a Comandamentului Gărzii Civile-661 a soluţionat crima, în timp record, pornind de la amprente şi de la alte indicii pe care asasinul le-a lăsat la locul crimei. Frapant este faptul că, niciodată, inductorul esoteric al omuciderii nu a fost pedepsit deşi acesta, prin diagnosticul său abracadabrant, („Ai fost fermecat!”. „Ţi-a făcut «mal de ojo»”) l-a împins, practic, pe Martínez Bana să o „execute” pe „vrăjitoare”, pentru a pune capăt stării de rău care-l stăpânea.

Furia lui Romasanta, „omul-lup”.

Un caz, de-a dreptul extraordinar, a fost cel avându-l ca protagonist pe Manuel Blanco Romasanta, asasinul în serie cel mai brutal din istoria Spaniei. Conform datelor

9 Deochiul este o superstiţie care spune că anumite persoane, în special copiii şi lăuzele, pot fi „vătămate” printr-o privire admirativă sau invidioasă. Pot fi deocheate şi plante sau animale domestice. Deochiul se manifestă prin dureri de cap, căscat continuu, febră la om, veştejire la plante, tânjeală la animale. Deochiul poate fi involuntar sau intenţionat, însă efectele sunt identice şi proporţionale cu puterea invidiei sau admiraţiei.

cuprinse în dosarul său judiciar, întocmit la mijlocul secolului trecut, Manuel Blanco Romasanta a asasinat şi devorat, în pădurile din Allariz (Orense), 13 persoane.

Într-un proces care a stârnit numeroase comentarii şi a răscolit profund conştiinţa publică, Manuel Blanco Romasanta, numit, în rapoartele judiciare „omul-lup" a mărturisit că a fost, în copilărie, victima unui blestem, drept pentru care, în anumite nopţi, îşi pierdea total controlul voinţei umane. În timpul acelor episoade, „posedat" parcă de spiritul unui lup (clasic fenomen de lycantropie[10]) i-a ucis şi mâncat pe acei oameni.

Un vraci indonezian ucide

Indonezia este renumită pentru insula Bali, paradisul femeilor frumoase. În ambianţa exotică a acestei insule, bărbaţi din toată lumea vin să-şi găsească fericirea, fericindu-le la rândul lor pe băştinaşe. Se pare însă că nu toate reprezentantele sexului frumos din arhipelagul indonezian sunt fericite. Dimpotrivă, în unele insule mari s-a instalat nefericirea. Frumoasele aborigene atât de căutate pentru nurii lor de străini sunt părăsite de soţi, nerecunoscători şi necunoscători în materie de farmece.

O astfel de insulă cu femei îndurerate este Sumatra. Aflăm că 42 de femei, rămase fără soţi, s-au adresat din 1986 încoace unui taumaturg din nordul insulei Sumatra. Cu dorinţa fierbinte de a le aduce bărbaţii la cuibul conjugal. Vraciul, care ştie multe vrăji a început să le ajute. Descântece, farmece, jertfe, posturi, ritualuri de magie neagră n-au ajutat readucerea acasă a fugarilor. Şi atunci, vrăjitorul ca să le ajute, de fapt să le facă să uite durerea, le sugrumă rând pe rând. Bineînţeles, după ce le punea să guste din mierea împreunării cu el. Şi ce nu făcea biata băştinaşă indoneziană ca să-şi recapete jumătatea.

Ceea ce i-a permis vrăjitorului să-şi facă de cap, nefiind prins timp de zece ani e că nu se descoperiseră victimele. Abia când o femeie sugrumată a apărut pe

---

10 Licantropia (din greacă λυκάνθρωπος, lykánthrōpos, «om-lup») este denumirea ştiinţifică dată capacităţii legendare a unor oameni de a se transforma în lupi (pricolici, vârcolaci).

itinerarul vraciului – bărbat de readus acasă – s-a sesizat poliţia. Cadavrul femeii a deschis o pistă. Vrăjitorul a recunoscut că a ucis 42 de victime, care i-au fost cliente. Ştirea a fost furnizată de agenţia France Presse, care nu a oferit mai multe detalii. Să mai crezi în magie când e vorba de revenirea soţului dispărut.

Şi încă neagră, cu vraci din zona Pacificului…

Vrăjitoria face însă victime prin toată Asia. Astfel, într-un sat din India, Assan, la sfârşitul celui de-al doilea mileniu, în luna martie a anului 1997, o fetiţă de doi ani a fost arsă de vie odată cu incinerarea mamei ei de 22 de ani, care murise. Familia a găsit de cuviinţă s-o ardă pe copilă, suspectând-o de vrăjitorie, ce a dus la decesul mamei. Reţineţi: un copil de 2 ani practicând magia neagră! O aberaţie primitivă la care au aderat sute de persoane martore la autodafé. Şi nimeni n-a intervenit. Semn de ignoranţă şi sălbăticie!

Mormonii sau „Biserica lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Zilele din urmă”. Escroci cu faţă pioasă. De unde Mormonii?

Geneza aşa-zisei secte este după-amiaza zilei de 21 septembrie 1823, când un tânăr fermier american, care nu avea tragere de inimă în munca pe care o presta la fermă a adormit şi, chipurile, a avut o revelaţie: i-a apărut în vis însuşi Dumnezeu, cam cătrănit în acel moment, supărat fiind pe catolici şi protestanţi, cu care nu se mai putea înţelege de la un timp, pentru motive care scapă istoricilor mormoni.

Cum tânărul Joseph Smith nu mai putea dormi după o aşa revelaţie, el s-a apucat de descifrat tainele Vechiului Testament.

Constatând că această scriptură este incompletă din cauza relei-credinţe a glosatorilor acesteia, s-a apucat să redacteze „Cartea lui Mormon”, un profet biblic imaginar, văduvit, spunea J. Smith, de beneficiul de a sta alături de ceilalţi profeţi biblici din cărţile sfinte.

Cartea Mormonului este o răstălmăcire a bibliei în sensul acoperirii aspiraţiilor de viaţă uşoară şi câştiguri

nemeritate ale fondatorului sectei, dornic de a scăpa de corvoada muncii la fermă, de a întreţine nevasta şi copiii făcuţi cu aceasta, propovăduind faptul că Iisus Hristos a trăit cu două femei, Maria Magdalena şi Marta, motiv pentru care şi mormonii sunt liberi a practica poligamia, fără restricţii de ordin moral.

După ce a pus în circulaţie Cartea Mormonului, J. Smith s-a autointitulat „marele profet şi primul dintre aceştia" al Bisericii Mormone. „Suntem, efectiv, o religie tânără, pentru că aşa a vrut Dumnezeu. Dacă avem atâţia adepţi în aşa de scurt timp este pentru că religia noastră este frumoasă, simplă şi pentru că împlineşte fidel legile revelaţiei" – spunea pastorul Sterling Nixon (nume de spaniol sadea – n.n.) – şeful Bisericii Mormone spaniole – vorbind de amploarea mormonismului în lume.

Revelaţia unor cifre

Dimensiunile mormonismului în lume sunt ţinute sub oboroc de mai-marii organizaţiei acesteia transnaţionale, ele fiind rar date publicităţii, mai mult ca urmare a unor indiscreţii ale mass-media.

Astfel, după opinia competentă a pastorului George Sterling Nixon, şeful Bisericii Mormone din Spania, în lume – la ora actuală – sunt peste 16 milioane de mormoni cu „perspective îmbucurătoare" pentru anii care vor veni din acest mileniu. Tot după opinia aceluiaşi pastor, mormonii sunt secta cu cea mai mare „cifră de afaceri" între suratele sale. Pentru susţinerea tezei, G.S. Nixon avansează următoarele cifre: în 1966 secta avea o cifră de afaceri de 4 milioane $; în 1976 – peste 50 milioane $; în 1989 – peste 180 milioane $; în 1996 – peste 250 milioane de $, pentru ca astăzi cifra să ajungă undeva peste 550 milioane $.

Aceste cifre, abstracte în forma lor nudă, stârnesc curiozitatea celor care vor să ştie dedesubturile „afacerilor" mormonice, sursele şi metodele prin care aceste entităţi umane şi bancare cresc în proporţie geometrică, precum defunctul Caritas al lui Ion Stoica de la Cluj, Caritas care a năucit o naţiune şi a lăsat lefteri un

milion şi jumătate de români, pe lângă un milion de *semilefteriţi*.

Din documentarele întocmite pe baza informaţiilor provenite de la FBI şi alte servicii de informaţii secrete din ţările penetrate de mormoni, reiese faptul că, dincolo de faţada cvasi-religioasă a organizaţiei, se ascunde un vast imperiu financiar (după unii, cel mai mare din lume) clădit pe stoarcerea de surse financiare de la prozeliţii săi, inşi necunoscători din start a ceea ce vor suporta după aderarea la sectă.

Ca primă sursă de exploatare a enoriaşilor mormoni, sunt donaţiile pe care aceştia trebuie să le facă la intrarea în sectă, cu titlu gratuit, numai în favoarea pastorilor anume desemnaţi de la Centrul Internaţional din SUA: Canoanele mormonice interzic membrilor de rând să posede averi persoanele, acestea fiind considerate surse de deviere de la adevărata învăţătură mormonică.

Altă sursă sunt testamentele lăsate în favoarea pastorilor, testamente negrevate de sarcini sau condiţii, chiar dacă acest lucru aduce prejudicii succesorilor îndrituiţi a beneficia de averile ascendenţilor săi.

Cei care prestează activităţi remunerate sunt obligaţi să verse lunar sau anual părţi importante din banii primiţi ca remuneraţie sau premii, chiar dacă prin această manoperă afectează traiul familiei, lipsită astfel de o sursă majoră de subzistenţă.

Cei care nu dispun de asemenea surse de cotizare la fondurile sectei sunt îndrumaţi să presteze diverse activităţi, în cadrul unor tabere de muncă organizate de sectă ori în mod individual, dar sub controlul direct al unui aşa-zis pastor care îi ia veniturile obţinute.

Între activităţile prestate în mod individual se numără, printre altele: prostituţia de ambele sexe, traficul de droguri şi arme, cerşitul, asistenţa socială a unor bătrâni în schimbul unor donaţii sau testamente privind imobile, damele de companie, alte activităţi care scapă controlului fiscal al statului.

Scrisoare incriminatoare

O scrisoare adresată de către John D. Lee liderului mormon Brigham Young, în care acesta din urmă era acuzat de a fi autorul masacrului de la Muntele Meadows, din 1857, a fost expusă în sediul Parcului Naţional din oraşul Page, statul Arizona (Statele Unite ale Americii).

Lee a fost singura persoană reţinută pentru uciderea în sudul statului Utah a 120 de locuitori din Arkansas, femei şi copii. Lee susţine că el şi alţi mormoni au fost autorii masacrului, acţionând din ordinul lui Brigham Young.

Poligamia

În legătură cu păcatul originar, concepţia doctrinară mormonă spune că Adam şi Eva nu au săvârşit niciun păcat, ci au asigurat paternitatea muritoare „pentru copiii în duh ai lui Dumnezeu, care erau gata şi aşteptau experienţa pământească".

Ceea ce înseamnă, altfel spus, că entităţile terestre preexistă în cer şi îşi revendică dreptul de a coborî pe pământ prin naştere.

Aş spune deci că fondul de spirite existente în cer, mulţimea lor fără număr doreşte cu ardoare întruparea, iar pentru acest eveniment care trebuie să aibă un caracter continuu poligamia nu este un păcat, dimpotrivă, căsătoriile pluraliste, multiple sunt necesare pentru a se naşte cât mai iute şi câţi mai mulţi oameni.

Iniţial, Joseph Smith însuşi afirma în anul 1820 că fiecare bărbat are dreptul la o singură soţie şi avertiza drastic ca bărbaţii să nu aibă concubine, dar puţin mai târziu el revine asupra afirmaţiei, asta în urma unei „revelaţii speciale" şi permite şi încurajează chiar poligamia.

Iar pentru ca doctrina să fie vie, pilduitoare, Joseph Smith va avea nu mai puţin de cincizeci de soţii (50!!!); succesorul său, pe nume Brigham Young, va coborî numărul, fiind căsătorit cu doar douăzeci şi şapte de femei (27!!!). Performanţa sa este cu adevărat exemplară, deoarece succesorul a crescut nu mai puţin de 56 de copii!

Trebuie amintit de altfel că practica poligamiei a pus

în mare dificultate, în anul 1890, intrarea statului Utah în Uniunea Statelor Unite, mormonii fiind astfel periclitaţi de către propria lor doctrină.

Revenind la intimitatea mormonă, se spune că există căsătorii cereşti care au darul divin de a produce necontenit „copii în duh”, altfel spus, copii fără trup material, dar care aşteaptă, cum spuneam mai sus, să se nască din părinţi pământeni pentru a-şi câştiga împărăţia Cerească. De aici şi rezoluţia mormonă cu privire la poligamie – să ai câţi mai mulţi copii indiferent cu câte soţii, pentru ca pruncii în duh, să se poată naşte pe pământ! Dar şi aici apar controverse. Liderii bisericii nu sunt de acord cu poligamia, ceea ce nu-i împiedică pe bunii mormoni să o practice în secret.

Dezminţirile referitoare la poligamie, din prezent, nu sunt decât adaptări retorice la nişte cerinţe ale civilizaţiei, deoarece poligamia funcţionează încă, în sânul unei secte mormone care se auto-intitulează „Mormonii Fundamentalişti”.

Există în acest sens şi statistici grăitoare, chiar dacă ele nu au o dată recentă; de pildă, în 1967 existau peste zece mii de familii poligame numai în capitala Salt Lake City (Utah). La acea dată existau mai multe familii poligame decât existau pe vremea lui Brigham Young. O altă statistică dezvăluia cifra de treizeci de mii de familii poligame…

Alte aspecte absolut inacceptabile pentru creştini ţin de modificări nejustificate în însăşi baza credinţei creştine. Mormonii susţin că Mântuitorul nu s-a născut direct din Duhul Sfânt, ci din „relaţia sexuală între înviatul zeu Adam şi Maria”. În altă parte se spune, citându-se succesorul lui Smith, Young, că Iisus s-ar fi căsătorit în Cana cu… surorile lui Lazăr, Maria şi Marta, iar ceva mai târziu cu Maria Magdalena!!!

Este adevărat că mormonismul susţine mântuirea prin credinţă şi fapte bune, susţine botezul. Dar mai susţine şi că cei morţi pot fi botezaţi „prin procură”, pentru a se mântui.

În fine, o altă motivaţie a poligamiei ar putea fi rezumată astfel: în cer, mai exact în rai, poligamia este necesară şi dorită, ca şi botezul pentru cei morţi…

Nepoata, a 15-a soţie a unchiului. Femeile şi morala lor la mormoni

O tânără din statul Utah nu a acceptat poligamia, refuzând să se căsătorească, la 16 ani, cu un unchi al ei, care mai avea 14 soţii. Tatăl ei a bătut-o crunt. Procesul care se s-a declanşat a zguduit opinia publică din vestul Americii unde, după 40 de ani, unii se prefac a nu vedea nimic, după cum relatează săptămânalul francez „Le Nouvel Observateur”.

John Daniel Kingston are simţul afacerilor şi al familiei. În Utah el e considerat un fel de J.R. din Salt Lake City şi chiar din regiune. John Daniel Kingston, 43 de ani, fundamentalist mormon, angajează în întreprinderea sa cele 1500 de persoane ale familiei sale. Societăţile şi ranchurile lui realizează o cifră mare de afaceri.

Dar acest şef de clan poligam este acum adus în faţa justiţiei sub acuzaţia de a-şi fi brutalizat propria fiică. El voise să o constrângă în conformitate cu ceea ce la fundamentalişti se cheamă „principiul”. Căci J.D. Kingston face parte din acele 40.000 de persoane – 2% din populaţia statului Utah – care refuză să se conformeze legii Egmunds, care interzice, din anul 1822, poligamia.

Pentru mormoni, mântuirea depinde de numărul copiilor pe care ei i-au smuls din limburi[11], făcându-i să se nască. Şansele lor de a merita paradisul se măsoară deci pe numărul soţiilor lor. Iar acum ei au mereu ochii aţintiţi pe gradul fecundităţii ca semn al mântuirii, numărul acestor extremişti este în continuă creştere.

Pentru fiica lui J.D. Kingston, „principiul” era încarnat în unchiul ei, David O. Kingston, căruia urma să-i devină cea de a 15-a soţie. Ceremonia ar fi trebuit să aibă loc în opulenta casă a familiei, de la Bountiful.

Ca şi în alte daţi, gărzi înarmate aveau să păzească

11 Loc în cer unde catolicismul presupune că ar sta sufletele drepţilor şi ale copiilor morţi nebotezaţi, înainte de venirea lui Cristos.

împrejurimile clădirii unde urma să se desfăşoare acea ceremonie ilegală.

Celelalte femei ale lui David aveau să îmbrace şi ele rochiile de mireasă. Avea să fie prezent un grup mic de bărbaţi, în general vârstnici, pierduţi într-o mulţime de femei şi de copii.

Dar iată că cea desemnată la Brigham prin Iniţialele „MN”, n-a fost de acord. De la înălţimea celor 16 ani, acum ea încarnează revolta contra unei practici seculare, contra „principiului”.

Celelalte femei o dispreţuiesc sau o admiră, într-un stat, în care deviza poligamiei rămâne „don’t ask, don’t tell”, M.N. a devenit Antigona din Utah.

La 22 mai, Susan Nelson îi telefona soţului, J.D. Kingston, care e şi semifratele ei, pentru a-i comunica vestea că fiica sa M.N., a găsit refugiul la ea. Tânăra fugise de la „soţul” ei, pentru a putea să-şi termine studiile secundare. Furios, tatăl a descins la soţia lui, la orele 11 seara, ca să-şi ia fiica.

Toată noaptea, ei aveau să gonească pe autostrada interstatală Nr. 15, spre nord. Tânăra avea să simtă gust de sânge în gură, întrucât tatăl ei nu înceta să o lovească cu pumnul.

Când s-au apropiat de frontiera statului Idaho, M.N. a înţeles unde era dusă. În zori, ei au ajuns la ranchul Washakle: locul serviciilor. Acolo, în cadrul familiei, sunt „corijaţi” copiii dificili şi soţiile rebele. „Mi-a spus, îşi aminteşte M.N. că o să mă facă el să-mi treacă pofta de a mai scăpa, şi a început să mă bată cu centura lui”. La a 25-a lovitură, tânăra a leşinat. Avea să se trezească cu trupul acoperit de răni, la Margaret Larsen, una din cele 20 de soţii ale tatălui său.

Un comis voiajor de… suflete

La audierea preliminară, în iulie, J.D. Kingston afişa poza calmă a celor cu conştiinţa împăcată. Dar cum să fie făcut acest bărbat, care avea 10 copii cu o semisoră a lui, să înţeleagă că fiica lui avea dreptul să refuze a reproduce schema ancestrală? Cu mica lui mustaţă, cu părul alb şi cu

costumul său sărăcăcios, omul avea mai mult aerul unul comis-voiajor decât al unui detracat.

Acesta era de altfel sentimentul lui Irwin Altman, profesor de psihologie la Universitatea din Utah, care a studiat 24 de familii de fundamentalişti mormoni. „Clişeul potrivit căruia aceşti bărbaţi sunt nişte cinici ce nu urmăresc decât să profite de vremuri bune nu corespunde realităţii. Bărbaţii acestor familii sunt nişte nomazi care aleargă mereu de la o locuinţă la alta, fără a şti unde le sunt hainele, şi, care pentru a avea parte de un pic de linişte, se refugiază în maşina lor”.

Avocatul lui J.D. Kingston a prezentat-o pe M.N. drept o depravată care nu ezită să înnopteze prin străini şi nici să se drogheze. Într-un cuvânt o fiică ce trebuie îmblânzită. Dar la Kingston, desigur, totul se petrece în familie, iar acest avocat nu e altul decât Carl Kingston, vărul lui John. Şi-a căsătorit şi el una dintre fiice cu un nepot al său.

De altfel, procurorul nu a căutat să ceară recuzarea acestui om întrucâtva implicat în caz. Asta deoarece sunt mai bine de 50 de ani de când în statul Utah s-a renunţat la urmărirea locuitorilor pentru poligamie. Apoi, acest caz Kingston ar fi stârnit o publicitate supărătoare, depăşind limitele statului şi asta tocmai când capitala, Şanţ Lake City, urma să găzduiască Jocurile Olimpice de iarnă din 2002.

…Aşa se face că în august, guvernatorul, Michael O’Leavitt, republican, a mers până acolo, încât s-a întrebat în public dacă poligamia n-ar putea fi apărată în numele libertăţii religioase. Procurorul general din Utah, Jan Graham, i-a descurajat pe procurorii locali, care căutau să acţioneze poligamia consimţită între adulţi: „Vreţi cumva să vedeţi miliţii anti-poligamie uitându-se prin ferestrele noastre, ca să vadă cine cu cine se culcă?” Apoi: „Odată ce adulterul şi sodomia nu sunt urmărite – se spune la biroul procurorului – de ce s-ar face excepţie pentru poligamie?”

Biserica reformată din Olanda forţează femeile să rămână însărcinate înainte de nuntă

Biserica reformată din Staphorst, un oraş cu 10.000 de locuitori din Olanda perpetuează o tradiţie veche de 500 de ani, cea a mireselor gravide. Secta interzice folosirea anticoncepţionalelor şi a prezervativelor şi nu oficiază o căsătorie decât atunci când femeia rămâne gravidă.

Aproape jumătate din locuitorii oraşului sunt membri ai acestei credinţe. Ei nu au voie să vorbească cu cei din afara sectei, iar pe un panou aflat la intrarea în localitate scrie: „Străinilor! Staţi departe!”

Secta dezaprobă dansul, iar singurul bar din oraş este rezervat numai bărbaţilor. Femeile se îmbracă cu haine lungi, în culori întunecate şi refuză să se fotografieze.

Până când se mărită, fetele ies în fiecare seară cu prietenii lor, ascultă serviciul divin, apoi vorbesc cu părinţii lor la telefon, pentru a le ura noapte bună. Noaptea târziu, sectanţii se întorc acasă şi intră în dormitorul fetelor, unde „deschid fereastra dragostei”. Dacă fata rămâne gravidă cuplul se căsătoreşte.

Dar, în ciuda libertăţii vieţii de dinainte de căsătorie, secta este foarte strictă în privinţa vieţii adulţilor. Adulterul este aspru pedepsit, cei care sunt prinşi sunt plimbaţi pe străzile oraşului, îmbrăcaţi în zeghe.

„Este culmea umilirii. Este o adevărată întoarcere în Evul Mediu”, a declarat prof. Sjoerd Groenman, de la Universitatea Groningen, din Olanda.

Secta „Sex fără frontiere”.

În urma unei razii făcute de poliţia din New York au fost reţinuţi peste 30 de tineri şi tinere intoxicaţi cu droguri. Printr-un ordin al procurorului districtual toţi au fost duşi la dezintoxicare în secţia specială a spitalului „George Fergusson” de la periferia marii citadele şi supuşi unui tratament intensiv. La data de 21 martie 1993, 25 dintre ei au fost externaţi! Erau 14 băieţi şi 11 fete. Atunci a apărut ideea sectei. „Sex fără frontiere”.

O parte dintre ei, fiind fii şi fiice de milionari, au avut posibilitatea materială de a pune bazele unui aşezământ la

40 de kilometri de New York. Au înfiinţat un atelier de artizanat cu profil indian şi o mică tipografie unde tipăreau, şi tipăresc încă, o revistă sexi cu apariţie bilunară. Fondurile obţinute din vânzarea obiectelor şi a revistei le asigură suportul financiar. Regulamentul de funcţionare are două devize de bază. Prima este „Fără alcool şi droguri”, iar a doua şi poate cea mai importantă, glăsuieşte astfel: „Căsătoria se va face prin probă colectivă”. Ce se înţelege prin asta aflăm de la Roter Rogerson unul dintre membrii sectei *Sex fără frontiere*.

„Dacă doi tineri vor să se căsătorească şi fata nu face parte din sectă, este adusă aici şi integrată în colectivitate. După ce s-a acomodat, fetele noastre îi explică în ce constă mariajul cu unul dintre băieţii noştri. Ea trebuie să întreţină câte un raport sexual cu fiecare dintre noi, pe rând, câte unul în fiecare seară. Astfel, ea poate să-şi dea seama dacă cel ales de ea îi corespunde sau nu. În plus, dacă se va căsători cu el, nu va mai fi curioasă să vadă cum este cu altul. O femeie, odată căsătorită, nu mai are voie să aibă raporturi sexuale cu alţi bărbaţi decât în noaptea de Crăciun. În schimb, are voie să stea în compania femeilor noastre, toate practicante ale lesbianismului. La fel, când o fată vrea să se mărite cu un băiat din afară, el va fi integrat, dacă vrea, în sectă, şi va trece tot la acelaşi tip de verificare, de data aceasta fetele necăsătorite fiind cele care o fac. După căsătorie, bărbaţii nu au voie să practice relaţii homosexuale. În schimb aceleaşi fete îi stau la dispoziţie”.

Secta nu are nicio tentă religioasă, fiecare putând să-şi practice cultul. Este exclus că se leagă de satanism.

Secta „Amorului liber”.

„Nu trebuie să ne fie niciodată ruşine cu corpul nostru, aşa cum nici animalelor nu le este. Omul este şi el tot un animal dar şi-a învelit corpul în haine ca să-şi ascundă ceea ce a primit de la natură sau de la Dumnezeu”.

„În Geneza, Dumnezeu le spune lui Adam şi Evei: «Creşteţi şi vă înmulţiţi». Dar omul este îmbrăcat şi nu-şi

poate vedea potenţialul partener. Curiozitatea şi îmbrăcămintea îi împinge pe mulţi la abominabilul gest al violului. În lumea necuvântătoarelor, acolo nu există îmbrăcăminte, nu există nici violuri. De aceea noi, întemeietorii religiei creştine „Primii zori”, militäm pentru revenirea omului la starea lui de la începuturi, la convieţuirea în mijlocul naturii, la distrugerea a tot ceea ce poate nimici natura şi fiinţa umană în toată puritatea ei”.

Aceste cuvinte aparţin şefului unei secte „naturiste”, grupare care fiinţează în Mexic şi numără 90 – 100 de membri. Deşi este contestată de mulţi, ea nu a fost scoasă în afara legii deoarece nu afectează cu nimic majoritatea comunităţii, trăieşte izolată pe terenul unei ferme care aparţine Marelui Preot, João Gomez, hrana zilnică procurându-şi-o din lucrarea pământului.

Vă prezentăm câteva dintre regulile după care se ghidează comunitatea respectivă:

— În cadrul sectei nu există restricţii în alegerea partenerului, singura oprelişte fiind incestul, aspru pedepsit. Incestuoşii chiar dacă o fac de comun acord sunt excluşi din colectivitate şi deferiţi justiţiei.

— În interiorul fermei se circulă fără nicio vestimentaţie. Singurele persoane care fac excepţie fiind femeile aflate în perioada ciclului menstrual. Alegerea partenerului, aşa cum am arătat mai sus, este aleatorie, iar actul sexual se petrece într-un loc oarecare, ales de ambii parteneri. În timpul acestuia sunt interzise perversiunile sexuale.

— Când doi parteneri au pentru prima dată raporturi sexuale între ei, acest act se va desfăşura în biserica comunităţii, sub atenta supraveghere a conducătorilor spirituali. Ritualul se va desfăşura după următorul tipic:

Cei doi vor intra în biserică ţinându-se de mâini. Bărbatul va purta o fustă groasă, din cânepă iar femeia va fi dezbrăcată complet. După ce au spus rugăciunile de întărire a trupului şi spiritului, femeia va intra complet într-un sac confecţionat dintr-o ţesătură rară din fire de nylon şi se va aşeza într-o poziţie favorabilă penetrării.

Pentru a fi considerat apt îndeplinirii actului sexual cu noua parteneră, penisul bărbatului trebuie să intre în stare de erecţie atât de puternică încât să ridice fusta de cânepă 3 – 4 cm de la bază. Apoi trebuie să penetreze, prin forţa penisului, ţesătura din nylon şi să înceapă copulaţia în cel mult 3 minute.

— Viaţa sexuală nu va începe mai devreme de 16 ani la fete şi 18 la băieţi.

— Copiii rezultaţi vor fi crescuţi de întreaga comuniune, paternitatea lor fiind stabilită prin analize repetate.

— În sectă nu vor fi admişi decât membrii care nu sunt căsătoriţi şi au copii mai mici de 10 ani.

— Nu este admisă gelozia şi este interzisă căsătoria. Cei ce încalcă aceste reguli vor fi excluşi.

După ce îi convingea să se sinucidă, îi sodomiza satisfăcându-şi poftele bolnave

În martie 1997 poliţia a anunţat că este alertată de apariţia unei secte în Siberia de vest, în oraşul Tiyumen. În acel oraş cinci tineri au fost găsiţi spânzuraţi.

Iniţial autorităţile au crezut că ar putea fi vorba de un suicid în grup, dar trei zile mai târziu teoria aceasta urma să se modifice: alţi şase tineri au fost găsiţi spânzuraţi, iar în prelungirea gleznelor aveau nişte bandaje specifice cailor de curse.

Poliţia a strâns probe şi s-a convins că ceea ce găsiseră era un ritual de iniţiere a ceremoniei „sufocării”.

Pe firul întâmplărilor s-a mai descoperit că în urmă cu un an Denis Abramov, un locuitor al acestui oraş fusese găsit spânzurat în vila lui din cartierul Roşino. În mai Dima Bronikov, 17 ani, iar în iulie Serghei Sidorov 18 ani, au fost şi ei găsiţi spânzuraţi în casă.

Toţi erau prieteni şi obişnuiau să-şi petreacă timpul într-un demisol care fusese redecorat cu lumânări şi oglinzi, în stil satanist, cu semne diabolice şi simboluri criptice. Mama lui Serghei Sidorov îşi aminteşte că acesta i-a spus ceva înainte să moară: „Mamă sunt satanist. Ştiu că e rău dar nu pot scăpa. Ei sunt aşa puternici…

Domnul Buslov, tatăl uneia dintre victime a descoperit că 36 de tineri între 12 şi 22 ani se sinuciseseră în anul 1996 în provincia Tiyumen, iar numărul mare de copii sinucigaşi au îngrozit pe locuitorii oraşului, pentru că aparent între ei nu era nicio conexiune.

Un purtător de cuvânt al procuraturii Siberiene a declarat atunci: „Se pare că ne confruntăm cu un criminal în serie, dar nu e sigur încă faptul că spânzuraţii au comis suicid sau au fost într-adevăr ucişi”.

Făptaşii au fost prinşi curând după această declaraţie.

Liderul sectei era un bărbat de 40 de ani Boris Kimenev, un om cu o charismă fenomenală, o putere de seducţie rar întâlnită care, împreună cu alţi 2 acoliţi racolau tineri cărora li se promitea o nouă viaţă îngropată în bogăţii şi desfrâu, dar pentru asta era nevoie să moară sufocaţi.

„Evadaţi” ai cultului susţin că a fost foarte greu să te rupi de seducţia lui Boris, era nevoie de o mare voinţă pentru că Boris efectiv îi domina psihic. Cei care au scăpat de la suicid au spus că au avut şansa să scape de seducţia criminalului dar că au trăit un coşmar de frica de a nu fi ucişi. Ei nu au declarat nimic de teamă că Boris îi va racola şi pe poliţişti în secta lui.

„După ce îi convingea pe tineri să se spânzure, spune Anita Fedorova, o „evadată”, îi sodomiza morţi cât încă i se păreau calzi, satisfăcându-şi poftele bolnave”.

Persoanele care au „evadat” erau considerate în oraş tineri cu o personalitate foarte puternică, independenţi şi foarte inteligenţi. Cei mai slabi însă au căzut victime…

„Am fost o prostituată sacră”.

Coşmarul unei foste sectante

„Nu le pasă decât de putere şi bani, chiar dacă asta înseamnă să trimită nişte copile să se prostitueze”, declară Minam Williams, care a petrecut mai mult de 15 ani ca membră a unui bizar cult intitulat „Copii Domnului”. Ea a făcut sex cu nenumăraţi bărbaţi „în numele iubirii divine”, pentru a le arăta „calea cea dreaptă”, conform preceptelor

sectei.

Copiii Domnului are peste 18.000 de membri numai în SUA, iar liderul sectei, până nu demult, era un predicator pervers, autointitulat Moses David. El le spunea adeptelor cultului că „Dumnezeu era un peşte” şi că acestea trebuiau să se ofere bărbaţilor fiindcă ele sunt „târfele iubite ale Domnului”.

Miriam, care acum are 45 de ani, era atât de orbită de ignoranţă, încât se considera binecuvântată că ajunsese o „prostituată sacră”. Miriam a intrat în sectă după ce împlinise 18 ani şi cunoscuse un membru al acesteia.

„La început totul a fost în ordine” – spune Miriam. „Petreceam toată ziua studiind Biblia. Ni se spunea că suntem misionarii aleşi de Dumnezeu”. Miriam s-a căsătorit în cadrul cultului cu un alt membru, iar cei doi au avut un băieţel. La 4 ani de la aderare, Moses David (sau Mo) a ordonat ca femeile, aflate în minoritate, să facă sex şi cu ceilalţi bărbaţi ai grupului, necăsătoriţi. De aici a mai fost doar un pas până la a cere membrelor sectei să se prostitueze pentru a obţine bani pentru întreţinere a tuturor „Copiilor Domnului”. „Ni se spunea că suntem egoiste dacă refuzăm prostituţia şi că acesta este modul cel mai bun să recrutăm noi membri. Spuneam bărbaţilor că aşa le arătăm că Dumnezeu îi iubeşte” – mai povesteşte Miriam.

Într-un final, după îndelungi peripeţii şi arestări, Miriam conştientizează că secta nu e decât o minciună şi părăseşte cultul. Astăzi, fosta „târfă a Domnului” are 5 copii, este căsătorită pentru a treia oară şi îşi dă doctoratul în sociologie. De curând, ea a lansat o carte în care-şi povesteşte suferinţele, un volum şocant, intitulat „Curvele din Paradis”.

Secta „Copiii lui Dumnezeu” şi prostituţia sacră

Odată cu copiii şi femeile, intră în scenă sexul şi jugul purtat tot timpul de adepţi. Aceştia se consideră înjugaţi la carul lui Iisus. Fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să aducă seara, între 100 şi 300 de dolari. Dacă nu-i are, pleacă la ore suplimentare. Banii îi ia Iisus. Întrucât el se

află în ceruri, iar banii, pe pământ şi între ele poşta nu funcţionează, Iisus l-a delegat ca încasator pe profetul Moise. Îşi spune Moise David, de fapt îl cheamă David Berg şi înainte de a deveni profet, a fost timp de 13 ani agent de publicitate.

Astfel, a înfiinţat în California, mişcarea „Copiii lui Dumnezeu" iar după câteva luni revistele bubuie: „ideile şi activitatea sectei sunt mai degrabă ale diavolului. În spatele lor se ascunde o organizaţie multinaţională, care, prin exploatarea naivităţii câştigă miliarde de dolari".

Când a mirosit pericolul cu autorităţile, profetul Moise a fugit în insulele Canare, de unde a pornit ofensiva de cucerire a lumii. Are peste 200.000 de adepţi în special femei şi care trăiesc în vreo 500 de colonii din circa 60 de ţări, şi vreo 800.000 de discipoli în catacombe (adepţi care nu trăiesc în colonii, dar îndeplinesc îndatoririle unui membru al sectei).

Ce a inventat profetul Moise în această lume a sectelor, unde este tot mai greu de adus ceva nou? Iată ce scrie un reporter al revistei franceze „L'Expres", care din necesităţi profesionale a trăit câteva săptămâni printre «Copiii lui Dumnezeu»:

Moise se gândeşte la metafora lui Iisus vorbind lui Simon-Petru şi fratelui său Andrei: «Urmaţi-mă, căci voi face din voi pescari de oameni». Aşa se naşte «peştişorul flirtator».

Moise arată că trupul femeilor este una din momelile lui Dumnezeu. Membrele sectei sunt deci obligate să se lase „răstignite" pentru a arăta bărbaţilor care se îndoiesc de Duhul Sfânt şi cred în plăcerile trupului, că iubirea de Dumnezeu există cu adevărat.

Femeilor care au obiecţii contra prostituţiei, profetul Moise le explică: „Oare momeala îi spune pescarului: de ce m-ai folosit? Iar bărbaţilor cărora le cere soţiile pentru prostituţie: „Dumnezeu şi-a jertfit Fiul, tu de ce ai refuza să-ţi dai soţia?"

În general Moise face o afacere bună cu femeile. Acestea asigurau deja în sânul Familiei un fel de serviciu

sexual; iată-le acum silite să acopere majoritatea veniturilor acesteia. În fiecare săptămână, comunităţile raportează numărul de suflete câştigate şi încasările. Se depun toţi banii neoprind nimic. Sunt zile în care hrana adepţilor se compune dintr-o felie de pâine cu margarină. Totul spre slava lui Moise şi spre mărirea contului său.

O ştire de presă dintr-una din cele 60 de ţări, unde un escroc a reînviat, după 2000 de ani, instituţia barbară a prostituţiei sacre: „Ciudad de México”. Poliţia mexicană a pus capăt activităţii unor indivizi care, acţionând în grup sub emblema unei secte cu caracter pretins religios, «Copiii lui Dumnezeu», practicau distribuirea şi utilizarea drogurilor şi proxenetismului. Operaţiunea s-a soldat cu arestarea a 27 de persoane şi confiscarea unor materiale din arsenalul lor „propagandistic”, între care, a unor publicaţii pornografice şi kilograme de droguri.

Sectanţii practică lesbianismul şi homosexualitatea în grup

Poliţia din Utah a descoperit existenţa în suburbia Ogden a unei secte poligamice, formată din 60 de persoane, care practică lesbianismul şi homosexualitatea în grup. „Indiferent ce ar gândi lumea despre Utah, acest fapt este terifiant”, au declarat oficialităţile statului. S-au emis deja patru mandate pentru arestarea liderului, Arvin Shreeve, în vârstă de 61 de ani, acuzat de sodomie şi hărţuire sexuală asupra copiilor.

Poliţia a hotărât să acţioneze după ce va strânge probe şi de la persoane care au avut legături cu grupul. Iată declaraţiile unora dintre acestea: Ron Van Drimmelen crede că Shreeve a abuzat sexual de fiul său, în vârstă de şapte ani, în perioada în care fosta sa soţie a trăit în enclavă şi pe care o suspectează că a ştiut de această „grozăvie”.

Ultima „dezertare” a grupului este cea a lui Kori Christofferson, 23 de ani, care în depoziţia dată sub jurământ la poliţie a descris viaţa din enclavă ca un „Tablou zguduitor cu sex şi făţărnicie”.

Conform celor declarate de tânăra femeie, mormonul

excomunicat Shreeve şi grupul său trăiesc într-o enclavă „imaculată” de 10 case în Ogden. Acesta şi-a construit comunitatea după ce ar fi primit „revelaţia divină”. Kori a relatat că, iniţial, a fost atrasă de pajiştile minunate în care este aşezată enclava şi de faptul că Biblia se afla la îndemâna oricui.

Shreeve a acceptat şi cupluri, dar majoritatea „recruţilor” sunt femei cu probleme psihice sau căsnicii ratate. După orientare, a declarat Kori, femeile trebuie să se înscrie într-unul din cele două „consilii ale surorilor”. Consiliul este acela care dirijează toate problemele de viaţă ale unui membru, de la dietă până la finanţe. Fiecare consiliu este condus de un lider bărbat, un „partener etern care conduce un grup de femei spre virtute” a explicat Christofferson.

Shreeve, chipurile, a condus unul din consilii şi a avut relaţii spirituale şi sexuale cu 28 de femei, dintre care cea mai tânără avea 14 ani.

La început, a spus Kori, nu a observat ce se întâmplă sub masca religiei. Mai târziu, a aflat că „surorile” erau încurajate să aibă relaţii sexuale între ele. A povestit că a asistat cum opt femei jucau „Viol în întuneric”, în care deţinătoarea cărţii cu însemnul „violator” a avut orice relaţii sexuale a dorit cu celelalte. „Mi-au spus că lesbianismul este dezgustător, iar ceea ce văd este mult mai atrăgător” a spus ea.

Poliţia i-a întrebat pe cei doi, cum îşi explică influenţa pe care Shreeve o are asupra „turmei” sale. Van Drimmelen crede că acesta a exploatat conceptul mormon al unui singur profet.

Conducătorii mormoni însă au negat price legătură cu grupul.

În Utah, poligamia este ilegală conform legilor statului şi ale bisericii, deşi sunt toleraţi peste 10.000 de poligami, marea majoritate a americanilor din acest stat având drept crez doctrina căsătoriei plurigame.

Biserica sexului

O preoteasă susţine că a primit în ea dragostea a

3472 de bine credincioşi

Publicaţii de mare prestigiu internaţional au comentat pe larg această declaraţie. Era şi firesc. Aşa ceva nu s-a mai spus niciodată. Unde şi când se va mai putea găsi o „preoteasă" care să facă asemenea declaraţii? Pare de necrezut. Şi totuşi aşa este.

La televiziunea americană în cadrul unei emisiuni arhicunoscute (talkshow) care se bucură de o mare audienţă, s-a vorbit despre gruparea religioasă autointitulată „Biserica sexului". Despre preceptele moral-religioase ale acestei „biserici" nu s-a vorbit decât în termeni foarte generali. Mai mult s-a subînţeles decât s-a înţeles. Fiecare cam ce a dorit şi cât a dorit. S-a arătat însă că această „biserică" este condusă de o „preoteasă". Prezentă şi ea la emisiunea respectivă, pe această „preoteasă" au avut posibilitatea să o vadă milioane de telespectatori. „Întreaga Americă a făcut cunoştinţă cu Sabrica Tracy, 45 de ani, *Marea Preoteasă a „Bisericii Sexului"* scria un ziar pe prima pagină. Din aceeaşi sursă aflăm lucruri tot mai interesante despre „Biserica Sexului" şi „preoteasa" ei. De pildă. Singura condiţie pentru a fi admisă în această „biserică" este să faci o şedinţă de sex cu „preoteasa". Ea singură a declarat că până la data intrării în emisie „admisese 3472 de drept bine credincioşi".

Şi pentru a fi cât mai convingătoare, „preoteasa" Sabrica a adus ca martor pe soţul ei. Acesta, afirmând că îşi susţine nevasta în tot ceea ce face, a căutat, la rândul său, să convingă pe telespectatori că, în ciuda multor lucruri care s-ar putea zice, el are o căsnicie minunată cu Sabrica şi că „este o fericire să împarţi cu alţii acest lucru minunat care este sexul".

Mutilarea sexuală – un ritual iniţiatic într-o sectă religioasă

Poliţia din nord-estul Braziliei a arestat liderul unei secte religioase, după ce organele sexuale ale unor adepţi au fost tăiate, aparent într-o aşa-zisă ceremonie de iniţiere. Donato Brandao, liderul sectei Mundial, este arestat

pentru atac deosebit de violent împotriva fiului său adoptiv şi a altor doi adepţi. Inciziile au fost făcute cu ajutorul unui cuţit de bucătărie, în timpul unei simulări de atac pe o plajă, atac prin care noii adepţi ai sectei Mundial erau iniţiaţi.

În ultimii ani, pe teritoriul Braziliei s-au înregistrat peste 1.500 de cazuri de mutilări sexuale. Sectanţii, făcând parte dintr-un grup mai mare de secte apocaliptice, consideră că faptele lor, de o cruzime extremă, ar grăbi întoarcerea Anticristului…

Numai în 1998, în Brazilia au fost semnalate numeroase secte milenariste care comit fapte deosebit de grave, din dorinţa de a-şi pune în practică concepţiile referitoare la sfârşitul lumii.

Templul desfrâului

În luna iunie 2002, în Cambodgia, 70 de călugări budişti au fost alungaţi dintr-un templu pentru comportament scandalos, fiind acuzaţi că au furat bani, că au „vizitat” mai multe bordeluri şi că au vizionat filme porno, au anunţat autorităţile cambodgiene. Călugării au fost daţi afară de la Templul North Talng Kosang din capitala Phnom Penh, în urma numeroaselor plângeri venite din partea localnicilor.

„Era o anarhie totală în templu, nu mai era un loc de veneraţie religioasă”, a declarat un lider religios, care l-a acuzat pe şeful templului că a furat o sumă echivalentă cu 1.200 de dolari din donaţiile făcute de credincioşi. Restul călugărilor jucau cărţi, se uitau la filme porno, mergeau la bordel îmbrăcaţi în haine civile ca să nu fie recunoscuţi şi furau găinile din curţile vecinilor pentru a le găti noaptea.

Relatările despre călugări desfrânaţi, arestaţi pentru comportament sexual indecent, apar frecvent în presa cambodgiană.

Potrivit canoanelor, călugării budişti trebuie să trăiască o viaţă de abstinent, cu o singură masă pe zi, fără confort şi într-o totală abţinere de la violenţa fizică sau verbală.

Secta „Plăcerile Iadului” a fost interzisă

Din raportul poliţiei, dosarul de urmărire penală, seria BKW nr. 3472/1994, Departamentul Moravuri:

„Începând de Ieri, 21 mai 1994, din ordinul judecătorului districtual Joana Ford, secta de cult satanist «Plăcerile Iadului» a fost declarată ca ilegală şi închisă. Iar cele două sedii din Keroy şi Keeplend sigilate. Conducătorii spirituali, Trevor May şi Gertrude Fabien au fost reţinuţi pentru estorcare de fonduri şi instigare la perversiuni sexuale, iar (urmează 38 de bărbaţi şi femei cu vârste cuprinse între 19 şi 40 de ani – n.n.) au fost reţinuţi pentru practicarea de relaţii sexuale cu perversiuni, cerşetorie şi trafic cu substanţe halucinogene".

Secta a fost înfiinţată în 1989, a iniţiativa lui May şi Fabien. În numai două sau trei luni, numărul adepţilor a crescut la 30, ceilalţi opt apărând pe parcursul anilor ce au urmat. Condiţiile oferite de sectă au fost ademenitoare mai ales din punct de vedere sexual şi financiar.

„După ce veţi depune jurământul de credinţă către Lucifer, vă puteţi împreună care cum vreţi şi cu cine doriţi. Nu sunt niciun fel de restricţii. Cei care lucrează, 50% din venituri le vor depune în contul sectei, la banca X, în schimb urmând să primească diferite funcţii şi privilegii. Banii vor fi investiţi în acţiuni de caritate, în materiale de propagandă şi cult".

Realitatea s-a dovedit însă a fi alta. Cei doi conducători au investit 654.229 dolari în afaceri imobiliare într-o firmă ai căror patroni erau ei. Alţi 304.500 de dolari într-un stabiliment şi 102.000 într-o fabrică de produse alimentare semipreparate. Tot ei fiind stăpânii.

Pentru cei care nu aveau slujbă, au organizat o reţea de desfacere a drogurilor, dar ei nu au aprovizionat niciodată reţeaua, ci doar au încasat 85% din câştiguri. Cei care nu s-au adaptat la traficul de stupefiante, au câştigat cerşind şi au dat „obol" numai 65%.

Despre activitatea sexuală, Sarah Coolton declara: „Într-o sală mare ne adunam toţi 38. Intram dezbrăcaţi, în afara preoţilor May şi Fabien. Ne învârteam în cerc, ţinându-ne de mână şi cântam un imn dedicat diavolului.

Când începea orgia, preoţii ne selectau doi câte doi şi alegeau un cuplu cu care dispăreau în alte camere. Bărbatul mergea cu preoteasa şi era obligat să practice cunilingus[12]. Dacă încerca să întreţină cu preoteasa relaţii sexuale normale era biciuit. Femeia era dusă de May în altă cameră şi obligată să-i mângâie penisul şi să înghită… tot. Dacă cei doi conducători erau mulţumiţi, îi premiau cu câte 200 de dolari. Cei rămaşi în sală, conform indicaţiilor primite de la preoţi practicau sexul liber, lesbianismul, homosexualitatea".

Un proxenet şi escroc a înfiinţat Secta „Biserica Messalinelor".

Când poliţia din Marsilia s-a confruntat cu o ploaie de reclamaţii din partea unor cetăţeni dintr-un cartier mărginaş al oraşului, s-a crezut că iar se porneşte un caz plictisitor. Oamenii se văitau din pricina unor deranjări repetate ale liniştii publice de către un grup numeros de petrecăreţi ce se distrau într-o magazie dezafectată. Cică urla muzica mai ceva ca la concertele heavy-metal, iar chiuielile petrecăreţilor întreceau orice închipuire.

Mai mult curioşi decât dornici de răzbunare, o liotă de reclamanţi au fost prezenţi în data de 11 septembrie 1994 la locul la care magazia devenise loc de razie pentru poliţişti. Şi au fost martorii unei descoperiri care a constituit ştirea nr. 1 a lunii în Franţa…

La Marsilia se înfiinţase o Ligă pentru Apărarea Drepturilor Prostituatelor. Chestia n-a ţinut: curvele nu se simţeau în stare să facă politică după ce veneau, moarte de oboseală, din paturile clienţilor. Aşa că liga s-a transformat, cât ai zice „sex" într-o sectă. Mentorul spiritual a fost un preot proaspăt eliberat din puşcărie, unde fusese închis pentru delapidare. Omul, vorbind frumos şi la obiect, corupt câteva zeci de curve, înnebunindu-le cu ideea că numai unite vor putea fi puternice. Fetiţele l-au întrebat despre ce e vorba şi au aflat că se născuse, cel puţin teoretic, *biserica*

12 Practici sexuale buco-genitale.

Messalinelor[13], o organizaţie sectantă al cărui idol divin nu era altul decât sexul bărbătesc… La el ar fi trebuit să se închine târfele, pentru că el le aducea banul, el le fericea zi de zi…

Şmecheria a prins. Fufele au pus mână de la mână, au strâns ceva franci şi i-au dat preotului lor pentru, chipurile, construirea unui sediu bun şi de întruniri şi de orgii sălbatice. Părintele Merchlor a păpat frăncuţii şi a achiziţionat doar o magazie spaţioasă, unde a amenajat un bordel de proporţii uriaşe. A dus târfele cu zăhărelul şi le-a spus că va fi mai bine atunci când biserica va prospera. Cum asta? Păi din procentul pe care tipele urmau să-l verse preotului la fiecare întrunire la care veneau cu clienţii agăţaţi pe trotuar. Şi erau 4 întruniri de acest gen pe zi, toate înfrumuseţate de predici la pielea goală, de muzica modernă pusă la maxim şi de cuplări colective pe saltele întinse pe toată suprafaţa magaziei.

O astfel de întrunire se desfăşura în clipa în care poliţia a dat buzna. Zeci de cupluri lucrau de zor în zeci de poziţii, într-o gălăgie de nedescris, cu muzică şi gemete…

Toată lumea era la costumul lui Adam şi al Evei, muncind pentru banii ce urmau a fi daţi părintelui, profetul Bisericii Messalinelor; altfel un ordinar proxenet şi escroc…

„Demonii sfinţi” sau religia de noapte

Cu sticla-ntr-o mână şi crucea-ntr-alta pare a fi ipostaza preferată de prozeliţii noii „orânduiri religioase – Demonii sfinţi”. Bigotismul brigadier-alcoolic, în sensul că nimic din cec ce este lumesc nu este acceptat, cu excepţia „tăriilor”, turmentează pelerinajele, întotdeauna nocturne, spre disperarea celor care, la biserică, se duc ziua, noaptea rezervându-şi-o odihnei. La periferia Moscovei, „vodcarii cu crucea” sunt ocoliţi şi nu rare au fost cazurile în care obiectul sfânt a fost utilizat ca armă de atac.

„Nu sunt mulţi – afirmă o oficialitate a primăriei

13 Valeria Messalina a fost cea de a treia soţie a împăratului roman Claudius. Dio Cassius ne relatează despre ea că „trăia în desfrâu şi silea şi pe celelalte femei să se prostitueze.”

moscovite – dar suficienţi pentru a ne da bătaie de cap suplimentară. În general, aceşti călugări etilici provin din formaţiile de muzică, băieţi şi fete de un provincialism agresiv, incult, spoiala clasei muncitoare. Nu le prevăd niciun viitor, decât unul… siberian”.

Câţiva au, totuşi, ceva viitor: recent, un grup de 20 de alcoolici, sprijiniţi în cruce, a năvălit într-o biserică, zdrobind oasele unor credincioşi clasici şi pioşi. Pentru fapta lor – un viitor deja preconizat de viceprimarul Moscovei: Siberia.

Cultul „Dragostea liberă şi totală” sau escrocherie, prostituţie şi crimă

Îşi spunea „Guru” („Profetul”) dar se numea Baghwan, adică „Binecuvântat de zei”, iar secta înfiinţată de el se ocupa în special de cei bogaţi. „Atâtea religii se ocupă de cei săraci, declara sus-numitul Boghwan, lăsaţi-mi-i mie pe cei bogaţi”.

Esenţa „noii religii” era „dragostea liberă şi totală”. Realitatea avea să demonstreze ulterior că la adăpostul acestei lozinci era încurajat desfrâul, prostituţia, consumul de droguri, violenţa. Investigaţiile poliţiei americane, efectuate iniţial în India, iar ulterior în SUA, aveau să scoată la iveală că toate acestea au constituit puncte de plecare pentru crimă organizată, că la adăpostul lozincii „eu mă ocup de cei bogaţi” s-au comis numeroase asasinate.

Înfiinţată mai întâi în India, secta acestui Baghwan, fiu de oameni înstăriţi, avea să fie apreciată în mod diferit: pop, misterioasă, îndobitocitoare, violentă. Susţinând că el oferă libertate totală, în schimbul… unor însemnate sume de bani, Baghwan crea adepţilor săi condiţii pentru a-şi procura şi consuma stupefiante, pentru a promova şi practica prostituţia, pentru a se deda la ritualuri bazate pe violenţă care, de cele mai multe ori, se încheiau cu schilodirea şi mutilarea unor participanţi.

Unul din foştii discipoli mărturisea că a părăsit secta după ce a asistat la o aşa-numită şedinţă de terapie, în cursul căreia unul din participanţi, drogat, a rupt braţul

altuia aflat şi acesta într-o avansată stare de inconştienţă, ca urmare a unui „tratament” special la care fuseseră supuşi de aşa-numiţii conducători.

Sesizată de faptul că tot mai mulţi din adepţii sectei deveneau consumatori de droguri şi că erau implicaţi în acte de violenţă, poliţia indiană a dispus cercetarea, în stare de libertate, a acestui „guru”. Ca să nu dea socoteală pentru escrocheriile în care se ştia vârât până peste cap, Baghwan fuge în SUA, însoţit de Ma Anan Scheela, aşa-numita „preoteasă”, în esenţă mâna sa dreaptă, pe care, însă, când se va vedea după gratiile închisorii din Charlotte, Carolina de Nord, nu se va sfii s-o caracterizeze ca fiind „cea mai decăzută târâtură”.

Ca şi Baghwan, „preoteasa” provenea dintr-o familie foarte înstărită. Începându-şi studiile în India, încearcă să le continue în SUA. Nu se va prezenta însă la niciun examen.

„Nu voiam, declara ea cu emfază, ca cineva să-şi asume dreptul de a măsura inteligenţa mea atât de superioară tuturor inteligenţelor omeneşti”.

Fusese atrasă la activitatea sectantă a lui Baghwan pe când avea 17 ani, iar acesta, văzând că provine dintr-o familie de bogătaşi, se ocupase special de ea. Când „guru” va fi la ananghie, în India, preoteasa îl va ajuta să fugă în SUA. Căsătorită cu un american, la indicaţia lui Baghwan, numai pentru a obţine, în felul acesta, cetăţenia americană, „preoteasa” va constitui, în localitatea Antelope, din statul New Jersey, o comunitate mistică în care vor fi propovăduite ideile profetului despre „totala libertate şi fericire pe pământ”. Pentru a induce în eroare autorităţile americane şi a ascunde adevărata faţă a „comunităţii”, ea este înregistrată sub numele de „Fundaţia Rajneesch”.

Părăsind India, „profetul”, însoţit de 15 discipoli, îşi va transfera şi valorile „agonisite”, estimate la peste o sută de milioane de dolari, precum şi una din 91 de maşini de ultimul tip – un Rolls-Royce – alb. Ajuns în SUA, Baghwan se reprofilează, nu mai caută adepţi bogaţi, şi trece la

constituirea unei comunităţi ca nucleu al noii sale religii.

Pentru început, cumpără o fermă în apropierea localităţii Antelope din statul Oregon unde începe să aducă, de pe cuprinsul SUA, oameni debusolaţi, atraşi de ideile fantasmagorice despre totala libertate şi fericire pe pământ, propovăduite de „profet". Mituind intermediari şi oficialităţi locale, cei doi asociaţi întru aşa-zisa nouă religie îşi extind proprietatea, iar mica localitate va fi rebotezată „Rajneeschpuram". În măsura în care „comunitatea" creşte numeric – mii de vagabonzi sunt aduşi cu autobuzele. Lozinca celor doi *„Oferim adăpost celor fără acoperiş"* are câmp fertil pentru dezmoşteniţii Americii. Localnicii încep să realizeze că în zonă creşte consumul de stupefiante, cuprinzând în special tineretul, prostituţia începe să se întindă ca o plagă.

Ce se întâmplă în realitate în „colonia" în care se propovăduieşte un misticism fanatic şi unde există o promiscuitate greu de imaginat? Rapid, comunitatea este transformată într-un adevărat lagăr de muncă. Peste 100 de oameni, înarmaţi cu carabine şi mitraliere şi însoţiţi de câini poliţişti, patrulează în „oraşul" „Rajneeschpuram". La cea mai mică încercare de evadare, se trage fără somaţie. Din când în când, câte un „răzvrătit" prin faptă sau vorbă, este aflat mort pe câmpurile învecinate, fără să se poată stabili cu certitudine cauza morţii. În interiorul „coloniei", condiţiile de muncă sunt sălbatice. Potrivit mărturisirii unui ziarist, „oamenii nu se opresc din lucru. Sculaţi la cinci dimineaţa, ei lucrează până noaptea târziu".

„Iisus spunea credincioşilor săi să-şi poarte crucea în spate, eu le spun alor mei să poată câte o chitară" era sloganul preferat al profetului. Practic însă, instrumentele muzicale nu se vedeau, nu se auzeau. În schimb, uneltele cu care sclavii moderni sunt forţaţi să muncească se află peste tot, iar armele de foc dintre cele mai moderne sunt în dotarea oamenilor de încredere. Chiar şi preoteasa Scheela poartă la centură un pistol.

Puţin câte puţin, ferma se măreşte, ajungând la 25.000 de hectare, iar numărul adepţilor creşte, depăşind

cifra de zece mii numai la Rajneeschpuram. „Profetul” care propovăduieşte „amorul liber”, de fapt prostituţia, „postul mistic”, consumul de stupefiante şi violenţa a ajuns la un moment dat să păstorească peste o jumătate de milion de oameni (având „sucursale” în Franţa, Elveţia, RFG, Italia, Marea Britanie, Australia), să acumuleze, pe lângă imensele valori materiale sub formă de bijuterii, imobile, autoturisme etc., şi suma de 200 de milioane de dolari, depuşi în diverse bănci.

Toate acestea nu pot trece neobservate. Oamenii din afara „comunităţii” încep să le cunoască şi protestează din ce în ce mai vehement, cerând să se ia măsuri. Mânia vuieşte în tot Oregon-ul. Din acest moment, Curtea Supremă a Statului, ajungând la concluzia că Baghwan predică mai mult crima decât dragostea faţă de semeni, a declanşat o anchetă asupra lui, anchetă care durează peste 4 ani de zile, timp în care conducerea „treburilor” este preluată de Scheela. Pentru un timp numai, întrucât, dându-şi seama că se strâng probe şi împotriva ei, aceasta fuge în R.F.G., împreună cu o duzină de discipoli. „Preoteasa” a avut însă grijă ca, înainte de a-l părăsi pe „profet” să scoată, dintr-o bancă elveţiană, toţi banii pe care îi avea depuşi acolo.

Auzind de trădare, de gesturile de necredinţă ale „preotesei”, Baghwan devine mânios şi începe să arunce asupra ei toată vina pentru crimele care s-au comis în „comunitate” şi în afara ei, în numele ideilor pe care el le-a formulat şi propovăduit. Dar denunţând-o pe ea, se denunţă, în acelaşi timp, pe el însuşi. Şi astfel, printr-o demascare pătimaşă, fără rezerve şi chiar cu o ură ce nu poate fi ascunsă, precum şi printr-o autodemascare fără voie, ies la iveală crime după crime. „Guru” dezvăluie nu numai numărul vagabonzilor găsiţi morţi pe câmpurile învecinate, ci şi cauza morţii lor: Scheela turna din când în când o substanţă otrăvitoare în supa ce se servea discipolilor, pe de o parte, pentru ca aceştia să fie cât mai supuşi credinţei promovate de profet şi preotească, iar, pe de altă parte, pentru ca ei să lucreze cât mai bine în

„comunitatea” din care făceau parte. Tot el o acuză pe Scheela că a otrăvit rezervorul de apă al întregii regiuni şi pe doi magistraţi „inamici” care, cândva, luaseră atitudine împotriva celor întâmplate în „comunitate”. De asemenea, că ea, Scheela, a dat foc unui imobil public din Vasco County şi că a încercat să îl otrăvească pe propriul său medic, căzut în dizgraţie. „Guru” îşi completează declaraţiile, arătând că Scheela avea în apartamentul ei diverse cărţi ce tratau problema substanţelor otrăvitoare, ceea ce vine să confirme preocupările ei pentru folosirea acestora.

La scurt timp de la sosirea ei în R.F.G., pe baza probelor acumulate între timp şi a declaraţiilor făcute de Baghwan, Scheela este arestată la Stuttgart. Din acest moment, încep să curgă acuzaţiile preotesei care, pe lângă demascarea crimelor comise de profet, face şi un portret al acestuia. „Este un maniac, lunar cheltuia în jur de 250.000 de dolari”, „un geniu al răului care exploatează la maximum şi fără scrupule credulitatea umană”, „un drogat care zilnic ia 60 mg de valium”. Vrând parcă să se dezvinovăţească, cel puţin în parte, fosta preoteasă declară: „Toată această poveste este o escrocherie, am fost complicea unui escroc făcând, împreună cu el, o echipă, mai ales după ce a fugit din India unde era urmărit pentru fraudă fiscală”.

Baghwan a încercat şi el să fugă din SUA pentru a se refugia în Bermude. A fost însă arestat pe aeroportul din Charlotta, Carolina de Nord. Înainte de aceasta, „profetul” a dizolvat secta şi a pus să se ardă cele 5.000 de exemplare ale „cărţii sale sfinte”, să fie distruse miile de casete pe care erau înregistrate predicile sale. Aflat în detenţie, „profetul” meditează. Dar nu cum a făcut-o până acum şi nici aşa cum a cerut-o discipolilor săi, ci altfel. Cel mai mult îl frământă inevitabila întâlnire cu „preoteasa”, a cărei extrădare a fost cerută de autorităţile americane. Confruntarea celor doi şarlatani va duce în mod cert la stabilirea tuturor ilegalităţilor comise sub masca unor „idei religioase” ce nu au nimic comun cu idealul uman. Fără

îndoială, „profetul” Baghwan şi „preoteasa” Scheela, prin ideile, dar mai ales prin faptele lor, fac parte din rândul celor care nu numai că propovăduiesc crima, ci o şi practică la scară largă, la adăpostul ideilor mistico-religioase.

PARTEA A II-A

SATANISMUL – UN PERICOL MONDIAL

Scopul lui Satan în interpretarea textelor religioase

În tradiţia iudeo-creştină, credinţa în spirite răufăcătoare este structurată în jurul unui prinţ al demonilor: Satan sau Diavolul.

În Scrierile Sfinte nu există o doctrină elaborată şi sistematică asupra lui Satan. Acest nume este derivat din verbul ebraic care înseamnă „a acuza, a opune”.

În Vechiul Testament, „satan” desemnează un înger servitor al Domnului care devine un adversar al lui Dumnezeu. Imaginea lui Satan ca „vrăjmaş” al lui Dumnezeu a fost creată pentru a-l elibera pe Iehova de responsabilitatea răului. Dumnezeu nu mai distribuie în mod direct binele şi răul. El permite Îngerului Răului să facă aceasta şi, în final, Dumnezeu tolerează ca Satan, devenit autonom, să îl ispitească pe Om.

Însă, în concepţia iudaică, îngerii răi şi Satan în mod special sunt „creaturi” şi prin aceasta se deosebesc de concepţia dualistă conform căreia există două principii originare ale răului şi ale binelui.

În Noul Testament, parabolele lui Iisus insistă asupra rolului lui Satan, Cel Rău, Diavolul, ca „vrăjmaş” al Cuvântului.

Conform Vechiului Testament, Satan s-a opus pentru prima dată lui Dumnezeu prin ispitirea lui Adam. În limbajul figurat al Genezei, Satan sub înfăţişarea şarpelui – depărtează de cuvântul lui Dumnezeu primul cuplu – Adam şi Eva – îmbiindu-l să guste din fructul interzis: fructul cunoaşterii binelui şi răului. Omul, decăzut astfel din inocenţa sa, a căzut în starea de păcat sau în imperiul lui Satan.

Înclinaţia naturii decăzute către rău este exprimată ca o tiranie a lui Satan. Prin încarnarea Cuvântului în Iisus Hristos şi prin răstignirea Lui, omul a fost „eliberat” de păcat, de rău.

În Biblie se spune că Satan a fost învins şi imperiul lui s-a inversat: „L-am văzut pe Satan căzând din cer ca un fulger”. Însă explică teologii, „Satan a fost învins dar nu definitiv, iar Împărăţia lui Dumnezeu este printre noi, însă nu este desăvârşită pentru că între înălţare şi Sfârşitul Veacurilor istoria omenirii continuă, iar Satana acţionează şi el încercând să smulgă sămânţa Cuvântului lui Dumnezeu din inima oamenilor, temându-se că ei se vor mântui prin credinţă”. (Luca VIII 12).

Scopul lui Satan nu este de a face rău, cât de a-i împiedica pe oameni să creadă, să-i facă să se îndoiască de Dumnezeu, acesta fiind şi cel mai mare păcat, păcatul contra Sufletului.

Evoluţia Satanismului

Spre sfârşitul Evului Mediu s-a produs un fenomen colectiv: Satanismul sau credinţa în Satan a atins proporţii fantastice.

Vrăjitoria era luată în serios, iar puterile vrăjitoreşti, capacităţile fizice paranormale şi sabatul erau recunoscute ca fiind ale lui Satan. Cultul cu pricina presupunea săvârşirea, în timpul sabatului, a unor ritualuri abominabile, crime ale căror victime erau copii, sacrilegii, raporturi sexuale cu Satan etc. În secolul XIV, odată cu apariţia Inchiziţiei, amploarea fenomenului satanist s-a diminuat, vrăjitoarele şi adepţii lui Satan fiind arşi de vii după ce erau supuşi unor chinuri groaznice.

După ce depun jurământul de supunere faţă de forţele Răului, devotaţii lui Satan adoptă în vestimentaţie culoarea neagră şi crucea inversă – simbolul lui Satan. După afirmaţiile teologilor, cel care este „posedat” simte în apropierea lui o prezenţă, un alter-ego demonic, ce îl îndeamnă să profereze blasfemii şi să săvârşească sacrilegii sau crime. Posedaţii sunt în stare să se taie singuri, să se mutileze şi se afirmă că nu simt nicio durere,

se lasă bătuţi şi chinuiţi şi pretind că, în ciuda vânătăilor şi a rănilor, au momente de extaz, de voluptate.

„Biserica lui Satan”.

Principala grupare satanistă din epoca noastră, „Biserica lui Satan” a fost întemeiată în SUA de către Anton Szandor LaVey, în 1969, cu sediul în San Francisco.

Anton Szandor LaVey, părintele satanismului, s-a născut în 1930 în Statele Unite. Din câte se ştie, rădăcinile familiei lui se trag din Ardeal, Georgia şi Alsacia. Încă de la 12 ani, Anton ajunge la convingerea că, în contradicţie cu Biblia, Pământul va fi moştenit de cineva foarte puternic. În liceu i se dezvoltă pasiunile pentru secretele ocultismului. Se plictiseşte de liceu încă din primul an şi pleacă la un circ unde îngrijeşte lei şi tigri. La 18 ani părăseşte circul pentru a deveni asistentul unui magician, de la care învaţă tainele hipnozei.

Anul 1951 aduce o schimbare în viaţa lui Lavey. Părăseşte magia şi se căsătoreşte. Se angajează fotograf la Poliţia din San Francisco, unde se află în contact cu cele mai oribile crime. După numai trei ani părăseşte poliţia.

„Aici am văzut partea sângeroasă şi întunecată a omului. Unde este Dumnezeu?”, avea să spună el.

Se angajează cântăreţ de orgă la un club de noapte şi reia studiul „artelor negre”. Începe să ţină cursuri despre ceremonii magice, stafii şi moroi. Îşi face şi o biblie pe această temă.

În ultima noapte din aprilie 1969, în cadrul unul festival de magie, Szandor Lavey s-a ras în cap şi a anunţat formarea „Bisericii lui Satan”, după care s-a proclamat preot suprem. A început să facă nunţi, botezuri şi înmormântări satanice. Presa a transformat mişcarea într-un adevărat cult răspândit în toate statele nord-americane. Nu după mult timp de la proclamarea acestei mişcări, una dintre vrăjitoarele colaboratoare a murit din cauza unui blestem pe care a vrut să-l arunce pe capul unul avocat care le şicana „biserica”.

Szandor moare de bătrâneţe în 1997 şi lasă în urmă o organizaţie care ia proporţii de la an la an.

„Biblia Satanică”.

În anul înfiinţării „Bisericii lui Satan” – 1969, Lavey lansează şi „Biblia Satanică”, o lucrare de 227 de pagini, care conţine ideologia şi principiile satanice. Reeditările ei au fost numeroase. Prima ediţie s-a epuizat în două săptămâni, deşi a avut un tiraj de 500.000 de exemplare.

„Biblia Satanică” începe cu motivaţia dată de Lavey pentru alegerea filosofiei hedoniste ca mod al existenţei umane. Pe când era organist la un club de noapte, având numai 16 ani, a observat pornirile lubrice ale unor bărbaţi în timpul carnavalelor, îndreptate spre dansatoarele aproape goale care evoluau în spectacole. Duminica, la catedrală, vedea aceiaşi bărbaţi respectabili, alături de familiile lor, rugându-se pentru spălarea păcatelor cărnii, pentru ca, în sâmbăta următoare să-i întâlnească iarăşi la carnaval sau la bordel.

„Atunci am înţeles că la baza prosperităţii Bisericii Creştine stă ipocrizia. Natura carnală a omului va ieşi, mai devreme sau mai târziu, la suprafaţă” (A. S. Lavey – „The Satanic Bible” – Avon Books, New York, 1969). „Biblia Satanică” conţine nouă porunci satanice şi patru capitole – „Foc”, „Aer”, „Pământ” şi Apă” – cu bazele teoriei şi practicile magiei satanice.

Cele 9 „porunci”.

Cele nouă „porunci” sau „legi” satanice sunt: 1) Satan reprezintă indulgenţa, în loc de abstinenţă. 2) Satan reprezintă existenţa vitală, în loc de vise spirituale. 3) Satan reprezintă înţelepciunea, în loc de înşelătorie ipocrită. 4) Satan reprezintă bunătatea faţă de cel care o merită, în locul dragostei risipite pentru toţi ingraţii. 5) Satan reprezintă răzbunarea, în loc de obrazul întors. 6) Satan reprezintă responsabilitatea faţă de cei responsabili, în locul preocupării pentru „vampiri psihici”. 7) Satan înseamnă Omul, care este la fel ca orice alt animal, uneori mai bun, dar de cele mai multe ori mai rău decât cei care merg pe patru picioare, şi care, din cauza „spiritului divin şi dezvoltării intelectuale”, a devenit cel mai vicios dintre animale. 8) Satan reprezintă toate aşa-numitele păcate,

pentru că acestea conduc la recompense fizice, mentale şi emoţionale. 9) Satan a fost cel mai bun prieten al Bisericii, pentru că „i-a dat de lucru” întotdeauna.

Invocarea şi utilizarea forţei diavolului

O mare parte a „Bibliei Satanice” se ocupă de ritualurile satanice. Adică modul în care poate fi invocată şi utilizată forţa diavolului. Anton Szandor Lavey, întemeietorul satanismului modern şi autorul Bibliei Satanice, propune trei tipuri de ceremonii incluse în practicile magiei satanice. Fiecare dintre ele corespunde unei emoţii umane.

Primul este „*ritualul sexual*”, cunoscut în general, sub denumirea de farmece sau vrăji de dragoste. Scopul este de a naşte dorinţa în sufletul persoanei pe care o râvneşti sau să-l faci pe partenerul sexual să-ţi îndeplinească toate dorinţele în aşa fel încât să te simţi perfect. Dacă nu ai în minte o persoană anume, capabilă să te facă să ajungi la orgasm, ritualul nu va da rezultatele scontate.

Farmecele, atunci când sunt folosite pentru a obţine satisfacţii în materie de dragoste, pot cădea fie în categoria ritualurilor „de compasiune”, fie în a celor „distructive”. Dacă îţi doreşti ceva atât de mult încât eşti nefericit fără acest lucru şi îl poţi obţine prin farmece, fără să faci însă rău cuiva, atunci aceste farmece cuprind un ritual de compasiune. Dacă cineva vrea să facă farmece pentru a prinde în „capcană” o victimă, cu scopul de a-şi atinge ţelul, atunci va folosi un ritual distructiv. Aceste amănunte trebuie respectate cu exactitate, pentru că aplicând un tip greşit de ritual se poate ajunge la complicaţii (cu totul alt rezultat decât cel dorit).

Al doilea este „*ritualul compasiunii*”. Practicarea acestuia este legată de dorinţa de ajuta fie pe cineva, fie propria persoană. Sănătatea, fericirea în căsnicie, succesul în afaceri, banii sunt doar câteva dintre domeniile în care poate fi folosit.

Al treilea ritual este cel „*al distrugerii*”, o ceremonie folosită pentru nemulţumire, furie şi ură. Este cunoscut

mai ales sub numele de blestem.

Cei 13 paşi

Ritualurile sunt detaliate în capitolul „Cei 13 paşi”, unde se arată ce şi cum trebuie să facă practicianul. În linii generale, „paşii” sunt: 1) Folosirea de îmbrăcăminte specifică (există un subcapitol care expune ustensilele de care este nevoie pentru a ajunge la performanţe în magia satanistă). 2) Atmosfera specifică: se aprind lumânări şi se acoperă sursele de lumină naturală. 3) Dacă o femeie este folosită pe post de altar (o femeie goală, culcată pe spate) trebuie să-şi ia o poziţie specifică, capul spre sud şi picioarele spre nord. 4) Purificarea aerului sunând din clopot. 5) „Invocarea Satanei” şi „Numele Infernale”, citite cu voce tare de către preot. 6) Să bea din vasul ritualic. 7) Se întoarce un ceas, preotul arată cu o sabie către fiecare din punctele cardinale invocându-l pe Satan la sud, pe Lucifer la est, pe Belial la Nord şi pe Leviathan la vest. 8) Binecuvântarea cu penisul (dacă acesta este folosit). 9) Preotul citeşte cu voce tare invocaţii pentru ceremonie. 10) Ritualuri personalizate pentru fiecare vrajă care li se aplică. 12) Sunt folosite cuvintele-cheie pentru a trezi puterile întunericului. 13) Preotul începe „lucrarea magică” propriu-zisă.

Urmează un subcapitol cu „numele infernale” folosite în magia satanică, după care sunt prezentate „cheile”. Este vorba de 19 texte considerate magice, care trebuie rostite neapărat în limba enochiană. Adică o limbă care ar fi mai veche decât sanscrita, un amestec de arabă, ebraică şi latină.

Sexul satanic

Un subcapitol destul de întins se ocupă de sexul satanic. Acesta spune: „Există multe controverse asupra viziunilor satanice privind «libertatea sexuală». S-a spus adesea că activitatea sexuală este cea mai importantă parte a religiei satanice şi că disponibilitatea de a participa la orgii sexuale este absolut obligatorie pentru a deveni satanist. Nu este adevărat. De fapt, satanismul este avocatul libertăţii sexuale, dar în adevăratul sens al

cuvântului. Libertatea înseamnă, potrivit conceptului satanist, dreptul de a alege între a fi credincios unei singure persoane sau de a-ţi potoli dorinţele cu oricâte persoane doreşti”…

La prima vedere, textul „Bibliei Satanice” nu este ceva nemaipomenit. Practicarea magiei satanice i-a împins însă pe unii adolescenţi aproape de pragul nebuniei.

În România, „Biblia Satanică” poate fi procurată din cercurile oculte autohtone, unde nu se pătrunde uşor (satanismul este interzis la noi), de pe Internet sau de la o filială occidentală a Bisericii lui Satan. Ultima sursă este cea mai facilă, deoarece, încă de acum doi ani, persoane ciudate înmânau adolescenţilor tot mai mulţi fluturaşi cu centre ale sataniştilor din străinătate: nume, adrese, telefoane din Brazilia, Statele Unite ale Americii, Canada, Franţa, Ungaria etc. În aceste ţări, Biserica lui Satan funcţionează legal, iar o biblie costă mai puţin de 10 dolari.

Mai nou, sataniştii români se organizează prin Internet, care este un vehicul eficient în acest domeniu. Prin intermediul Internetului, grupările satanice din România au început să comunice între ele şi să-şi strângă rândurile. Nu se ştie unde va duce acest lucru. Lumea, în general, pare să se orienteze din ce în ce mai mult după precepte satanice. Dar una este să faci rău în mod inconştient, prin fel de fel de încălcări ale legilor morale şi biblice, şi alta este să îţi asumi răul făcut…

Semnele fiarei îi anunţă prezenţa iminentă

Inscripţiile satanice joacă un rol deosebit de important în propagarea acestui fenomen. La început din dorinţa de a imita, dintr-un acces de teribilism specific vârstei, puştii îşi cumpără fel de fel de obiecte cu însemne satanice. Pe parcurs, în cazul în care îşi găsesc mediul prielnic de dezvoltare a acestui „ideal”, ajung să creadă în acest curent pe care la început l-au luat ca pe o joacă. Azi, dacă priviţi înjur, veţi observa tineri care au adoptat cu frenezie câteva simboluri, cu care au ajuns chiar să se mândrească.

„Pentagrama” este simbolul satanismului. Ea reprezintă stăpânirea lui Satan peste toată lumea, spiritul satanic care a pus stăpânire pe toată creaţia.

„Securea nedreptăţii” este simbolizată de o secure cu două tăişuri. La romani ea reprezenta dreptatea. În crezul sataniştilor, răsturnată, ea este simbol al forţei şi al nedreptăţii.

„Baphomet” este un cuvânt confundat de către neiniţiaţi cu „Pentagrama”. El este de fapt un nume dat diavolului. Acesta este figura nr. 15 a Tarotului, cu cap de ţap, piept de femeie şi trup de bărbat, cu mitră şi coarne. El îl simbolizează pe Satana stând pe locul cel sfânt. Acest personaj demască de fapt şi originea ocultă a acestui joc de cărţi care a ajuns să fie atât de gustat în societatea românească. Ba chiar şi în aşa-zisele previziuni zodiacale, aflate prin telefoanele 89.89…

„Zvastica” este la Indieni un simbol al soarelui şi al rodniciei, al armoniei naturii. Aceşti indivizi, adepţi ai lui Satana, consideră Zvastica drept simbol al forţei, al puterii nelimitate, al războiului, al distrugerii creştinismului, prin strâmbarea crucii.

Un alt semn de recunoaştere pentru adepţii acestui curent ocult este *„Semnul coarnelor lui Satan”*. La concertele de muzică heavy – şi black-metal reprezintă expresia credinţei în mesajul negativ, funest al muzicii. Cele două degete ridicate reprezintă de fapt coarnele diavolului.

„Semnul anarhiei” este un simbol care vorbeşte despre ideea de respingere a oricăror legi şi principii. Iniţial, simbolul a fost adus pe scene, tot prin muzică, de către adepţii curentului punk, apoi, preluat de formaţiile hard-rock. Tot fanii muzicii hard-rock au preluat simbolul „ANKH”. În antichitate, la egipteni, el simboliza viaţa şi rodnicia. În interpretarea contemporană a sataniştilor înseamnă simbolul sexualităţii.

„Crucea strâmbă” este utilizată ca semn al negaţiei creştinismului. Ea poate fi întâlnită şi pe coperta discurilor grupului Blue Oyster Cult.

Cea mai cunoscută sintagmă a satanismului este reprezentată cel mai simbolic în acrostihul FLESH. Acestea sunt de fapt iniţialele care se traduc prin F-Fear-Frică; L-Love-Dragoste carnală; E-Empty-Emptiness-Gollciune; S-Sex-Sexualitate; H-Hate-Ură. De altfel, teama şi ura sunt elementele de forţă ale moralei (dacă poate fi numită aşa) satanice. În multe melodii hard-rock apar versuri de genul: „Satan cere răzbunare”, „Fă ce vrei”. Se vorbeşte apoi despre „Încoronarea lui Satan”, „Fiara 666”, despre profanarea crucilor şi a mormintelor.

„666” este desemnată de satanişti ca „cifra fiarei apocaliptice”. Ei îşi tatuează sau desenează această cifră pe diverse părţi ale corpului ori o înseamnă pe unde trec.

Batjocorirea Bibliei creştine

Ca semn al supremei blasfemii, satanişti au mers până acolo încât au rescris rugăciunea creştinească „Tatăl nostru”, conferindu-i semnificaţii infernale. Iată cum sună ea: „Tatăl nostru care eşti în Infern, mărească-se numele tău, precum în Infern, aşa şi pe pământ. Păcatul nostru cel de toate zilele dă-ni-l nouă, Satan, precum îl dăm şi noi greşiţilor noştri. Şi du-ne pe noi în ispită şi ne învaţă de rău. Ave Satan, în numele lui Lucifer, al Infernului şi al celorlalţi îngeri negri”.

Să citim şi alte „învăţături” din ideologia satanică, găsite în jurnalele unor tineri adepţi de la noi: „Dumnezeu este un mincinos… Satan este un înger, un înger ucigaş… Satan este Dumnezeul meu! Ave Satan, stăpân al Iadului, Dumnezeu al Dumnezeilor, Rege al Regilor! Ia sufletele noastre pentru a servi în iad. Fă-mă, Satan, să ucid, să fur, să mint, să înşel, să fiu meschin, mişel, parşiv, lacom, avar, ordinar, ipocrit, cu 10.000 de feţe, să fiu ca tine, Satan!”

„Abuzul de libertate transformă lumea într-o junglă în care violenţa reprezintă o formă curentă de exprimare. Prezenţa ta îmi provoacă o scârbă care depăşeşte plăcerea de a te chinui. Nici dragostea, nici prietenia şi nici respectul nu leagă mai mult oamenii decât ura comună faţă de cineva”. No comment…

Consumul de droguri, promotor al satanismului

O curgere logică a evoluţiei acestui flagel pseudoreligios care este satanismul ne întoarce în urmă cu 40 de ani. Aşadar, să ne aducem aminte de mişcarea hippy din America anilor ’60: pace, flori, generaţie în blugi, rock, fenomenul muzical Woodstock, alcool, Free Love şi, desigur, DROGURI.

Consumul de droguri a devenit o adevărată modă a tinerilor, iar producerea şi desfacerea acestora, o adevărată industrie. Apoi, încetul cu încetul, s-a ajuns la o anumită „saturaţie” a pieţei, iar aici nu putem să nu menţionăm rolul societăţii democratice americane în combaterea acestui flagel: consumul de droguri a scăzut.

Industria drogurilor s-a confruntat, aşadar, cu o problemă de marketing: trebuiau cucerite noi pieţe în rândul tineretului. Trebuia creată „nevoia de consum”. Astfel copiii crimei organizate au identificat una dintre cele mai eficiente căi de extindere a afacerilor în domeniul drogurilor: stipendierea mişcării sataniste!

Efortul de promovare a satanismului, ca vector ideologic de răspândire a narcodependenţei, a fost dublat de strădaniile de propagandă directă, prin muzica rock, în favoarea consumului de droguri. Doriţi exemple? Cazul regelui rock-and-roll-ului, Elvis Presley, este mai mult decât concludent, dar, mai bine, priviţi orice canal de televiziune specializat pe muzică şi vă lămuriţi…

„Pionieri” au fost chiar cei din grupul „The Beatles”, cu piesa „Lucy in the Sky with Diamonds” – în acronim LSD, denumire prescurtată a diatilamidei acidului lisegic, un drog „dur”.

O altă trupă, „Black Sabbath” s-a implicat direct şi deschis în propagarea doctrinei satanice. Acum, în timpul nostru, evoluează o serie de formaţii muzicale care adoptă stilurile „trash, metal, heavy-metal, satan-metal, death-metal” etc. -metal. Sau ce să mai zicem de numele celebrelor trupe AC/DC, a cărei traducere este „Antihrist/Death to Christ”, sau KISS, care în loc de nevinovatul „sărut” poate fi „King în Satan Service”.

Oricum, centrul de greutate al efortului

propagandistic în domeniul muzical s-a deplasat înspre apologia indirectă, implicită, a narcodependenţei, prin satanism.

Epidemia satanistă

„Biserica Mondială Satanistă" numără în prezent câteva… milioane de adepţi (300.000 numai în Franţa). În Germania s-au înregistrat cazuri de incendiere a bisericilor, ca şi în SUA, unde însuşi preşedintele Clinton a participat la reconstrucţia uneia, condamnând aceste acţiuni criminale.

În „*Noul testament satanist*", Alistar Crowley, autorul acestuia şi „apostol al demonilor", îndeamnă tinerii să săvârşească obscenităţi, să sacrifice animale şi să le bea sângele, ori să le mănânce măruntaiele.

În Republica Sud-Africană[14], poliţia a descoperit zeci de sugari cu capul tăiat în cadrul ritualurilor satanice. În Italia şi Grecia – la Toscana, Latinum şi Atena – s-au ţinut Congrese satanice mondiale…

„Văzând ce se petrece azi, scrie «Paris Match», ai impresia că eşti martorul epidemiei satanice". În fine, aceeaşi prestigioasă publicaţie reproduce o stranie mărturisire a Papei Paul al VI-lea, făcută în 1978: „Am impresia că se strecoară prin vreo crăpătură a zidurilor acestei Biserici a lui Dumnezeu fumul din Infernul lui Satan. Necuratul, să ştiţi, există, e o fiinţă palpabilă, inteligentă, înfricoşătoare şi misterioasă".

Sigur că există, şi încă în mod flagrant, aş adăuga eu, atâta timp cât ideologia promovată de „Biserica lui Satan" se dezvoltă pe trei direcţii principale: cultul morţii, anarhia şi neonazismul! Mişcarea urmăreşte instaurarea unui cult universal macabru, a unui „guvern mondial" şi restructurarea umanităţii pe noi clase sociale. Sinuciderea şi apostazia (lepădarea de Dumnezeu) sunt păcatele cele mai grave, pe care biserica nu le prescrie niciodată. Prin pactul pe care-l încheie, sataniştii sunt încă obligaţi să le comită pe amândouă…

Tehno-magia, vârful de lance al „distracţiilor

14 Republic of South Africa – Republica Africa de Sud.

satanice”.

New-Age-ul este un curent mondial care acţionează pe diverse căi pentru a modifica stilul de gândire şi viaţă al omului. Susţinătorii New-Age-ului afirmă că omenirea trece într-o nouă eră cosmică denumită „Zodia Vărsătorului”, adică intră într-o nouă constelaţie care va modifica orizontul nostru spiritual. De exemplu, în Era Taurului, a apărut prima carte a lui Moise şi toate celelalte Biblii mari ale omenirii. Actuala trecere în Era Vărsătorului ar urma să aducă o schimbare fundamentală în plan religios prin abandonarea treptată a credinţei în Dumnezeu.

Fără îndoială că avem de-a face cu o conspiraţie anticreştină care acţionează în special asupra tinerilor. Ideologia New-Age pătrunde în mintea adolescenţilor îndeosebi prin mesajele satanice ale muzicii rock. Au apărut mai multe articole referitoare la acest subiect. Aducem câteva completări pentru a scoate în evidenţă procedeele magice folosite în „industria distracţiilor”, procedee care urmăresc să deturneze conştiinţa tinerilor, mai precis să manipuleze sensibilitatea adolescenţilor prin diverse psihotehnici puse în slujba doctrinei New Age.

Să amintim că iniţialele celebrei trupe rock AC/DC înseamnă „Anti Christ, Death to Christ” şi să reproducem o afirmaţie a lui Jimmi Hendrix care mărturiseşte: „Încerc să-i hipnotizez pe oameni prin muzică şi când au ajuns la punctul lor slab, le înserez în subconştient exact ceea ce vreau eu să le transmit”.

Muzicologul Manfred Clynes arată că „sistemul nervos central transformă un ritm muzical într-un model de mişcare. Această experienţă ritmică a sunetului este scăpată de sub control, noi suntem conduşi de către ea”. Nu ne mai miră deci faptul că deseori în timpul concertelor rock tinerii se manifestă agresiv mânaţi de impulsuri iraţionale uneori cu finalitate tragică. Angus Young de la AC/DC se confesează: „Când sunt pe scenă sunt posedat”.

Manipularea prin muzică, specifică politicii anticreştine New-Age, introduce prin stilul „black-metal”

în mintea adolescenţilor mesaje satanice, criminale, sângeroase. E o formă de magie cu substrat ideologic precis, bazată pe scenariile iadului. Muzica hard rock şi heavy e însoţită de imagini infernale: păcură, pucioasă, fumigene, pentagrame cu vârfurile în jos (corniţele satanei), lanţuri, verigi, falusuri, sânge, LSD, 666 etc. Textele invocă violenţa, blasfemia, ocultismul, vocabularul obscen.

Foarte cunoscuta formaţie rock „Guns n' Roses" a urcat în top cu albumul „Appetit for destruction", care s-a vândut în şapte milioane de exemplare. Puştii sunt realmente îndrăgostiţi de ei. Muzicologul Tibor Knife defineşte hard-rockul ca „o muzică a terorii transfigurate care-şi înfioară victimele cu priceperea psihiatrului cunoscător de suflete".

Această tristă realitate a devenit un fenomen incontrolabil. Industria New-Age foloseşte specialişti de înaltă clasă pentru a crea distracţii psihedelice care să-l smulgă pe tânăr din echilibrul vieţii sale tradiţionale. Textele muzicii sunt elaborate astfel încât să producă în creierul adolescenţilor fantasme de intensitatea celor provocate de LSD. Prin tehnica video-clipurilor mesajele vizuale şi acustice „izbesc direct în creier şi în sex" cum afirmă un specialist. Muzica programată la calculator activează centrii onirici, produce rupturi ale contactului cu realitatea. Toate mijloacele sofisticate urmăresc „spălarea creierului" şi manipularea maselor de tineri. Grav este şi faptul că se dezechilibrează pe termen lung funcţiile metabolice. Această presiune psihotronică la care este supus astăzi tânărul prin formele de divertisment New Age duce la o gravă alienare.

Tehno-mania e la fel de nocivă ca haşişul, ambele duc la dereglări în chimismul creierului. Pe de altă parte, impulsurile satanice pătrund ca un virus în conştiinţă şi transformă un om bun într-un sadic şi un criminal. Din păcate, fenomenul „virusării" continuă să se extindă, făcând multe victime în rândul tinerilor.

Liturghia neagră: infanticide şi orgii rituale

Liturghia neagră este o parodie blasfematorie a liturghiei creştine, agravată de un sacrificiu omenesc şi de folosirea goliciunii femeieşti în scopuri rituale. Prin ea, cei care doreau să obţină ceva de la Diavol, credeau că-l determină să le fie favorabil.

În 1310, deşi nu au fost acuzaţi de a practica liturghia neagră, Templierii au fost totuşi făcuţi să mărturisească faptul că adorau un cap numit *Bafomet*, încinşi cu un şnur pe care îl sfinţiseră legându-l de acest idol, de a practica sodomia şi „săruturi desfrânate" în jurul pântecului şi pe spatele gol în timpul unor ceremonii secrete şi nocturne.

Aceste „mărturisiri" sub tortură ne dovedesc că acest termen era necunoscut, altfel ar fi fost introdus în interogatorii.

Nu îl găsim menţionat nici în procesul lui Gilles de Rais, în 1440, tovarăşul Ioanei d'Arc, fiind învinuit de sacrificii umane, ajungând la mai bine de două sute de copii-victime şi de slujbe în onoarea Diavolului.

În timpul lui Ludovic al XIV-lea, Catherine Montvoisin, zisă coana Voisin, se specializase în magia sexuală: era consultată de femei atât pentru avorturi, cât şi pentru a cuceri un iubit. Ea conducea o reţea de complici, printre care şi călăul Parisului, care-i procura grăsime de spânzurat, şi abatele Bubousquet, care o învăţa să facă „inimi de aur" pentru vrăji şi care ajutau doamne din înalta societate, precum ducesa de Boillon, care dorea să-i moară soţul pentru a se putea căsători cu ducele de Vendôme. Una din specialităţile cumetrei Voisin era „arderea legăturii de crengi", pentru îndeplinirea unei dorinţe sau figurile de ceară şi inimi de animale îngropate în locuri prin care trebuia să treacă victima. O dată, când era ameţită de vin, a spus că arsese, în urma avorturilor, mai bine de 2500 de copii. Îşi prepara singură otrăvurile, în care îmbiba apoi cămăşi, batiste, mănuşi.

La coana Trianon, ghicitoare din cartierul Marais, s-au găsit un schelet şi douăzeci şi cinci de manuscrise despre ştiinţa ocultă. Moaşa Desponts a fost acuzată că şi-

ar fi omorât bărbatul arzând legătura de crengi în timp ce se dezbrăca de tot şi îşi despletea părul. Cea mai dezlănţuită era nevasta trezorierului pomenilor, care după moartea amantului ei, abatele Charz, l-a înlocuit cu trei preoţi pe care îi lua întotdeauna cu ea şi despre care cumătra Filastre spunea că nu există nimic pe care această femeie să nu-l fi încercat.

Nelegiuirea unui preot era necesară pentru a face vraja indestructibilă. Astfel, cumătra Joly făcea vrăji împreună cu abatele Lemperier, iar călugărul capucin Gerard avea „mici secrete albastre pentru dragoste”. Părintele Morel, călugăr barnabit, făcea prafuri afrodiziace iar alţii, care au fost condamnaţi la rug sau galere, s-au pus în slujba unor intenţii criminale.

Cumătra Voisin avea drept complici preoţi care aşezau sub Sfânta împărtăşanie farmecele făcute unor persoane. Abatele Antoine, complice cu Voisin, practica magia neagră şi a botezat o monedă de treizeci de bani în prezenţa a doi naşi, făcând-o astfel să se întoarcă la proprietarul ei şi dându-i astfel posibilitatea de a câştiga la joc. În biserica călugărilor din Ordinul Minimilor, el a sfinţit o bucată din frânghia unui spânzurat, iar în biserica des Petits Peres o bucată de pâine făcută cu sângele unei femei care i-a dat-o apoi să o mănânce bărbatului pe care voia să-l oblige să se căsătorească cu ea. El celebra liturghia neagră deasupra unei femei goale pe care aşeza obiectele de cult. Între două consfinţiri, îi conjura pe Diavol şi pe Astarot, iar după ofranda pâinii şi a vinului citea o invocare în care exprima dorinţa persoanei care comandase liturghia. Femeia ce slujea drept altar putea fi atât cea care iniţia slujba, precum ducesa de Vivonne, care spera să-l omoare astfel pe Colbert şi să-l readucă la ea pe Fouguet, cât şi o alta care să-i ţină locul cum a procedat contesa de Polignac care dorea să-l suprime pe soţul ei şi pe domnişoara de la Vallière.

O liturghie orgisiacă a reunit trei vrăjitoare cunoscute, un preot şi pe doamna de Lusignon într-o noapte în pădure unde „S-au dezbrăcat de tot şi au făcut

mari ticăloşii, având o lumânare de la Paşti pe care o aduseseră cu ei". Abatele Guibourg agravează aceste practici recurgând la infanticid, pentru a spori eficienţa ritualului. El folosea de obicei nou-născuţi oferiţi de mama lor demonilor chiar înainte să se nască. Mamele scriau pe un pergament un pact prin care consimţeau ca odrasla să le fie luată în stăpânirea unui demon de îndată ce aceasta venea pe lume.

Aceste fapte au fost dovedite fără tăgadă: în 1776 tot Parisul era alarmant din cauza dispariţiilor inexplicabile de copii.

Cârciumăreasa de lângă Domul Invalizilor a recunoscut că în privinţa ei abatele Guibourg şi abatele Tournet au spus timp de nouă zile liturghii pe pântecele unei femei goale, nevasta valetului regelui, Ridelle şi că jertfise diavolului nişte copii.

Marguerite Voisin, fiica coanei Voisin declară că de câte ori ducesa de Montespan, favorita lui Ludovic al XIV-lea se temea că bunăvoinţa regelui va scădea, ea apela la mama sa, reuşind astfel să o înlocuiască pe dra de Lavalliere. Şi pentru a scăpa de d-na Tontanger faţă de care regele a început să arate interes, a apelat tot la coana Voisin acceptând ca una din liturghiile negre să fie celebrată chiar pe ea. Când justiţia a încheiat această afacere a decretat arestarea a trei sute nouăsprezece persoane, dintre care o sută optzeci au făcut obiectul altor procese.

Membrul unei secte satanice a profanat peste 30 de morminte

În cimitirele din Paris şi din vecinătate, au fost semnalate peste 30 de cazuri de profanări de morminte. Pe de altă parte, multe alte locuri considerate sfinte fuseseră ochite, maniacul sau maniacii pândiseră momentul când nu era nimeni prin preajmă şi au dat dovadă de vandalism, distrugând şi furând.

Cercetările au dus la identificarea lui Jean-Michel Dossou, un şomer în vârstă de 30 de ani, care locuia într-un autentic cuib satanic. Camera lui, zugrăvită numai în

negru, era plină de statui provenite din bisericile şi cimitirele prăduite, de ţeste umane, de relicve şi chiar şerpi, reptile „sacre”, după cum a spus Jean-Michel Dossou. El spunea că şerpii erau indispensabili pentru a duce la bun sfârşit ritualurile sectei din care făcea parte şi care se autodefinea „Copiii lui Satana”.

Împreună cu un alt membru al sectei, Vincent Richard (24 ani), care era „învăţătorul” lui, Jean-Michel Dossou se ducea în cimitire doar în nopţile cu lună plină şi jefuia morminte mai vechi de 7 ani. Pe lângă bijuteriile şi dinţii de aur, el lua diferite oase pe care le aducea acasă şi le folosea în timpul diferitelor ritualuri. „Oasele, ţestele şi celelalte obiecte făceau ca spiritele morţilor să vină mai repede printre noi, încărcate cu păcatele lor şi ale strămoşilor lor”, a declarat Jean-Michel Dossou, care nu a vrut să trădeze mai multe secrete ale sectei lui satanice.

La începutul lui aprilie 1997, el a fost arestat sub acuzaţia de profanare de morminte şi furt din cimitire şi biserici. Pentru complicitate la aceste delicte, a fost arestat, de asemenea, şi Vincent Richard. Spre deosebire de acesta din urmă, Jean-Michel Dossou nu s-a arătat îngrijorat de faptul că a fost descoperit. „Sunt convins că Satana mă va salva! Doar sunt protejat de el!”, a spus el, iar în ochi i se citea nebunia şi fanatismul.

Un satanist american a incendiat peste 50 de biserici

Jay Scott Ballinger (36 ani), un satanist din Muncie (Indiana), a fost găsit vinovat de incendierea a peste 50 de biserici din 11 state americane. El a fost arestat, după ce a suferit arsuri grave. În orăşelul Daleville, el atrăsese peste 50 de tineri, care au semnat cu propriul lor sânge un contract prin care îşi vindeau sufletul Satanei.

Jay Scott Ballinger a suferit arsuri de gradul doi şi trei pe faţă, piept picioare şi mâini, atunci când a incendiat o mică biserică din Ohio. El a atras suspiciunea poliţiei asupra sa, fiindcă a aşteptat 2 zile, înainte de a solicita îngrijire medicală.

Ballinger a spus că s-a ars pentru că făcuse focul în curtea casei, pentru un grătar. „Poate că Ballinger şi-ar fi

continuat incendierile, dacă n-ar fi căpătat arsurile acelea. El poate fi acuzat de infracţiuni mai serioase decât cele de incendiere, în cazul în care la cel puţin două incendii s-au înregistrat victime din rândul pompierilor”, a declarat un poliţist.

Teroarea pe care Ballinger a semănat-o în rândul enoriaşilor a luat sfârşit în momentul în care sergentul de poliţie Steve Hiatt a aflat că acesta a fost internat în spital. Hiatt şi-a amintit că numele lui Ballinger apăruse în investigarea unui incendiu provocat la o altă biserică, în anul 1997. El s-a dus la spital să-l interogheze. Poliţia a efectuat şi un control al casei lui Ballinger. S-au găsit o canistră de benzină şi nişte scrieri satanice.

Ballinger avusese nişte confruntări cu poliţia şi în anul 1994, când a fost citat într-un proces, fiindcă furniza bere unui grup de adolescenţi din Daleville. În urma acestei investigaţii, el a fost arestat. „Îşi transformase garajul într-un templu satanic. Pereţii erau acoperiţi cu tot felul de simboluri satanice. El conducea nişte ceremonii în cadrul cărora tinerii semnau un contract cu Satana, folosindu-se de propriul lor sânge, promiţând că-i vor aparţine cu trup şi suflet şi că vor face tot ce le cere Ballinger. Contractul le promitea că vor avea parte de succes, putere şi sex tot restul vieţii lor”, a declarat un poliţist.

La acea dată, Ballinger n-a fost acuzat. Se pare, însă, că la scurt timp după acest eveniment, el a început să incendieze biserici. În urmă cu câţiva ani, Ballinger trăia cu o dansatoare de striptease, Angela Wood, şi se pare că aceasta a fost complicea lui. Ulterior Ballinger i-a cerut sprijinul unui anume Donald Puckett.

Modul lor de operare era foarte simplu, alegeau biserici mai retrase, în zonele nu prea circulate şi unde nu riscau să fie văzuţi atunci când le incendiau. Pe zidurile multor biserici au fost descoperite simboluri satanice.

Din cauza arsurilor grave suferite, Ballinger a fost ţinut într-un spital din Indianapolis sub supravegherea poliţiei. El a fost acuzat de 7 incendieri, dar a mărturisit

52.

Ballinger a fost condamnat la 140 de ani de închisoare cât şi la o amendă de 1, 5 milioane de dolari.

Dezmăţ demenţial

La începutul lunii decembrie în Rusia, la Novgorod, s-a înregistrat un caz de satanism fără precedent care a pus pe gânduri autorităţile locale. Şi nu numai pe acestea, întrucât îngrijorarea provocată de acţiunile desfăşurate de zece tineri liceeni, constituiţi într-un grup de satanişti, nu s-au oprit nici la porţile Moscovei.

Se pare că mizeria morală şi materială în care sunt siliţi să trăiască astăzi, i-a determinat pe tineri să-şi găsească un refugiu în satanism. La domiciliile lor s-au găsit cărţi, broşuri, pliante, filme, fotografii, toate având ca obiect satanismul.

Îndoctrinarea n-a fost de lungă durată, dar pe cei zece i-a cuprins repede şi pe deplin, fără rezerve. De aceea şi dorinţa lor de a se manifesta public. Din acest moment, pericolul a fost vizibil şi, din păcate, s-a materializat într-o manieră extrem de alarmantă.

De fapt, ce au făcut cei zece satanişti? Grupul sataniştilor din Novgorod a organizat o orgie satanistă într-unul din cimitirele oraşului, cimitirele fiind scena de afirmare preferată a oricărui satanist, fie el rus, american, neamţ sau român. S-a început cu muzică „satanică” care se auzea aşa de tare „de parcă voiau să scoale morţii”, spunea cineva. S-a adus vodcă şi s-a băut în neştire. Şi fetele şi băieţii au băut până nu au mai ştiut de ei.

După un timp au trecut la partide de sex. Unii ascunşi prin cavouri, pe care le-au deschis prin efracţie, alţii pe morminte.

Dezmăţul a fost dezgustător, demenţial, profanarea cavourilor şi mormintelor fiind fără limită. Ca şi când toate acestea n-ar fi fost de ajuns ca lumea să-şi dea seama de gradul de decădere al celor zece satanişti, aceştia au trecut la distrugerea monumentelor funerare. Cel puţin 80 de cruci din piatră şi marmură au fost distruse parţial sau total.

Liceenii satanişti au fost arestaţi. Este normal, dar lumea se întreabă: duce asemenea măsură la soluţionarea tuturor problemelor provocate de existenţa şi modul de manifestare a sataniştilor?

Împuşcată, la 17 ani, de doi stanişti pentru crezul ei în Dumnezeu. Tânăra a devenit, în America, primul martir al Bisericii protestante, în ultimii 400 de ani.

Tânăra Cassie Bernall, în vârstă de 17 ani, era un fel de… şef de bandă în orăşelul Littleton, Colorado. Învăţa la o şcoală religioasă, dar credinţa era ultimul lucru care o preocupa: se droga, bea, practica vrăjitoria, şi, împreună cu „prietenii” ei apropiaţi, sacrifica pisici lui Satan. „Acasă” nu exista pentru ea.

Într-o zi i-a spus mamei sale, Misty, că o urăşte mai mult decât orice pe lume. Şi, totuşi, într-o duminică, la orele de la biserică la care era obligată să meargă, a avut o revelaţie. S-a dus la mama ei şi i-a spus că, din clipa aceea, s-a schimbat. A devenit o credincioasă convinsă, a cerut să fie mutată la o şcoală normală. („Cum să vorbesc despre Iisus unor copii care nu au nicio problemă să creadă în asta?!”) şi a început o adevărată operă de evanghelizare printre tineri. Drogaţi, hoţi, prostituate…

Şi într-o zi din luna octombrie 2002 pe când studia Macbeth la biblioteca şcolii, uşa s-a deschis brusc. Au intrat doi băieţi satanişti înarmaţi. „Crezi în Dumnezeu?” a întrebat-o unul dintre ei. Cassie a luat de pe masă Biblia pe care nu o mai părăsea şi a dus-o la piept: „Da, cu adevărat cred în Dumnezeu”. În clipa următoare zăcea moartă, cu craniul zdrobit de un glonţ.

Ceea ce a urmat a fost de-a dreptul incredibil. Tragedia a declanşat un adevărat val de credinţă printre copiii şi tinerii din America. Pentru toată lumea, Cassie devenise un adevărat martir: „Primul martir al Bisericii protestante, în ultimii 400 de ani!”, cum avea să spună un profesor de istorie a religiei Americii.

Hal Jones, bunicul lui Cassie, spune şi azi că ea a căutat mereu ceva în viaţă şi acest „ceva” l-a găsit în Iisus.

Supuşi la o atât de mare presiune din toate părţile,

de la stresul cotidian, până la violenţa şi satanismul sub diverse forme, copiii americani se recunosc în Cassie şi ajung să gândească, poate că dacă ea s-a întors spre credinţă şi ei o pot face.

Cu puţin înainte de a fi asasinată, Cassie îşi tăiase minunatul păr blond, pentru a face peruci pentru tinerii bolnavi de cancer, care îşi pierduseră părul din cauza chimio-terapiei. Cu doar două zile înainte de moarte, făcuse o înregistrare video pe care declara că nu poate trăi fără Hristos. Fratele ei i-a găsit o poezie în care spunea că tot ce îşi doreşte ea este să descopere ce înseamnă cu adevărat să suferi şi să mori cu Iisus…

Strângând la piept Biblia, în clipa când a înţeles că va muri, Cassie a vrut să spună că „trupul poate fi ucis, dar de trăit va trăi veşnic în ceruri”…

ALESELE LUI SATAN

Andreea Fokstrom din Suedia şi Bobby McGuire, amantul ei american, petrecuseră câteva zile de vacanţă în însorita Floridă. Noaptea de 15 august ’96, ultima pe care suedeza o petrecea pe pământ american, o noapte vrăjită parcă, care te chema mai mult decât un pat de hotel, fie el şi de cinci stele, cei doi au hotărât să şi-o petreacă sub clar de lună.

Acolo, la un moment dat, după miezul nopţii, cei doi amanţi au zărit flăcările unui foc şi au crezut că a izbucnit un incendiu în pădure din cauza arşiţei de peste zi. S-au îndreptat spre locul cu pricina şi ceea ce au văzut a fost de domeniul Apocalipsei.

Vreo 20 de tineri de ambele sexe, complet goi, se legănau în jurul unui foc pe ritmul unei melodii macabre. În mijlocul cercului făcut de ei, o femeie era ţinută de patru băieţi, în timp ce ai cincilea o viola cu sălbăticie. Cei doi n-au mai stat pe gânduri şi s-au furişat afară din pădure, anunţând poliţia. Nu peste mult timp, sirenele maşinilor de poliţie şi de pompieri au fost auzite. Goi puşcă, cei strânşi în jurul focului, au fost îmbarcaţi în dube şi duşi la poliţie.

În timpul anchetei, una dintre victime, femeia pe care

o văzuseră cei doi iubiţi, Deborah, o tânără de numai 18 ani, a declarat:

„În urmă cu doi ani, l-am cunoscut pe Sam, nu ştiu nici acum numele de familie. Am fost vrăjită de farmecul lui. Mi se întâmpla ceva extraordinar, ca la vârsta de 16 ani, un bărbat de 28 să se îndrăgostească de mine.

Când mi-a propus să fac o plimbare cu Mercedesul lui, am crezut că leşin de plăcere. Atunci m-a dus prima dată în pădurea Overhills, unde îl aşteptau discipolii.

Sosirea noastră a fost întâmpinată cu urale şi bucurie. «Ai să vezi ceva unic, o să-ţi placă», mi-a zis el. Mai multe fete şi băieţi au aprins un foc mare. La lumina lui, Sam a început să mă mângâie şi să mă sărute. Apoi, mi-a dat să beau ceva dulceag, care aproape instantaneu mi-a creat o stare pe care nu o mai simţisem înainte. Deşi eram trează, nu mă puteam împotrivi la nimic din ce mi se întâmpla. Sam m-a dezbrăcat, m-a luat în braţe şi m-a dus lângă foc.

Ceilalţi s-au dezbrăcat şi ei şi au făcut un cerc în jurul focului, cântând ceva, din care nu înţelegeam decât un singur cuvânt: Satan. Apoi, patru băieţi m-au ţinut de mâini şi de picioare, în timp ce Sam m-a dezvirginat. Când a simţit sângele cald a scos un urlet de plăcere, după care a început orgia sexuală. Am simţit peste mine cinci sau şase. Atât am putut să număr, după care am leşinat.

După acest ritual am devenit una de-a lor. Am fost ameninţată cu moartea, dacă îndrăznesc să mă duc la poliţie. Fanatici cum erau, nici nu mă gândeam să fac aşa ceva. Speram într-o minune, care s-a produs acum. În doi ani de când particip la ritualul lor, am asistat cum peste 20 de fecioare au devenit membre ale sectei, aidoma mie”.

Declaraţiile celorlalte fete violate au fost identice cu cea a lui Deborah. Toate fuseseră seduse de Sam şi apoi obligate să participe la orgiile sexuale. „Fiecare fată violată era o jertfă adusă lui Satan, care va fi mântuitorul nostru”, aşa mi se spunea. „Iar noi trebuia să fim onorate că suntem alesele lui”, a mai declarat Deborah.

Cu ajutorul celor doi iubiţi nocturni, suedeza Andreea

şi americanul Bobby, secta satanică „Lumina lui Satan” a fost descoperită. Gurul ei, Sam Johnson, împreună cu cei 19 discipoli, 14 tineri şi 5 femei, au fost arestaţi, în vederea cercetărilor.

Din „culisele” slujitorilor lui Satan

Parisul, superbul oraş de pe malurile Senei, este un conglomerat de naţii din care francezii propriu-zişi mai reprezintă doar 75%, după ultimele aprecieri oficiale.

Alături de doamna Apostol, un adevărat ghid parizian, am avut posibilitatea să cunosc nu doar români, ci şi reprezentanţi ai altor naţionalităţi.

Printre ei şi o frumoasă mămică de origine orientală, care a ajuns aici din motive de securitate. A ei şi a copilului căruia i-a dat naştere. Viaţa ei a fost o adevărată dramă şi risca să fie în continuare, dacă ar fi rămas în casa părinţilor săi. Pentru a avea măcar idee despre viaţa ei, trebuie să pomenim mai întâi de o faţă bisericească, despre care mi-a povestit un preot din capitala Franţei, părintele Nicolas Defreuse, cel care a făcut ca mama şi copilul ei să devină creştini.

Padre Juan, călugărul lui Christos

Una dintre cele mai respectate persoane din lume este Padre Juan, călugăr din Ordinul Sf. Francisc. Este pus pe aceeaşi treaptă cu Maica Tereza, iar credincioşii din întreaga lume, indiferent de rit, au mare respect pentru el. Singurii care-l detestă şi i-ar curma zilele sunt capii sataniştilor. Au fost mai multe încercări de asasinare a lui, dar toate au eşuat lamentabil.

Se spune că acest călugăr intră adesea în contact cu Iisus Christos şi că misiunea lui este de a menţine un echilibru stabil între maleficul din ce în ce mai puternic şi benefic. Nimeni nu ştie unde îşi are sălaşul, unde va fi astăzi sau mâine. Mulţi susţin că vârsta lui depăşeşte o sută de ani şi că are darul previziunii.

Ca o confirmare stau mărturie două documente datate în 1912, unul din Polonia şi altul din Argentina, în care se pomeneşte de un anume călugăr, Padre Juan, vorbitor a opt limbi, misionar şi tămăduitor. În ambele

călugărul prevenea lumea că: „Diavolul şi lucrătorii săi vor face să izbucnească un război întins cum n-a mai fost” şi că această conflagraţie mondială „va fi începutul multor războaie şi necazuri pentru omenire”, dar că „nu va fi începutul sfârşitului”.

Lucifer este un foarte bun strateg. Chiar dacă ştie că o să piardă bătălia finală, el vrea să-i demonstreze lui Dumnezeu că are puteri la fel de mari ca şi EL.

Una dintre metodele pe care le aplică diavolul, este să-l facă pe om să nu creadă în Dumnezeu. Atunci omul rămâne fără apărare. Cel mai expuşi sunt ateii.

Apoi se foloseşte de naivitatea şi slăbiciunile oamenilor, pentru a pune stăpânire pe sufletele lor, iar cei slabi îi cad în plasă, cedând tentaţiilor.

O altă metodă este oferirea puterii sau a bogăţiei, deşertăciuni după care doar omul aleargă.

Din păcate, Lucifer câştigă zilnic zeci de suflete şi se bucură foarte tare că-i ies planurile chiar dacă ştie că o să piardă bătălia finală.

Incesturile preotului satanist

Fiică de mare preot satanist, refugiata a fost silită să suporte fapte cu care un om normal nu se întâlneşte decât în filmele de groază. I-a fost greu să vorbească, dar a făcut-o.

Mi-a pus doar două condiţii: să îi păstrez anonimatul şi să dau articolul spre publicare în luna mai, când ea va fi cu totul în altă parte a lumii. „Altfel voi fi găsită şi executată”.

Crimele, incesturile, adulterele, traficul de carne vie, de droguri şi de arme, terorismul şi prostituţia constituie ghidul după care se călăuzesc adepţii lui Satan. Interesant este faptul că sataniştii propriu-zişi, adică acele persoane care au legătură directă cu Lucifer, nu se implică făţiş în acţiunile stradale prin care se încalcă legile. Ei doar le dirijează din umbră, folosindu-se de oameni-unelte. S-a constatat că aceştia habar nu au pentru cine lucrează şi că mulţi dintre ei acţionează în transă hipnotică.

După ce şi-au îndeplinit misiunea, totul li se şterge

din memorie, aşa cum sunt şterse datele dintr-un calculator.

Ca măsură de prevedere, întâlnirea a avut loc în alt oraş, în camera unui hotel.

— Poţi să-mi spui Kelly.

— Am înţeles că provii dintr-o familie de satanişti.

— Da, tatăl meu este preot al unui astfel de cult.

— Ce poţi să-mi spui despre cultul pe care-l slujeşte tatăl tău?

— Am trăit până la această vârstă între satanişti şi sunt bine documentată. Adevăratele secte sataniste se ghidează după preceptele aceleiaşi biblii, fie că sunt în Asia, America, Europa sau oriunde în altă parte în lume. Bazele acestei biblii sunt sexul şi crima.

— Ai asistat la astfel de evenimente, sau părinţii tăi, având putere în sectă, te-au protejat?

— Nu numai că am fost martoră, dar am şi fost supusă, în mod repetat, unor fapte oribile.

— Ai fost violată?

— Prima dată chiar de tatăl meu.

— Poţi să-mi spui cum s-a întâmplat?

— Eram prea mică atunci, ca să-mi amintesc. Nu cred că aveam nici cinci sau şase ani.

— Când te-ai mărit, l-ai mai acceptat pe tatăl tău?

— Prima amintire legată de violurile la care mă supunea tatăl meu este de la zece ani. Eram la Hong Kong, unde aveam o casă. Mă uitam la televizor, la Tom şi Jerry, când tatăl meu a intrat peste mine dezbrăcat. Mi-a dăruit o păpuşă, apoi m-a violat în toate felurile posibile, până a doua zi, dimineaţa.

Femeile sataniste

— Mama ta nu a luat nicio atitudine?

— Nu ştiu. Cred că nu avea de spus niciun cuvânt în faţa tatălui meu.

— Dar ţinea la tine?

— În felul ei. Adică, mă mângâia uneori sau îmi aducea dulciurile care îmi plăceau.

— Ea, ca soţie de preot satanist, avea putere de

decizie?

— Nu avea nicio putere. Singura facilitate de care beneficia era că putea să refuze orice satanist care voia să facă sex cu ea. Dar nu a profitat niciodată de avantajul acesta.

— Soţul ei nu era gelos?

— Nu exista gelozie între membrii sectei. Trupeşte, fiecare femeie aparţine fiecărui bărbat.

— S-a întâmplat vreodată să facă sex în faţa ta?

— De foarte multe ori. Chiar mi-a adus şi mie bărbaţi şi m-a obligat să fac sex cu ei!

— Erai mică?

— Aveam 11 ani când am făcut-o prima dată.

— Ai urât-o pentru asta?

— La început mi s-a părut că aşa este normal, apoi am aflat că tata nu-i dădea voie să facă aşa ceva cu mine. Spunea că doar el decide în privinţa mea cu cine fac sex şi cu cine nu.

— Dar celelalte femei cum erau?

— Ca să pătrundă într-un cult satanist adevărat, femeile trebuie să fie foarte, foarte frumoase. Fiind trimise să se prostitueze, ele reprezintă o reală sursă de venituri pentru sectă. Sunt considerate prostituate de lux, iar clienţii pe care şi-i fac sunt foarte bogaţi. Pentru o noapte cu o astfel de femeie se plătesc chiar şi 5.000 de dolari.

— Aşa cum ai spus la început, sexul este unul dintre principiile de bază ale bibliei sataniştilor adevăraţi. Presupun că acele femei nu sunt sterilizate când intră în sectă şi nimeni nu are grijă să folosească metode contraceptive.

— În acest caz inevitabil, acele femei rămân însărcinate.

— Chiar sunt interzise orice metode contraceptive. La satanişti, femeile au doar două roluri: acela de a produce plăcere bărbaţilor şi acela de a aduce pe lume copii sănătoşi. Ei trebuie să fie educaţi în spiritul slujirii lui Lucifer, iar pe Iisus Christos să-l considere un duşman al omenirii.

— Cum se poartă, ca mame, femeile sataniste cu progeniturile lor?

— Din câte am văzut eu, niciuna nu are spiritul matern dezvoltat. Poate că aşa li s-a indus prin sugestie sau prin impunere. Sau, poate că aşa sunt ele.

Crime şi necrofilii

— Eşti femeie şi ai un copil. Îl iubeşti?

— Enorm. Este fetiţă. Tocmai ca să o apăr de viitorul care i se pregătea, am fugit de acasă.

— Ce viitor i se pregătea?

— Ca al oricărei fetiţe. La 4, cel târziu la 5 ani, fetiţele devin obiectul plăcerii bărbaţilor. Însă există tradiţia ca iniţierea fetiţei în sex să fie făcută de tatăl ei.

— Cine este tatăl fetiţei tale?

— Tatăl meu.

— Eşti sigură că este el?

— Foarte sigură.

— Tatăl tău a fost de acord ca tu, fiica lui, să ai raporturi sexuale cu alţi bărbaţi?

— Tatăl meu a făcut cu mine multe. Pe la 11 ani, m-a făcut cadou pentru o noapte unui şef al triadelor din Hong Kong. După câteva luni, m-a dat pentru 5.000 de dolari, ca să fiu violată de şapte bărbaţi, o noapte întreagă. Dar bărbatul cu care am avut cele mai multe raporturi sexuale a fost el. Şi se întâmpla foarte des asta.

— Era chiar aşa de ahtiat după tine?

— După mine şi după sex, în general. Avea o virilitate ieşită din comun. La anii lui, era în stare să aibă şase, şapte, până la zece raporturi sexuale în 24 de ore. Sunt convinsă că această virilitate îi era dată de diavolul însuşi.

— Spuneai că alt principiu de bază al bibliei sataniste este crima. Ai asistat la crime?

— Dacă ar fi fost doar atât... Era o casă la marginea oraşului, lângă care trăiam, şi acolo, o dată pe săptămână, vinerea noaptea, se petrecea o crimă. Erau omorâte doar fete, uneori chiar mai mici de 14 ani. Însă nu tata era călăul, ci un ajutor al lui. Tata se ocupa de alte crime. Îi plăcea să omoare fete, după care le viola. Era un necrofil

înrăit.

— Şi nu simţeai repulsie când, după o astfel de „relaţie” venea să facă sex cu tine?

— Ce aş fi putut să fac? În sectele sataniste, femeile nu au niciun cuvânt de spus. Ele sunt doar trupuri cu care bărbaţii îşi fac plăcerile şi care aduc venituri. Odată a ucis o fată de zece ani în faţa mea, apoi a urcat-o pe o masă şi a violat-o, fără să se sfiască de mine. Înainte să o omoare, îmi ceruse să mă rog la diavol să primească sufletul fetei la sânul lui.

— De unde îşi iau sataniştii victimele?

— De la familiile sărace, din orice parte a lumii, pentru sume derizorii, pentru cel mult 100 de dolari.

Ritualul iniţierii bărbaţilor

— Poţi să-mi spui, cu aproximaţie, câţi membri sunt în secta din care ai făcut parte?

— Nu deţin o astfel de informaţie, dar presupun că sunt foarte mulţi.

— Hai s-o luăm altfel! Poţi să-mi spui cu câţi bărbaţi din sectă ai făcut sex?

— Cu exactitate, nu ştiu. În orice caz, peste 300. Dar dacă vrei să afli aşa, n-o să poţi, pentru că secta are sucursale în toate ţările din Extremul Orient şi nicio femeie nu a avut de-a face cu toţi bărbaţii din ea.

— Pentru că vorbeam despre numărul sataniştilor, cum vă racolaţi adepţii.

— În primul rând, eu nu sunt satanistă şi nu am fost niciodată. Născându-mă şi trăind cu ei, m-am supus legilor sectei. Cum îşi racolează ei oamenii, nu ştiu. Probabil că au metodele lor.

— Ca să ajungi satanist, trebuie să faci ceva anume, sau te duci aşa, pur şi simplu, şi spui că vrei să fii satanist?

— Ştiu despre sataniştii cu funcţie. Cel în cauză trebuie să aibă o situaţie materială bună sau o poziţie socială cât mai înaltă. La satanişti sunt două ritualuri distincte: unul pentru bărbaţi, unul pentru femei. Cel al bărbaţilor pare foarte uşor.

— În ce constau?

— Până să ajungă la ritual, trebuie să treacă o probă care, de fapt este o infracţiune. Cel mai des se aplică comercializarea drogurilor sau a armelor. Însă cel aflat în probe este întotdeauna prins de poliţiştii, care ei înşişi, sunt sectanţi plătiţi, şi li se întocmeşte dosar penal. Sunt anchetaţi în prezenţa unui procuror şi a unui avocat (corupţi şi ei) şi întreaga lor mărturie este înregistrată pe casete video.

— În ce scop se face acest flagrant?

— Ca să-i aibă la mână.

— Iar ritualul?

— Este pur sexual, dar nu au nicio relevanţă performanţele solicitantului. În rest, depune un jurământ şi lasă câteva picături de sânge într-un pocal de aur. În acel pocal se află sângele tuturor bărbaţilor din sectă. Este ţinut într-un congelator, de unde nu se scoate decât la iniţieri.

Ritualul iniţierii femeilor

— Dar femeile? Cum sunt iniţiate?

— Într-o sală unde se află altarul sectei şi unde slujeşte tata, se adună 22 de bărbaţi, fiecare având funcţii religioase sau administrative în sectă. Femeia este adusă dezbrăcată şi este întinsă pe masa altarului. Cei 22 de bărbaţi, în frunte cu tata, se dezbracă şi ei, apoi se crestează la mână cu un pumnal de ceremonie. Lasă câteva picături de sânge să se scurgă într-un vas de cristal de 10 litri, după care se toarnă alcool slab şi o infuzie cu droguri. Tata amestecă tot ce s-a adunat acolo, până devine un lichid omogen, iar în acest timp cele şase ajutoare spirituale ale lui mormăie incantaţii către Lucifer. După aceea, fiecare dintre ei bea câte o lingură, iar femeii i se dau să bea şase linguri. Apoi fiecare bărbat, în ordine şi în funcţie de poziţia bine determinată pe care o are în sectă, întreţine un raport sexual cu ea. După fiecare raport sexual, femeia se aşază cu fundul pe vasul despre care ţi-am vorbit şi lasă să se scurgă din ea totul. După ce se termină aşa-zisa iniţiere, tata omogenizează, amestecând tot ce se află în vasul de cristal, şi se duce cu el în altă

încăpere. Am auzit că acolo este un laborator de chimie şi că, din ceea ce conţine vasul se fabrică medicamente pentru întărirea capacităţii sexuale şi diferite produse cosmetice foarte căutate pe piaţă.

Cununaţi de Lucifer

— Ca să existe, chiar şi asemenea secte au nevoie de finanţare. Cum sunt obţinute fondurile necesare?

— O parte, e adevărat că nu foarte mare, se obţine de la membrii cu funcţii în sectă. În schimb, ei au unele avantaje, cum ar fi femeile din sectă. Pot avea relaţii sexuale cu ele, oricând şi în orice condiţii. Cei care contribuie cu sume mari sunt ajutaţi să obţină funcţii mai mari în administraţia civilă, militară sau în justiţie. Dar cea mai mare parte a fondurilor este obţinută de slujbaşii sectei. Ei sunt racolaţi dintre oamenii de rând sau dintre infractori, îşi fac treaba cu foarte mare acurateţe, fie ea cât de murdară, după care uită totul. Pare incredibil pentru cei din afară, dar acei oameni, efectiv, sunt trimişi la treburile murdare, în transă hipnotică. Tata şi cei şase adjuncţi spirituali au capacitatea de a hipnotiza. Am văzut-o cu ochii mei. Tata este cel mai bun dintre ei. Mi-a spus mama că are acest dar de la Lucifer însuşi. Zice că au fost cununaţi chiar de el. Erau de faţă încă opt persoane când a apărut Lucifer şi toţi, cu excepţia tatălui meu şi a mamei, au murit după plecarea lui. Nu mi-a spus în ce fel a apărut sau a dispărut, dar se spune, şi e adevărat, că toţi cei care-l văd pe Lucifer rămân muţi, surzi şi orbi, iar după cel mult 24 de ore, mor.

— Tatăl tău nu face tapaj de puterea pe care o deţine?

— Ar putea, dar nu o face niciodată. Are o voinţă extrem de puternică şi un caracter care îi domină pe toţi, îi face să se simtă mici şi slabi în faţa lui.

— Pomeneai mai devreme de prostituate. Sunt uşor de racolat?

— Ele sunt cel mai uşor de racolat, dar sunt alese pe sprânceană, cum se zice. Nu are rost să ţii o prostituată care-ţi aduce, după o zi de muncă, doar câteva sute de

dolari. Fetele, deosebit de frumoase, sunt plantate la marile hoteluri, în staţiunile luxoase şi peste tot unde au acces oameni cu bani mulţi. În fiecare localitate, unde tata este mare preot, există cel puţin zece astfel de fete în slujba lui. Banii încasaţi sunt colectaţi de şeful de acolo şi predaţi în aceeaşi seară trezorierului sectei.

— Mai devreme ai pomenit de şefii de triade. Ce legătură au sataniştii cu acele organizaţii criminale?

— De aici provin cele mai mari sume de bani. Sunt nişte adevăruri pe care nici eu, fiica preotului cel mai temut din Extremul Orient, nu le ştiu. Din câte am înţeles, triadele şi toate marile organizaţii de tip mafiot din lume au un singur conducător din umbră, pe care nu-l cunoaşte nimeni, dar se bănuieşte că este chiar un diavol.

— Tu crezi în diavol?

— Cred că există şi că poate foarte multe. Dar, cu toate că am trăit între oamenii lui şi în cultul lui, sunt creştină. Când am fugit de acasă, primul lucru a fost să-mi botez copilul în Biserica Catolică, apoi să mă botez şi eu. Acum mă simt mult mai sigură pe mine şi mai în siguranţă.

— Îl cunoşti pe Padre Juan?

— El mi-a îndrumat paşii.

— Cum?

— L-am visat într-o noapte, când încă eram acasă. Mi-a spus cine este şi mi-a spus ce să fac ca să scap copilul de viitorul pe care i-l pregătea tatăl meu şi ai lui. Mi-a spus că la Paris, îl voi găsi pe părintele Defreuse. Să mă duc la el cu toată încrederea. I-am urmat poveţele şi am ajuns aici.

— Te-ai întâlnit cu Padre Juan faţă în faţă?

— Nu. Şi nici nu tind atât de sus.

— Din ce trăieşti?

— Pere Defreuse îmi aduce documente să le traduc. Vorbesc patru limbi de circulaţie internaţională şi mă descurc bine.

— Un mesaj pentru cititori!

— Să fie foarte atenţi! Diavolul există şi se află peste tot. Ştie să atragă de partea lui. Însă dacă ai credinţă în

Dumnezeu şi Iisus, nu are cum să te corupă.

„Bestia”.

Excremente pe un covor persan

Liniştea era totală când uriaşul cu ceafă de taur şi-a făcut intrarea în salonul exclusiv din Long Island, New York. Privirea lui şerpească a învăluit ascultătorii adunaţi, cei mai mulţi stimaţi şi bine situaţi americani.

Mulţi au călătorit mii de kilometri pentru a auzi şi vedea această legendă vie care s-a autointitulat „The Beast” (Bestia).

Bărbatul s-a holbat îndelung, cu o privire dispreţuitoare, peste auditoriul încordat. Deodată, fără niciun cuvânt, şi-a dat pantalonii jos şi a lăsat ca excrementele să picure pe scumpul covor persan. Strigătele gazdelor şi protestele auditoriului nu l-au putut opri. A zâmbit demonic şi a explicat: „După cum ştiţi excrementele mele sunt la fel de sfinte ca şi Dalai Lama în Tibet. Ele au puteri magice! Păstraţi-le cu veneraţie!”

Şi Aleister Crowley, cunoscut în general ca cel mai rău om din lume, îi părăseşte pe cei peste 100 de spectatori şocaţi.

Aceasta a fost despărţirea sa de SUA. Era în vara anului 1919.

Spectacolul a fost pe aceeaşi linie a vieţii lui murdare, învăţăceii lui din toată lumea l-au numit geniu, guru şi mare magician.

Criticii, adică cei mai mulţi care au avut neşansa să-l întâlnească, foloseau cuvinte ca diavol, demon, nebun, fanfaron şi pervers sexual.

Viciul şi plăcerile, ca filosofie de viaţă

Edward Alexander Crowley s-a născut în 1875, în Leamington, Anglia, ca fiu al unui bogat producător de bere. De mic a arătat că are o inteligenţă strălucitoare. La 4 ani citea cărţi, iar la 10 ani putea analiza texte în limba greacă şi latină. Dar era numai una din faţetele tânărului Crowley. De timpuriu şi-a scos la iveală faţeta crudă şi sadică. Colegii lui au povestit că l-au văzut distrugând păsări şi mici animale de casă. Totdeauna era incitat de

violenţa fizică, fie că dădea sau mânca bătaie.

Părinţii lui erau puritani religioşi. Într-o zi, când mai multe rude erau adunate în casa Crowley un unchi l-a întrebat dacă ştie care sunt cele două fapte imorale. Alexander a scuturat din cap.

— Să fumezi şi să bei, a completat unchiul.

— Dar mai există încă una a adăugat Alexander. Să regulezi, a strigat el în faţa rudelor şocate.

Bineînţeles că a primit o corecţie cu nuiaua.

Când avea 11 ani, tatăl lui a decedat şi el a fost dus la o şcoală privată care era condusă de secta religioasă „Fraţii Plymouth", credincioşi la fel de fanatici ca şi părinţii lui. La 12 ani a început să-şi dezvolte o ură intensivă asupra tuturor formelor de religie şi ipocrizie. Nu a durat mult şi a fost expulzat din şcoală din cauza activităţilor homosexuale. Când mama lui a auzit despre întâmplare, a strigat la el că este bestia cea mare, relevată şi profetizată de cărţile biblice. Alexander a cercetat citatul şi a găsit că biblia povestea despre bestia care făcea miracole şi al cărei număr era 666. Acesta i-a plăcut şi de atunci şi-a semnat scrisorile cu „Bestia" sau „666". Acesta a fost începutul carierei sale rapide ca satanist cu dedicaţie fanatică la tot ce e mai rău şi mai pervers. Şi-a transformat toate viciile şi plăcerile într-o adevărată filosofie de viaţă. După ce seducea nevinovatele fete de casă lăsa, intenţionat, în urma sa, petele de sânge pe cearşaf pentru ca mama sa să vadă ce s-a întâmplat.

Semnele lui: magia, sexul, drogurile

La 20 de ani a început să studieze la Trinity College, în Oxford, unde s-a transformat într-un tânăr bine făcut, care îşi dedica o mare parte din timpul său cutreierării munţilor, poeziei, şahului şi orgiilor sexuale cu ambele sexe. Trei ani mai târziu a murit şi mama sa şi a început să huzurească de pe urma averii lăsate de familia sa. Acum şi-a schimbat şi prenumele, preluând anticul nume englez, Aleister.

Magia şi arta neagră au continuat să-l fascineze şi, în anul 1898, a devenit prin intermediul unui prieten,

membru al unui secret ordin magic. „The Order og Golden Dawn”, Ordinul Dimineţii Aurii.

Membrii acestuia erau, de neînchipuit, persoane bine instruite şi aparţineau, cei mai mulţi, înaltei societăţi, de exemplu vestitul scriitor William Buller Yeats şi sir Gerald Kelly, mai târziu preşedintele prestigioasei Royal Academy. Ei se ocupau cu ritualuri magice, meditaţii şi contacte cu sufletele celor morţi.

Crowley a urcat repede în grad, dar se plictisea când ritualurile nu erau îndeajuns de şocante. Împreună cu un alt membru s-a retras din ordin şi-a creat propriul templu cu draperii negre, schelete şi semne magice pe podea. De asemenea, şi-a făcut provizii de morfină, opiu şi cloroform. Magia, sexul, drogurile vor fi după aceea semnele lui distinctive.

Împreună cu prietenul său homosexual, Allan Bennet, Crowley a încercat să dirijeze demonii în noul său ordin cu ajutorul drogurilor şi al ritualurilor magice. Într-o noapte ei au numărat peste 300 de diavoli, dar strigătele magicianului au înspăimântat vecinii şi activitatea Ordinului a fost oprită de Poliţie. Bennet s-a săturat şi l-a părăsit pe Crowley, pentru a deveni călugăr într-un Ordin buddist.

Pentru a învăţa totul despre magie, Crowley a călătorit în toată lumea, luând contact cu toţi magicienii, aflându-şi companie în toate cercurile oculte pe care le-a putut găsi din Mexic, Hawaii, Ceylon, India şi China. Din toate aceste cunoştinţe dobândite el şi-a creat propriul sistem de magie şi exerciţii sexuale.

„A face ce vrei e toată legea”.

Într-o zi de aprilie a anului 1904, când Rose era în transă, printre buzele ei a venit următoarea comunicare: „Mă numesc Aiwass şi am trăit în Kaldeen, în timpul domniei regelui Hammurabi. Eu sunt liderul necunoscut al acestor timpuri şi trebuie să construiesc un nou ordin”. Timp de trei zile Aiwass a dictat, în vreme ce Crowley a notat sârguincios tot ce a spus aceasta. Rezultatul a fost „Cartea legilor”, o amestecătură de filosofii, în care cel mai

important verset sună cam aşa: „A face ce vrei e toată legea”. Cartea a devenit „Biblia” lui Crowley cu care va încerca să-şi creeze propria religie bizară.

După timpul petrecut la Cairo el îşi începea totdeauna scrisorile cu cuvintele: „să faci ce vrei e toată legea”. Astăzi cartea este aproape sfântă pentru toţi discipolii religiei magice a lui Crowley care a devenit unul din clasicii literaturii subterane.

Rose şi Crowley şi-au continuat pribegia prin China, India şi Africa de Sud. Din când în când, spiritul lui Aiwass vorbea prin Rose. Dar starea sănătăţii sale s-a deteriorat simţitor, şi a fost internată într-un spital de boli nervoase, unde a murit după un atac de *delirium tremens*.

Până atunci, adepţii lui Crowley au fost relativ, puţini. Dar când a revenit în Anglia şi s-a autoproclamat profetul unei noi religii bazată pe magie sexuală, o mulţime de curioşi au aderat la ea. Şi-a denumit Ordinul „Astrum Argentinum” – Steaua de argint, şi s-a dedicat spre complicate ritualuri erotice dependente de poziţia stelelor pe cer. Discipolilor le-a promis sănătate, frumuseţe şi puteri magice.

Pâine din făină, miere, vin şi sânge menstrual

Perioada 1915 – 1919 a petrecut-o în SUA, încercând să înfiinţeze secţii locale ale ordinului din Londra. Au fost create temple atât în New York, cât şi în Boston. Datorită unor prieteni bogaţi şi influenţi, el a reuşit să ocolească legea şi chiar a primit ajutor economic de la aceştia, printre care şi de la cunoscutul scriitor William Seabrook. Dar, dat fiind faptul că era considerat rău famat într-o mulţime de ţări, el a fost nevoit să închidă aceste temple.

În timpul acestei perioade cât a stat în SUA a făcut o chetă pentru construirea unui templu ca să adăpostească un obiect sfânt. Dolarii au început să curgă, până când unul dintre donatori în timpul unei întâlniri, a pretins că ştie ce este acel obiect sfânt. „Când eu am să mor, penisul meu va fi mumificat şi va fi încastrat cu aur pur”, a răspuns Crowley. Din cauza acestei explicaţii, donaţiile au scăzut brusc.

După SUA, Crowley, împreună cu câţiva discipoli, a ajuns în Cefalu, Sicilia. Printre discipoli se afla şi bogatul poet Raul Loveday şi trei amante ale lui Crowley.

Au transformat o fermă părăsită în templul ordinului. Zidurile acestuia au fost vopsite în roşu şi umplute cu scene sexuale între femei şi animale, plus o mulţime de „poziţii sfinte" dintre cele 350 ale ordinului.

Singura pâine ce se mânca era compusă din miere, făină, sânge menstrual şi vin, şi se folosea de regulă, în timpul slujbelor negre. În afară de aceasta, ei aveau mari rezerve de alcool şi droguri, atât pentru vizitatori cât şi pentru discipoli.

În această ferma părăsită Crowley a experimentat toate formele de magie rituală, droguri şi o mulţime de exerciţii sexuale bizare. Au fost sacrificate diferite animale şi păsări, printre care porumbei şi capre, pentru a dobândi puteri magice mai mari.

Ultimele lui cuvinte: „Sunt terminat!"

Dar autorităţile italiene au aflat repede despre activităţile care au loc în fermă şi, în 1923, Crowley a fost nevoit să părăsească Sicilia, după ce poetul Loveday şi una din femei au murit în circumstanţe mistice.

Apoi, ani mulţi, Crowley a avut o pribegie boemică, printre altele în Tunisia şi Franţa, disperat de nevoia de bani necesari pentru dependenţa sa de heroină. Curios însă, în aceşti ani şi-a ascuţit inteligenţa intelectuală şi a scris o mulţime de cărţi, care apar şi acum în noi ediţii (de exemplu romanul „Moon child" – Copilul Lunii).

Ultimii 15 ani din viaţă Crowley şi i-a petrecut în Anglia. După cel de-al doilea război mondial steaua lui a început să apună. Bolnav şi dependent de droguri, a ajuns să locuiască într-o cameră închiriată într-un cartier de oameni nevoiaşi, din Hastings. Din când în când mai primea mici donaţii de la discipolii din SUA şi Franţa.

Aleister Crowley a decedat în noaptea de 1 decembrie 1947, complet distrus, atât fizic, cât şi psihic, de droguri. „Sunt terminat", au fost ultimele cuvinte ale marelui magician.

E aproape de neînţeles cum a putut ajunge până la 72 de ani după o viaţă, cel puţin spus, nesănătoasă, pe care a trăit-o. Chiar şi după moartea sa avut ultimul as în mânecă, încă o lovitură dată religiei creştine pe care toată viaţa a urât-o cu atâta intensitate.

Vineri 5 decembrie 1947, el a fost înmormântat în cimitirul din Brighton. La ceremonie au participat atât discipoli de-ai lui, cât şi jurnalişti. Dar înainte ca preotul să apuce să spună ceva, vechiul prieten al lui Crowley a ieşit în faţă şi a citit din poemul acestuia, intitulat „Imn lui Pan”, care e plin de aluzii sexuale. După înmormântare, revoltaţi, responsabilii bisericii au declarat că trebuie să ia măsuri pentru că aşa ceva să nu se mai repete niciodată.

Chiar şi în faţa mormântului, Crowley a reuşit, prin favorita sa îndeletnicire, să şocheze. Cu siguranţă s-ar fi bucurat dacă ar fi citit în ziarele englezeşti că „a decedat cel mai rău om din lume, din toate timpurile”.

O tânără a fost transformată în sclavă sexuală a sectei satanice „Devil’s Cross”.

În urmă cu doi ani, Marietta B., din Dortmund (Germania), era o fată veselă şi plină de energie. Tocmai terminase cursurile gimnaziale şi se înscrisese la şcoala de asistente medicale.

Curiozitatea şi dorinţa de aventură au făcut din ea, la fel ca din mulţi alţi adolescenţi, o admiratoare a curentului muzical „Black Metal”, şi, mai ales, a formaţiei „Suicidal Tendencies”.

Acest gen de muzică a fost interzis în mai multe ţări, el instigând la violenţă şi suicid, precum şi la proslăvirea lui Satan.

Într-o astfel de discotecă, Marietta B. a fost abordată de un tânăr care, după un timp i-a propus să asiste la un ritual satanic, garantându-i că se va distra pe cinste. Fata n-a putut rezista tentaţiei şi l-a urmat la periferia oraşului, unde, în beciul care servise odinioară drept depozit de vinuri, îşi instalase sediul secta satanică „Devil’s Cross”.

„Am intrat într-o încăpere mare, cu pereţii din piatră. Pe peretele din fundul încăperii străjuia un crucifix uriaş,

montat cu susul în jos. Pe pereţii laterali se zăreau câteva uşi masive, acoperite cu draperii din catifea roşie. În încăpere domnea o lumină difuză, roşiatică. În mijloc se putea distinge o masă mare, acoperită cu postav roşu, pe care erau puse mai multe cranii omeneşti şi câteva obiecte ciudate. În jurul mesei, dansau vreo 12 persoane îmbrăcate în mantii negre, pe ritmul unei muzici stranii. Dansatorii murmurau o rugăciune de credinţă adresată lui Satan", avea să relateze Marietta doi ani mai târziu.

„La un moment dat, una din uşile laterale s-a deschis, lăsând să pătrundă în încăpere un bărbat cu o statură impunătoare, îmbrăcat cu o manta roşie. Era conducătorul sectei, la apariţia căruia dansatorii au încremenit. El s-a oprit în dreptul altarului rostind: «Lucifer, noi suntem slujitorii tăi! Blestemaţi fie cei slabi! Aici domneşte legea celor puternici! Jurăm că-i vom ucide pe toţi cei care te trădează! Trăiască forţele întunericului!». Când şeful şi-a încheiat discursul, sectanţii şi-au aruncat de pe ei mantiile, rămânând goi puşcă. Atunci i-am putut vedea mai bine. Erau băieţi şi fete a căror medie de vârstă nu depăşea 21 – 22 de ani. Toţi au primit din mâna conducătorului câte un pahar cu vin, pe care l-au băut pe nerăsuflate. Am întins şi eu mâna, dar cel care mă adusese acolo mi-a spus că n-am voie să beau, fiindcă nu făceam parte din sectă. Apoi, el mi-a spus că era timpul să plecăm".

Fascinată de ceea ce văzuse acolo Marietta a revenit. În decursul unui an, ea a participat la mai multe adunări ale sectei, dar după ce conducătorul împărţea vinul, ea trebuia să plece. Marietta nu s-a întrebat niciodată de ce nu avea voie să rămână până la terminarea ceremonialului.

În tot acest timp bărbatul care o abordase în discotecă a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o convinge să adere la sectă. Şi a reuşit. În decembrie 1995, a avut loc ritualul de primire a Mariettei în cadrul sectei „Devil's Cross". I s-a dat în sfârşit să bea un pahar cu vin, după care a fost dezbrăcată complet şi întinsă pe masa din mijlocul încăperii. Unul dintre sectanţi a sacrificat o găină neagră, apoi cu sângele ei, a desenat tot felul de simboluri

pe trupul Mariettei, în timp ce conducătorul murmura o incantaţie stranie.

„Vinul pe care-l băusem avea un gust amar. Cred că mi s-au pus afrodiziace în el, căci, în timp ce mentorul îşi aclama adoraţia la adresa lui Satan, eu priveam trupurile goale ale tinerilor din jurul meu şi mă simţeam cuprinsă de o dorinţă irezistibilă. La sfârşitul ritualului, conducătorul sectei şi-a scos mantia şi a rămas şi el gol. S-a apropiat de mine şi am făcut dragoste aşa cum nu mai făcusem niciodată. Eram cuprinsă de extaz şi nu mi s-a părut deloc ciudat când şi ceilalţi bărbaţi au urmat exemplul şefului lor. Dimpotrivă mi-a făcut plăcere. După aceea s-a încins o orgie în adevăratul înţeles al cuvântului, care s-a sfârşit abia în zori. Atunci am fost cuprinsă de moleşeală şi am adormit care pe unde am apucat. Când m-am trezit eram singură.

M-am îmbrăcat şi am plecat acasă. Pe drum mă gândeam, scârbită, de toate cele întâmplate, dar, în ciuda sentimentelor de dezgust, nu-mi puteam reprima dorinţa de a reveni cât mai curând la o nouă adunare. Eram conştientă că fusesem drogată, acestea era şi motivul pentru care nu mi se permitea să beau din vinul lor, înainte de a deveni membră a sectei, dar devenisem deja dependentă de acea plăcere animalică!”

Timp de mai bine de un an, Marietta a continuat să meargă la întrunirile sectei, a cărei sclavă sexuală devenise.

Rezultatele ei şcolare erau din ce în ce mai slabe, iar conflictele cu părinţii se ţineau lanţ, dar fetei nu-i păsa. Singurul lucru care o interesa erau orgiile la care participa cu o plăcere crescândă. Totul a durat până în luna februarie 1997, când unul dintre membrii sectei Manfred Wendtland, l-a ucis cu 33 de lovituri de cuţit pe un preot catolic care propovăduia detaşarea de forţele malefice.

„Atunci mi s-a făcut frică, dar nu aveam puterea de a părăsi secta, fiindcă ştiam că, în astfel de cazuri, «trădătorul» trebuia ucis. N-aveam niciun prieten căruia să-i împărtăşesc temerile mele, căci, după aderarea la

sectă, toţi m-au părăsit, chiar şi părinţii mei!”

Într-o zi Marietta s-a întâlnit cu fostul ei prieten, Robert, care nu încetase să o iubească. Tânăra a găsit la el afecţiunea şi sprijinul de care avea nevoie. După câteva întâlniri, Marietta i-a mărturisit că fusese transformată în sclavă sexuală. Robert a înţeles situaţia şi s-a oferit să o ajute. El şi-a luat concediu şi a plecat cu Marietta pe insula Majorca.

„Mă simţeam eliberată, dar ştiam că vacanţa n-o să dureze o veşnicie şi va trebui să ne întoarcem acasă, unde mă aştepta răzbunarea sectanţilor. Tresăream la orice zgomot şi-mi era frică şi de umbra mea!”

Spaima Mariettei era pe deplin justificată. Odată întorşi la Dortmund, ea s-a mutat în apartamentul lui Robert, dar sectanţii i-au dat de urmă. Zi şi noapte cei doi tineri primeau telefoane de ameninţare cu moartea. De fiecare dată când se întorceau din oraş, Marietta găsea prin buzunare sau în sacoşele cu cumpărături bileţele cu conţinut macabru sau fotografii care o reprezentau pe ea în timpul orgiilor.

Într-o dimineaţă, Robert şi-a găsit maşina cu cauciucurile tăiate şi cu geamurile sparte. Pe scaunul şoferului fusese pus un bilet prin care secta îşi revendica actul de vandalism.

La sfârşitul lui martie, Marietta şi Robert au luat masa în oraş. Când s-au întors, şi-au găsit locuinţa devastată, iar câinele lui Robert agoniza, cu un cuţit înfipt în abdomen. A fost picătura care a umplut paharul. Cei doi tineri s-au adresat Poliţiei din Dortmund, aducând ca dovadă toate scrisorile de ameninţare, precum şi fotografiile făcute în timpul orgiilor care aveau loc în beciul de la periferia oraşului.

Cum Marietta nu cunoştea numele nici unui sectant, poliţia a pus sediul sub supraveghere şi, la data de 3 aprilie, toţi membrii sectei au fost arestaţi, fiind surprinşi în toiul unei orgii. Fiind acuzaţi de practicarea unei religii interzise, de atentat la bunele moravuri, de instigare la consum de droguri, la imoralitate şi violenţă, precum şi de

comiterea unei crime, sectanţii au fost închişi în penitenciarul din Dortmund.

„Anticristul” era un periculos maniac sexual

Părinţii lui Santé Capozzi (29 ani) ştiau că fiul lor nu este în toate minţile. De mai multe ori ei s-au adresat medicilor spitalului de boli nervoase din Eboll (Salerno, Italia), cerându-le să-l interneze. Dar, de fiecare dată, medicii au susţinut că tânărul nu este atât de nebun, astfel încât să fie periculos pentru societate.

Şi, totuşi, era suficient să se uite la figura lui, şi oricine şi-ar fi dat seama că Santé este dereglat mintal. După ce, de-a lungul anilor, şi-a schimbat de mai multe ori aspectul, în funcţie cu personajele cu care voia să se identifice, în ultima vreme Santé Capozzi se credea Anticristul, iar chipul lui devenise cu adevărat diabolic. Îşi lăsase barbă şi mustăţi, avea privirea fixă şi pătrunzătoare, iar părul îi era în dezordine.

Cu acest aspect umbla pe aleile publice din Eboll, de unde îşi recruta „adepţii”, de preferinţă adolescente naive. Dotat, fără îndoială cu un farmec sinistru, dezechilibratul le urmărea pe posibilele victime, câte două trei odată. Intra în vorbă cu ele şi reuşea să le cucerească încrederea, povestindu-le tot felul de istorii fascinante, plăsmuite de mintea lui bolnavă. Abia atunci când vedea că le-a convins de puterile lui neobişnuite, le invita să-l urmeze într-un loc secret, promiţându-le că vor participa la un ritual magic, în timpul căruia vor trăi experienţe extraordinare, pe care nu le vor uita niciodată.

Astfel convinse, nu de puţine ori s-a întâmplat ca fetele să se lase conduse într-o zonă izolată din Eboll sau într-una dintre cele două case părăsite pe care Santé Capozzi le descoperise în cartierul istoric. De obicei ajunse în acele locuri, victimele lui erau cuprinse de frică, însă „Anticristul” nu ezita să recurgă la ameninţări. Deseori, pentru a fi mai convingător, le arăta un cuţit de vânătoare pe care îl avea ascuns în buzunarul pantalonilor. La vederea lui, fetele deveneau docile.

Apoi începea ceremonia „satanică”, fructul

imaginaţiei lui bolnave: tânărul le atingea pe fete în părţile intime, le punea şi pe ele să se mângâie una pe alta, iar acest lucru îl excita.

Sub privirile lor îngrozite şi scârbite, Santé Capozzi se masturba şi, spunând nişte cuvinte fără legătură, le stropea pe feţe cu lichidul lui seminal. „Iată, acum v-am botezat. Începând de astăzi, sunteţi şi voi fiicele lui Satana!”, le spunea el, cu un aer solemn.

Victimele erau libere să plece. Pentru a fi sigur că nu vor povesti nimănui ce li s-a întâmplat, Santé Capozzi le ameninţa din nou: „Nu trebuie să spuneţi nici unei alte persoane ce s-a întâmplat aici, altfel, diavolul vă va pedepsi şi veţi arde pentru eternitate în focul Infernului!”

Atât vocea, cât şi privirea lui erau atât de înspăimântătoare, încât niciuna dintre fete nu a avut curajul să mărturisească cuiva secretul lor. Toate au tăcut şi s-a întâmplat chiar să se mai întâlnească în parc cu Santé Capozzi, iar acesta să le convingă să participe din nou la ritualul lui „satanic”.

Într-o zi mama uneia dintre fetele care i-au fost victime lui Santé, a văzut urme de spermă pe faţa fiicei ei. A întrebat-o ce s-a întâmplat însă tânăra a început să plângă şi să repete, printre lacrimi, că dacă mărturiseşte, va ajunge curând în infern. După ce i s-a explicat că a fost minţită, fata a cedat şi a povestit totul.

Părinţilor ei aproape că nu le-a venit să creadă acea poveste. Pe de altă parte însă, fiica lor dăduse atâtea amănunte, încât nu puteau fi inventate. Imediat au fost informaţi carabinierii. Ofiţerul care a primit plângerea auzise de existenţa unui maniac sexual în acea zonă.

Instinctiv, Santé Capozzi şi-a dat seama că e urmărit şi a bănuit că a fost denunţat de acea fată, împreună cu mama ei. Ştiind unde locuieşte, s-a dus acasă la ele şi le-a aşteptat în faţa casei. Când femeia a ieşit la cumpărături s-a năpustit către ea, încercând s-o violeze.

Văzând cu cine are de-a face, victima a început să strige după ajutor, lovindu-l şi zgâriindu-l pe agresor. Atunci, tânărul a fugit, dar poliţiştii erau deja pe urmele

lui. Santé Capozzi a fost arestat câteva ore mai târziu, într-o casă părăsită. El era în faţa unui grup de minori, care, la rândul lor, asistau la ritualul lui. Când i-au fost puse cătuşele, maniacul a strigat că el este Anticristul şi le-a spus carabinierilor că asupra lor se va abate furia tatălui său, însuşi Satan.

„Copiii Lumii de Apoi”.

Printre flagelurile care a cuprins omenirea la loc de cinste se află grupările satanice. Apariţia şi proliferarea lor a fost prevăzută încă din antichitate. Astrologul şi matematicianul Suraj Matrapura (?789 î.Hr.), în lucrarea „Lumină sau întuneric” prevenea omenirea asupra viitorului astfel: „În mai puţin de 1.000 de ani, omenirea va descoperi un nou Zeu. El va sta pe acelaşi plan cu Buddha şi i se vor închina din ce în ce mai mulţi. Dar apariţia Lui în conştiinţa oamenilor va naşte, implicit, şi germenul răului. O aprigă luptă se va duce între Zeu şi Rău, între Lumină şi întuneric. Fiecare va arunca în luptă arsenalul de care dispune. Odată cu întinderea puterii Zeului din Vest spre Est, va pătruns şi Răul. Omenirea va cunoaşte ceea ce nu a cunoscut: războaie multinaţionale, urmate de o înmulţire excesivă a populaţiei dictaturi, prigonirea celor cu credinţă, foametea în mijlocul bogăţiei, culturi ale Răului, foc şi pârjol…” „Ierburile acelea îi vor atrage pe mulţi şi-i va apropia (mai întâi oniric, apoi real) de Rău şi omenirea va trebui să se închine sau să lupte cu ele. Dacă va fi puternică, va învinge şi i se va alătura Trimisului. Dacă nu Lumea va fi Nimicită”.

„Depărtaţi-vă! Trebuie să aibă aer! Nu vă apropiaţi până nu vine doctorul”.

Corpul adolescentei era scuturat de convulsii din ce în ce mai dese. Din gură i se scurgea un firicel de spumă albă. Încerca să-şi înfigă unghiile în asfaltul fierbinte. Scotea nişte sunete care semănau mai mult a răget de fiară, decât cu o voce umană. La un moment dat corpul i s-a cambrat, a urmat un urlet şi mai puternic şi, scoţând pe gură şi pe nas un şuvoi de sânge şi cheaguri, tânăra şi-a dat duhul.

La Morga oraşului (Luisstown – SUA), cadavrul a fost luat în primire de doctorul Don Melwelh specialist în medicină legală şi parapsihologie. Acesta după o verificare sumară a constatat că tânăra a decedat ca urmare a administrării unei mari cantităţi de T.K., un drog întâlnit extrem de rar. Acest drog este produs într-un laborator clandestin al sectei satanice „Copiii Luminii de Apoi" şi administrat în mod repetat, în doze ce depăşesc 1, 3 mg, provoacă puternice dereglări ale psihicului, iar dacă este administrat în trei doze a câte 2 mg, provoacă decesul.

În ziua următoare (24 iunie 1994) la sediul poliţiei a fost adusă o altă adolescentă (L.O.), în vârstă de 16 ani. Tânăra prezenta semne de violenţă pe toată suprafaţa corpului şi s-a constatat că fusese violată de cel puţin 4 indivizi. A fost internată de urgenţă la spitalul din localitate şi supusă unui tratament de dezintoxicare, deoarece s-a constatat că era morfinomană.

În data de 27 a aceleiaşi luni, L.O. şi-a revenit şi a făcut unele declaraţii poliţiştilor. Astfel a aflat că în timp ce se deplasa spre barul „Red Cook", a fost imobilizată şi răpită de trei băieţi. I s-a pus o glugă neagră pe cap şi a fost dusă într-o direcţie necunoscută.

„Tipii au oprit maşina într-un loc din pădure. M-au băgat într-o casă şi mi-au scos gluga. Era o încăpere fără mobilă. Doar o masă şi două bănci. Pe un perete, era scris cu roşu «666», iar pe altul era desenată o figură «macabră» monstruoasă. M-au dezlegat şi mi-au pus la gât un medalion ce reprezenta un triunghi, pe care erau desenate nişte semne. Unul dintre ei mi-a spus că eu am fost desemnată să mă împerechez cu «Ucenicul cel Mare» şi că voi fi purtătoarea fiului Lui. Apoi, unul dintre ei m-a imobilizat şi altul mi-a făcut o injecţie în braţul drept. În rest, nu-mi mai amintesc nimic".

Tânăra L.O. era cunoscută ca fiind consumatoare de droguri. Acest viciu se pare că i-a fost de folos. Aflând despre existenţa ei, doctorul Don Melwell a venit la spital şi, după ce a cercetat-o pe îndelete, a băgat-o în transă hipnotică. Fata a început să răspundă întrebărilor puse de

medic. Iată partea cea mai interesantă a raportului întocmit de Don Melwell şi trimis „Institutului Naţional de Parapsihologie”.

„... Eram pe un platou din Munţii Neweek. Nu am mai fost acolo şi nici n-am ştiut de existenţa lor. Dar cunoşteam locul perfect. În mijlocul platoului, era aceeaşi masă din încăperea în care fusesem adusă. Pe aceleaşi bănci erau 7 fete, deosebit de frumoase. Erau îmbrăcate în rochii lungi, albe. La fel eram şi eu. În capul mesei, pe un fotoliu stătea un tânăr de o frumuseţe rară. Văzându-l, am simţit că mă îndrăgostesc de el. Bărbatul mi-a făcut semn să mă apropii. M-am apropiat. M-a apucat de mână şi m-a aşezat pe genunchii lui. A luat o sticlă de pe masă şi mi-a dat să beau. Era ceva dulce, ca lichiorul de vanilie. Am băut câteva înghiţituri şi am fost cuprinsă de euforie. El a început să vorbească. Mi-a spus că eu sunt cea care îi va purta fiul în lume, şi că fiul lui va schimba faţa omenirii. «Vor fi războaie multe şi că ele vor fi câştigate de Copiii lui Satan. Vor rămâne numai aceia care cred în El şi luptă pentru El. Lumea va arăta ca un pustiu şi toţi vor căuta să ajungă în împărăţia lui Satan ca să scape de deşertăciunea de pe pământ». Apoi a făcut un semn şi sticlele de băutură de pe masă au dispărut. Am simţit că vrea să mă întind pe masă şi m-am întins. M-a dezbrăcat şi m-a posedat de trei ori, de fiecare dată sub alt chip. Îşi lua chipul fiecăruia dintre cei trei care mă răpiseră. A fost ceva fantastic. Mă simţeam extraordinar de bine şi aş fi dorit să nu se mai termine”.

După o săptămână de tratament, L.O. a fost recuperată în totalitate. Din descrierile făcute de ea, cei trei tineri au fost depistaţi şi arestaţi. Făceau parte din gruparea satanistă „Copiii Lumii de Apoi” şi aveau funcţii de „preoţi”. Cele 7 tinere au fost descoperite şi ele. În viaţa de zi cu zi se ocupau cu desfacerea de droguri obişnuite. Erau „călugăriţe” şi aveau şi menirea de a depista tinere sau tineri dornici să intre în grupare. Au fost arestaţi şi condamnaţi astfel: John Dower, Ferry Burt şi Teddy Roy la câte 45 de ani închisoare pentru deţinere şi

folosire de droguri ca şi pentru viol; „călugăriţele” au încasat câte 38 de ani de detenţie pentru vânzare de droguri şi racolare de persoane în vederea aderării la secte satanice interzise.

Sataniştii poftesc la sâni şi organe sexuale

Din ce în ce mai des, forţele de ordine din întreaga lume raportează activităţile tot mai violente ale sataniştilor. Recent, o echipă a Poliţiei britanice a intervenit în timpul unui ritual diabolic şi a împiedicat săvârşirea unei jertfe umane. În confruntare au fost arestaţi trei satanişti, iar altul a fost rănit. Cel care urma să efectueze sacrificiul a reuşit să fugă cu spada rituală împreună cu un motociclist, având tatuat un şarpe pe braţul stâng.

Acţiunea a debutat printr-un telefon anonim primit la Secţie, prin care se anunţa că tânăra Judith Gali, dispărută de câteva zile de la domiciliul părinţilor săi din Bristol, a fost zărită în compania a trei tineri care o conduceau cu forţa în ruinele unei clădiri dezafectate din estul Londrei. Fosta fabrică de lactate urma să fie demolată de primăria londoneză. Echipajul sosit la faţa locului a găsit o trapă ce părea recent folosită. Scara ruginită, cobora până în subsolurile clădirii. Aici, agenţii au fost confruntaţi cu o scenă de groază.

În mijlocul unei încăperi luminate cu ajutorul unor lămpi uriaşe şi pe ai cărei pereţi se aflau desenate simboluri sataniste, câţiva tineri murmurau ceva, strânşi în jurul unei mese. Pe masă, legată cu lanţuri de picioare şi de mâini, se afla Judith. La somaţie, trei tineri s-au predat, alţii reuşind să fugă prin cotloane. Cel care urma s-o spintece pe fată, numit de ceilalţi drept Marele Preot, a reuşit să scape luând cu el spada rituală, o unealtă datând din Evul Mediu.

Medicul legist a constatat că tânăra Gali fusese violată în repetate rânduri, atât vaginal cât şi anal, iar pe sâni, pe coapse şi fese avea nenumărate muşcături, arsuri de ţigară şi tăieturi de cuţit.

Judith a declarat că sataniştii au chinuit-o,

explicându-i în nenumărate rânduri cum va fi despicată cu încetinitorul şi cum, încă în viaţă se vor înfrupta din organele el genitale şi cum îi vor bea sângele.

În camera transformată în templu diavolesc s-au găsit şi numeroase oseminte provenind de la pisici, câini, păsări sau animale sălbatice, printre care şi un lup.

Judith a fost imediat internată în spital şi pusă sub supravegherea strictă a Poliţiei.

„Îngerii Sodomei”.

Brigada Mobilă de Poliţie din Pescara (Italia) a reputat un succes răsunător, anihilând secta satanică „Angeli di Sodoma” (Îngerii Sodomei). Aceasta şi-a aruncat plasa de păianjen asupra unei întregi zone din peninsula italică, începând din anul 1998.

Investigaţiile declanşate, în luna februarie 2005, în urma plângerii făcute de una dintre victime, racolate de sectă prin mijlocirea propriului logodnic, au condus la demascarea şi arestarea, tuturor sataniştilor.

Procesul a început „cu uşile închise”. Din declaraţiile furnizate ziariştilor de către dr. Nicola Zupo, şeful Squadrei Mobile din Pescara a putut fi reconstituit fidel filmul operaţiunii poliţieneşti împotriva sectanţilor.

Totul a început cu plângerea unei adolescente căreia, pentru a-i asigura protecţie, poliţiştii i-au dat numele de cod „Alfa”. Supusă unor abuzuri strigătoare la cer, aceasta a cerut disperată ajutorul poliţiei. Abia în luna mai 2004, victima a putut ieşi din anonimat. Ea a relatat în scris cum a fost racolată de un tânăr din Pescara de care s-a îndrăgostit orbeşte.

Iniţial relaţia a fost calmă, armonioasă, firească. Aşa se face că au ajuns rapid la „logodnă”. Viitorul soţ a început apoi să o prezinte în termeni elogioşi, prietenilor dintr-un select „club-ocult”.

Reverendul Jan Ash, „eminenţa cenuşie” a sataniştilor

Între iluştrii prieteni ai racolatorului se număra şi reverendul Jan Ash, sacerdot şi „eminenţă cenuşie” a sectei satanice „Îngerii Sodomei”.

La scurt timp, cei doi „îndrăgostiţi” au început să meargă împreună la petreceri, în medii şi locuri foarte ciudate, iar, ceva mai târziu, au ajuns chiar în locuinţa reverendului Jan Ash. Aici s-au oficiat ritualuri „dementiale” cu mai mulţi participanţi.

Casa „pastorului” era decorată masiv cu pentagrame, cranii umane şi reprezentări ale diavolului. În acele împrejurări „Alfa” a fost iniţiată în folosirea substanţelor halucinogene, mai ales LSD. Sectanţii dispuneau de acest drog, la discreţie, administrându-l noilor racolaţi, în timpul petrecerilor care se transformau, pe nesimţite, în adevărate orgii. Drogul le provoca victimelor o stare de semiconştienţă de care profitau din plin „Îngerii Sodomei”.

Aceştia se dedau la abuzuri sexuale în grup! Simultan făceau înregistrări video şi fotografii pedo-pornografice pe care le împărţeau „generos” tuturor adepţilor sectei.

Şantaj cu imagini video compromiţătoare

Capii grupării sataniste exercitau o puternică influenţă asupra „neofiţilor”, ameninţându-i că le vor difuza fotografiile compromiţătoare, pe Internet, în cazul în care aceştia vor face imprudenţa de a-i denunţa la poliţie. În timpul percheziţiilor, în locuinţele mai multor adepţi ai sectei s-au găsit fotografii obscene care probează, fără drept de apel faptul că imaginile circulau intens între membrii grupării.

„Ca metode de investigaţie poliţienească – a declarat dr. Nicola Zupo, şeful Squadrei Mobile a Poliziei di Stato – am folosit, în chip prevalent, cercetările ambientale şi telefonice. În această speţă complexă a fost absolut imposibil să lucrăm sub acoperire, deoarece, capii sectei erau extrem de versatili.

„Alfa” a fost prima victimă care a denunţat prompt abuzurile sexuale săvârşite în grup. La puţin timp, şi alte fete i-au urmat exemplul de «curaj», făcând ca «laţul» în jurul sectanţilor să se strângă.

Gruparea număra aproximativ patruzeci de adepţi. Interceptările telefonice ne-au fost extrem de utile pentru a înţelege cum a fost structurată gruparea şi ne-au oferit

suport pentru percheziţii, în timpul cărora am confiscat mult material satanic şi pornografic şi am stabilit cum era structurată gruparea. Aceasta le-a permis autorităţilor judiciare să intervină în forţă.

Şi cum grupul era frecventat de mulţi minori, pentru a le stabili identitatea am folosit interceptări ambientale care ne-au permis să accedem la numere de telefon importante. Nu a fost deloc uşor, întrucât unele victime nu le-au povestit nimic din cele întâmplate părinţilor. Acestea erau *agăţate* în localuri de pe rivieră sau din faţa şcolilor de bărbaţi *fermecători* cu care, la început, doar se plimbau împreună. Urma împrietenirea apoi, aventurile nocturne, prin… cimitire.

Pe nesimţite, novicii îşi câştigau dreptul de a participa la petrecerile *îngerilor Sodomei*. Acolo erau îmbiaţi nu doar cu tării ci şi cu prima, a doua, apoi a treia pastilă de LSD. După ingestia cocteilurilor explozive ajungeau în inconştienţă, transformându-se în simple jucării erotice în ritualurile orgiastice practicate de membrii sectei”.

Un şarpe enigmatic şi tăcut

Ce rol avea reverendul Jan Ash?

Din investigaţiile poliţiştilor Squadrei Mobile a rezultat faptul că reverendul Jan Ash şi „secundul” său erau doi tineri încântători, atletici, cu o carismă aparte.

Aceasta le-a permis să poată recruta cu uşurinţă adepţi, în general femei, pe care le impresionau, luându-le din punctele de întâlnire cu maşinile de lux.

Reverendul Jan Ash avea un piton de care nu se despărţea niciun minut, iar acest şarpe enigmatic şi tăcut îi conferea o aură misterioasă. El reuşea să agaţe uşor minori cu vârste cuprinse între 15 şi 17 ani şi care ardeau de nerăbdare să-i imite „tabieturile”. De aici la aderarea efectivă la sectă nu era decât un pas.

„Strălucitorii” capi ai „Îngerilor Sodomei” au fost arestaţi în luna octombrie, pentru deţinere, distribuire şi administrare de stupefiante, violenţă sexuală în grup împotriva minorilor, reduşi la incapacitatea de a se apăra

în urma administrării drogului, difuzare de materiale pedo-pornografice, profanare de morminte, distrugere şi sustragere a unor părţi de cadavru (furt) pe care le foloseau în timpul ritualurilor tenebroase…

„Dirijând" orgiile sataniste, reverendul Jan Ash îşi făcea tăieturi pe corp şi îi punea pe neofiţi să-i sugă sângele.

Resocializaţi de comunitatea „Papa Ioan al XXIII".

Rămâne ca autorităţile judiciare să decidă dacă vor opta pentru condamnarea cumulativă a sectanţilor sau le vor pune în sarcină doar anumite fapte. Cert este că minorii racolaţi *de* Îngerii *Sodomei* au rămas puternic traumatizaţi, alienaţi, privindu-i adesea, pe cei apropiaţi, *cu ochi străini şi goi*.

Pentru a-i reintegra în societate a lucrat intens comunitatea religioasă „Papa Ioan al XXIII" care a lansat numărul verde „antisecte oculte".

Fideli acestei comunităţi, foarte activă în lumea marginalizaţilor, oprimaţilor, exploataţilor sexual, le-a oferit victimelor sectei căldură, suport psihologic şi moral, în strânsă colaborare cu asistenţii sociali.

Majoritatea victimelor au reuşit reinserţia socială, după perioade „oscilatorii" dificile. Destui păstrează, însă semnele abuzului şi narco-dependenţei.

Membrii comunităţii „Papa Ioan al XXIII-lea" primesc în continuu plângeri de la victimele ocultismului de toate „culorile": satanism, spiritism, magie neagră, necromanţie, vampirism, canibalism ş.a.

Secta „Hal Bon".

Prostituatele agăţau bărbaţi, iar secta îi omora pentru a le extirpa testiculele

„Iar tu femeie, pe care Satan te-a ales, mergi în lume şi dă-ţi ofrandă trupul muritorilor pentru ca din pântecele tale să iasă slujitorii de mâine ai stăpânului, nepoţii lui, fii tăi". Din îndemnurile lui Jin Tak Sun, preotul sectei „Hai Bon".

Până la începutul anului 1993 despre secta Hai Bon nu se cunoşteau prea multe. Se ştia decât că este o

grupare satanistă paşnică ai cărei membri nu încearcă să recruteze alţi oameni şi care nu încalcă cu nimic legislaţia Coreei de Sud.

Însă, începând cu luna februarie a aceluiaşi an, o amplă acţiune conjugată a poliţiilor din SUA şi Seul a condus la arestarea a 21 de membri ai sectei de pe teritoriul ambelor ţări. De menţionat că dintre cei reţinuţi, 17 erau fete cu vârste variind între 16 şi 24 de ani.

Acuzaţiile aduse au fost: omorul, traficul de stupefiante şi frauda fiscală. Dacă în SUA legislaţia lasă portiţe de scăpare pentru sectanţii Bon în Coreea pedeapsa aplicată ar fi fost condamnarea la sentinţa capitală.

Printr-o înţelegere la nivel înalt, au fost extrădate numai persoanele de naţionalitate coreeană, cele americane urmând să suporte rigorile legilor ţării lor. Dar, iată, pe scurt, ce s-a întâmplat.

În luna ianuarie a anului 1993, la conducerea sectei a venit un milionar coreean, Liu Cen Pak. Odată cu preluarea puterii de noul patron, şi regulamentul de funcţionare a sectei s-a schimbat.

Devenit şi sponsor, Liu Cen nu voia să facă o proastă investiţie. Astfel, în chiar săptămâna următoare preluării conducerii de la Jin Tak, el şi-a anunţat subordonaţii că a primit ordin de la Satan să trimită femeile sectei să se prostitueze pentru a rămâne însărcinate în numele diavolului. Recrutor l-a desemnat pe fostul şef, Jin Tak, actualul preot.

Apoi l-a desemnat pe Den Fai să intre în legătură cu traficanţii de stupefiante din Bangkok şi să achiziţioneze marfă de prima mână pentru trafic în SUA şi Japonia.

Dacă în ceea ce priveşte cazurile de trafic de stupefiante ancheta nu este finalizată, cea a prostituţiei şi crimelor a luat sfârşit. Iată ce declară Merlein Lallis, cetăţean cu dublă naţionalitate (coreeană şi americană) reporterului J.K. de la „New Telegraph”:

„După ce la conducere a venit Liu Gen Park, am fost trimise în SUA să ne prostituăm. Ştiam că ceea ce urma să

facem este prostituţie dar eram ferm convinse că aceasta este voinţa diavolului şi eram în stare să facem orice să i-o îndeplinim.

Fiecare dintre noi aveam câte o casă separată de a celorlalte, şi nu ştiam ce face colega. Vă pot spune ceea ce am făcut eu. Fapte pe care nu le regret pentru că eu trăiesc numai cu trupul pe pământ, sufletul fiindu-mi dăruit lui.

Locul meu de agăţare a bărbaţilor era pe plaja din L.A… Îmi alegeam un loc singuratic şi mă dezbrăcam complet. Era imposibil ca, până seara să nu plec cu un tânăr bine clădit pe care, de fapt, puteam să mi-l aleg.

Eram foarte blândă şi lăsam să se înţeleagă că sunt dispusă să fac orice. Dacă era din L.A. îl refuzam. Aveam ordin să aduc bărbaţi numai din alte zone.

Mergeam cu el la mine şi întreţineam raporturi sexuale până la ora două noaptea. Atunci îi strecuram în băutură o substanţă care-l adormea. La ora trei veneau doi colegi care-l luau şi-l duceau nu ştiu unde. Am auzit că li se extrăgea din testicule un lichid pentru potenţă care se vindea foarte bine. Mai ştiu că după aceea erau ucişi”.

Răpiri şi violuri în numele diavolului

Agenţii FBI şi oamenii şerifului din New Birgham din SUA, descind la sediul sectei „Fii Zilei de Apoi”. Este o vilă izolată situată într-o depresiune din Munţii Strângham. Se primiseră informaţii cum că aici ar fi fost sechestrate şi supuse la violuri mai multe adolescente.

Oamenii legii sunt întâmpinaţi la intrare de doi indivizi înarmaţi cu pistoale automate. Se aud mai multe focuri de armă şi unul dintre paznici cade străpuns de un proiectil. Celălalt aruncă pistolul şi ridică mâinile. Pentru câteva momente se aşterne liniştea. Deodată din vilă izbucnesc alte focuri de armă.

Sunt cel puţin zece guri de foc. Paznicul cade secerat de gloanţe. Oamenii legii, ascunşi pe după copaci sau în spatele maşinilor, ripostează. Spre clădire sunt aruncate grenade cu gaze lacrimogene şi paralizante. Un fum alb, înecăcios, învăluie exteriorul şi interiorul vilei.

Focurile încetează şi opt oameni, bărbaţi, femei şi o adolescentă de 14 ani, ies în fugă în curte. Nu mai au arme. Cad dincolo de fumul înecăcios. Sunt înconjuraţi de agenţi, încătuşaţi şi băgaţi în maşina pentru transportat deţinuţi.

„Cineva fuge prin spate!” strigă un agent. Într-adevăr pe coasta din spatele vilei, la vreo 500 de metri distanţă, şase bărbaţi iau coasta muntelui pieptiş.

Comandantul operaţiunii cere un elicopter care să-i împiedice să fugă. Îi chestionează pe cei capturaţi. În vilă, după cunoştinţa acestora, nu mai este nimeni. Ordonă unor agenţi să intre şi să verifice clădirea. Ceea ce s-a găsit în vilă depăşeşte orice imaginaţie a unui om normal la minte: ţapi împăiaţi, căpăţâni de pisici negre aşezate pe piedestaluri din lemn vopsit în aceeaşi culoare, un vas de şase litri pe jumătate plin cu sânge (s-a constatat că era de provenienţă umană), un crucifix cu trupul lui Iisus mânjit cu excremente şi cu cuţite înfipte în el, ghemotoace de păr uman şi de pisică, găini negre moarte, tămâie şi lumânări.

Într-un congelator din altă cameră s-a descoperit cadavrul unei fete de 7 – 8 ani. Nu prezenta urme de violenţă şi s-a constatat că fetiţa decedase din cauze naturale. Însă medicii au mai constatat că fetiţa fusese dezvirginată de mai mult timp, dar n-au putut să dea cu exactitate perioada.

Sectanţii au declarat despre fetiţă, pe nume Naomi Lander, că de un an şi jumătate era soţia principală a marelui preot al sectei, Rudyard Wallace şi că în urmă cu o lună se simţise rău şi decedase în scurt timp cu toate că ei toţi, cu mic cu mare, se rugaseră lui Lucifer să o facă sănătoasă la loc. Nu apelau la medici pentru că aceştia erau consideraţi uneltele lui „Cel răstignit pe drept” (biblia lor le interzicea să pronunţe numele lui Iisus Christos).

La subsolul clădirii au fost descoperite şi adolescentele sechestrate. În număr de 12, ele erau ţinute fiecare în câte o cameră. Li se dădea să mănânce de două ori pe zi, dimineaţa şi seara. Alimentaţia era variată şi conţinea toată gama de vitamine, proteine, glucide, lipide

şi minerale necesare unui organism sănătos.

Fetele fuseseră luate de multă vreme în „colimatorul” lui Rudyard Wallace la indicaţiile uneia dintre „preotese de rang secund”, Alicia Whinter, care lucra ca asistentă socială la o fundaţie pentru ajutorarea copiilor orfani. Ea îi furniza şefului date despre sănătatea lor şi, până ca acestea să fie răpite, avusese grijă ca ele să nu ducă lipsă de nimic.

Fiecare dintre ele ajunsese în patul marelui preot Wallace şi s-a constatat că toate erau însărcinate între lunile a V-a şi a VIII-a. Copiii care urmau să se nască urmau să fie numiţi la vârsta de 20 de ani „fraţii sfârşitului”, ei urmând să devină conducătorii „celor 12 ţinuturi” în care ar fi urmat să fie împărţită lumea. Până atunci Wallace urmând să devină „preotul suprem”.

Cei şase fugari au fost capturaţi şi aduşi şi aduşi la sediul FBI din Denver, câteva ore mai târziu. Rudyard Wallace, reţinut şi el, era foarte agitat. Ameninţa cu represalii şi spunea că răzbunarea lui Lucifer va fi cruntă.

„Voi, nişte nimicuri nu puteţi schimba destinul omenirii. Acum, arestându-mă pe mine, n-aţi făcut decât să întârziaţi ceasul sosirii lui, şi lui nu-i place asta”.

Pentru întreţineri de raporturi sexuale cu o minoră, pentru răpirea, sechestrarea şi violarea celor 12 adolescente, pentru deţinerea şi folosirea ilegală a armelor de foc, pentru împotrivire la arestare şi împuşcarea paznicului, Rudyard Wallace a fost condamnat la închisoare pe viaţă.

Ceilalţi membri ai sectei au fost condamnaţi la închisoare cu termene variind între 4 şi 20 de ani, cea mai mare pedeapsă primind-o Alicia Whinter, „preoteasa de rang secund”.

Sentinţa a fost dată în 15 martie 2000, de Curtea Supremă din SUA.

În ceea ce priveşte pe cele 12 adolescente, toate au născut la termen aducând pe lume şase băieţei şi şase fetiţe. Atât mamele cât şi copiii se află sub îngrijirea Autorităţii pentru ocrotirea mamei şi copilului din Denver.

Membrii unei secte satanice au violat 12 fecioare

Michael Eisemblatt (25 ani) era cunoscut ca fiind liniştit, un tânăr pe care multe dintre mamele berlineze şi l-ar fi dorit ca ginere. El absolvise Facultatea de Cercetări Aerospaţiale din Bremen şi lucra ca şef ce compartiment într-o instituţie de profil din Berlin. Avea o ţinută impecabilă, conducea un automobil Porsche, iar manierele lui ireproşabile suceau capetele multor fete.

Numai că Michael ducea o viaţă dublă. După căderea serii, el mergea în pădurea care mărginea lacul Wansee, unde se întâlnea cu membrii sectei satanice Thelema (Drumul către iluminare), al cărei conducător era. Într-un luminiş, era aprins un foc, la lumina căruia erau sacrificate animale, pe altarul diavolului. Sângele animalului jertfit era colectat într-o cupă, din care gustau, pe rând, toţi membrii sectei, pe ritmul unei incantaţii macabre, murmurate în cor. Şedinţa se sfârşea printr-o orgie sexuală, la care participau cu toţii.

În primăvara lui 1990, Michael Eisenblatt a cunoscut-o, într-o discotecă, pe Gisela Braun (18 ani). Fata a fost vrăjită de farmecul tânărului şi n-a avut nimic împotrivă, atunci când acesta i-a propus să facă o plimbare cu maşina.

Michael a condus-o în pădurea Wansee, unde acoliţii lui îl aşteptau. Sosirea lor a fost marcată de urale, care au speriat-o pe Gisela. „Nu-ţi fie frică!” a încurajat-o Michael. „Ai ocazia de a asista la un ritual unic, care o să-ţi placă!”

Un grup de fete şi băieţi au adus vreascuri şi au aţâţat un foc. La lumina lui, Michael a început să o mângâie şi să o sărute pe Gisela. O tânără le-a oferit două pahare cu o băutură dulce. După ce a golit paharul, Gisela a simţit că voinţa o părăsea. Era conştientă de ceea ce se întâmplă cu ea, dar nu se putea împotrivi. Michael i-a scos hainele, apoi a luat-o în braţe şi a întins-o lângă foc, pe pământul gol. În timpul acesta, atât Michael cât şi ceilalţi membri ai sectei, s-au dezbrăcat şi au făcut cerc în jurul Giselei. În timp ce patru tineri o ţineau pe fată de mâini şi de picioare, Michael a îngenuncheat în faţa ei şi a rostit o

rugăciune într-o limbă necunoscută. Singurul cuvânt pe care Gisela l-a înţeles era numele lui Satan, care revenea obsesiv. După aceea, Michael a dezvirginat-o pe tânără, lăsând, apoi locul tuturor celorlalţi. La un moment dat, din cauza durerii, fata şi-a pierdut cunoştinţa. Câteva tinere i-au picurat pe braţe ceară topită, pentru a o trezi din leşin. Petrecerea a continuat până în zori, transformându-se într-o adevărată orgie sexuală.

Înainte de a o conduce acasă, Michael i-a spus Giselei: „Din această clipă, faci parte din secta noastră. Ai să vii aici ori de câte ori am să te chem. Să nu-ţi treacă prin cap să te duci la poliţie, căci răzbunarea lui Satan te va ajunge ori unde te-ai afla!”

În aceeaşi zi, nesocotind avertismentul lui Michael, Gisela s-a dus la poliţie. Dar, când era aproape de intrare, un tânăr s-a apropiat de ea şi arătându-i un cuţit, i-a spus: „În locul tău eu n-aş face asta!”

Fata s-a speriat şi a luat-o la fugă, renunţând să mai reclame. De atunci, vreme de 4 ani, Gisela a participat la întrunirile sectei Thelema, de fiecare dată când era solicitată. În tot acest timp, a fost martoră la violarea altor 10 tinere, cu vârsta cuprinsă între 16 şi 20 de ani.

„Pentru ca jertfa să fie primită de Satan, trebuia ca victimele să fie fecioare. Erau drogate şi violate, mai întâi de către Michael, în calitate de conducător, apoi de ceilalţi. De frică să nu-şi piardă viaţa, fetele continuau să ia parte la întruniri, aşa cum am făcut şi eu!”, avea să declare Gisela, ulterior.

La sfârşitul lunii septembrie 1994, Michael Eisenblatt a venit în pădure, însoţit de Brigitte Birkmoser (17 ani). Întâmplarea a făcut ca ea să fie ultima victimă a sectei Thelema.

Un grup de liceeni îşi petrecea weekend-ul în pădurea Wansee, la numai 600 în depărtare de locul de întâlnire al membrilor sectei. La un moment dat, elevii au zărit flăcările şi au crezut că a izbucnit un incendiu în pădure. Câţiva dintre ei s-au precipitat către locul cu pricina, în timp ce ceilalţi folosind telefonul portabil pe

care îl aveau în maşină, au anunţat poliţia şi pompierii. Ajungând în preajma focului, primul grup a rămas şocat de imaginea care se derula în faţa lor. Vreo 26 de tineri de ambele sexe, complet goi, se legănau în ritmul unei melodii lugubre, iar în mijlocul lor, 4 zdrahoni ţintuiau la pământ o fată, în timp ce ai cincilea o viola.

Realizând că are cu el aparatul de fotografiat, unul dintre liceeni, ascuns după tufişuri, a imortalizat imaginea pe peliculă. Nu peste mult timp, s-au auzit sirenele maşinilor poliţiei şi ale pompierilor. Sectanţii au intrat în panică, dar n-au mai apucat să se îmbrace. Goi-puşcă, au fost îmbarcaţi în vehiculele sosite la faţa locului şi duşi la poliţie.

Brigitte, aflată în stare de inconştienţă, a fost transportată la spital, dar a decedat pe drum. Tânăra era cardiacă, iar doza de drog, precum şi şocul prin care trecuse, i-au fost fatale.

În timpul anchetei, toate cele 11 tinere violate de membrii sectei Thelema au depus mărturie împotriva acestora. În frunte cu Gisela Braun, ele au povestit cum fuseseră ademenite de Michael Eisenblatt şi cum apoi, obligate, să participe la adunările sectei. Ele au fost puse în libertate, toţi ceilalţi membri ai sectei, 4 femei şi 12 bărbaţi, fiind reţinuţi în vederea cercetărilor.

Îngropată pe maidan

După opt ani de căutări şi investigaţii asidue, Scotland Yard-ul a reuşit una dintre marile sale victorii: descoperirea sectei sataniste „Templul Adoratorilor lui Satan”.

Totul a pornit de la dispariţia în anul 1986 a tinerei englezoaice Jane Young, o elevă de 17 ani din Southampton. „Era o fată foarte liniştită şi politicoasă” declară toţi cei care au cunoscut-o. Şi a fost aşa până în ianuarie 1986, când l-a cunoscut pe Jerry Spurbram, marele guru al sectei.

De la acea dată fatidică, Jane a devenit alt om. „Într-o dimineaţă am văzut-o în spatele casei smulgând pur şi simplu cu mâinile goale capul unui porumbel apoi bându-i

sângele ce bolborosea din gâtul ciont” povesteşte o vecină. A doua zi tânăra a dispărut.

La sfârşitul anului 1994, pe un teren viran dintr-o suburbie a Londrei a fost descoperit un schelet de femeie. Folosind ultimele metode antropologice, bazate pe analiza ADN, Scotland Yard-ul şi-a dat verdictul: scheletul este al lui Jane!

După alte 6 luni de cercetări, Jerry Spurbram a fost prins. Prilej cu care a făcut mărturisiri complete: în templul sectei se oficiau mesele negre, la care era invocat Stăpânul Suprem – Diavolul. Ritualul continua cu orgii prelungite, în care toţi adepţii făceau dragoste între ei, indiferent de sex. Toate perversiunile imaginabile erau obligatorii. La şedinţa de iniţiere, Jane a fost violată pe rând de toţi bărbaţii şi femeile din templu. Ritualul s-a încheiat cu „sexul marţii”, la care Jane a fost posedată deodată de trei bărbaţi, cel mai bine „dotaţi” dintre toţi.

La una dintre şedinţe, marele guru, aflat sub influenţa heroinei, a strangulat-o pe Jane în momentul în care făcea sex oral cu ea, exact în momentul ejaculării. Apoi a îngropat-o pe maidan. Mai departe, totul este deja istorie.

Două fecioare au fost violate şi arse în numele lui Satan

În 1990, Makis Katsoulas înfiinţase la Atena o sectă care îl proslăvea pe Satan şi la care aderau din ce în ce mai mulţi tineri. Ritualul de iniţiere a noilor membri consta în sacrificarea unei fiinţe încă nedeprinse cu practicile sexuale.

În dorinţa de a fi mai convingător în faţa diavolului, Katsoulas a hotărât să sacrifice fecioare în locul animalelor folosite până atunci ca jertfă.

Ca urmare în ziua de 3 mai 1994, el a invitat-o la o plimbare cu maşina pe fiica vecinului lui Maria Karanopol. Cunoscându-l ca pe un băiat liniştit şi bine educat, Maria l-a urmat cu toată încrederea, bucuroasă că se poate recrea puţin după orele de curs.

Makis a oprit maşina pe şosea, în dreptul pădurii

Caropi, spunându-i fetei: „Hai să ne dezmorţim puţin, până nu se întunecă!” Au pornit împreună pe o cărare, până au ajuns într-un luminiş, unde se aflau mai mulţi tineri. Aceştia stăteau în jurul unui foc şi purtau nişte sutane specifice cultului satanic. Atunci fata, s-a speriat şi a vrut să se întoarcă, dar a fost prinsă de câţiva bărbaţi şi dusă cu forţa lângă foc.

Makis a îmbrăcat şi el o sutană asemănătoare şi, în timp ce acoliţii lui îngânau o incantaţie lugubră, el s-a aruncat asupra Mariei şi i-a sfâşiat hainele de pe ea. Ca să nu se poată opune, patru tineri o ţineau de mâini şi de picioare. Fără menajamente, Makis a dezvirginat-o pe fată, apoi l-a invitat pe tânărul care urma a fi iniţiat în tainele sectei, să procedeze la fel.

În tot acest timp ceilalţi membri ai sectei priveau fascinaţi ceremonialul, aşteptând cu nerăbdare să le vină rândul.

Vizibil excitate, femeile s-au dedat la lesbianism sub ochii asistenţei. După ce novicele a dus actul sexual la bun sfârşit, Maria a fost violată, pe rând, de toţi ceilalţi membri ai sectei. Apoi Makis i-a tăiat venele mâinii drepte, colectând sângele într-un vas. El n-a întâmpinat nicio împotrivire din partea fetei care îşi pierduse cunoştinţa. Doi sectanţi au adus o canistră cu benzină, cu care au stropit trupul victimei, după care i-au dat foc.

În timp ce trupul Mariei ardea, Makis a luat vasul cu sânge, murmurând descântece satanice. Când ceremonia de iniţiere a luat sfârşit, sectanţii s-au risipit pe la casele lor.

Peste zece zile când secta urma să coopteze un nou membru, Makis a ales-o pe Dora Syrapaulu pentru a fi jertfită pe altarul lui Satan. Aceasta îi fusese colegă de şcoală şi, la fel ca Maria, avea deplină încredere în el.

Conducătorul sectei a dus-o pe Dora în aceeaşi pădure, procedând cu ea întocmai ca şi cu victima precedentă.

Trupurile carbonizate ale celor două tinere au fost descoperite întâmplător, de către un grup de elevi care

voia să-şi petreacă weekend-ul în pădure. Aceştia au anunţat imediat poliţia, care primise deja câte o reclamaţie din partea părinţilor fetelor dispărute.

Două luni mai târziu, cu ajutorul a doi detectivi angajaţi de către mama Dorei Sirapaulu, Makis Katsoulas a fost demascat şi arestat de la domiciliul său. El a recunoscut faptele comise, afirmând cu nonşalanţă: „Eu n-am nicio vină! Satan mi-a poruncit să-i aduc ca ofrandă fiinţe neprihănite! Am făcut-o în numele lui!”

Un profesor de religie a violat opt eleve, supunându-le ritualurilor satanice

Colegii şi părinţii lui Karin Uschi (17 ani) nu puteau crede că onorabilul profesor de religie Frank Schrammel (44 ani) din Hamburg (Germania) viola fete în timpul unor ritualuri satanice. Totul a fost scos la iveală, atunci când Karin a încercat să se sinucidă.

„Mi-a produs o teamă atât de mare încât voiam să mor” a declarat adolescenta. De atunci eleva a fost supusă unui tratament psihiatric pentru a fi înlăturate traumele produse de şocul pe care l-a suferit. Mult timp, nimeni nu a bănuit că profesorul avea o viaţă dublă. „Ne vorbea des despre viol. Mai întâi mi-a povestit mai multe, într-o pauză. Apoi mă obliga să-l urmez în locuinţa lui”, a declarat tânăra.

În apartamentul lui Schrammel, poliţia a descoperit urme ale ritualului organizat de el. „În mijlocul camerei era aşezată o masă acoperită cu o faţă de masă neagră. Trebuia să mă dezbrac şi să mă urc pe ea. «Tu eşti mireasa diavolului» îmi spunea el, apoi mă viola!

Pentru că nu mai suporta, Karin a încercat să se sinucidă. „Mai bine muream decât să mai trec prin acele experienţe!” A ajuns acasă, a luat o frânghie şi şi-a pus ştreangul de gât. Dar când şi-a aruncat scaunul de sub picioare, mama ei a apărut în cadrul uşii, reuşind s-o salveze în ultimul moment.

Ea şi-a povestit păţania iar mama ei a telefonat imediat la poliţie. În aceeaşi zi, pe 3 mai 1995, profesorul Frank Schrammel a fost arestat. Cu această ocazie s-a aflat

că adolescenta nu fusese singura victimă. Alte şapte fete au fost violate, dar toate se temeau de profesor şi de blestemul lui Satan.

Un profesor satanist a violat o elevă şi i-a ucis copilul

Zacharias L. (52 ani) un profesor de religie din Stuttgart (Germania), a violat-o pe eleva lui, Dagmar S. (16 ani). Un an mai târziu, el i-a ucis copilul, aducându-l ofrandă Satanei. Dagmar S. s-a sinucis în urma acestei tragedii, aruncându-se în faţa unui tren.

Zacharias L. a fost arestat după ce jurnalul intim al lui Dagmar a ajuns în posesia poliţiei. Eleva scrisese în acel jurnal tot ce se întâmplase.

Pus sub urmărire, criminalul a fost arestat chiar în momentul în care voia să violeze o altă elevă.

Din jurnalul intim al elevei Dagmar S. reiese că aceasta a fost dusă de Zacharias L., la întrunirea unei secte sataniste. „La un moment dat, profesorul meu de religie, care m-a dus într-o pivniţă, a strigat: «Satan, îţi aduc drept ofrandă virginitatea acestei tinere!». În încăperea respectivă se mai aflau alte câteva persoane, însă toate erau mascate. Cu toţii erau îmbrăcaţi în negru. Profesorul m-a aşezat pe un altar şi a smuls hainele de pe mine. Am încercat să ţip şi să mă zbat, dar era mult mai puternic decât mine. După ce m-a violat, profesorul mi-a făcut o injecţie, după care nu mai ştiu ce s-a întâmplat”.

Ca urmare a acestui viol, Dagmar S. a rămas însărcinată şi, după 9 luni, a născut un copil. „Părinţii mei nu ştiau nimic despre viol. Aflându-mă la spital, am fost vizitată şi de profesorul meu de religie. El venea aproape zilnic, pentru a-mi reaminti că fiul meu îl aparţine Satanei şi va trebui să fie jertfit. După vizitele sale, îmi strângeam copilul la piept şi plângeam. A sosit şi ziua în care am fost externată. Îndreptându-mă spre casă, am fost luată de pe drum de Zacharias L. M-a dus la el acasă şi mi-a făcut din nou o injecţie. La lăsarea serii, m-a dus în beci. Acolo îşi ţinea ceremoniile închinate diavolului. Fiind sub influenţa injecţiei, n-am fost în stare să protestez. Când mi-a luat copilul din braţe, Zacharias L. a ridicat cuţitul pentru a-mi

înjunghia copilul şi am leşinat”.

Dagmar S. s-a întors acasă şi a scris un bilet de adio părinţilor ei la care a ataşat şi jurnalul ei intim. Apoi s-a strecurat afară din casă şi s-a aruncat în faţa unui tren care mergea cu viteză.

Jurnalul intim al lui Dagmar S. a fost dus la poliţie de către părinţii fetei. Zacharias L. a fost pus imediat sub urmărire. El a fost arestat în timp ce voia să violeze o altă elevă, în vârstă de 15 ani.

Supus unui interogatoriu, Zacharias L. le-a declarat poliţiştilor: „Am format această organizaţie deoarece sunt un adept al Satanei şi cred în forţele sale. Îl consider chiar mai puternic decât Dumnezeu. Este adevărat că în şedinţele ţinute i-am adus şi ofrande, dar acestea erau, de obicei, numai găini, din al căror sânge beam. Eu n-am violat pe nimeni. Satan în persoană a fost cel care a violat-o pe Dagmar şi a lăsat-o însărcinată! Acelaşi lucru îl pot spune şi despre uciderea copilului. Nu eu am fost făptaşul, ci tot Satan care şi-a luat ceea ce-l aparţinea de drept!”

Profesorul de religie Zacharias L. a fost judecat şi condamnat, în luna septembrie, la 20 de ani de închisoare. Discipolii săi, care participau la întrunirile satanice, au fost condamnaţi la câte 10 ani de puşcărie.

O fetiţă este ucisă de trei adolescenţi satanişti fiindcă era virgină

Micuţa Elyse Marie Pahler de 15 ani a fost „sacrificată pentru Satan” de trei adolescenţi din San Luis Obispo (SUA). Cei trei băieţi: Roger Casey (17 ani), Jacob Delashmutt (16 ani) şi Joseph Fiorella (15 ani) au răpit-o pe Elyse, au dus-o într-o grotă mărginaşă la un kilometru de casă, au dopat-o cu droguri, violat-o şi i-au oferito lui Satan „pentru un ultim păcat aruncat în faţa lui Dumnezeu”.

Pentru a o înjunghia mai uşor i-au legat în jurul gâtului o funie.

Elyse îşi cunoştea criminalii din autobuzul şcolar. Delashmutt, Fiorella şi Elyse au intrat la şcoala Arroyo Grant High School din San Luis Obispo, la 195 de mile

nord-vest de Los Angeles. Delashmutt a fost exmatriculat din şcoală în septembrie 1995. Fiorella a părăsit şcoala în 1996 şi-şi făcea liceul prin corespondenţă iar Casey intrase la o şcoală care era aproape de casă. Cei trei au înjunghiat-o pe fată până când aceasta a murit pe un „altar al lui Satan”. Băieţii au selectat-o pe Elyse dintre cele mai cuminţi fetiţe, crezând că ucigând o virgină pură vor câştiga un bilet către iad, în rândul din faţă.

Elyse a dispărut în 22 iulie 1995 şi în 14 martie 1996 Casey a condus autorităţile la cadavrul ei. Fata părăsise casa voluntar în noaptea morţii dar era neclar unde şi când s-a întâlnit cu criminalii ei. Dacă cei trei adolescenţi vor fi judecaţi ca adulţi ei riscă să primească pedeapsa cu închisoarea pe viaţă, fără posibilitatea eliberării sau micşorării sentinţei. Dacă vor fi judecaţi ca minori, ei nu vor face decât 7 ani de închisoare.

„Am tras-o în ţeapă ca Dracula”.

Alexander Seibald (20) avea sadica plăcere de a ucide animale. El arunca pisici de pe terasa blocurilor foarte înalte, punea şoareci în polizor, spinteca iepuri şi dădea foc vrăbiilor pe care reuşea să le prindă. Dar, cu toate acestea, nimeni nu credea că tânărul ar putea aplica un tratament similar unei fiinţe umane.

Sabine Fältskot (17) era încă o fată copilăroasă şi lucra la un magazin alimentar, având relaţii amicale cu colegii săi. Timpul liber şi-l petrecea în grupul lor format din circa 15 tineri, mai ales într-o cafenea de la marginea Vienei, frecventată şi de Alexander.

Sadicul tânăr provenea dintr-o familie dezmembrată, chiulea de la cursurile unei şcoli la care se înscrisese şi nu lucra mai mult de 6 luni pe an, lăsându-se întreţinut de mama sa. Avea deja la activ o detenţie pentru spargere, însă amicii săi nu ştiau că, pe deasupra, acesta tortura animalele şi intrase într-o sectă restrânsă de satanişti.

Într-o sâmbătă seara, Sabine s-a întâlnit cu gaşca ei şi a hotărât să meargă la malul unui lac, loc vizitat noaptea de mulţi tineri care aprind focuri şi petrec până spre dimineaţă. Pe la ora 2.00, au mai făcut baie şi au dansat,

pentru a se încălzi, în jurul focului, fără să se îngrijoreze că Alexander şi Sabine mai zăbovesc în apă.

Tânărul a scufundat-o de mai multe ori pe fată, după cum avea să mărturisească mai târziu, după care a târât-o la mal, i-a îndesat un căluş în gură şi a luat-o la bătaie. Apoi a violat-o anal şi cu un sadism de neimaginat i-a introdus o cracă de copac în vagin. „Am tras-o în ţeapă ca Dracula" – a declarat el în timpul anchetei ce a urmat. „Am violat-o cu parul, până am văzut că nu mai mişcă, iar suferinţa ei mi-a provocat o mare satisfacţie".

Întors la foc, le-a spus prietenilor că a pierdut-o pe Sabine în întuneric. Îngrijoraţi, aceştia au început să o caute, iar unul dintre ei a descoperit trupul mutilat al fetei. Chemată de urgenţă, poliţia a cercetat, pe lângă Alexander, mai mulţi tineri, deoarece exista posibilitatea să nu fi fost singurul criminal. În finalul investigaţiilor a urmat judecata, Seibald a fost condamnat la închisoare pe viaţă.

CRANIILE INTONAU IMNURI DEDICATE SATANEI

Fiecare sectă de cult satanist are legile ei şi caută să-şi mărească numărul adepţilor. Totuşi, în 1993, în Columbia, la Mar del Rocca, a luat fiinţă o grupare demonică ai cărei membri sunt în număr de şase, trei bărbaţi şi tot atâtea femei, şi a cărei regulă de bază este: „Pentru el, prin noi, din noi". Ce vrea să însemne asta, ne explică reporterul Carlos Jesus Aloisio, de la „EI Tiempo".

Secta „Pentru el" este cu totul aparte. Are numai şase membri şi nu doreşte ca numărul lor să crească din motive mai mult decât bizare.

Adolfo Perron, conducătorul ei, spune că au fost aleşi după un lung studiu anatomic şi psihologic de către un doctor din SUA şi că acesta le-a spus că ei sunt urmaşi ai vechilor Tanguy, magii Lorkay, fiii diavolului, şi că trebuie să-şi dedice întreaga viaţă perpetuării neamului lor, dar fără să-şi amestece sângele cu al altor muritori.

Toată viaţa ei şi-o vor petrece în rugăciune şi împreunare, pentru a face copii, care la rândul lor vor avea alţii şi aşa mai departe. Perechile sunt bine stabilite şi nu

se admite schimbarea partenerului. Altfel, s-ar putea ca în viitor să se producă incestul, ceea ce ar conduce la degenerare şi dispariţie.

Ritualul lor este simplu şi original. Pe o bandă de magnetofon au înregistrat 6 imnuri dedicate Satanei, muzica fiind reprodusă de un radio cu mai multe boxe de putere redusă. Aceste boxe sunt introduse în cranii umane, craniile, la rândul lor, fiind luminate de lumânări. În timp ce imnurile sunt intonate, cei şase întreţin raporturi sexuale şi-l invocă pe Satan cu cuvintele: „Pentru tine, prin noi, din noi”.

Secta „Fiii lui Satan” ucide dragostea

New York, America. O femeie cade de la etajul 18 al unui zgârie-nori. Un ţipăt scurt şi trupul se loveşte de asfalt cu o bufnitură înfundată. Câteva persoane se apropie în grabă. Femeia era dezbrăcată. Pe corp se vedeau tăieturi de cuţit şi arsuri. În dreptul inimii avea o stea cu cinci colţuri închisă într-un cerc, iar pe frunte, o cruce întoarsă. Ambele semne erau crestate cu cuţitul.

În urma anchetei Poliţiei, s-a stabilit că Joanna Davis, 23 ani, locuia în apartamentul din care fusese aruncată. Printre casetele ei s-a găsit următoarea înregistrare: „Pe Bruce l-am cunoscut acum trei luni. Era un tânăr simpatic, pictor. În micul său apartament, erau o mulţime de tablouri. Toate aveau teme sinistre: scene de crimă, oameni spânzuraţi, cimitire, imaginea Cristului între prostituate. Cel mai mare însă, era un tablou care reprezenta o stea în cinci colţuri, înconjurată de un cerc. Acest tablou domina în cea mai mare cameră din apartamentul său, unde nu existau ferestre. Pereţii erau vopsiţi în negru. De asemenea, în încăpere nu exista niciun fel de mobilă. De-o parte şi de cealaltă a picturii, ardeau lumânări roşii şi negre. Încontinuu. În faţa tabloului, pe covorul roşu aprins era un sicriu. Pe uşă era o cruce întoarsă.

Bruce mi-a explicat că este membrul unei secte ce practică un cult al Diavolului. Mi-a propus să intru şi eu în această sectă. L-am refuzat însă. Chiar am încercat să rup

relaţiile cu el. N-am putut prea mult. Mă ispitea chipul lui. Arăta grozav. Se comporta altfel decât ceilalţi bărbaţi pe care i-am întâlnit. Era tipul amantului ideal.

Mi-a povestit că a avut o prietenă, o iubită, cu ajutorul căreia intrase în această sectă. Ea dispăruse fără urmă. El credea că fusese ucisă de o adeptă a acestui cult, care era geloasă pe legătura dintre ei. Asta fusese în urmă cu doi ani. Acum părea înnebunit după mine.

Un timp a insistat să devin membră a acestei secte, apoi, văzând că nu vreau, a încetat să-mi mai ceară acest lucru. Ne întâlneam aproape zilnic. Uneori rămânea la mine şi noaptea.

Acum o lună am primit un telefon anonim. O voce de femeie îmi cerea să-l las în pace pe Bruce sau altfel voi sfârşi în cele mai groaznice chinuri. I-am spus şi lui. A început să râdă, nu m-a crezut. De-atunci, în fiecare zi am primit zeci de telefoane cu ameninţări.

Într-o zi, venind acasă, mi-am găsit apartamentul distrus. Toate erau tăiate cu toporul, geamurile sparte.

În altă zi, mi-am găsit pisicile una spânzurată de lustra din hol, alta ţintuită în tocul uşii cu un cuţit în piept. L-am chemat pe Bruce. Nici el nu-şi putea da seama cine a putut face aşa ceva.

Cât timp a durat renovarea apartamentului meu, am stat la el. Nu s-a mai întâmplat nimic ciudat, în afara faptului că, de câte ori ieşeam pe stradă, eram urmărită de o tipă îmbrăcată mereu în aceleaşi haine negre. Ochii ei diabolici mă urmăreau oriunde. Am început să am vise ciudate, apoi coşmaruri.

Acum patru zile Bruce s-a sinucis. L-am găsit în camera lui cu un cuţit înfipt în inimă. Lăsase o scrisoare prin care explica de ce s-a sinucis. Nimic clar, doar că nu mai poate suporta oamenii din jurul lui, care la orice ar face, luau în discuţie numele Domnului. El era slujitorul lui Satan şi, doar prin moarte va credea că va fi alături de Stăpânul său.

Acum, am rămas singură. Nu-l pot uita aşa uşor. Femeia aceea încă mă urmăreşte. Telefoanele nu încetează

să sune. Acum sunt acuzată, de aceeaşi voce feminină, că Bruce s-a sinucis din cauza mea. Cred că vocea este a celei care mă urmăreşte. O aud vorbind. Îi văd ochii scăpărând nervos. Cred că voi anunţa Poliţia…”

Nu a apucat, însă, s-o facă. A fost omorâtă în chinuri groaznice. Torturată, apoi aruncată de la etaj. De cine? De aceeaşi femeie cu ochii diavoleşti, care îl omorâse şi pe Bruce şi pe fosta lui iubită. De ce? „Fiindcă îl iubise pe Bruce!”

Acestea au fost singurele cuvinte pe care Poliţia a reuşit să le scoată de la Betty Doller, 25 ani, din New York, adeptă a sectei „Fiii lui Satan” şi a „Cultului Diavolului”.

„Satan cu ţâţe mari”.

Atunci când poliţia din New York a prins firul care ducea la cea mai mare sectă „diavolească” de femei a fost prea târziu. Conducătoarea, o oarecare Marie Kenhall, în vârstă de 24 de ani îşi făcuse „datoria” aici pe pământ. Orfană, crescută pe străzile pline de drogaţi, devenise la 14 ani o binecunoscută prostituată, la 16 era „abonată” la câteva doze zilnice de drog, iar la 17 ajunsese o nimfomană în toată puterea cuvântului. Dar n-a fost suficient, şi cum mintea ei o luase razna de tot, s-a „trezit”. „Eu sunt Satana cu ţâţe mari şi fac sex cu Diavolul”.

Aşa a început totul. Un vis într-o criză halucinantă, realizarea lui şi apoi consecinţele: doi nou-născuţi sacrificaţi de bunăvoie de către nebunele care intraseră în secta anti-Crist, şi 23 de femei moarte în urma supradozelor. Cele două crime, desfăşurate prin case părăsite şi locuri greu accesibile, au fost descoperite după mult timp de la întâmplările petrecute. Spectacolul oferit de corpurile micuţilor, tatuate, arse şi ciopârţite era de coşmar.

Majoritatea sectantelor erau drogate, altele doar tinere naive care alunecau spre desfrâul „diavolesc”, droguri şi omoruri. Şi asta doar pentru că Marie Kenhall, aflată mai tot timpul sub influenţa drogurilor, le asigura că ea este „stăpâna” lumii, trimisă de însăşi Diavolul care voia „sufletele” pure ale nou-născuţilor.

Ritualurile sfinte, atunci când nu jertfeau copii sau animale, se desfăşurau după un program pe gustul tuturor: sex, sex şi iar sex. Bineînţeles, practica lesbiană era la „modă" căci bărbatul „sfânt" era doar unul: Diavolul, numai el putea să le posede, dar cum acesta n-a „binevoit" să apară la nicio şedinţă, sectantele se „desfătau" singure. Şi pentru a face faţă „obositoarei" ocupaţii se „îndopau" cu heroină en-gross.

În cele din urmă, datorită cercetărilor minuţioase ale poliţiştilor newyorkezi, adevărul a ieşit la iveală. Dar, prea târziu, căci, excesul de droguri dusese secta la... faliment.

Satanista sado-masochistă

Silvia Bracher din Düsseldorf „promitea" de mică. La opt ani bunicul aproape că o violase. La 15 ani, a fost sedusă de un prieten al tatălui ei, iar un an mai târziu, un grup de 10 derbedei au violat-o, seara pe o bancă, într-un parc. A fost eliberată la 18 ani, pentru a da peste... Cristian, un tânăr de 20 ani, care-şi vânduse sufletul Satanei. Timp de doi ani, Cristian şi-a pregătit amanta pentru a putea fi oferită Diavolului. În seara ajunului de Crăciun, în 1985, i-a spus iubitei că a venit clipa supremă. „Tu nu scoţi un cuvânt. Faci tot ce ţi se spune. De nu, va fi vai şi amar de tine".

Silvia, însoţită de amantul ei, a intrat într-o casă, aparent, obişnuită. Un şemineu, un altar, o masă de marmură în mijloc şi de jur-împrejur divane şi perne. Vreo 20 de participanţi. Un bătrânel cu barbă a început slujba. „În numele lui Lucifer, voi converti această femeie. Este dreptul meu de oficient. Apoi, faceţi ce vreţi cu ea", a rostit bătrânul noduros. Atunci s-a dezlănţuit un vacarm colectiv. Trupul Silviei era o jucărie în mâinile tuturor. Le simţea respiraţia, atingerile, limbile peste tot, pe sâni, pântece, locuri intime. A început să geamă de plăcerea provocată de durere, de suferinţă. Era o experienţă nouă care o extazia teribil. Când s-a trezit din transa erotică, avea un inel enorm, gen verighetă, pe deget, dovada „logodnei" ei cu Diavolul. Era deja una de-a lor.

A început să aibă relaţii intime cu femeile şi bărbaţii,

pe care-i cunoscuse la „iniţiere”. Treptat s-a îndepărtat de Cristian, pentru că se simţea dumnezeieşte atunci când era iubită şi biciuită, în acelaşi timp.

Din novice, la scurt timp, date fiind şi antecedentele ei erotice, Silvia a ajuns regina satanilor şi a satanelor.

Cristian a murit.

A fost condamnată la 10 ani închisoare pentru crimă. „Omor prin imprudenţă”. Eliberată după doi ani, şi-a găsit repede un alt amant, în persoana portughezului Fernandez. Şi-au jurat dragoste eternă, fidelitate.

Dar chemarea Silviei pentru plăcerile sado-masochiste a fost mai puternică decât toate jurămintele. Portughezul s-a supărat şi atunci Silvia i-a înfipt un cuţit de bucătărie în inimă.

De data asta, a fost condamnată la închisoare pe viaţă. Au trecut doi ani de atunci. Dacă şi-a băgat Satana codiţa, poate mai are vreo şansă…

„Surorile satanice”.

Secolul nostru este marcat de proliferarea sectelor satanice şi a libertăţii sexuale absolute. Ideea de bază este că, atunci când este vorba de dragoste, sexul nu contează. În viziunea Surorilor Satanice la începuturile lumii Dumnezeu a creat o singură fiinţă, un bărbat. În consecinţă se putea trăi şi fără femei.

În viziunea lor, omul primordial a conţinut în el dualitatea femeie-bărbat. Apariţia femeii a fost o greşeală, ce a determinat alungarea din rai.

Aşadar, Surorile Satanice sunt exclusiv bărbaţi homosexuali. Această sectă are mai multe adepte decât ne putem noi imagina. Are sediul în America şi mai multe filiale în Franţa.

Conducătorul ei este „Maica Superioară” homosexualul Jean Yves Le Yalec. În predicile sale el declară „Noi avem un mesaj divin pentru oameni, care se încadrează perfect în viziunea evanghelistă”.

Îmbrăcaţi în ţinută ce reprezintă un amestec de veşminte călugăreşti şi măşti de carnaval, adepţii sectei străbat în grup mergând pe jos oraşele din Franţa. În

pieţele publice ţin slujbe şi caută să atragă în rândurile lor noi adepţi.

„Surorile" au şi preocupări sociale. Pentru a se proteja de boala SIDA, ei (pardon ele) distribuie gratuit prezervative şi fac colecte de fonduri pentru a-i ajuta pe homosexualii bolnavi de SIDA.

DIAVOLUL A MURIT, TRĂIASCĂ… LILITH!

Dar cine e Lilith?

Dacă în legendele mesopotamiene Lilith este spiritul văzduhului, în Biblie ea devine Lilith, fiind descrisă ca „spectrul nopţii" (Isaia, XXXIV, 14). După unele texte ale tradiţiei ebraice, precum Zohur, sau Alfabetul lui Ben Sira, Lilith ar fi fost repudiată ca sterilă. Alţii îi atribuie dizgraţia răzvrătirii ei. Prea independentă ca spirit, Lilith ar fi fost îndepărtată, fiindu-i preferată Eva, care era mai docilă. După o vreme prima femeie eliberată s-a unit cu îngerii răsculaţi, pentru a deveni patroana iezmelor – teroarea nocturnă a dorinţei masculine.

Potrivit ziarului rus Izvestia, primele secte sataniste au apărut în anii 1970 în ceea ce era pe atunci U.R.S.S. – la Moscova, Leningrad şi Odesa. Această modă s-a dezvoltat odată cu perestroika şi o mulţime de publicaţii îndoielnice au însoţit-o. Secte sataniste se află la Sankt-Petersburg şi prin împrejurimile lor, la Iaroslav, Bielgorod, Arhanghelsk, Breansk, la Birobidjan, Vologda, Vladivostok, Habarovsk, Nijni Novgorod şi Iakutsk.

Numai la Moscova există circa 60 de culte diverse, care întrunesc, conform datelor Ministerului rus de Interne, peste 5.000 de adepţi. În sens tradiţional, satanismul este considerat drept o „credinţă inversă": diavolul creştinătăţii devine Dumnezeu, virtuţile sunt calificate drept vicii, iar crucea inversată este simbolul cel mai uzitat al celor ce adoră tenebrele. Singura sectă satanistă feminină (rusească) a fost înfiinţată îndată după război, de femeile lesbiene de la Moscova şi Podolsk. Adeptele o adoră pe prima femeie, Lilith, alegându-şi ca emblemă şobolanul.

„Biblia creştină minte. Nu Eva a fost cea pe care

Dumnezeu a creat-o pentru a fi alături de Adam, ci Lililth. Ea era splendidă, numai că avea un caracter… dificil. Până la urmă Dumnezeu şi Adam însuşi s-au săturat de ea şi au eliminat-o. După aceea lui Adam i s-a oferit altă femeie", explică una din adepte. Acestea nu cred decât în şefa lor, care poartă titlul de Suverană a şobolanilor.

Lilith era o protectoare a animalelor, iar secta ales şobolanul ca simbol, întrucât acesta era un mamifer inteligent şi rezistent. Secta susţine că femeile vor fi destinate să conducă lumea: „fiicele şobolanului" trebuie, deci, să aspire spre perfecţiune fizică şi morală, şi să instituie dominaţia lor asupra bărbaţilor. La început ele refuzau din principiu să aibă copii, căutând să adopte orfani, însă noua generaţie luptă pentru a continua „linia Lillth" prin inseminarea artificială.

Secta totalizează peste 300 de femei între 16 şi 36 de ani. Totuşi, nu ritualurile magice sunt cele care atrag, ci relaţiile dintre persoane de acelaşi sex. Ele se simt (în aparenţă) singure şi fără apărare, în vreme ce principiul de bază al reginei lor este întrajutorarea. Un alt factor important este aureola romantică a acestor noi amazoane. În plus, este aproape imposibil ca vreuna din membre să se desprindă de sectă. „Şobolancele" ar uza de toate mijloacele, inclusiv de şantaj, pentru a-şi păstra secretele.

Riturile iniţiatice sunt neschimbate încă de la naşterea sectei. Pentru ceremonie, toate tinerele, înveşmântate în lungi tunici galbene, îngurgitează un drog puternic, iar apoi se adresează „sfintei" Lillth şi lui Satan. Noua recrutată striveşte, apoi, cu zgomot, capul unei pisici – duşmanca şobolanilor – pe care ea însăşi a prins-o, şi îi mănâncă creierul în acompaniamentul incantaţiilor Reginei şi al „surorilor mai mari". Regina ucide apoi un şobolan, pentru a semnifica astfel ideea că sufletul acestuia este de acum unit cu cel al novicei, care trebuie să plătească un asemenea sacrificiu cu sângele ei: Regina îi crestează braţele, adună sângele în pumn şi îşi mânjeşte cu el obrajii, ai ei şi ai tinerei. Iniţierea se încheie cu sorbirea colectivă a unui „filtru de amor", a cărui reţetă

este cu străşnicie păstrată de Regină. Ceremonia culminează printr-o orgie generală.

„Şobolancele" recunosc că există o femeie mult mai puternică decât Regina lor. E vorba de „Contesa neagră", o femeie care dirijează secta cea mai extinsă din Rusia – *Fraternitatea neagră* – organizaţie care numără peste 900 de adepte la Moscova, cu vârste cuprinse între 25 şi 80 de ani. Este una din mişcările cele mai secrete din Rusia şi din întreaga Europă de Est. Simbolul ei este o stea cu şapte colţuri. Această sectă practică satanismul pur şi dur. Contesa neagră este considerată drept o „satanistă neagră", şi încă de nivelul patru. Ea ar fi vrăjitoarea cea mai interesantă din toate cele care se află actualmente în activitate. Nu i se cunoaşte nici adevărata identitate, nici vârsta. Afirmă că s-ar trage din Catherina de Medici, regina Franţei, mare maestră în otrăvuri, că ar avea 400 de ani, că îşi aminteşte de Napoleon şi că ar fi fost o vreme amanta lui Cagliostro.

Desigur, acestea nu sunt decât legende. Singurul lucru cert este că ea a ajuns pe cele mai înalte culmi de iniţiere ca magiciană, că este fabulos de bogată, posedă şcoli de vrăjitorie în întreaga lume şi locuieşte pe o insulă proprie, aflată în largul Floridei. Din doi în doi ani, în a sa lojă a vrăjitoarelor, situată în mijlocul unor mlaştini întinse, *Fraternitatea neagră* procedează la un mare sacrificiu: este omorâtă o foarte tânără fată. Al cărei trup este ars pe cărbuni încinşi, în prezenţa Contesei. Un asemenea „proces de reîntinerire" i-ar permite acesteia să-şi menţină atât de fragedă înfăţişarea. Adeptele o copleşesc cu porecle laudative, cum ar fi „fiinţa tenebrelor", Iar ea afirmă că „Satana însuşi îi dictează deciziile".

„Am vrut să cunoaştem opinia bisericii, spune corespondentul ziarului amintit, în încheierea articolului. Iată ce a răspuns Roman Kon, de la secretariatul pentru relaţii ecumenice ale Departamentului de externe din cadrul Patriarhiei Moscovei: „Poziţia Patriarhiei rămâne foarte clară. Noi ne bazăm pe o analiză a doctrinei sataniste: ritualurile ei sunt contrare tuturor principiilor

umane. Acestea nu se limitează să lovească simţul moral, ci lezează Codul penal, o dată ce asemenea oameni practică sacrificii umane! Dar forţele de ordine din Rusia nu s-au ocupat, cu adevărat, de această problemă…”

În anul 1994, la un sinod ţinut la Moscova, biserica Ortodoxă a declarat că „satanismul nimiceşte idealul spiritual şi moral pe care noi toţi îl avem”.

Preotesele Satanei

Mare scandal mare în lumea bună din Los Angeles. În subsolul vilei de pe Strada Wilson, un instalator a găsit un morman de oase umane. Pe un raft, se puteau vedea nici mai mult nici mai puţin de 18 borcane cu formol, în care pluteau lasciv tot atâtea penisuri. Vila aparţinea Hélènei Polak, cea care după ancheta care a urmat, s-a dovedit a fi fost lidera sectei autodenumită „Preotesele Satanei”.

Pusă în faţa dovezilor, Helena a recunoscut că ideea înfiinţării acestei secte i-a venit frecventând întâlnirile unei mişcări feministe care luptă împotriva agresiunilor sexuale a bărbaţilor. Misiunea ei şi a celorlalte 4 adepte, acum, cu toate arestate, era de a atrage la vilă bărbaţi din elita oraşului, recunoscuţi ca deosebiţi de agresivi cu femeile. Promiţându-li-se clipe de neuitat, aceştia erau aduşi la locuinţa Preotesei. După ce erau drogaţi, cele cinci femei violau victima. Astfel, bărbaţilor li se introducea în anus un vibrator uriaş, sfâşiindu-i sfincterul. O alta îl muşca de testicule, iar celelalte îl băteau până ce respectivul deceda. Penisul îi era secţionat şi era depus într-un borcan cu formol, ca un trofeu al misiunii lor de sorginte mistică, după cum credeau cele cinci psihopate.

Pentru că până una alta, în Statele Unite doar cu legea se face dreptate, femeile au primit condamnări între 18 şi 25 de ani de puşcărie.

„Stăpâna focului din infern”.

„Am aderat la această sectă pentru că eram muritor de foame. Mi s-a promis şi marea şi sarea. Ce era să fac?! Nevastă-mea şomeră, copiii rupţi de foame! Te dai şi tu cu cine-ţi dă. Chiar dacă ăla e dracu’ în persoană, laşi la o parte credinţa şi te faci frate cu el până treci puntea. Că

după aia nu mai ai loc de întors, ăsta e riscu' tău. Dar, cel puţin în viaţa asta nenorocită, ai ce băga la jgheab tu şi ai tăi".

Fenimore Steely era într-o situaţie precară atunci când unul dintre colegii lui de muncă i-a propus să intre într-o sectă de cult demonic. „Ce ai să faci? Te-au dat afară. Ce te faci cu ai tăi? Eu te pot ajuta. Vino la noi şi ai s-o duci bine".

„La noi" însemna secta „Stăpâna focului din infern", grupare de credinţă satanică. Marea preoteasă era Ludmila Nemova Serakova, rebotezată „The Purple", adică Purpura, şi avea putere desăvârşită asupra oamenilor şi, se zice, asupra unor elemente ale naturii.

Se spune că The Purple era strănepoata unui mare nobil rus, Nicolae Sergheevici Serakov, nobil care a fost îndepărtat de ţarul Nicolai de la curte „datorită faptelor lui nepământene şi apucăturilor lui diavoleşti". A emigrat în SUA nu se ştie când, iar aici a pus bazele sectei satanice „Focul Purificator", nume schimbat imediat ce o nouă generaţie îi lua locul celei vechi.

Ludmila s-a autointitulat mare preoteasă odată cu decesul mamei sale, Tereza, în 1988. Dispunând de fonduri imense, a reuşit să atragă peste 2000 de noi adepţi, cea mai mare parte dintre ei provenind din păturile defavorizate ale populaţiei.

Demonstraţiile de putere pe care le face cu ocazia diferitelor sărbători diavoleşti nu fac decât să reamintească oamenilor pe care-i „luminează", că ea are puteri nemărginite şi că: „Voi fiind alături de mine, stăpâna Focului din Infern, indiferent cine va câştiga bătălia finală, Satan sau Iisus, veţi fi ocrotiţi. Flăcările nu vă vor atinge, aşa cum nici pe mine nu mă ating". Într-adevăr, marea preoteasă nu este atinsă de foc. Nu încape îndoială că nu există niciun truc la mijloc. Camerele de luat vederi şi obiectivele aparatelor de fotografiat au imortalizat pe peliculă toate demonstraţiile ei.

Fenimore Steely susţine: „Am văzut-o de nenumărate ori făcând astfel de demonstraţii. Ne adună pe toţi într-o

poiană căreia nu am voie să-i divulg numele şi se dezbracă în pielea goală. Ca femeie arată nemaipomenit. Ne simte gândurile şi o simţim că-i creşte sufletul de mândrie că râvnim toţi la ea. Două dintre preotesele ei scot dintr-o maşină aleasă la întâmplare o canistră cu benzină şi o stropesc cu ea. Pun şi nişte crengi în jurul ei, apoi îi dau foc. Atunci când este cuprinsă de flăcări, The Purple se mişcă unduios, ca şi cum ar fi cuprinsă de mari plăceri şi scoate nişte gemete care ne excită pe toţi, bărbaţi sau femei. Când focul se stinge, ea e nevătămată, iar noi excitaţi la culme. Şi începe orgia. Ea ne-a avut pe toţi şi noi o iubim".

Un joc criminal – ruleta morţii se opreşte la numărul 666

Un val nemaiîntâlnit de sinucideri a zguduit Franţa spre sfârşitul anilor '80. O epidemie sinucigaşă răpea sistematic şi stupid vieţi de adolescenţi. Asupra tinerilor îşi făcea efectul propagarea violenţei prin cărţi gen „horror", scenarii oculte, cât şi nişte jocuri diabolice la modă. Jocuri mult gustate de adolescenţi, dar jocul purta pecetea macabrului. Tendinţa de suicid era marcată de umor negru printr-o glumă ce se referea la boschetarii franţuji (numiţi SDF-işti) o prescurtare de la „sans domicile fixe" – fără domiciliu fix, în româneşte. Şi pretutindeni la sinucidere spuneau „n-avem noi norocul să trăim o viaţă de lux ca boschetarii". Câteva sinucideri ne vor lămuri asupra climatului moral dintr-o serie de medii liceale.

La 16 septembrie Julien Delhomme (18 ani) s-a spânzurat în curtea liceului Orthez. Cu o seară înainte Julien împreună cu câţiva colegi jucase o ruletă a morţii. Şi a tras numărul satanic 666, iar una dintre regulile jocului lugubru, chiar de bază, era clară: „Cine trage 666 trebuie să se sinucidă".

Cu câteva luni mai înainte, la 14 februarie elevul Christophe Maltese (17 ani) este găsit mort în camera sa de la internatul liceului Thuillier din Amiens. Poliţia cercetează cazul şi dosarul este clasat, ancheta încheindu-se cu concluzia sinuciderii. Părintele băiatului declară însă

că e imposibil ca fiul să se fi sinucis, întrucât era fericit că obţinuse permis de conducere auto.

Şi nu trec decât trei luni, iar tatăl băiatului, găseşte nişte cuvinte bizare notate într-un carnet al băiatului, presupus sinucigaş. În carnet scria: „numele meu adevărat este Marvin şi eu sunt un criminal”. Dosarul se redeschide şi investigaţiile poliţieneşti dezvăluie că Christophe fusese victima unui joc diabolic, un joc mortal, unde interpretase un rol. Scenariul jocului construit pe tiparele nocive ale literaturii „horror” îl dusese pe „criminalul” ce-şi luase rolul în serios să-şi semneze propria condamnare la moarte.

Două vieţi pierdute prematur în jocuri iraţionale cu izvoare în satanism, în istoriile macabre plasate într-un Ev Mediu întunecat şi sângeros.

„Episcopul negru” determina tinerii polonezi la sinucidere

Anchetatorii de la procuratura oraşului polonez Biala-Podliaska nu s-au putut despărţi multă vreme de un coşmar. Un vis nu de om normal, ci de psihopat. Un om cu mintea zdravănă nu poate accepta grozăviile cu care fac cunoştinţă oamenii legii care întocmesc procesele verbale.

Poliţiştii din această localitate au reuşit să preîntâmpine doar a treia tragedie, făcând legătura între cele două neverosimile sinucideri ale unor adolescenţi pe 13 februarie şi 13 martie (observaţi datele fatidice) şi grupa „neformală” de satanişti tineri din oraş. Şi a trecut imediat la arestarea a doi lideri şi punerea sub urmărire a 20 de satanişti, înaintea zilei fatale de 13 aprilie când se pregătea o a treia sinucidere ritualică. Iar suicidul, spun sataniştii îi duce pe „Copiii Satanei” într-o „lume mai bună” la „tata Diavolul” aşa cum sunt îndoctrinaţi adepţii „religiei negre”.

Datorită confuziei dintre mistica ieftină şi subcultura unor tineri, legaţi de „muzica metaliştilor”, doctrina sataniştilor ia avânt tot mai mare în Polonia. Până la cele două sinucideri ale unor tineri de 16 – 17 ani, autorităţile n-au mai întâlnit manifestări atât de radicale ce sfidează

viaţa. Paginile dosarului cu sinuciderile din Biała Podilaska îngheaţă inimile acelora ce citesc despre descrierea ritualurilor „mesei negre” în cadrul căruia sataniştii au băut vin amestecat cu sângele unor animale sacrificate atunci. Şi s-a băut din cranii procurate prin profanarea mormintelor, când s-au retezat capetele scheletelor. Iar sinuciderea este socotită în sectă drept cea mai înaltă formă de a-şi arăta credinţa şi supunerea faţă de Satana.

Djegdz S. (23 ani) cunoscut printre satanişti ca „episcopul negru” a făcut declaraţii în care a relatat că satanismul s-a infiltrat în Polonia, atunci când şi-a procurat aşa-zisa „biblie neagră” din SUA, îndreptar al sectei. Cercetările au descoperit şi stimulentul esenţial al „copiilor Satanei”: otrava drogurilor. Iar traficul de stupefiante printre satanişti a permis poliţiei să-l aresteze pe „episcopul negru”. În ce priveşte sinuciderea celor doi, răspunderea morală şi în plan juridic o au liderii satanişti. Şi în legislaţia poloneză va trebui introdus un articol care să incrimineze dur asemenea acţiuni. De aceea opinia publică a şi cerut completarea Codului Penal, pentru a stăvili nocivitatea actelor sataniste. Şi credincioşii polonezi sunt revoltaţi de blasfemiile sataniştilor în cimitire: semnul cert că la locul de veşnică odihnă au trecut sataniştii este crucea întoarsă înfiptă în pământ. Iar racila satanismului se întinde şi în nordul ţării trecând frontiera la vecina Belarus.

Torţele umane, lumânările Satanei

Este cunoscut faptul că sectele satanice, indiferent de unde ar proveni sau oricum ar fi luat fiinţă, au fost animate de un personaj cu valenţe native de conducător, sau formate pe fondul existenţei unei afecţiuni neuro-psihice care, de obicei, se regăseşte într-una sau alta dintre nenumăratele forme de paranoia. De asemenea, toate grupările marginale structurilor religioase pure sau antagonice acestora au ca fundament ideologic un concept sau un crez definit, inevitabil, prin foc, moarte, autoflagelare, toate puse în slujba unui anticrist a cărui imagine virtuală nu are nimic comun cu esenţa umană.

Aşa-zisul mesager al Satanei, singurul care-şi poate aroga dreptul şi menirea de călăuză pământeană a semenilor către împlinirea crezului, este el însuşi o „capodoperă” în sens profund negativ, o greşeală a naturii, un produs perfect al dezumanizării complete şi ireversibile.

Gruparea satanică „EI Fuego”, extinsă în numai doi ani (1992 – 1993) în câteva state din sudul Argentinei, avea ca idee centrală purificarea prin foc. Entitatea căreia Emanuel Diego, mesagerul, şi-a închinat existenţa materială şi spirituală era, desigur, Focul, esenţa a tot ce este, a fost şi va fi. Diego şi-a hrănit şi bucurat idolul cu flăcările ce au înghiţit case, biserici, vite, recolte, şi, în final, trupuri omeneşti. Suprema formă de idolatrie, deci cea mai plăcută zeului mistuitor şi mesagerului său, a devenit torţa umană.

În vederea împlinirii ritualului purificării totale, avea loc selecţia, mai bine zis autoselecţia „lumânărilor vii” din cadrul indivizilor a căror raţiune fusese treptat anihilată până la sublimare.

Când raţiune nu e, nimic nu e, căci flăcările nu mai mistuiau omul, ci doar ceea ce mai rămăsese din el: carne şi oase; iar acestea, devenite cenuşă, se transformau, iremediabil, în „nimic”.

Esenţa criminală a grupării satanice „EI Fuego” şi a ideologului ei, nu a putut fi însă dovedită sau sancţionată de lege, decesurile fiind înregistrate ca sinucideri. Autorul moral al acestora, Emanuel Diego, a devenit, la rândul lui, prin foc, criminal şi victimă pe altarul unui zeu care, evident a pierit odată cu propriul mesager.

Un tânăr satanist a fost ucis de doi prieteni la cererea sa

Patrick Michael Newell era un băiat un pic cam ciudat. Obişnuia să meargă la biblioteca publică, unde stătea aplecat ore întregi asupra unor cărţi vechi şi prăfuite de vrăjitorie şi practici magice. Avea o impresionantă colecţie de caiete, în care îşi nota cu conştiinciozitate formule şi texte oculte.

Câţiva tineri care îl cunoşteau povesteau tot felul de lucruri stranii despre ritualurile satanice pe care Mike le iniţia uneori, ca de exemplu cel în care sacrifica hamsteri şi se ungea cu sângele lor pe braţe.

Dar nimeni din liniştitul orăşel Vineland, din New Jersey (a cărui populaţie era de 48 de mii de locuitori) nu se aştepta la ultimul ritual al tânărului.

Însoţit de doi dintre cei mai buni prieteni, Mike, care avea 20 de ani, a plecat cu maşina spre un lac ascuns printre stejarii şi dealurile nisipoase din sudul statului New Jersey. Acolo a îndeplinit un scurt ritual închinat diavolului, şi apoi prietenii, la iniţiativa lui, i-au legat mâinile şi picioarele cu bandă adezivă.

A privit dincolo de lac o clipă, apoi s-a întors către cei doi amici care îl însoţeau.

— Faceţi asta pentru că îmi sunteţi prieteni, a spus el.

L-au împins în adâncul apei şi apoi l-au privit cum se scufundă. Cadavrul i-a fost descoperit trei zile mai târziu.

Studiile lui Newell despre magia neagră, s-a aflat ulterior, îl convinseseră că drumul către viaţa eternă trecea printr-o moarte violentă. Orice adorator loial al lui Satan, care este ucis de prietenii lui, se va naşte din nou în chip de mare căpetenie diavolească. El calculase, cu vorbe doar de el ştiute şi dansând cu mişcări dezarticulate.

Alţi tineri şi-au reamintit scene în care îl văzuseră pe Newell sacrificând aceleaşi animale în mod cu totul „original”. Îi băga într-o cutie în care bătuse cuie de jur-împrejurul pereţilor, scuturând apoi cutia astfel încât hamsterii să moară înţepaţi de vârfurile ascuţite din interior.

Majoritatea locuitorilor orăşelului Vineland au fost surprinşi de manifestările satanice ale tinerilor, dar după întâmplare, un val de teamă a trecut deasupra localităţii. O perioadă şcoala s-a întrerupt, educatorii îngrijoraţi au ţinut conferinţe la care au fost invitate şi personalităţi religioase.

Dar cei care aveau într-adevăr motive să fie speriaţi

erau cei doi băieţi, Williams şi Sweikert. Rich Williams era convins că Newell nu murise şi că avea să reapară în curând. Acelaşi lucru îl crezuse şi Mike, numai că într-un sens diferit. Cuvintele „mă voi întoarce” au fost găsite scrijelite în pădure, într-un loc unde se refugia de obicei, pentru a-şi ţine ritualurile.

Dar reprezentanţii bisericii aveau cu totul altă părere: „Ce spune Biblia despre cei care cred în vorbele diavolului? Spune că vor fi înlănţuiţi în întuneric până-n ziua judecăţii de apoi”.

În urma procesului, la care a participat un mare număr de locuitori ai Vinelandului, dintre care jumătate îl cunoscuseră bine pe Mike Newell, cei doi tineri acuzaţi de crimă, Richard Williams şi Wayne Sweikert au fost condamnaţi la câte douăzeci de ani închisoare.

S-a solicitat recurs şi procesul s-a rejudecat peste trei luni; în instanţă apărarea a prezentat un pasaj din jurnalul intim al lui Mike Newell în care acesta cerea ca cei ce îl vor ajuta să moară să nu fie pedepsiţi în niciun fel.

Luându-se în considerare circumstanţele atenuante şi vârsta acuzaţilor, verdictul a fost de această dată cinci ani închisoare într-un centru de reeducare în care se implicaseră şi câteva organizaţii religioase.

Un proces care a zguduit toată America

În SUA, cultele satanice capătă tot mai mulţi adepţi tineri. Ei există în toată ţara. Cine sunt aceşti adoratori ai Răului?

Conform portretului tip întocmit de psihiatrul Patrick Metoyer, angajat al FBI-ului, este vorba de tineri sub 18 ani, albi, proveniţi din familii cu stare materială bună. Ei sunt mai inteligenţi decât cei de vârsta lor, dar au gusturi ciudate, fiind atraşi de muzica „heavy metal”, de filme violente şi pornografice şi de consumul de droguri.

În anul 1997, în ianuarie, s-a comemorat un an de la tragica moarte a trei copii de opt ani care au fost violaţi, torturaţi şi asasinaţi de trei adolescenţi practicanţi ai ritualurilor satanice.

În ianuarie 1996, în West Memphis Tennessee a avut

loc un proces care a zguduit toată America. Steven Branch, Michael Moore şi Christopher Byres, trei băieţi de 8 ani, au fost găsiţi morţi, cu trupurile mutilate într-o pădure din zonă. După numai o săptămână au fost arestaţi cei trei asasini.

Primul dintre ei care a recunoscut crima a fost Jessie Misskelley, un adolescent de 18 ani. Împreună cu complicii săi, Damien Echols (18 ani) şi Jason Baldwin (16 ani) a atacat trei puşti care se plimbau cu bicicletele prin pădure. Au ieşit brusc în faţa copiilor şi i-au oprit. Damien l-a lovit pe Chris Byers, Jason l-a trântit pe jos pe Steven, iar Jessie l-a prins pe micul Moore.

I-au bătut cu pumnii şi picioarele până când copii nu au mai mişcat, apoi s-au dezbrăcat şi i-au violat. Damien Echols a vrut să-l oblige pe Chris să facă sex oral. Copilul era însă inconştient. Cuprins de nebunie, Damien a scos un cuţit şi a început să-i cresteze faţa lui Chris, iar în final i-a smuls limba şi ochii. Jessie şi Jason, mai miloşi, s-au mulţumit să scrijelească pe trupurile victimelor lor însemne ale cultului satanic pe care-l practicau.

Iniţierea lor în ritualul acestei secte avusese loc în urmă cu doi ani, în ziua numită de ei Esbat. Toţi membrii sectei mergeau în pădure cu un câine. După o scurtă armonie, câinele era sacrificat şi noii adepţi trebuia să-i mănânce carnea. În acest timp jurau să fie răi, nemiloşi şi să-şi tortureze semenii dacă vor avea ocazia. Orice crimă este justificată, fiind un omagiu adus lui Satan.

Pe 4 februarie 1997, după trei ore de dezbatere juraţii i-au declarat pe cei trei adolescenţi vinovaţi de crimă cu premeditare. Nu au fost condamnaţi la moarte, ci la închisoare pe viaţă.

Judecătorul a încheiat procesul spunând: *„Pentru poliţie, procuratură şi juraţi, acest caz s-a terminat. Pentru familiile victimelor suferinţa va dura toată viaţa”*.

„Nepotul lui Satan” – ucigaş cu 11 copii

Ahmad al Fuad are 22 de ani şi este fiul unor emigranţi saudiţi stabiliţi în urmă cu 12 ani în SUA. În 1987 tatăl său Fuad al Ommer, a fost împuşcat într-o

încăierare, iar un an mai târziu, mama sa Dallillah, a plecat de acasă cu un paraguayan abandonându-şi copilul. Câteva zile mai târziu, Ahmad, atunci în vârstă de 11 ani, a fost luat de poliţie şi încredinţat unei case de copil din Boston.

„Era un copil straniu, avea să declare directoarea şcolii, cu o privire mereu zâmbitoare dar care-ţi strecura neliniştea în suflet. Copiii, cu rare excepţii, se simţeau atraşi de el şi-l considerau un fel de şef. Am observat că în discuţii cuvântul lui era lege”.

În anul 1989 Ahmad a fost înfiat de o familie bogată din Carlsbad (México). În sânul noii sale familii, Ahmad a găsit terenul propice pentru dezvoltarea viitoarelor lui capacităţi. George şi Melinda Broxon fiind membri ai sectei sataniste „Îngerii negri”, l-au integrat rapid în sânul comunităţii, copilul dovedindu-se a fi „născut pentru a-l sluji pe diavol”. Secta era ghidată după principii de partid, una dintre ramurile ei fiind cea a tineretului. În foarte scurt timp Ahmad a reuşit să se impună în „organizaţia de tineret” şi să urce pe scara ierarhică până în frunte.

Ajuns conducător, s-a autointitulat „Ahmad ibn al Fuad Ibn al Seitan” (adică nepotul lui Satan), şi a impus propria-i religie, mult diferită de cea a sectei-mamă. Astfel sacrificarea animalelor domestice, excluzând ovinele, era obligatorie oricărui început de rugăciune, ca, după aceea, animalul să fie ars în totalitate. De asemenea, una dintre reguli era aceea ca, dacă vreunul dintre membrii păcătuia hulindu-l pe Satan, să fie biciuit şi însemnat pe braţul stâng cu o pecete înroşită în foc, semnul fiind vestitul 666, cel al diavolului.

O obligaţie la care erau supuse fetele din sectă era aceea de a întreţine raporturi sexuale cu „nepotul Satanei”, fapt care a făcut ca Ahmad să fie tatăl a 11 copii. „Pentru noi era o adevărată onoare să ne împreunăm cu urmaşul lui Satan”. (Ellis B. 15 ani, însărcinată în luna a opta).

Supremaţia lui Ahmad a durat până la începutul anului 1995. În data de 15 ianuarie a chemat-o la el pe Beathe Santer, în vârstă de 17 ani, cu care, de altfel, avea

şi un copil de doi ani, i-a impus fetei să întreţină raporturi sexuale cu el, dar aceasta fiind în perioada ciclului menstrual, l-a refuzat. Totuşi, forţată a cedat. Considerându-se „spurcat” de sângele tinerei, a ucis-o cu ajutorul cuţitului de sacrificii, apoi a adus şi copilul pe care l-a schilodit prin fracturarea ambelor picioare şi mâini.

Noaptea a căutat să scape de cadavrul Beathei. L-a transportat la groapa de incinerare şi a turnat benzină peste el. I-a dat foc şi nu a lăsat pe nimeni să se apropie spunând că a sacrificat un câine pe care nimeni nu trebuie să-l vadă deoarece a coborât Satan la ospăţ. Însă crima lui a fost descoperită.

Preotul cultului satanist „Căldura inimii” a fost linşat şi mistuit de flăcări

Înfiinţată în anul 1992 cu statut de organizaţie filantropică, Societatea „Căldura inimii” a ajuns să numere doi ani mai târziu peste 11.000 de adepţi pe întreg teritoriul SUA. Propaganda capilor locali şi a celor de la sediul central din Firerock, dar în mod deosebit al preşedintelui Societăţii, fostul reverend Thomas, numit în acea vreme „Padre Leon”, i-a determinat pe mulţi dintre prozeliţi, în special pe cei tineri, să-şi schimbe credinţa tradiţională înlocuind-o cu cea a Focului, al cărui zeu suprem era Satana.

„Se apropie o nouă eră, New Age, iar epoca creştinismului va apune. Adevăratul stăpân al Pământului, Satana, va coborî cu foc şi pucioasă şi va pârjoli totul în calea lui. Nu vor scăpa decât cei care i s-au închinat, iar aceia vor fi puşi la loc de mare cinste şi vor rămâne veşnic tineri, sănătoşi şi frumoşi”.

Ca să demonstreze tuturor că Satana îl protejează apărându-l de flăcări, se lăsa crucificat o dată pe lună, stropit cu diverse substanţe şi aprins. Flăcările nu aveau niciun efect asupra lui Padre Leon, ceea ce pentru credincioşii de rând era o adevărată minune şi le întărea credinţa în Satana şi în ceea ce le promitea slujitorul diavolului. Supuşi ca nişte mieluşei, ascultau orbeşte toate ordinele care li se trasau, munceau zile întregi pentru

binele bisericii (care era reprezentată de Leon şi acoliţii lui), făceau trafic de droguri, se prostituau.

Înfierbântat de putere şi de supunerea oarbă a prozeliţilor, Padre Leon a ajuns să creadă el însuşi că este ceea ce spune şi a început să devină cu adevărat demonic, în comportament şi gândire. Aplica pedepse corporale, încarcera, le obliga pe tinere să facă dragoste cu el. De multe ori, alături de acoliţii lui, în număr de 12, organiza adevărate orgii nu numai cu femei din propria-i „parohie" ci şi cu altele, răpite de pe te miri unde. Veştile despre sataniştii de la „Căldura inimii" s-au răspândit curând, dar autorităţile, din clasica lipsă de probe, nu au intervenit decât prea târziu.

Un ordin al lui Padre Leon a adunat în seara de 17 iulie 1996 peste 200 de credincioşi din toate colţurile ţării. Se celebra „Ziua coborârii", adică venirea lui Satana pe pământ.

Patru preoţi aşezaţi la stânga şi la dreapta lui Leon, stăteau nemişcaţi. Padre avea un cuţit în mâna dreaptă. Cu ochii închişi şi cu faţa ridicată, a început o incantaţie în suahili[15], limba lui maternă.

În acest timp, din întuneric a apărut o tânără fără veşminte, care ţinea cu ambele mâini un prunc nou-născut. Îl ducea de picioare. Copilul se zbătea şi plângea. L-a pus pe masa din faţa preoţilor şi s-a retras. Padre Leon s-a apropiat de el şi a rostit în engleză: „Lucifer primeşte jertfa sclavilor tăi" şi a înfipt cuţitul în trupul plăpând până în plăsele.

Apoi a făcut pe corpul micuţului aflat în agonie mai multe crestături. Din sângele care s-a scurs a luat o picătură pe deget şi a pus-o pe limbă. Cei patru preoţi l-au imitat. Întreaga noapte s-a cântat, s-a dansat şi au fost înălţate rugi pentru Satana, apoi a urmat orgia de rigoare.

Copilul, de sex masculin, fusese răpit dintr-o maternitate aflată în centrul oraşului. O salariată a spitalului îl remarcase pe unul dintre răpitori. Ştia că face

15 o limbă aglutinantă vorbită adesea în Africa de Est de populaţia bantu.

parte din secta „Căldura inimii”. A anunţat autorităţile şi cunoştinţele.

Spre dimineaţă, cu mic, cu mare, locuitorii au ajuns în perimetrul sectei, lângă marginea oraşului, în apropierea unui azil.

Până să intervină poliţiştii, oamenii i-au înconjurat pe satanişti şi i-au bătut, iar pe conducătorii lor s-au pregătit să-i execute. Pe preoţii de rând i-au omorât cu pietre şi bâte, iar pe Padre Leon, în faţa prozeliţilor lui, l-au întins pe masa de sacrificiu şi au turnat sub ea, peste paiele şi lemnele puse în prealabil, benzină. Apoi au aruncat un băţ aprins.

Padre Leon a murit în chinuri groaznice. Focul l-a mistuit aproape complet. Pentru că „necredincioşii” folosiseră foc adevărat, nu din cel rece, ca-n filme.

Sataniştii îşi oferă copiii diavolului

În ultimii ani poliţişti, avocaţi, asistenţi sociali din SUA s-au implicat în lupta contra sectelor satanice. Adepţii diavolului, reuniţi în grupuri secrete şi răzleţe, dezvoltă o panoplie de activităţi ilegale, cum ar fi traficul de droguri. Bărbaţii şi femeile care îl invocă pe Satan, Prinţul Tenebrelor, provin deseori din clasa de mijloc, sunt oameni obişnuiţi şi respectabili (aparent), care – culmea! – merg la biserică duminica. Este greu să îi prinzi, dar nu imposibil. Cei care au reuşit să scape din acest infern povestesc cu groază despre torturarea atroce a oamenilor care cad în mâinile nesăţioşilor satanişti.

Jerry Simandl, de la poliţia din Chicago, se ocupă de 11 ani de „crimele satanice”. „Nu există o singură reţea, organizată, a sataniştilor, ci grupuleţe de indivizi periculoşi”, declară el.

Adesea satanismul se transmite din generaţie în generaţie, îndoctrinarea începe la vârsta de doi ani. Închişi cu orele în sicrie, copiii sunt eliberaţi mai apoi şi „renasc”, devenind membri ai sectei. Ca o consecinţă a ritualurilor la care sunt supuşi, ei se transformă în schizofrenici şi îşi pierd complet identitatea.

Psihiatrul Bennett Braun, specialist în schizofrenie,

medic la un spital din Chicago, afirmă că 25 la sută din pacienţii săi sunt victimele abuzului de ritualuri satanice. Aceştia vorbesc despre sacrificări de oameni, ca o parte a ceremoniei în cinstea diavolului.

Sataniştii se înconjoară de oameni care le pot fi utili: un gropar, devenit membru, face să dispară cadavrele, înhumându-le. Un medic satanist ajută la naşteri, în timpul unui ritual în care nou-născuţi sunt sacrificaţi.

Adepţii lui Satan cred că vor dobândi forţă şi putere dacă sacrifică nişte bebeluşi, fiindcă aceştia sunt puri, iar diavolul râvneşte la ei.

Poliţia suspectează câteva femei care ar fi „de prăsilă" şi dau naştere pe furiş la copii care urmează a fi sacrificaţi.

„Aceşti smintiţi trebuie descoperiţi" spune Sandy, 31 de ani, unul dintre supravieţuitori. „Ei mi-au distrus viaţa. În fiecare noapte am coşmaruri, îi văd cu pelerinele lor negre şi cu lumânări în mâini".

„Copiii Satanei".

Ar fi uşor să poţi scrie „cine se face vinovat de organizarea unor ritualuri satanice făcându-i să participe la ele şi pe copiii de câţiva ani, cine se declară adept al răului ar trebui să putrezească în închisoare pentru binele tuturor".

Dar povestea urâtă care a bulversat oraşul Bologna – pentru a doua oară în câteva luni – şi care s-a terminat cu arestarea a trei reprezentanţi ai unui grup satanic denumit „Copiii Satanei" sub acuzaţia de sechestrare de persoane, violenţă sexuală asupra minorilor, profanarea mormintelor şi deshumarea cadavrelor, este mult mai complicată.

Marco Dimitri, esoterist, supranumit Bestia 666, se consideră nevinovat: „Asociaţia noastră satanistă este singura care acţionează la lumina zilei. N-avem nimic de ascuns. În riturile noastre n-a fost implicat niciun minor, doar persoane mature care au participat de bunăvoie. Ne numim «Copiii Satanei» – spune el – pentru că exact ca şi copiii, noi am descoperit inocenţa".

Simonetta, victimă şi acuzatoare are doar 18 ani. Ea

este cea care, i-a denunţat pe cei trei reprezentanţi şi în special pe Gennaro Luongo, despre care a declarat că a drogat-o şi violat-o în timpul unui ritual al sataniştilor. În urma declaraţiei sale, cei trei au fost arestaţi, însă după câteva zile au fost eliberaţi din lipsă de probe.

Simonetta, cuprinsă de disperare, a încercat să se sinucidă. Ea este cea care a povestit la tribunal despre lucruri foarte urâte făcute în prezenţa unor copii mici aduşi aici de către baby-sitteri.

Despre seara în care a fost violată nu-şi aminteşte prea bine pentru că era complet ameţită după ce i se dăduse să bea o băutură misterioasă care, cu siguranţă, conţinea un drog.

Micul Stefano este copilul, acum în vârstă de 3 ani şi jumătate, care a fost adus să participe la aceste ritualuri. După ce l-au violat sataniştii, i-au dat să bea poţiuni magice (s-a spus chiar că era sânge uman), l-au băgat apoi într-un mormânt şi l-au aşezat în sicriu alături de un schelet. Mama copilului, alarmată din cauza comportamentului ciudat al acestuia şi a inexplicabilelor povestiri despre coşciuge şi schelete, l-a dus la diverşi psihologi.

Stefano, care locuieşte cu părinţii săi în aceeaşi localitate în care locuieşte şi unul dintre cei arestaţi, a petrecut o parte din vară la mătuşa sa. Se pare că fiica acesteia, în vârstă de 13 ani, l-a dus pe micuţ la aceste şedinţe îngrozitoare de magie neagră.

Mama lui Stefano este cea de-a doua martoră în procesul intentat împotriva celor trei satanişti. Ea s-a adresat, de asemenea, grupului „Gris”, care face investigaţii în legătură cu sectele existente la Bologna. Potrivit lui Giuseppe Ferrari, fondatorul acestui grup, sataniştii l-au implicat pe copil în aceste ritualuri pentru că violenţa împotriva unui nevinovat constituie un act de cel mai mare dispreţ faţă de divinitate.

Flavia Cantu „fiica Satanei” îşi apără grupul. Blondă, mignonă, foarte îndârjită, cu o privire deschisă. Poate este o naivă sau o utopică, aşa cum se autodefineşte. „Sunt

înscrisă în acest grup de patru ani. Sunt sigură că Marco şi Pierregiorgio (Pierregiorgio Bonora, cel de-al treilea arestat) sunt nevinovaţi. Scopul nostru este de a elibera pe oameni în interiorul lor şi un om astfel eliberat nu poate să facă rău".

Părintele Corrado Balducci, cel mai mare expert italian în secte demonice, avertizează împotriva celor care-l adoră pe demon: „Din păcate sunt preoţi care nu mai cred în existenţa Satanei. Dar greşesc. Satana nu este unul singur, sunt mulţi, toţi îngerii alungaţi din cer. În spatele sectelor se ascund, deseori, oameni care caută alibi pentru practici sexuale în grup".

Amanta lui Satan se spăla cu sânge

Născută în Australia, în urmă cu 24 de ani, Margherita Vajour s-a mutat cu întreaga familie în Italia, datorită intereselor comerciale ale firmei de construcţii a tatălui ei.

Dornică să cunoască istoria, cultura şi religia acestei ţări, Margherita a făcut o pasiune pentru o grupare de tineri extremişti, supranumită „Surorile satanice".

Aici, sub influenţa drogurilor, în acorduri de muzică hard rock, aveau loc orgii colective în care femeile îşi ofereau trupurile „prinţului întunericului".

Prinţul este un maniac sexual numit Gianni Veraco, care executase o pedeapsă de 5 ani închisoare pentru violarea unor minore. Acest individ deghizat în demonul-ţap, un amant posesiv şi instabil, jertfea câte 1-15 adepte deodată la fiecare şedinţă.

Curând, Margherita şi-a părăsit definitiv părinţii, vechii prieteni şi studiile, dedicându-se exclusiv practicilor vrăjitoriei şi satanismului. Deghizată la rândul ei în femeie-vampir, ea a devenit, în 2 ani, amanta statornică a lui „Satan şi organizatoare a ritualurilor de iniţiere pentru noii adepţi". Pentru a-şi consolida poziţia în cadrul sectei, Margherita a cerut să fie botezată cu sânge de nou-născut.

În acest scop, ea a reuşit să pătrundă într-un aşezământ de ocrotire a copiilor abandonaţi, furând un băieţel de 2 săptămâni. În aceeaşi noapte, într-o criptă a

cimitirului din Torino, Margherita a jertfit copilul tăindu-i gâtul cu un pumnal ce avea încrustat pe mâner chipul diavolului. După aceasta, s-a spălat pe faţă cu sângele copilului, apoi i-a binecuvântat pe toţi ceilalţi participanţi, prin aplicarea pe frunte a unei picături de sânge. Incantaţiile, lumânările aprinse şi agitaţia din criptă au atras atenţia paznicului cimitirului, care a chemat „carabinierii”, crezând că are de-a face cu jefuitori de morminte.

Când poliţia locală a sosit în cimitir, Margherita împacheta într-un giulgiu negru cu însemne satanice albe corpul mutilat al copilului. Toţi protagoniştii au fost arestaţi.

Margherita este închisă într-un sanatoriu pentru bolnavi psihici. Ea umblă în permanenţă absolut goală, indiferent de starea vremii, pentru că simte sângele arzând ca un foc lichid prin vene, din cauza lipsei mângâierilor lui Satan – singurul capabil să-i astâmpere poftele.

Fieda, martora Satanei

Cazul Fiedei Johnson, din Newport, Statele Unite, a ţinut, timp de aproape două luni de zile, prima pagină a revistei „*Horror Chronicle*” şi, într-adevăr, faptele prezentate pot rivaliza oricând cu cele mai tari secvenţe ale filmelor de groază. În fapt nu era vorba decât despre cazul unei foarte bogate femei, adică cea evocată mai sus şi seria de crime pe care le-a înfăptuit la reşedinţa sa, în numele Satanei.

De altfel, în timpul procesului, care s-a terminat cu condamnarea psihopatei la moarte, chiar ea s-a declarat a fi una din Martorele Satanei, aşa cum se autodenumesc o serie (mai nou apărută) de femei criminale de pe cuprinsul Americii. Pentru a-şi pune planul în aplicare nu a fost greu, ţinând cont de zecile de milioane de dolari care se aflau în contul Fiedei.

Astfel, cu ajutorul banilor, a înfiinţat un institut particular de reeducare a minorilor delincvenţi şi orfani. Alegerea nu era făcută la întâmplare, micuţii urmând să ajungă a fi sacrificaţi ca jertfe aduse lui Satan. Aşa că,

după ce a obţinut toate aprobările de rigoare, Fieda începu, personal, să ademenească mici infractori, promiţându-le o viaţă mai bună.

Trei dintre puştii care scăpară cu viaţă (numai ei ştiu cum) au povestit îngroziţi cum, la proprietatea păzită de gorile şi câini ucigaşi, copiii erau supuşi celor mai teribile orori. În primul rând, erau puşi să participe la adevărate lupte de mici gladiatori, cei ucişi ajungând să fie ciopârţiţi în cursul unor macabre ritualuri, în numele stăpânului adâncurilor.

Apoi, o parte din ei erau folosiţi drept cobai, la testarea unor compuşi genetici ce aveau să-i transforme în mici monstruozităţi care sfârşeau ca hrană pentru câinii ucigaşi. Dar cea mai mare grozăvie era cina lunară, în cursul căreia Frieda devora, cu propria dantură, câte un copil.

Acum aşteaptă injecţia letală.

Furat din maternitate şi recuperat din gunoaie

În maternitatea din Denain (Franţa), la sfârşitul lunii iulie 1995, se instalase în sfârşit liniştea. Nou-născuţii, hrăniţi şi schimbaţi, dormeau în pătuţuri, iar mămicile şi infirmierele îşi făceau siesta.

La etajul 1 al clădirii, Veronica Podvin este anunţată de medicul curant că va fi externată în aceeaşi seară, împreună cu băieţelul ei Brandon, în vârstă de 5 zile. Veronica a coborât la parter, pentru a-i telefona soţului ei, Laurent, ca să vină la maternitate.

În timp ce vorbea, a observat o femeie gravidă, îmbrăcată într-o rochie albă, cu o sacoşă mare albastră pe braţ, care s-a îndreptat spre serviciul de internări.

La întoarcerea în camera ei, Veronica nu a mai văzut copilul în pătuţ. După 5 minute a chemat sora, întrebând-o unde este băiatul. Infirmierele nu ştiau nimic. Copilul fusese răpit!

În curând, poliţia a intervenit, percheziţionând tot spitalul şi interogând pacientele şi personalul. Singura persoană suspectă a fost acea gravidă îmbrăcată în alb. Ea intrase în mai multe camere, dar văzând că mamele sunt

alături de copii, s-a retras spunând că a greşit numărul. Ghinionul Veronicăi a fost că rezerva ei era goală, aşa că femeia l-a luat pe Brandon, l-a îndesat în sacoşă şi a fugit pe scara de incendiu. Portretul robot al răpitoarei de copii a fost făcut rapid şi împărţit în toată regiunea. O echipă de 50 de poliţişti, conduşi de comisarul Müller a început ancheta.

După patru zile de la răpire, Veronica a primit un telefon de la o femeie care s-a recomandat ca fiind Ginette. Ea i-a spus direct: „Am copilul! Promite-mi că nu mă denunţi la poliţie şi o să-ţi înapoiez băiatul. L-am furat pentru soţul meu care mi-a spus că mă părăseşte pentru că nu putem avea împreună un copil, dar mi-am dat seama prea târziu că asta a fost o minciună. Soţul meu este nebun. El vrea să-i taie gâtul micuţului şi să se spele cu sângele lui nevinovat, pentru ca să scape de propriile-i păcate. Eu nu pot să-l opresc să-l omoare pe micuţ, dar am să-i pun trupul într-un coş de gunoi, ca să nu rămână neîngropat”.

Veronica a rămas fără glas după această confesiune, dar poliţiştii care ascultau convorbirea i-au făcut semn să continue cu orice preţ discuţia, pentru a avea timp să localizeze casa de unde suna Ginette. Disperată, Veronica a început să o implore pe răpitoare să nu-i omoare copilul. În sfârşit, poliţia a localizat de unde suna necunoscuta, şi patru echipaje au pornit în cea mai mare viteză spre periferia oraşului. Acolo au găsit o cabină telefonică goală, şi câteva tomberoane cu gunoaie rezemate în spatele unui depozit de cherestea.

Într-unul din tomberoane, un câine poliţist l-a descoperit pe micuţul Brandon, care dormea liniştit. Până seara, au fost arestaţi şi cei doi răufăcători care încercaseră să treacă ilegal frontiera. Ei se numesc Ginette Becard şi Richard Dumeury, un tip cu numeroase internări la psihiatrie şi care după ultima externare intrase sub influenţa unei secte religioase satanice.

Un botez satanic – electrocutarea în cada de baie a propriului copil

Locul ales pentru ritualul botezului a fost propriul ei apartament cu două camere. A făcut mai întâi „ordine”, dând totul la perete. Apoi şi-a luat copilul şi l-a dus în baie. Theo s-a dus fără nicio ezitare. Era convins că va face baie, aşa cum mai făcuse de atâtea ori. N-a protestat nici când mama i-a legat mâinile şi picioarele cu feşe rupte din cearşaf. Credea că va fi o glumă. Poate chiar un joc pe care-l pune mama la cale, dar pe care el nu-l cunoaşte. S-a cutremurat, poate, numai atunci când mama i-a pus în jurul gâtului un cordon electric… A auzit apoi cum curge apa şi a simţit cum cada începe să se umple…

Influenţată total de ideile desprinse din cărţile de magie neagră, pe care de la o vreme le citea zi şi noapte, Marilyne Lespinasse şi-a botezat copilul în stil satanic. Cablul electric înfăşurat în jurul gâtului celui mic l-a băgat în priză şi a plecat. S-a dus să bea o cafea. Acolo unde se ducea de obicei. În centrul oraşului (Sainte Foy-la-Grande, regiunea Gironde, Franţa). Acolo, la cafeneaua „Amiralul”, unde era binecunoscută şi întâlnea mulţi prieteni. Ardea de nerăbdare să le spună acestora ce ordine a făcut ea în casă şi cum şi-a botezat copilul. Chiar a început să facă invitaţii. Exceptând o pereche de tineri, Jerôme şi logodnica acestuia, nimeni nu i-a dat ascultare. „Luaţi cheia şi duceţi-vă. Vin şi eu, dar mai întâi să-mi termin cafeaua”. Vechi prieteni cu Marilyne, cei doi au luat cheia şi au plecat. Ajunşi în casă, dezordinea pe care au constatat-o i-a neliniştit. Curioşi şi cu frica în sân, au intrat totuşi peste tot. Când au deschis uşa băii, i-a cuprins groaza. În cada plină cu apă, zăcea copilul mort, electrocutat.

Arestată şi închisă preventiv, Marilyne Lespinasse cere mereu să-şi vadă copilul. „Ştiţi, trebuie să-l pregătesc pentru botez. Vă rog să mi-l aduceţi pe Theo”.

Până la 30 de ani ai săi, Marilyne n-a prea avut noroc. Deşi a muncit şi a dovedit că poate face ceva bun, viaţa ei a fost plină de necazuri. Un timp a lucrat la postul de radio local. A fost însă trecută în şomaj. Trăia din alocaţia de familie şi ajutorul de şomaj. Greu pentru ea şi

copilul născut în 1990, după o legătură efemeră cu un bărbat despre care nu mai ştia nimic. Viaţa devenise un coşmar. Ca să scape de el, femeia s-a refugiat în lumea cărţilor de magie, satanism, esoterism şi preziceri. Pe măsură ce citea, se înspăimânta şi mai mult. A vrut să se sinucidă, luând barbiturice. A fost salvată şi internată (de două ori) într-un spital psihiatric. Revenită acasă, iar s-a dedicat cărţilor satanice. Dorea şi spera să afle acolo ce viitor o aşteaptă pe ea şi pe copilul său; care ar fi calea cea mai bună de urmat. Situaţia în care a ajuns nu-i mai oferă, sărmanei femei, nicio posibilitate de alegere. E prea târziu.

Satanism cu urmări ucigaşe

Fusese o fetiţă dulce, blondă cu ochi albaştri, veselă, jucăuşă şi foarte prietenoasă. Acum, nu se va mai putea juca niciodată cu copiii vecinilor şi nu va mai dormi în pătuţul ei care a rămas gol.

Într-o noapte, tatăl panicat chemă poliţia: „Veniţi repede, cu copilul meu s-a petrecut ceva îngrozitor!”. Dar ajutorul a sosit prea târziu. Fetiţa fusese asfixiată de pumnul propriei mame, care stătea liniştită lângă pătuţul ei.

Femeia a declarat cu dezinvoltură: „Era o problemă ce trebuia rezolvată. Jessica avea un demon în trup şi acesta trebuia scos şi alungat pentru totdeauna”. Mama a încercat mai întâi cu două degete în laringe, rănindu-şi fiica până la sânge. Pe urmă, i-a băgat tot pumnul pe gâtlej, reuşind să-i ia viaţa prin asfixiere.

Poliţia germană a diagnosticat: un caz de „satanism cu urmări ucigaşe” – caz nu tocmai rar în ultima vreme.

O altă mamă membră a unei secte a auzit cum i s-a poruncit: „Omoară-ţi copilul!” şi atunci şi-a băgat pruncul de 13 luni în maşina de spălat, dar din fericire, tatăl a intervenit la timp.

La începutul acestui an, la München, a fost descoperit cadavrul tras în ţeapă al unei femei, iar alături de ea o hârtie înfăţişând o pentagramă diavolească.

În Thuringia, trei tineri membri ai unui grup satanic, în vârstă de 15 – 17 ani, l-au omorât în timpul unei slujbe

demonice pe un coleg de-al lor în vârstă de 15 ani, care fusese invitat la o petrecere.

Verdictul sociologic al fenomenului este că satanismul serveşte oamenilor psihopaţi, ca să-şi testeze capacităţile în materie de forţă fizică şi sex.

Cu ajutorul marionetelor atrăgea copiii spre satanism

Alungat din secta satanistă „Lucifer învingătorul", Rudy Foost, din New York, s-a decis să-şi înfiinţeze propria-i sectă dar, din motive de ordin financiar, nu a reuşit. După căutări îndelungate, a găsit un sponsor, satanist şi el, dispus să-l finanţeze, acordându-şi, totodată, titlul de „misionar" şi răspânditor al „dreptei credinţe, cea de care omul modern are atâta nevoie".

Fiind fiul unui fost păpuşar de la teatrul din localitate, Rudy s-a decis să-şi racoleze adepţii cu ajutorul marionetelor. Proceda ca în Europa Evului Mediu. Se deplasa cu ajutorul unui microbuz de care avea remorcată o rulotă şi colinda cartierele mărginaşe ale oraşului sau localităţile limitrofe, dând reprezentaţii cu păpuşi costumate în veşminte dintre cele mai ciudate. Aproape toate reprezentau figuri de diavoli cu aspect vesel sau tâmp, întotdeauna aceste personaje erau simpatice. Textele pieselor erau în concordanţă cu imaginile determinându-i pe micii spectatori să se îndrăgostească de aceste personaje, să le vadă în cele mai frumoase culori şi, cei mai mici, să le plângă de milă. Aceste reprezentaţii au strecurat în inimile multor copii şi adolescenţi naivi dragostea pentru Satana, pregătind terenul viitorilor adepţi.

Însă această propagandă psihologică nu a durat decât opt luni, pentru că…

Era 11 septembrie 1995. Seara, la ora 6, Rudy şi-a făcut numărul, în faţa unei asistenţe de peste 25 de copii şi adolescenţi. Spectacolul se desfăşurase într-o sală mică amplasată într-un club al municipalităţii. Printre spectatorii foarte tineri se afla şi o persoană care făcea notă discordantă cu ceilalţi. Era o femeie în vârstă de 39 de ani, care venise cu fiul ei, Marc, şi fiica, Lory, în vârstă

de 12 ani.

După terminarea spectacolului, toţi spectatorii au părăsit sala, dar după nici cinci minute, Lory a revenit şi i-a spus păpuşarului că este îndrăgostită de Satana şi de el şi că vrea să fie şi ea iubită.

Considerând cuvântul „iubită” în sensul bărbat-femeie, Rudy a luat-o pe fată şi a tras-o în spatele cortinei. A întins-o pe o mochetă şi a început să o sărute şi să o pipăie. Fata a acceptat toate acestea crezând că aşa trebuie, dar când a sesizat că bărbatul începe să o dezbrace a început să se smucească şi să încerce să scape, întărâtat, Rudy i-a astupat gura şi a imobilizat-o, apoi a căutat să o lămurească: „Dacă vrei să te iubească Satana, trebuie să-mi dai trupul tău şi eu i-l voi duce”. În acest timp, s-a descheiat la pantaloni, şi-a scos penisul şi s-a aşezat între picioarele fetei, încercând să şi-l introducă în ea. Lory a reuşit să-şi elibereze gura şi a scos un ţipăt puternic, ţipăt auzit de doi bărbaţi şi o femeie care erau în club. L-au surprins pe Rudy şi l-au imobilizat, dar prea târziu. Fata fusese defloratã.

Sub jurământul lui Satan: copiii asasini

În buncărul unde se află comandamentul celor 40 de bande de asasini, violatori şi hoţi care fac parte din cartierul Las Lomas din zona de sud a capitalei Columbiei, Bogotá, un teatru infernal de coşmaruri, un copil de vreo opt, nouă ani îşi dă examenul de ucigaş. La Medelin şi Cali, asasinul Columbian îşi încredinţează soarta Fecioarei, apoi îngenunchează în faţa mamei sale, căreia îi cere binecuvântarea. Este un om care se roagă şi trage cu pistolul, care violează şi-şi face semnul crucii. În cartierul Las Lomas din Bogotá, ucigaşul invocă satana, face legământ cu diavolul căruia-i oferă sângele său şi pe cel al victimelor sale. În camera de supliciu, el pune o floare şi un Hristos de lemn pe o grămadă de oase şi începe tortura, pentru că durerea victimei este dovada talentului său şi cu cât victima suferă mai mult, cu atât mai mult creşte forţa sa.

Un automobil trece pe străzile cartierului şi oferă

înscrierea gratuită la „şcoala durilor, a adevăraţilor ucigaşi”. Colegiul Luis Lopez de Meza este centrul de recrutare, unde aşa cum spun profesorii, se trăieşte cu moartea alături. Mariei, o fată de 19 ani, care voia să fugă, „copiii ucigaşi” i-au impus, „trebuie să rămâi, eşti distracţia noastră”. I-au masacrat fratele. Lui Mercedes, de 17 ani, i-au promis: „Aşteaptă puţin şi te vom viola”.

Şi ea, cu teama în suflet, n-are decât să aştepte. A reuşit să fugă de-acolo Assunta, de 15 ani, pe care au găsit-o la 20 de kilometri distanţă şi au tăiat-o în bucăţi. Luis, de 8 ani, a scris într-o compunere: „Unica mea dorinţă este aceea de a deveni asasin. Pentru a reuşi voi urma cursurile şcolii, voi învăţa, vreau să fiu primul din clasă, îi voi respecta pe şefii mei. Am 8 ani şi sunt deja un bărbat, voi învăţa să trag cu pistolul, voi trage mai bine decât poliţiştii. Ori învăţ, ori voi fi omorât”.

În automobile luxoase vin în cartier domnii bogaţi. Se opresc în faţa colegiului. Un copil iese, se apropie de portieră, un pistol trece din mâna lui în cea a şoferului. Sau invers, dacă trebuie eliminat un duşman şi copilul acceptă misiunea. Strigătele din acel bunker se opresc şi apoi se aud din nou. Trebuie să faci în aşa fel încât victima să reziste până-n zori. Aspirantul ucigaş este obosit. Are dreptul la câteva minute de pauză, după care i se comunică rezultatul. „Eşti bun, o să faci carieră”, i se spune. Copilul a dovedit că are o forţă de leu. Dar nu-i de ajuns, Satana este satisfăcută doar dacă ritualul se încheie cu o rafală de mitralieră trasă asupra a ce a mai rămas din victimă.

În primele ore ale dimineţii o grămadă de carne, care cu puţin înainte era un om, este abandonată în mijlocul străzii. „Copilul asasin” a trecut examenul. Va rămâne elev al colegiului cât timp va dori. Va avea arma lui şi dreptul de a ucide, de a tortura şi, într-o zi, va deveni prinţul violatorilor.

Colegiul nu se închide. Şefii celor patruzeci de bande din cartier nu permit acest lucru. Şi automobilul care oferă înscrierea la şcoala asasinilor îşi continuă drumul

netulburat. Pentru copiii din cartierul Las Lomas este anunţul, promisiunea unei minunate călătorii în ţara criminalităţii.

Indramana – zeiţa vampir

„În împărăţia marelui zeu Buddha, în partea dinspre soare-asfinţit de castelul lui de aur, îşi avea sălaşul un preot care avea două fete. Cea mare, Kali, era slujitoare devotată a stăpânului şi, pe unde trecea ea, răsăreau flori şi bucuria inunda inimile oamenilor. De aceea, zeul o ţinea la mare cinste şi o onora ţinând-o în preajma lui. Bucuria bătrânului ei tată ar fi fost deplină dacă cealaltă fiică, Indramana, nu ar fi fost rea şi urâcioasă ca nimeni altcineva. Pe unde trecea ea, florile păleau, oamenii se înfuriau, sacrele vaci turbau şi veneau tot felul de molime. Pe lângă toate acestea, Indramana era şi o mare intrigantă, semănând în inimile oamenilor ură, iar în minţile lor, gânduri rele şi criminale. Pentru toate acestea Buddha a alungat-o şi a închis-o în cetatea Birandamana, trimiţând cu ea 20 de sclavi să o slujească. Dar spiritul ei demonic a îndemnat-o să îi ucidă pe toţi şi să le bea sângele. Crimele au fost descoperite şi Indramana a fost ucisă din ordinul rajahului”.

Legenda spune că au trecut secole multe de atunci şi a venit anul 1500. Un brahman, Suraj Kale, găsind un document în care erau descrise apucăturile demonice ale lui Indramana, s-a simţit atras de spiritul diavolesc al femeii vampir şi a ridicat-o la rang de zeiţă, punând bazele cultului demonic Indramana, cult care astăzi are peste 1.500.000 de adepţi mascaţi în diverse caste yogine şi care sunt răspândiţi în toată lumea.

Tomas Larson, cercetător de renume mondial în domeniul religiilor, studiind aria de răspândire a adepţilor cultului Indramana a ajuns la concluzia că numărul adepţilor creşte alarmant, ei fiind recrutaţi în special din ţările fostului lagăr comunist. „Aici, după 1990, au apărut mai multe şcoli de Yoga, iar asupra cursanţilor se practică sugestia în masă. De obicei, li se introduc în subconştient informaţii care, la un anumit semnal sau cuvânt, ordonă

individului să execute un anumit lucru benefic cultului Indramana”. O relatare a unui fost sectant care, printr-o minune, a reuşit să se desprindă de sectă, dezvăluie fapte cutremurătoare.

„Ceea ce am să vă spun era practicat numai de marii iniţiaţi, iniţiaţii de rangul unu şi doi având dreptul să asiste numai. În fiecare lună, în ultima zi de joi, era sacrificat un copil şi i se bea sângele din nişte potire care aveau încrustate pe ele chipul zeiţei vampir Indramana. Copilul era răpit din sate, acolo unde oamenii nu prea au timp să se ocupe de copii şi unde legea este un cuvânt necunoscut. Era sacrificat de marele preot. I se legau picioarele cu o sfoară şi era aninat de o creangă a unui pom. Preotul aprindea un foc mic sub el şi, după ce fumul se ridica, venea cu un cuţit şi îi tăia copilului carotida. Sângele se scurgea într-o amforă, era lăsat să se încălzească un minut sau două, apoi era băut în timp ce se intona un imn de slavă zeiţei”.

„Femeia Diavolului” ucide un bărbat pentru a-i bea sângele

„Femeia Diavolului”, „Fata lui Dracula”, „Vampirela”, numeroase porecle i-au fost date lui Tracey Wigginton în timpul procesului său. Această tânără australiancă, în vârstă de 24 de ani, era acuzată de a fi ucis un bărbat pentru a-i bea sângele.

De o bucată de vreme, tânăra fată nu se mai hrănea cu alimente solide, ci numai cu sânge pe care îl cumpăra de la măcelar. Când îi lipsea sângele, o ruga pe o prietenă să o lase să-i facă o incizie pe braţ şi să se lase vampirizată… Totuşi, într-o seară de toamnă, întovărăşită de trei prietene, a plecat la vânătoare de oameni. Odată victima stabilită, un anume Edward Baldock, un bărbat de 42 de ani, cele patru l-au silit să se urce în maşina lor. A doua zi, acesta a fost găsit purtând 15 lovituri de cuţit şi având capul aproape despărţit de corp. Tracy singură l-a masacrat şi i-a băut sângele, celelalte trei complice mulţumindu-se să o asiste.

Arestată, ea a recunoscut faptele.

Tribunalul din Brisbane a condamnat-o la închisoare pe viaţă.

„Seniorii haosului”.

O noapte potrivită pentru a muri

Povestea a început în seara de 30 aprilie 1997, când, de serviciu în şcoală, Mark Schwebes, profesorul de muzică, se decide să facă o ultimă inspectare a clădirii, după terminarea cursurilor.

Spre neşansa sa ştia că telefonul din stânga intrării în amfiteatru este defect, aşa că prezenţa în acel loc a doi elevi care se prefac că telefonează îl pune pe gânduri. Se apropie şi-l recunoaşte pe unul dintre ei: Chris Black, un obez care transportă, cu mănuşi de cauciuc în mâini, mai multe cutii de conserve, în vreme ce tovarăşul său ţine în braţe un extinctor. Schwebes confiscă materialul dubios şi promite o anchetă a doua zi.

Îşi semna, fără să ştie, condamnarea la moarte. Black se duce la automobilul unde îl mai aşteptau alţi doi prieteni şi hotărârea e luată imediat: „Trebuie să-l ucidem astă seară!”

Kevin Foster, şeful grupului, căci celor patru puşti le place să se considere nişte „Seniori ai Haosului”, îşi dă acordul.

Aşa că, o oră mai târziu, înarmaţi cu o armă cu aer comprimat, bat la uşa lui Schwebes. Acesta le deschide, vede arma, se aruncă la podea. Zadarnic. Foster ţinteşte, trage, şi faţa profesorului face pur şi simplu explozie.

Adoratorii Satanei

Asasinii se laudă cu isprava lor şi, două zile mai târziu, sunt deja după gratii. Când în oraş (Forst Myers, Florida), se află că printre ucigaşi sunt şi trei dintre cei mai promiţători elevi ai colegiului local, oamenilor nu le vine să creadă.

Surpriza şi oroarea sunt totale, chiar şi pentru şeriful John McDougall, un fost călugăr franciscan reconvertit la menţinerea ordinii. Şi totuşi, „Seniorii” îşi anunţaseră crima…

Kevin Foster, cel mai vârstnic dintre criminali, are 19

ani. Îi place să şofeze în mare viteză, mai ales când pe strada sa copii negri bat mingea. Ca să se distreze, se urcă uneori pe acoperiş cu bicicleta şi de aici plonjează într-o piscină învecinată. Pe computerul personal, anchetatorii i-au descoperit un început de nuvelă în care Foster descrie o orgie încheiată cu un adevărat masacru. În altă povestire, „Kristin", tânărul „prozator" imaginează o fată care îşi devorează amantul în timp ce fac dragoste, înainte de a-i zdrobi capul cu un televizor. Idolul său este Charles Manson, omul care a spintecat-o pe celebra actriţă Sharon Tate, pentru că aşa-i poruncise Marele Demon.

Geniul asasin

Peter Magnotti, 18 ani, este creierul bandei. Cu un IQ de 158, acest tânăr cu trăsături delicate, aproape feminine, îşi omoară timpul privind desene animate japoneze. Pictează la rându-i, nu fără talent, chiar dacă lucrările sale au darul să dea frisoane.

În ultima zi din 1995, în compunerea privind proiectele de vacanţă, scria: „Vreau să mă urc pe acoperiş să trag asupra oamenilor. Sângele va curge pe străzi, printre maşinile răsturnate. Mă voi arunca apoi şi mă voi zdrobi de beton. Ha, Ha, Ha, Ha!", un text vizibil inspirat de „Ucigaşi înnăscuţi", filmul lui Oliver Stone despre „serial Killers".

Altminteri, Peter este un emotiv care izbucneşte în lacrimi atunci când cineva loveşte o pisică. Dacă i-a ars de vii pe Malicoo şi Eureka, cei doi papagali de la restaurantul „La Hutte", a făcut-o doar spre a-i face plăcere lui Kevin.

„Robotul morţii" şi „Bursierul".

Chris Black, 18 ani, visează să construiască roboţii din jocurile video. Toată viaţa sa este de fapt un joc video. Se identifică cu personajele, vorbeşte şi „gândeşte" ca ele.

Chris nu se spală niciodată şi s-a îngrăşat ca un porc, dar asta nu-l împiedică să poată demonta şi face la loc şi cel mai complicat computer.

În sfârşit, ultimul „Senior": Derek Shields. O figură de brută, dar un adevărat star al liceului „Riverdale". Cu

câteva săptămâni înaintea crimei obţinuse o bursă de 25.000 de dolari de la „Florida Institute of Technologie”. Era membru al orchestrei de jazz a colegiului, creată de victimă!

„Declaraţie de război”.

„Seniorii Haosului” îşi urau oraşul. Aşa cum îi urau pe cei de la „Latin Kings”, o bandă de sud-americani şi pe cei din „Folk Nation”, un alt gang, de această dată format din negri. Şi cei patru psihopaţi visau o revanşă albă, atunci când, noapte târziu, porneau să hoinărească pe străzile pustii.

Într-un fel de „Declaraţie de război”, adresată şerifului, ei se prezentau drept „militanţi anarhişti”, hotărâţi să producă ţinutului „distrugeri de proporţii biblice”. Şi, întrucâtva, se ţinuseră de cuvânt: aruncaseră în aer cu o bombă uzina „Coca-Cola”, incendiaseră autobuzul bisericii şi se pregăteau pentru „noaptea terorii” în care, în cursul tradiţionalei excursii şcolare în parcul de distracţii „Disney-World” din Orlando, aveau de gând să deschidă focul asupra tuturor negrilor care le-ar fi ieşit în cale.

Arestarea lor a permis evitarea unui masacru. Şi oraşul se simte acum ruşinat, dar fără remuşcări.

David Bonsall, şeful detectivilor din comitatul Lee e categoric împotriva celor dispuşi să dea lecţii: „Aici suntem în America. Suntem mândri de libertatea noastră individuală şi de modul în care se manifestă. Chiar dacă, uneori, apar şi excese”.

Templul diavolului „Noor”.

O descoperire senzaţională făcută de un grup de copii şi adolescenţi avea să declanşeze o aprigă campanie de presă împotriva sectelor de cult satanic şi o anchetă minuţioasă a poliţiei britanice pentru descoperirea membrilor sectei „Noor”, grupare fanatică de orientare demonică.

Era o frumoasă zi de vară. Un grup de copii şi adolescenţi din oraşul scoţian Dundee a plecat într-o tabără a tineretului de lângă vârful Ben Nevis (munţii

Grampani) în ideea cercetării peşterilor Swinni şi Orlina Shely. Scopul propus fiind îndeplinit cu 4 – 5 zile mai devreme, instructorul Lenard McMorris a iniţiat altă cercetare, de data asta în peştera Gleenton. În timp ce se îndreptau spre locul propus, unul dintre copii a dispărut într-un tufiş, iar după câteva secunde a reapărut, anunţându-şi colegii că a descoperit o intrare într-o grotă. I-a condus acolo şi, pe rând, au intrat toţi 12…

„Am bănuit că intrarea în peşteră fusese mascată, dar nu am bănuit de cine. Eu am pătruns primul şi am aprins lanterna. Copiii au intrat pe rând şi m-au urmat. Dacă la început tunelul de acces abia îmi permitea să mă strecor prin el, cam după 20 de metri s-a lărgit brusc şi s-a transformat într-o sală imensă. Ciudat mi s-a părut faptul că întreg tavanul era acoperit de stalactite lungi de aproape un metru, dar pe jos nu era nici urmă de stalagmită. Podeaua fusese, parcă, bărbierită. Era prima peşteră incompletă întâlnită în activitatea mea de speolog amator. Nu mi-a fost greu să-mi dau seama că acolo intervenise mâna omului.

De ce, aveam să aflăm câteva minute mai târziu când unul dintre băieţi m-a strigat. Descoperise o firidă în cealaltă parte a sălii şi un dispozitiv bine mascat, care permitea accesul într-o altă sală printr-o uşă secretă. Am intrat cu toţii acolo şi, la lumina lanternelor, am descoperit o încăpere destul de ciudată ca mobilier. Erau şase şiruri de bănci care, la capete, aveau încrustate capete de demoni. În faţa fiecărui rând erau nişte pupitre ca acelea din şcoli, iar pe ele, confecţionate din bare subţiri din fier, postamente pentru partituri sau cărţi.

În faţa băncilor era o scenă pe care era o masă lungă şi şase scaune, dintre care unul semăna cu un tron împărătesc. Şi aceste obiecte de mobilier aveau încrustate pe ele chipuri demonice. Am înţeles că ne aflam în incinta sediului unei secte sataniste, dar nu ştiam al căreia era.

Pe peretele din spatele mesei am observat o draperie neagră. Am tras-o şi… am rămas îngroziţi. Era ceva ca un fel de emblemă a diavolului. Ceva confecţionat din oase

umane legate cu nu ştiu ce între ele, pentru ca în mijlocul acestei monstruozităţi să iasă în relief un schelet uman intact de la bazin în sus. Alături de această „stemă", am descoperit un felinar pe care unul dintre copii l-a aprins. Brusc, totul a fost cuprins de o lumină galbenă şi din spate s-a făcut auzită o muzică dură, de tipul «metal». Totodată, un râs dement a străbătut sala. Ne-am speriat şi am fugit cu toţii. Am părăsit peştera şi am alergat la poliţia din Leimount".

Cei 58 de membri ai sectei „Noor" au fost arestaţi în timpul întrunirii din ziua imediat următoare. S-a constatat, fapt recunoscut şi de ei, că toate oasele proveneau din profanarea unor morminte din diferite cimitire scoţiene iar scheletul fusese al fostului şef al sectei, Trevor McGregor decedat în urmă cu trei ani.

Val de crime în numele Satanei

MOTTO:

„... Şi iarăşi se vor ridica din adâncuri Răul şi Urâtul, întrupaţi într-unul şi acelaşi, şi vor spune oamenilor că ei sunt noul Mesia. Vor spune că au venit să facă pace pe Pământ şi să aducă credinţele într-una singură. Sosirea lor va fi vestită de mulţi proroci ai Satanei, care se vor da drept prorocii lui Dumnezeu. Iară cine va face ca ei îşi va fi vândut sufletul lui Satana!"

Sf. Bartholomeu Anglicanul *„Prorociri de dinainte de Apocalipsă"*, Liverpool – 1702

Cei mai mulţi dintre proroci au prevăzut amploarea pe care o va lua satanismul şi au căutat să prevină omenirea asupra repercusiunilor pe care le va suporta dacă va permite extinderea acestui cult demonic. Cel mai edificator exemplu îl găsim în „Apocalipsă lui Ioan", dar şi prevestirile unor profeţi mai recenţi, care au prevăzut apariţia aşa-zisei ere „New Age", eră ce promite o schimbare generală a vieţii, culturii şi credinţelor tradiţionale ale diferitelor popoare.

Iată ce spune în acest sens sociologul american Norman Martin, de la Universitatea din Philadelphia, într-o conferinţă de presă care a avut drept subiect satanismul:

„New Age este, după toate aparenţele, un frumos şiretlic al Diavolului de a reintra în lume. Este o strategie fină, subtilă, care cere timp dar este sigură. Nu-l interesează oamenii actuali, cei trecuţi de 40 de ani, ci tineretul, care este viitorul omenirii. Şi, cum poate atrage tinerii? Nimic mai simplu: oferindu-le marfă într-un ambalaj poleit în cele mai tentante culori. Priviţi puţin spre sălile de spectacol unde evoluează formaţii de muzică «Metalica», muzica cea mai apropiată de ideologia New Age. Şi priviţi în acelaşi timp în sala unui teatru. Vedeţi diferenţa în numărul de spectatori? Vedeţi diferenţa de vârstă? Veţi răspunde că tineretul este altfel. Este, într-adevăr, dar pentru că i se oferă ambalajul despre care vorbeam. Şi noi eram tineri, dar pe vremea noastră nu existau secte de orientare satanistă. Abia apăruseră hippy, unii dintre precursorii noii ordini mondiale, cea care vrea să se instaleze acum. Priviţi filmele care rulează pe marile şi pe micile ecrane. Ce subiect au? Violenţa sub toate formele. Consecinţa? A crescut îngrijorător delincvenţa juvenilă”.

Violenţa în rândul cultelor de orientare satanistă proliferează, motivul principal fiind acela de a aduce jertfe „marelui stăpân”, diavolul.

Violenţa naşte violenţă

Derută şi îngrijorare în secta „Copiii întunericului”. „Tata”, adică preotul, a fost arestat pentru sechestrarea şi violarea a doua adolescente, una de 15 ani, cealaltă de 16 ani.

La derută şi îngrijorare s-a adăugat o nouă pată neagră peste sectă: lupta pentru preluarea şefiei. Protagoniştii erau John Benjamin, Lew Nellson şi Jo Reed, zis Sângerosu.

La nici două zile după pronunţarea verdictului (20 de ani de închisoare), de după gratii, fostul Tată le-a ordonat supuşilor lui să-l aleagă şef pe cel care va fi mai puternic. Astfel, lupta între cei trei a început.

Bătut cu centura

Primul pas l-a făcut Lew. Într-o noapte, la începutul

lunii mai a anului 1996, însoţit de patru haidamaci din sectă cărora le promisese avantaje materiale deosebite dacă va prelua conducerea, a intrat în locuinţa rivalului său, John, cu pistolul în mână.

Întreaga familie a oponentului, cu excepţia lui, a fost sechestrată într-o cameră, iar el pus să se dezbrace complet. Doi dintre haidamaci l-au aşezat pe o masă şi i-au legat mâinile şi picioarele pe dedesubt.

După ce a fost astfel imobilizat, John a fost bătut crunt cu o centură din piele. După circa 10 minute nu a mai rezistat şi şi-a pierdut cunoştinţa.

„Oaspeţii" l-au făcut să-şi revină turnându-i în cap o găleată cu apă rece şi i-au pus în faţă o hârtie care conţinea o declaraţie, cum că el, John Benjamin, renunţă de bunăvoie la candidatură.

Ameninţat că toată partea feminină a familiei îi va fi violată în faţa lui dacă nu semnează, John şi-a pus iscălitura pe „declaraţie".

Piromanii

John nu era omul care să rămână dator. După vreo două zile, când a fost în stare să se deplaseze, s-a dus la sediul sectei şi nu a suflat o vorbă despre cele petrecute. S-a comportat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În schimb, în aceeaşi noapte, la ora 23, ajutat de mai mulţi simpatizanţi de-ai lui, cărora le promisese, ca şi rivalul lui, avantaje deosebite, s-a dus acasă la Lew şi, folosindu-se de două canistre cu benzină, i-a incendiat locuinţa. Cei patru ocupanţi (Lew, Joana şi cele două fetiţe de 4 şi 5 ani) au pierit în flăcări.

Incendiul s-a extins şi a cuprins şi biserica alăturată, ceea ce pentru John a fost un semn: „Voi fi ales!" s-a arătat el convins.

Sângerosu cere sânge

Moartea lui Lew şi a familiei sale a declanşat o anchetă de anvergură a autorităţilor, dar fără niciun rezultat. În schimb, cei din interiorul sectei, îndeosebi Jo Sângerosu, şi-au dat seama cine este autorul şi Jo s-a hotărât să-l elimine.

Astfel devenea singurul candidat serios la şefie. Pe 15 mai, dimineaţa, profitând că peste 40 de sectanţi erau prezenţi în „biserică” şi John lipsea, şi-a incriminat adversarul, a dat citate din cartea lor de căpătâi, „Noi şi Satan”, şi i-a îndemnat pe oameni să răzbune moartea criminalului prin sânge: „Sângele cere sânge!” le-a strigat el de pe o schelă care ţinea loc de podium.

Omorât cu pietre

Sectanţii i-au dat deplină dreptate. După oficierea „slujbei” s-au împrăştiat care încotro şi au răspândit ştirea printre ceilalţi sectanţi că John l-a omorât pe Lew şi că moartea acestuia trebuie răzbunată.

Ca urmare a acestui îndemn, în aceeaşi zi, la ora 22, când se oficia o altă slujbă şi erau prezenţi peste 100 de oameni, John a fost judecat de către un „tribunal”, înfiinţat ad-hoc, şi condamnat la moarte.

Sentinţa a fost dusă la îndeplinire pe loc. Condamnatul a fost legat de un stâlp de fier şi cei peste 100 de sectanţi au aruncat în el cu pietre până l-au trimis la „stăpânul” lui.

După ce l-au omorât, i-au urcat cadavrul în portbagajul unei maşini, l-au dus într-o pădure aflată la peste 30 de mile depărtare şi l-au abandonat într-o poiană.

Durere şi sacrificii

Jo Reed a preluat conducerea sectei. A fost ales în unanimitate, dar cu statut de provizorat, până la o eventuală graţiere a „Tatălui” adevărat, cel uns de Diavol însuşi. Odată ajuns în funcţia supremă, Jo Reed a demonstrat încă o dată de ce i se spune Sângerosu.

Biciuirea bunătăţii

Jo Reed a instaurat o nouă lege internă prin care sectanţii erau obligaţi ca o dată pe lună să i se spovedească. În funcţie de păcatele făcute, închinătorii diavolului erau pedepsiţi. Păcat era considerat orice faptă bună faţă de o persoană din afara sectei.

Un paparazzo, Stan Flloyd, pătruns prin nu se ştie ce minune în interiorul sectei (terenul fiind proprietate privată), a fotografiat şi filmat mai multe imagini,

prezentate apoi pe postul de televiziune privată „K.L. TV”, post urmărit de peste 25% din populaţia statului Arkansas. Secvenţele de coşmar, în care tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei, copii şi adolescenţi erau biciuiţi în timp ce invocau iertare Diavolului pentru binele făcut cuiva, sângele care ţâşnea din răni au avut un efect teribil asupra populaţiei, care a cerut poliţiei şi FBI-ului să intervină în forţă asupra sataniştilor.

Dar secta funcţiona legal şi sediul ei era pe un teren privat, aşa că autorităţile au ridicat neputincioase din umeri. „Am văzut filmul la TV şi m-a îngrozit şi pe mine, dar nu am ce să fac. Printre cei bătuţi l-am recunoscut chiar pe noul lor guru, Jo Reed, deci nu pot învinui pe nimeni de violenţă. Este credinţa lor, este ritualul sectei, sunt neputincios!” a declarat aceluiaşi post de televiziune Martin B., judecător la Curtea de Apel din localitate.

Zeul Amor…

Roberto Sances Assuna avea numai şase ani şi patru zile când i s-a pus arma în mână, şi şase ani şi zece zile când a tras prima oară cu ea. Dar, până să ajungă aici a fost o poveste lungă.

Micuţul Robby nu avea nicio legătură cu secta. Părinţii lui, mexicani la origine, erau doi paşnici protestanţi, cu frică de Dumnezeu. Munceau amândoi într-o fabrică şi câştigau cu greu banii cu care trebuia să întreţină patru copil.

În lipsa lor, de supravegherea copiilor se ocupa Maria Felipe, o verişoară prin alianţă a familiei, fire naivă, dar foarte harnică. Nu era ceea ce se cheamă o frumuseţe, dar unul dintre satanişti, Michael Murphy, văzând-o zi de zi în parc, a pus ochii pe ea.

Într-o zi, nu la mult timp după apariţia filmului la televizor, a acostat-o şi i-a vorbit atât de frumos, încât biata fată s-a simţit cucerită şi gata să se convertească la satanism, numai să se ştie alături de cel care-l vorbea înflăcărat, cu patimă, şi foarte politicos în acelaşi timp. „Eram gata să intru şi în foc pentru el!” avea să spună ea mai târziu…

…şi pregătirea micului ucigaş

Aceeaşi dragoste pe care o revărsa asupra Mariei, Michael părea să o reverse şi asupra micului Robby. Ca prim semn, i-a făcut cadou de ziua lui un trenuleţ electric, iar ceva mai târziu, după patru zile, un pistol despre care numai el ştia că-i adevărat.

Mulţumit că puştiul îl ţine cu uşurinţă în mână, în aceeaşi zi l-a schimbat cu unul asemănător, dar cu capse, şi a luat-o pe iubita lui şi pe copil în parc, unde l-a învăţat să tragă.

Încântat, copilul golea bandă după bandă, şi era foarte fericit când îndrepta jucăria către Michael, trăgea şi acesta cădea „secerat”. Iar Maria era în al nouălea cer.

Crima

Dimineaţa de 11 iunie era superbă. La ora şapte, Michael ieşise din biroul lui Jo Reed radiind de fericire. Stan Flloyd, fotoreporterul paparazzi trebuia sacrificat pentru defăimarea sectei. La ora 12 trebuia să ducă la îndeplinire misiunea ce-i fusese încredinţată şi pentru care-l pregătise pe Robby.

Două ore mai târziu, el, Maria şi băieţelul erau la celălalt capăt al oraşului, în zona verde a cartierului „Ewinn”, unde locuia viitoarea victimă. Maria stătea pe o bancă şi se uita cu drag la iubitul ei. Îi făcea plăcere să-l vadă jucându-se cu Robby, semn că iubeşte copiii. Joaca, aceeaşi: pistolul. De data asta Michael îl învăţa să ţintească spre oameni şi să apese pe trăgaci.

Nu după mult timp s-a arătat mulţumit şi l-a lăsat să se joace singur până la ora prânzului. Atunci s-a dus lângă el şi i-a schimbat pistolul cu unul adevărat.

„Uite, îl vezi pe nenea ăla care iese din curte? Tu stai ascuns, să nu te vadă şi când ajunge lângă tine îi ieşi în faţă şi-l împuşti în inimă, aşa cum îmi făceai mie. Să vezi ce-o să mai râdem după aia!” Micul Robby a făcut semn că a înţeles. Dar, când Michael s-a întors cu spatele, copilul a îndreptat arma spre el, a ţintit atent şi a apăsat pe trăgaci. S-a auzit o bubuitură puternică. În acel moment, pistolul i-a zburat din mână împins de recul. Glonţul ieşit de pe

ţeava a parcurs traiectoria stabilită de puşti şi s-a înfipt în partea dreaptă a corpului lui Michael. Acesta, surprins, a întors capul spre copil, a bătut aerul cu mâinile şi a căzut. Satanistul nu a putut fi salvat. Glonţul era de tip „dum-dum”, cu explozie în momentul atingerii ţintei.

Secta „Slujitorii întunericului”.

Un cuplu de satanişti au ucis doi tineri pentru a-şi trata copilul bolnav cu carne şi sânge de om.

Locuitorii oraşului Bluen, din Texas, îl cunoşteau pe Morris Dorn ca fiind un om cu apucături cam ciudate dar destul de liniştit. Până la vârsta de 27 de ani trăise singur şi rareori a fost văzut aducând acasă câte o femeie.

Oamenilor li se părea firesc să fie aşa întrucât Morris nu era nici frumos nici bogat şi nici salariu mare nu avea. Unii îl compătimeau, alţii râdeau de el, iar restul căuta să-l ajute. Dar cu toţii se loveau de indiferenţa lui.

La începutul anului 1989 însă Morris avea să „rupă gura târgului”, cum spune românul. La două săptămâni după Crăciun a venit acasă cu un foarte cunoscut fotomodel, superba Betty Crois şi, după numai câteva zile s-a însurat cu ea. Ca o confirmare a zvonurilor Betty şi-a adus două camioane cu „bagaje” demne de milionari.

Următorii patru ani s-au scurs pentru familia Dorn la fel ca pentru ceilalţi locuitori ai Bluenului. Sau, cel puţin aşa lăsa el să se vadă. Soţia i-a născut un fiu şi şi-a abandonat cariera, dedicându-se în totalitate educării lui. La scurt timp a urmat-o în exemplu şi Morris. Nu s-a mai dus la serviciu nici el.

În schimb, începând cu ziua de miercuri a fiecărei săptămâni şi terminând cu duminica, membrii familiei Dorn plecau de acasă. „La ferma noastră”, ziceau ei. Aceste peregrinări săptămânale au luat sfârşit în ziua de 23 august 1994 când poliţia a făcut o descindere la domiciliul lui Morris şi l-a arestat atât pe el cât şi pe nevastă-sa.

Motivul reţinerii celor doi a fost: două crime şi canibalismul. Morris şi Betty au recunoscut acuzaţiile ca fiind reale şi au declarat următoarele: „Ne-am cunoscut la

adunare, la sălaşul sectei noastre, «Slujitorii întunericului». Destinele noastre au fost unite prin voinţa lui Satan care şi-a trimis ordinul prin Marele Pustnic. Tot prin voia lui l-am făcut şi pe John fiul nostru, în 1990.

Când Morris şi-a lăsat serviciul fusese avansat la gradul de «Argint spiritual!», noua funcţie nepermiţându-i să aibă altă activitate. Gradul pe care-l are nu-i dă voie să greşească cu nimic în faţa diavolului, iar dacă o va face va fi pedepsit crunt. Deşi nu părea să fi încălcat cu nimica preceptele după care ne ghidăm, se pare că, fără voia lui a făcut-o. Drept urmare, copilul ni s-a îmbolnăvit foarte grav. Văzând că medicina este neputincioasă în vindecarea cancerului, am ţinut post trei săptămâni şi ne-am cerut iertare, iar Satan s-a îndurat şi ni s-a arătat în vis. Ne-a spus că ne putem salva copilul numai dându-i să mănânce carne de om şi să bea sânge de om. A doua zi am plănuit pe cine şi cum să-l omorâm şi, seara l-am invitat la noi pe Lucke Sammi, tânărul acela care a dispărut acum o lună. L-am îmbătat şi l-am ucis cu un cuţit de ritual numit «barga». Sângele scurs l-am pus într-un bidon şi, începând de a doua zi, i-am administrat copilului carne şi sânge, sub formă de friptură şi suc. Cu Lari Borton am procedat identic. I-am ales pe cei doi pentru că nu aveau familie şi locuiau singuri”.

În frigiderul familiei Dorn au fost găsite mai multe bucăţi de carne umană şi doi litri de sânge congelat. Juriul i-a găsit vinovaţi de omor deosebit de grav şi i-a condamnat la moarte prin electrocutare. Sentinţa a fost îndeplinită.

Secta „Demonul negru”.

Un satanist susţine că sufletul fostei neveste i-a poruncit să ucidă.

Penny Wallver, un adept al sectei satanice „Demonul Negru” ce şi-a făcut apariţia în statul Pennsylvania (SUA) şi-a omorât cu bună ştiinţă o soră în vârstă de 24 de ani, la puţin timp după moartea tragică, într-un accident rutier, a nevestei lui.

De atunci Penny frecventa cu mai mult elan

ritualurile satanice ale sectei al cărei adept era. Tovarăşii lui într-ale satanismului îl felicitaseră pentru dispariţia soţiei, mărturisind că pentru purificarea sufletelor, era necesară moartea unei femei.

Prins în acest joc murdar, cu conştiinţa neîmpăcată şi zdravăn zdruncinată de dispariţia femeii lui şi el a crezut că aşa este bine, ba mai mult, într-o şedinţă de spiritism sufletul fostei neveste, susţine el, i-a poruncit să ucidă.

Pe victimă n-a căutat-o mult. A ales-o chiar în persoana surorii lui cea mare, Santa, pe care a omorât-o chiar în locuinţa lui cu şase focuri de pistol.

Deşi era în atenţia unei clinici de psihiatrie încă de multă vreme, iar în timpul procesului avocatul apărării a susţinut că examenul medical l-a declarat iresponsabil faţă de cele petrecute, se pare că tânărul american este pasibil de închisoare pe viaţă.

Membrii sectei „Black” au fost executaţi prin spânzurare. Ei au ucis în ritualuri 17 copii cu vârste cuprinse între şapte luni şi trei ani.

Chiar dacă în ultimele decenii numărul sectelor de cult demonic s-a mărit, ritualurile acestora se desfăşoară fără încălcarea flagrantă a legislaţiei. Acest fapt se datorează pe de o parte forţelor de poliţie, iar pe de altă parte înţelegerii mai profunde de către populaţie a sensului existenţei terestre.

Cazurile izolate de manifestări macabre se finalizează, de obicei, prin sinucideri în masă sau prin arestări şi condamnări la închisoare pe viaţă ori la sentinţa capitală.

Una dintre căpeteniile sectei „cele două emisfere” spunea că: „Cel în care crezi nu trebuie slujit numai prin jertfe. Este de ajuns să crezi în el şi să-l respecţi aplicând ritualurile stabilite. Lumea aceasta nu-i aparţine în totalitate. El este în război pentru hegemonie cu Cristul şi îl duce direct, ca de la şef la şef. Menirea noastră, a adevăraţilor satanişti, este aceea de a întări oastea spirituală a diavolului pe Pământ şi de a pregăti eventuala aşezare a scaunului său împărătesc la conducerea

planetei. Dacă e să considerăm satanismul o investiţie, ea reprezintă un risc, pentru că nu ştii cine o să ia puterea”.

Aceasta este concepţia generală a sataniştilor de astăzi, însă, în urmă cu 80 de ani, mai exact în anii de până la marea criză economică din ’30, manifestările cultelor demonice erau altele.

În 1924, un caz care a zguduit America a fost cel al sectei „Blak”, grupare satanistă care, de altfel, şi-a încetat activitatea în acelaşi an. Un sculptor oarecare (din Nebraska) a făcut o statuie reprezentând un copil. Ca să o poată vinde la un preţ mare, a contactat pe unul dintre şefii sectei „Blak”, un fost pensionar la ospiciul din Damssei, şi l-a anunţat că, la cererea lui Satan, a executat statuia care-l reprezintă pe fiul diavolului născut în urmă cu doi ani într-un loc secret.

Şeful a achiziţionat sculptura pentru o sumă oarecare şi a transportat-o la sediul sectei. Totodată a impus, în numele lui Satan, şi aducerea de jertfe umane la picioarele statuii: „Marele nostru Satan mi-a comunicat că fiul lui trebuie să fie alimentat numai cu carne de copil şi sângele copiilor să ude pământul din jurul lui”.

Sectanţii adânc pătrunşi de învăţămintele şefului Douglas Ross, în decursul a numai patru luni, au procedat la răpirea şi la uciderea a 17 copii cu vârste cuprinse între şapte luni şi 3 ani.

Pe parcursul anchetei care a urmat arestării tuturor celor 139 de membri, Douglas Ross a declarat: „Fiul lui Satan cere carne şi sânge. Prin voinţa lui am ucis”.

Asasinarea copiilor se făcea după un ritual bine determinat. Victima era întinsă pe masa de sacrificiu şi i se tăia capul cu un topor. Dintr-o singură lovitură. Apoi era spintecată, i se scoteau organele interne şi se incinerau. Restul corpului era ars separat şi cenuşa îngropată lângă statuie. Sângele scurs era colectat, printr-un şir de jgheaburi special confecţionate, la picioarele statuii, într-o groapă.

Pedeapsa aplicată membrilor sectei a fost executarea prin spânzurare, la execuţie asistând peste 10.000 de

persoane.

Sataniştii îşi arată colţii

Pe 12 august 2004, opinia publică rusă a fost siderată de masacrarea, în chip bestial, a unor adolescenţi, cinci la număr, din oraşul Krasnoiarsk (Siberia). Ei dispăruseră în chip misterios de la domiciliu, pentru ca, după câteva zile, trupurile lor să fie găsite căsăpite, autorii acestor oribile crime rămânând neidentificaţi.

Oribila poveste s-a repetat, parcă trasă la indigo, de data asta în cu totul altă parte, aproape de Moscova. Trei copii, cu vârste cuprinse între 11 şi 12 ani, dintre care doi fraţi, au dispărut de acasă la data de 19 iulie 2005, punându-i pe jar pe părinţi, dar şi pe autorităţi şi poliţiştii care se ocupau de caz au crezut că băieţii plecaseră într-o aventură, fără să-şi fi înştiinţat părinţii, în prealabil.

După câteva săptămâni de căutări, unul dintre copil a fost găsit mort, având trupul mutilat ca într-un ritual satanic. Băiatul se numea Mihail. Cadavrul puştiului era atât de desfigurat, încât mama băiatului l-a recunoscut, îngrozită, numai după haine. Părţile cele mai afectate erau faţa şi mâinile.

Oamenii legii au descoperit pe mâini semnele crucificării. Cu toate că băiatul nu a murit prin strangulare, gâtul său era legat strâns cu o frânghie. Totul sugera că victima a fost supusă torturii şi că a murit în chinuri groaznice.

Medicii legişti nu s-au pronunţat încă asupra cauzelor exacte ale morţii, urmând ca acest lucru să-l facă în perioada următoare. Conform primelor cercetări, Mihail a fost ucis departe de oraşul natal, unde a fost ţinut în laţul găsit în jurul gâtului, timp de aproximativ o săptămână.

Mihail avea 12 ani. Investigatorii întreprind măsuri şi pentru descoperirea celorlalţi doi dispăruţi, respectiv, Aleksandr Ielşin (fratele lui Mihail), 10 ani şi Pavel Sokolov 11 ani. Vecinii copiilor spun că aceştia au luat trenul care trecea pe un pod mare până în oraşul vecin. Unde anume şi în ce scop au plecat ei, nimeni nu ştie. Anchetatorii care sunt convinşi că asasinii sunt sataniști, încearcă acum să

dea de urma lor.

Bestiile sataniste din Matamoros

În ultima perioadă, mass-media a evidenţiat, cu date, statistici şi analize credibile, noul activism al mişcărilor sataniste, a căror proliferare, cuprinzând aproape întreaga Planetă, a generat îngrijorare şi nu numai atât.

Teama se referă la primejdiile practicilor „negre" ale sataniştilor. Departe de a fi doar teribilisme ceva mai deplasate şi macabre ale unor spirite adolescentine înclinate spre mistere sau groază, şi seduse numai de partea ludică a „messelor negre", oficierea şi exercitarea cultului determină o degradare rapidă a personalităţii adepţilor, care sunt îndemnaţi, îndrumaţi progresiv (conform preceptelor celor 7 „grade" ale „scării lui Satan") să batjocorească, să distrugă, deopotrivă, divinul şi umanul, să ucidă, în ultimă instanţă, sub influenţa nefastă a adevăratului stăpân al lumii, Satan.

Iată, aşadar, numai câteva motive pentru care ritualurile de la miezul nopţii, practicate de prozeliţii diavolului (profanările de morminte, isteria de grup, cu manifestări violente, stimulate de alcool şi droguri, culminând cu orgii sexuale, sacrificiile de animale şi de copii, sinuciderile colective etc.) constituie imagini de coşmar, pe care societatea le respinge.

Trafic de droguri asezonat cu magie neagră

Din „campusul" privat Sfânta Elena, situat în Matamoros (oraş mexican de frontieră), Adolfo Jesús Constanzo şi gruparea sa criminală transportau săptămânal în ţara vecină aproape o tonă de marijuana. Ermetica lor tabără nu era însă doar un centru de distribuţie a drogurilor.

În 1989, grupul a fost acuzat de asasinarea a peste 12 persoane în timpul unor ritualuri sataniste din categoria „Palo Mayombe", un cult esoteric afroamerican. Odată intraţi în jocul „luciferic", narco-sataniştii au transformat campusul Sfânta Elena într-un topos al groazei.

Drumul spre… groapa comună

Ancheta s-a declanşat în aprilie 1989, când poliţia mexicană a reţinut, pentru un control de rutină, o camionetă condusă de David Seama Valdez, 22 de ani, pe drumul Matamoros-Reynosa ce trecea prin tabăra satanistă. În maşină a fost găsită pulbere de marijuana şi un pistol, calibrul 38 mm, motiv pentru care şoferul suspect a fost reţinut.

După mai multe ore de interogatoriu, Valdez a mărturisit că aparţine unei secte ce practică magia neagră şi că în tabăra de la Sfânta Elena se fac sacrificii rituale cu fiinţe umane.

Aceste declaraţii uluitoare i-au obligat pe poliţiştii mexicani să percheziţioneze cu mare grijă campusul. Deşi au descoperit încă de la început alte 110 kilograme de marijuana nu s-au mulţumit doar cu stupefiantele.

Scotocind îndârjiţi în continuare, au dat peste ceva macabru: o găleată metalică acoperită cu o pojghiţă de sânge uscat, un creier uman intrat în descompunere, usturoi, o broască friptă.

În jurul unui foc stins zăceau împrăştiate 40 de sticle goale emanând puternic miros de tării. Mergând mai departe, poliţiştii au dat peste o „groapă comună” în care zăceau de-a valma 12 cadavre oribil mutilate şi cărora li se extirpase creierul şi inima.

Între acestea, judiciariştii au putut recunoaşte ce-a mai rămas din Mark Kirloy, student la medicină, dar dispărut în martie 1989. Acestuia sectanţii îi amputaseră „pe viu” ambele picioare şi îi extirpaseră creierul. Mai mult, după cum s-a probat mai târziu, în anchetă, Adolfo Constanzo şi-a făcut dintr-una din vertebrele victimei o „broşă” pe care o purta, infatuat, la cravată. Era semnul său distinctiv de şef al cercului ocult.

Un lider demonic şi fidela sa complice

Cam la o săptămână de la descoperirea „gropii comune”, agenţii poliţiei mexicane au arestat şi alţi membri ai grupării.

Supuşi unor interogatorii prelungite, aceştia au recunoscut că au mutilat şi ucis toate acele victime din

ordinul lui „EI Padrino” (Naşul), acelaşi Adolfo Jesus Constanzo, de 27 de ani, fiu al unui american şi al unei cubaneze, practicant al ritualurilor „Santeria” şi „Palo Mayombe”. El avea o autoritate teribilă asupra celorlalţi sectanţi şi fusese iniţiat în magia neagră încă de la vârsta de 3 ani.

În 1980, „EI Padrino” a început să-şi vândă serviciile de mayombero în Miami (SUA). Apoi a trecut frontiera în Mexic, unde s-a bucurat de un succes enorm şi de „aleasă reputaţie” în cercuri de elită. Totul era pus pe seama frumuseţii, puterilor magice neobişnuite, misterului de care se înconjura mereu cu o ştiinţă foarte exactă a efectelor şi, nu în ultimă instanţă, personalităţii sale „carismatice”.

Ritualurile de purificare (mai exact) ceremoniile de curăţire a „energiilor negative” şi de protecţie i-au adus 40.000 de dolari de la mai multe VIP-uri americane. Avid de putere, de senzaţii tari şi de „spectacol”, el a trecut cu uşurinţă la sacrificiile umane susţinut şi ajutat moralmente de studenta nord-americană Sara Villareal Aldrete, de 24 de ani, care i-a devenit „muză”, amantă şi complice.

În meniu, „supă de... om”.

În scurt timp, Sara şi-a intrat pe deplin în rolul de „mare preoteasă” a cultului narcosatanic, participând la toate aceste ceremonii sângeroase şi, în plus, făcând prozelitism.

Cu o elocinţă ieşită din comun, Adolfo i-a convins pe complici că vor fi total invulnerabili la gloanţe şi chiar vor dobândi puterea de a deveni invizibili dacă-i respectă „ad litteram” instrucţiunile. Fiecare trebuia să pregătească o găleată în care să amestece, ca într-un mojar, ingrediente speciale. Conform ritualului „Palo Mayombe”, foarte important era să se topească în „pasta magică”, creiere de criminali sau nebuni. O altă indicaţie preţioasă: creierele trebuiau să fie „recoltate” de la victime de rasă albă, presupunând că acestea pot fi mai uşor influenţate de către mag.

În concepţia lui Adolfo Constanzo, torturarea, ca

„preludiu” al crimei, era obligatorie. Doar aşa sufletele celor „prelucraţi” în timpul ritualurilor satanice învăţau să se teamă de magician, să-i devină sclave pentru veşnicie şi să-i execute, necondiţionat, ordinele.

În final, participanţii la ceremonia infernală diluau amestecul cu sânge şi beau această „supă de om” pentru a dobândi puteri paranormale.

300 de poliţişti strâng laţul în jurul asasinilor

Prinşi în chingi de investigatori, primii arestaţi au deconspirat existenţa unor campusuri ale crimei şi în alte oraşe mexicane. Acolo, agenţii federali au descoperit alte mostre macabre şi au făcut noi arestări.

Conform unui plan de anvergură, 300 de poliţişti mexicani s-au lansat în operaţiunile de căutare a lui Adolfo Alonzo şi a complicilor săi exaltaţi: Sara Aldrete Villareal, Álvaro Leon, Omar Francisco Crea, Martin Quintana ş.a.

Urmărirea a durat trei săptămâni iar teatrul de operaţiuni s-a extins la întreg teritoriul Mexicului.

Pact mutual de sinucidere

Dar să revenim la operaţiunile de anihilare a mayomberilor. Tot mai nesiguri şi mai imprudenţi, aceştia s-au refugiat într-o vilă luxoasă din Obispado de Monterrey. Aceasta era dotată cu şase camere de luat vederi care acopereau grădina şi surprindeau orice mişcare din punctele de acces.

Când agenţii poliţiei judiciare au descoperit acest refugiu, „EI Padrino” şi complicii săi au deschis foc automat de la ferestrele apartamentelor situate la etajul patru al vilei, obligându-i pe „asediatori” să bată în retragere.

De fapt, a fost vorba de o retragere tactică, deoarece, între timp, poliţiştii au primit întăriri.

Înspăimântat de un nou asediu al forţelor de ordine, care încercuiseră vila, Adolfo Constanzo i-a întins lui Valdez mitraliera sa şi i-a cerut să-l împuşte, întrucât nu vrea să cadă viu în mâinile poliţiştilor. Impresionat de gestul disperat al liderului grupului, Quintana a decis să se sinucidă împreună cu el. Apăsând cu strângere de inimă pe

trăgaciul mitralierei, Valdez i-a executat (la cerere!) pe amândoi.

Sataniştii supravieţuitori ai schimbului de focuri au fost arestaţi pe loc. Între aceştia, „preoteasa cultului", Sara Aldrete Villareal. Ulterior, ea le-a declarat judiciariştilor că, de când l-a cunoscut pe Adolfo Constanzo, s-a simţit ca în „lanţuri magice" şi că a dus o viaţă dublă: pentru părinţi, rude, prieteni, continua să fie aceeaşi „blândă şi fascinantă Sara", în schimb, în campus, se supunea total regulilor grupului, ba chiar se detaşa prin cruzime şi sânge rece.

Cazul inspiră filmul „Perdida Durango".

„Diva" nu s-a dat în lături să tortureze cu mâna ei mai multe victime. Toţi îşi aminteau „terapia de şoc" pe care i-o aplicase lui Gilbert Sosa, cunoscut traficant de droguri.

Asistată şi susţinută de ceilalţi satanişti, Sara a introdus capul victimei în laţul unei spânzurători, ordonând să i se lase, totuşi, mâinile libere, pentru a-i da iluzia că s-ar putea salva în ultimă instanţă, agăţându-se în vreun fel de funie.

Peste câteva minute, însă, l-a scufundat într-un butoi cu apă clocotită şi i-a smuls cu cleştele bucăţi din muşchii pectorali.

Tot Sara Villareal a mai descris şi alte crime ieşite din comun săvârşite de membrii cultului satanic din Matamoros. De exemplu, victimei îi erau tăiate degetele de la picioare şi de la mâini, apoi i se deschidea pieptul cu un cuţit de vânătoare. Un „ales" dintre participanţii la ritual îi apuca inima fără s-o smulgă şi muşca din ea, în timp ce muribundul îi arunca „privirea finală".

Peste câtva timp, Sara Villareal a retractat totul, negând participarea la dementialele ritualuri. Ea a afirmat că „EI Padrino" a ţinut-o cu forţa după ce s-a descoperit masacrul din Matamoros.

În prezent, studenta convertită în asasină ispăşeşte o pedeapsă de 50 de ani într-o închisoare mexicană fără să ştie măcar că povestea ei a inspirat filmul de mare succes

„Perdida Durango”, de Alex la Iglesia, proiectat, în premieră, pe marile ecrane în 1997.

„Diavolii” internaţionali

Ritualul satanic „Quik” care până în vara anului 1995 s-a soldat cu 8 victime, părea a fi o experienţă singulară a unor adolescenţi exaltaţi, fără discernământ critic. Cercetările efectuate de poliţiile din Hamburg, Sevilla – Spania şi Tocento – Italia au relevat însă existenţa unui nucleu, un fel de „guvern al diavolilor primari” care emitea „ordonanţe şi decizii de pedepsire”.

Capii nu erau nicidecum adolescenţi la vârsta frondei „la orice şi din orice motiv”, ci ditamai adulţii cu „înclinaţii malefice, criminale”.

Datorită colaborări dintre poliţiile menţionate, Nur D’Amând-o, din Barcelona, fost profesor, exclus din instituţiile pedagogice pentru „pedofilie”, a fost arestat. Cinic, acesta a „tradus-o” şi o colaboratoare a sa, Helga Maria Tieff din Marsilia, „fotografa însărcinată cu elaborarea documentaţiei istorice a fundaţiei Quik”. Ultima, imortaliza pe peliculă scene de „lapidare sau chiar de exterminare a celor tineri nedemni de a face parte din organizaţie”.

Ultimele patru victime ale nesupuseniei la ordinele superioare au fost adolescenţi între 14 şi 17 ani, cadavrele lor, oribil mutilate, au fost găsite într-o pădure din Vita Selenima, la 15 km de Torino.

„Focul purificator” cere sânge de om

„În veacul de peste veacuri, vor fi peste 20 de la venirea lui, a celui ce va schimba faţa lumii, duhurile rele îşi vor fi făcut de mult ieşirea din temniţele ce sub lanţuri au fost ţinute. Ele se vor răspândi, neştiute, printre fiii şi fiicele lui Adam, le vor stăpâni inimile şi minţile, iar oamenii vor cădea sub stăpânirea lor întorcând spatele Domnului şi Fiului. Numai aceia care vor fi cu inima şi mintea la Ziditor şi Mântuitor vor fi alături de ei şi-şi vor primi răsplata”. (Joshua – Cărţile Profeţilor).

Profeţiile se împlinesc. Multitudinea de secte satanice, culturile demonice închinării diavolului, cunosc o

largă răspândire. Condiţiile mizerabile, în care trăieşte marea majoritate a populaţiei a determinat o parte substanţială de indivizi să adere la grupările belzebutiene căutând fericirea iluzorie a zilei de azi sau de mâine.

Gradul scăzut de cultură şi exodul populaţiei spre satanism.

„Unde sunt misionarii de altă dată?” întreba sanctitatea sa, Papa Ioan-Paul al XII-lea într-un discurs ţinut la Vatican. „Oameni sunt atraşi de partea materială, de puterea banului. Dorul de înavuţire îl face pe om să uite de aproapele lui, să uite de milă, să uite de om şi creştin. Ce va lua cu el după moarte bogatul? Dar săracul care-şi vinde sufletul demonilor?” (monseniorul Luigi Tarro, cardinal de Rabina).

Se consideră că în lume fiinţează în jur de 2000 de secte satanice. Fiecare cu ritualurile ei dar închinătoare a aceluiaşi Belzebut.

Dintre ele, secta „Focul Purificator” pare a fi cea care are cei mai mulţi aderenţi. Aşa cum arată numele ei, adepţii sunt închinători ai focului din Iad.

Secta a luat fiinţă în anul 1994, bazele ei fiind puse de Dominic Suratte, francez de origine dar cetăţean argentinian. Principiul de bază al credinţei adepţilor, este, acela că focul purifică.

La început au fost sacrificate animale. Mai întâi erau ucise prin decapitare, apoi arse. Dar, după cel de-al doilea război mondial, când mulţi nazişti au emigrat în America de Sud şi o parte din ei au aderat la grupare, sacrificiile au început să fie umane. Au fost omorâţi mai mulţi evrei, ei fiind consideraţi fiii Domnului, deci ai duşmanului.

Apoi nu s-a mai ţinut cont de naţionalitatea victimei. Ritualul era obligatoriu şi cerea carne şi sânge de om.

Un membru al sectei dezvăluia felul în care sunt sacrificate fiinţele umane: „Înainte de a fi ucisă, victima este bătută cu un bici ud. Apoi arsă pe membrele inferioare şi pe torace cu o sârmă înroşită. Aceste procedee au menirea de a o face pe victimă să ceară îndurare. După circa o jumătate de oră de suplicii, victima

este aruncată în foc. Dar, înainte de această operaţiune, i se injectează un drog care o adoarme. Cel ce urmează să fie sacrificat nu face parte din rândurile sataniştilor. Astfel, un suflet este salvat iar diavolul ne mulţumeşte dându-ne forţe noi”.

Intervenţiile poliţiei i-a determinat pe membrii sectei să-şi mute sediul din loc în loc, de aici rezultând implicit, extinderea razei de acţiune a grupării „Focul Purificator” în toată America de Sud şi Centrală.

„Şi multă omenire va fi înghiţită de flăcările iadului, toţi închinătorii lui Satan arzând în focul veşnic odată cu stăpânul lor”.

Mărturisirile unui cuplu de asasini satanişti au şocat Germania

Criminalii Daniel şi Manuela Ruda, un cuplu de germani care şi-au ucis un fost coleg în cadrul unui ritual satanic, au compărut în ziua de 16 ianuarie 2002 în faţa Tribunalului din Bochum, susţinând în faţa Curţii că au acţionat la ordinul Satanei şi nu au fost decât simple instrumente fără discernământ.

Reamintim că cei doi au fost arestaţi anul trecut în vreme ce se îndreptau spre România, pentru a-şi petrece luna de miere la Castelul Bran „al Contelui Dracula”, după ce, la domiciliul lor a fost găsit un cadavru ciuruit de 66 lovituri de cuţit, mutilat cu simboluri satanice şi având craniul zdrobit cu ciocanul.

Obsesiile celor doi satanişti însetaţi de sânge şi viaţa lor intimă marcată de ocultism şi porniri vampirice, au şocat opinia publică.

Remuşcările ar fi o jignire la adresa Satanei

Daniel Ruda şi soţia acestuia, Manuela, şi-au mărturisit în cadrul audierilor desfăşurate la Tribunalul din Bochum, oribila faptă săvârşită în iulie anul trecut, însă au ţinut să precizeze că nu este vorba despre o crimă, ci despre executarea, în transă, a unui ordin al Satanei, care le-ar fi cerut „un nou bufon al Curţii”.

Cei doi nu au nicio remuşcare, regretele ar fi „o ofensă la adresa Satanei”, după cum au explicat în cadrul

audierii. „Am primit ordin să sacrific un om pentru Satana. Nu l-am ucis, ci l-am eliberat de povara cărnii muritoare”, se specifică în declaraţia celor doi dezaxaţi.

„Loveşte-l în inimă!”

La rândul ei Manuela Ruda a cerut, înainte de a da orice declaraţie ca lumina în sala de audiere să fie micşorată, explicând că razele soarelui îi fac rău.

La adăpostul unor ochelari cu lentile negre, tânăra a povestit amănunţit scena asasinatului:

„Soţul meu a intrat în sufragerie cu ochii scăpărând şi a lovit (pe victimă – n.n.) cu ciocanul. L-a lovit în cap de două ori. Dar individul s-a ridicat de jos şi s-a îndreptat spre televizor.

Atunci am văzut cuţitul de pe masă înroşindu-se şi am auzit o voce spunând: «Acum loveşte în inimă»”.

Scena care a urmat întrece în cruzime orice închipuire. Anchetatorii sosiţi la faţa locului au găsit sufrageria plină de sânge, iar cadavrul, cu craniul zdrobit de lovituri de ciocan şi ciuruit de 66 de lovituri de macetă, era presărat cu arsuri de ţigară şi avea scrijelit pe piept o pentagramă – semnul Satanei.

Abia după analiza genetică, poliţia a putut stabili identitatea victimei: Frank H., un comerciant de piese auto, în vârstă de 33 de ani.

Casa Diavolului

Locuinţa soţilor Ruda era o adevărată anticameră a Iadului, aveau să constate anchetatorii. Pereţii mânjiţi cu sânge, o drujbă atârnată pe perete, cranii din plastic, cruci răsturnate şi pietre runice naziste.

Deasupra cuierului de la intrare trona scris cu roşu avertismentul „Nu-ţi pare bine că n-ai aprins lumina?”

În sufragerie, lângă canapea era instalat un sicriu din stejar vopsit în negru – patul Manuelei. Aici dormea şi tot aici făcea şi sex cu soţul ei.

La picioarele sicriului, cadavrul ciopârţit al victimei. Un singur indiciu al sentimentelor omeneşti în locuinţa celor doi paranoici însetaţi de sânge: pe un raft, între cranii şi simboluri satanice, odihnea veştejit buchetul de

mireasă al Manuelei.

Femeia-vampir

În depoziţia sa de 20 de minute, Manuela a precizat că este în contact cu cercuri sataniste de peste patru ani. În lunile dinaintea crimei Manuela a corespondat cu un tânăr din Köln interesat de satanism.

Iată ce destăinuia mireasa Diavolului în scrisorile trimise acestuia: „*Obsesia mea e vânătoarea. Mai cu seamă să mă joc cu oamenii, cu cei mai naivi. Să-i pregătesc. Şi, în timp, aceştia ajung în punctul unde îmi pot oferi ceea ce doresc cu adevărat*”.

Fragmente ca: *Flacăra ce se aprinde la vederea cărnii albe şi a nesfârşitei pasiuni purpurii ascunsă sub ea…* trădează pasiunea pentru ritualurile satanice, în vreme ce alte pasaje de genul… *momentul muşcăturii, al actului final, care îngemănează pulsaţia a doua inimi negre* vădesc apetitul său pentru sânge. *Am gustat*, mărturiseşte ea într-o altă scrisoare, *iar foamea de sânge mă cotropeşte noapte de noapte*.

Daniel soţul perfect

Daniel Ruda avea încă din copilărie „vise sângeroase” şi simte, ca şi soţia lui, o nestăvilită sete de sânge, după cum a recunoscut în cadrul depoziţiei. În Manuela (cu care a avut prima întâlnire amoroasă într-un cimitir) şi-a găsit „perechea sufletului său” posedat de dorinţa năvalnică de a ucide.

În săptămâna scursă de la odioasa crimă până la capturarea celor doi, Daniel şi-a cumpărat o drujbă, pentru că „nu dorea ca o nouă misiune din partea Diavolului să-l prindă nepregătit”.

Până a fi arestaţi, cei doi au încercat să se sinucidă, hotărâţi să intre cu maşina plină cu benzină într-un camion, pentru a pieri într-o uriaşă explozie. Cei doi au vrut să cumpere mai multe canistre cu combustibil, însă au renunţat atunci când au constatat că nu au bani decât pentru motorină, ceea ce nu le-ar fi garantat un „rug” pe gustul lor.

Manuela a fost prietenă cu „Omul-Leopard”.

Celebrul „Om-Leopard” din Scoţia, devenit notoriu pentru că trăieşte izolat într-o strungă de oi şi are tatuat pe tot corpul desene care imită blana unui leopard, a admis că a avut legături cu tânăra satanistă germană Manuela Ruda.

Tom Leppard, în vârstă de 68 de ani, a negat însă că ar fi practicat vreodată ritualuri sataniste, aşa cum a susţinut ea în cadrul procesului, arătând chiar că fata era prietenoasă şi foarte politicoasă atunci când a cunoscut-o, cu câţiva ani în urmă.

„Omul-Leopard” trăieşte singur pe o mică insulă nepopulată. El ajunge o dată pe săptămână, cu o canoe în cel mai apropiat oraş, Kyleakin, unde îşi ridică pensia şi face cumpărături.

Leppard a cheltuit 5.500 de lire sterline pentru a-şi tatua corpul şi şi-a implantat colţi în locul caninilor pentru a semăna cât mai mult cu un leopard.

Epilog

Cei doi soţi satanişti din Germania, Daniel Ruda, 26 de ani, şi Manuela, 23 de ani, au fost condamnaţi la 15, respectiv 13 ani de închisoare, urmând ca după ispăşirea pedepsei să fie transferaţi într-un ospiciu, fiind prea periculoşi pentru a fi eliberaţi vreodată, a decis Tribunalul din Bochum.

Cei doi au abordat pe întreg parcursul procesului un comportament sfidător, făcând gesturi obscene, rostogolindu-şi ochii în cap ca şi cum ar fi cuprinşi de crize de epilepsie şi scoţând limba în mod spasmodic.

Daniel Ruda şi-a „justificat” senin crima, afirmând că a fost o simplă unealtă a diavolului. „Dacă cineva este călcat cu maşina, nu condamni maşina pentru asta”. El a explicat că Satana le-a cerut acest sacrificiu pentru că avea nevoie de un bufon la curtea sa.

Potrivit expertizei psihiatrice, cei doi suferă de „tulburări narcisiste grave de personalitate”.

Daniel Ruda a fost un timp atras de extrema dreaptă, participând la diverse acţiuni ale Capetelor Rase, dar s-a săturat rapid de „aceste idioţenii”.

Fascinaţia Manuelei pentru satanism datează încă de la vârsta de 14 ani. De atunci, ea a participat la şedinţe de vampirism, la care participanţii îşi sugeau unul celuilalt sângele din venele tăiate. Ea a povestit că, în timp ce îşi lovea victima, a văzut „o lumină ridicându-se deasupra acesteia. Era semnul că sufletul se desprindea. Atunci am recitat o rugăciune satanică”, a spus criminala.

Un preot, victimă a ritualurilor satanice

Autorităţile judiciare franceze au reuşit – potrivit unei ştiri publicate în cotidianul „Le Figaro” – să facă o legătură între uciderea la 18 decembrie 1996 a unui preot din localitatea Kingersheim şi autorii unei profanări, comisă la 9 iunie anul trecut, în cimitirul central din Toulon, când cadavrul unei femei a fost scos din sicriu de către o bandă de tineri îmbrăcaţi în negru.

Poliţia a arestat doi tineri, adepţi ai muzicii rock şi ai ritualurilor satanice, care au comis faptele şi care fac parte dintr-o veritabilă reţea cu dimensiuni europene care combină ritualurile satanice şi ideologia de extremă dreaptă. Anchetatorii au descoperit documente care probează legătura profanatorilor din Toulon cu organizaţii neonaziste care propovăduiesc distrugerea rasei umane şi a tuturor religiilor.

Un specialist francez în problemele sectelor, Bruno Fouchereau, afirma: „În anii ’80 terorismul avea ca ţintă oameni politici sau generali. Cel al anilor care au urmat, este un terorism mistic. Preoţii, mormintele, copiii sunt consideraţi simboluri ale unei societăţi împotriva căreia trebuie luptat”. Există chiar legături între reţelele satanice şi cele de pedofili.

Acest tablou îngrijorător permite să se facă legătura şi cu o serie de evenimente tragice de pe Coasta de Azur, între care masacrarea a 13 persoane, faptă comisă în septembrie 1995 în localitatea Cuers. Ucigaşul întreţinea legături strânse cu membrii „Adepţilor Diavolului” din Toulon.

O satanistă, asistentă medicală, ucide 9 pacienţi în numele Diavolului

Joane MacKure, 41 de ani, asistentă medicală în Belfast, s-a făcut părtaşă la omorârea cu premeditare a noua persoane, între anii 1994 – 1996. În calitate de asistentă la spitalul de boli dermatologice, Joane îşi alegea viitoarele victime din rândul bolnavilor, care sufereau de cele mai acute boli ce necesitau o internare destul de îndelungată.

Dacă decesul primelor şapte victime a fost urmat de cercetări sumare referitoare la cauza morţii, ultimele două cadavre au atras atenţia unuia din medicii legişti care elibera certificatele de deces. Singurul lucru care l-a determinat pe medic să devină suspicios a fost înscrisul satanic „666” ce era tatuat pe pieptul victimelor.

Poliţia a intervenit în forţă, demarând cercetările asupra împrejurărilor morţii. La o autopsiere ultrasoficticată, s-a constatat că motivul decesului celor două victime a fost arsenicul. De unde otravă în saloanele spitalului? – iată întrebarea care i-a frământat pe anchetatori şi, în special, ce este cu semnul de pe pieptul morţilor.

Toţi pacienţii au fost verificaţi cu rigurozitate, însă nu s-a descoperit nimic. Poliţiştii au dispus o supraveghere modernă, cu monitoare şi camere de luat vederi, iar rezultatele nu au întârziat să apară.

Astfel, s-a putut constata că Joane le punea arsenic în ceai celor pe care dorea să-i ucidă. Nu punea dintr-odată doza mortală, ci în mod treptat. Exact în momentul când era pe cale să săvârşească cea de-a zecea crimă, asistenta a fost demascată.

La întrebările poliţiştilor, referitoare la motivul pentru care îşi otrăvea pacienţii, Joane a spus că a primit ordin de la Satan să ucidă. Numai aşa s-a aflat şi de celelalte morţi. Tatuajul „666” îl aplica drept emblemă ca să se vadă că cei sacrificaţi sunt „Morţii Diavolului”…

Cercetările au fost întrerupte după numai trei luni deoarece, într-o dimineaţă, criminala s-a sinucis în propria celulă, lăsând un bilet pe care scria: „Diavolul m-a chemat, vă las cu bine”.

Inutil să mai comentăm ceva.

„Pândarul de noapte”.

Deţinător a nu mai puţin de zece sentinţe de condamnare la moarte, Ramirez, care se făcuse cunoscut sub porecla de „Pândarul de noapte”, a reacţionat conform aşteptărilor. „Mare scofală, a pufnit el, moartea o să vină odată cu iadul… Ne vedem în Disneyland”.

Între iunie 1984 şi august 1995, Richard Ramirez, în vârstă de 25 de ani, plecat să-şi caute norocul din El Paso, satul Texas, discipol convins al Diavolului, a terorizat locuinţele clasei de mijloc din suburbiile oraşului Los Angeles.

Cu îndemânare şi pe furiş, pătrunzând într-o fereastră deschisă ori o uşă nezăvorâtă, „Pândarul de noapte”, s-a strecurat în casele adormite: mai întâi, pentru a strangula sau împuşca locatarii bărbaţi, înainte de a-şi arăta teribilele intenţii faţă de femei şi copil – viol brutal şi mutilare diabolică a victimelor de ambele sexe şi toate vârstele, care alimentau patima acestui demon setos de sânge.

Uneori, ca un adevărat reprezentant al Satanei, Ramirez obişnuia să-şi semneze opera cu o pentagramă scrisă cu ruj de buze; alteori amplifica teroarea, ducându-şi victimele copii la multe mile depărtare de casă şi familie, mai mult morţi decât vii, lăsându-l să rătăcească în căutare de ajutor.

Disperarea şi convingerea că „pândarul” era invincibil, au dus la instaurarea panicii printre locuitori, însă tocmai atunci, ofiţerii FBI din Quantico, aflaţi în căutarea unei maşini dispărute, au descoperit amprentele unui delincvent mărunt, pe nume Ramirez. Fotografiile sale au fost răspândite prin presă şi, la ora nouă într-o sâmbătă dimineaţă din luna august 1985, o suburbie foarte elegantă a oraşului Los Angeles, aglomerată ca de obicei de cumpărătorii de sfârşit de săptămână, a devenit teatrul unei drame care a dus la încetarea terorii.

Un bărbat a fost observat pe când încerca, fără succes, să forţeze portierele maşinilor parcate, apoi a

încercat să tragă o femeie afară din maşina sa şi a fost atacat de soţul acesteia. Atunci, toată lumea l-a recunoscut pe bărbatul a cărui figură îi fixase din prima pagină a ziarelor de dimineaţă; Richard Ramirez venise să-şi caute o nouă victimă şi se trezise el însuşi victima mulţimii.

Lovit şi plin de sânge, „Pândarul de noapte" a fost predat poliţiei pentru o identificare oficială. De-a lungul procesului său, Richard Ramirez a fost, pe rând, ursuz şi exploziv. La un moment dat le-a arătat fotografilor pentagrama diavolului mâzgălită pe propria palmă, pentru ca apoi să rămână tăcut ore întregi, înainte de a-şi ridica degetele de o parte şi de alta a capului, ca nişte coarne de diavol, intonând: „Rău, rău…"

La un moment dat se părea chiar că invocarea ajutorului demonic avea să dea roade, căci două complete de judecată au trebuit înlocuite – unul pentru că un membru al său, evident neimpresionat de onoarea de a participa la judecarea discipolului Diavolului, a adormit profund, iar al doilea, pentru că unul din membri a fost ucis într-un accident care nu avea nicio legătură cu procesul.

Când a fost condamnat pentru 12 crime de gradul întâi, o crimă de gradul doi şi 30 de alte delicte majore – viol şi tâlhărie – Ramirez a conchis ca pentru sine: „Am să fiu răzbunat. Lucifer trăieşte în fiecare din noi!"

Richard Ramirez este încarcerat în sectorul condamnaţilor la moarte; şi cum în California nu a mai fost executat niciun prizonier după 1967, e foarte probabil că va rămâne acolo mulţi ani de acum înainte.

Şi-a omorât amanta în cadrul unul ritual satanic

Încă de mic, Peter Foster (21 de ani) fusese considerat un copil urât. Dar Peter se făcea urât de cei din jur prin comportamentul său.

Se născuse în Cleveland (Ohio, SUA), copilăria şi-o petrecuse în Buffalo, iar după divorţul părinţilor săi, fusese tot timpul plecat ori în Detroit (Michigan), unde se stabilise mama sa, ori în Chicago (Illinois), unde se afla tatăl său.

Peter părea un răzvrătit, părinţii săi nu se înţeleseseră niciodată cu el şi nici nu reuşiseră să-l cuminţească; de aceea, o vreme l-au trimis să locuiască de la unul la altul. Până la divorţul părinţilor, Peter fugise de câteva ori de acasă, dar deşi îşi dorise să se aciuieze prin bandele de copii existente în oraş, nu fusese primit în niciuna.

Asta îl înverşunase şi mai tare, şi Peter dădea dovadă, încă de la 14 ani, de un comportament violent. Încerca să-l rănească mereu pe cel din jurul lui şi îl bătea până la sânge pe copii mai mici decât el. La 16 ani, a întâlnit o prostituată pe care a bătut-o în ultimul hal, după consumarea actului sexual, apoi a fugit. Spre norocul lui, prostituata a suferit o amnezie după ce şi-a revenit din bătaie şi nu şi-a mai amintit niciodată cine şi de ce a bătut-o.

Părinţii lui i-au observat comportamentul violent şi faţă de animale. Cu toate acestea ei nu au întreprins nimic pentru a verifica din ce cauză fiul lor avea un comportament anormal.

La 18 ani, Peter locuia în Chicago, la tatăl său. S-a îndrăgostit de Sandra Hall, fata vecinilor tatălui său. Aceasta era cu patru ani mai mare decât el şi nu îl băga în seamă. Înverşunat, Peter căuta orice prilej pentru a-i atrage atenţia. Crescută de mică într-o atmosferă de răsfăţ, Sandra îşi trăise viaţa din plin. Tatăl său îi asigurase o afacere prosperă, pe care i-o administra tot el, iar ea se distra cum şi cu cine dorea.

După şase luni de insistenţă, Peter a primit, în sfârşit, un semn din partea Sandrei. Aceasta l-a invitat la discotecă, dar numai cu gândul de a-l face de râs în faţa prietenelor ei. Însă comportamentul de dur al lui Peter a făcut-o să se răzgândească. Nu mai întâlnise niciun bărbat care să fie atât de dominator. Toţi ceilalţi îi stăteau la picioare. Sandra era fascinată de violenţa lui.

Când Peter a împlinit 19 ani, Sandra a devenit amanta lui. La fel ca în viaţa de toate zilele, Peter se manifesta la fel de violent şi în timpul actului sexual, dar

se pare că Sandra era masochistă. A acceptat bătăile şi manifestările lui de gelozie.

Peter însă nu-şi găsea locul în societate. Fusese concediat din mai multe locuri de muncă, tocmai din cauza comportamentului său. La şase luni după ce Sandra devenise amanta lui, Peter tot nu-şi găsea de lucru. Sandra a început să-l întreţină din banii ei.

În aceeaşi perioadă, întâmplător Peter a fost cooptat la o sectă satanică. Acolo, şi-a găsit locul. Violenţele şi ororile la care se dedau cei din sectă îl satisfăceau pe Peter în mare măsură. El a devenit în scurt timp conducătorul sectei, deoarece avea cele mai violente idei, pe care le puneau cu toţii în aplicare, noaptea, în cimitir sau în pivniţa casei unuia dintre sectanţi. Sandra nu ştia cu ce-şi ocupă nopţile amantul ei, deşi încercase să afle de multe ori. Sataniştii se drogau şi se dedau unor acte de dezmăţ în toată regula.

Într-o noapte, pe 17/18 martie 1996, Peter s-a sculat de lângă Sandra şi a început să se îmbrace. Deşi fata se trezise, s-a prefăcut că doarme. A aşteptat ca el să plece din dormitor, după care a tras la repezeală un pulover şi o pereche de blugi pe ea şi a plecat după el. Credea că o înşală şi voia să-l surprindă. L-a urmărit până la intrarea în cimitir.

Acolo, printre cruci, l-a văzut pe Peter inhalând droguri, snopind în bătaie câteva animale şi profanând morminte împreună cu alţi sectanţi. Dar a fost surprinsă de unul dintre membrii sectei. Punându-i mâna la gură pentru a o împiedica să ţipe, sectantul a dus-o la Peter care era sub influenţa drogului. A ordonat să fie dusă în pivniţa casei unde aveau loc întrunirile. Fiind leşinată după o lovitură recepţionată în cap, Sandra şi-a revenit pe un pat de piatră, ca un fel de altar, pe care se găseau o mulţime de lumânări. Nu vedea nimic din cauza fumului de la ceara arsă. L-a recunoscut pe Peter, aflat în faţa ei, îmbrăcat într-o robă neagră şi cu un cuţit imens în mână. A început să-l strige pe nume, dar acesta rostea incantaţii care îi acopereau glasul gâtuit de groază. Peter a început

s-o cresteze pe picioare, apoi pe mâini, pe piept, iar sataniştii colectau sângele care ţâşnea şi se mânjeau cu el pe faţă. Sandra a leşinat, dar a fost trezită cu apă rece şi a fost perfect conştientă când Peter a înjunghiat-o în inimă. Spre dimineaţă, cu toţii s-au trezit din beţia drogului. Era pentru prima dată când membrii sectei sale asistau la uciderea unui om. Peter nu realiza ce făcuse şi nu era pe deplin conştient că el înfăptuise crima. A fost denunţat de Diana Thomas, una dintre sectante, care, nefiind suficient de drogată, fusese conştientă de omorul înfăptuit de Peter.

La ora 5 dimineaţa, Peter şi restul membrilor sectei au fost arestaţi. Peter Foster a fost judecat şi condamnat la închisoare pe viaţă.

Prindeţi diavolul!!

Într-un sătuc din provincia Verona, Castelrotto di Negarine, în cimitir s-au descoperit (la 13 ianuarie 1988) resturile unui ritual satanic care avusese loc cu o noapte în urmă. Unele morminte erau desfăcute, iar peste ele se găseau resturi de găini moarte. Cei care au văzut această privelişte de coşmar au fost cuprinşi de fiori reci.

Acest eveniment nu era singular. În ultimii trei ani (respectiv între 1985 – 1988), au fost profanate o mulţime de cimitire din Bardollino, Salizzole, Engazzo, Suanguinetto şi Mâlcersine.

În septembrie 1987, carabinierii din Treviso au făcut o descoperire incredibilă. În geanta lui Maurizio Favaro, un tânăr ucis în timpul unei răpiri, s-a găsit un bilet scris cu sânge, era proba unui contract halucinant. Victima avea tatuată pe mâna stângă steaua în cinci puncte cu ţapul (simbolul esoteric al diavolului), ceea ce semnifica că făcuse un pact de sânge cu Satana: sufletul său în schimbul a şase luni de „bogăţie şi sex”.

Milano, noiembrie 1986: urmărind indicaţiile unui drogat, poliţia a descoperit într-o criptă situată în partea nordică a periferiei oraşului, un spectacol groaznic: printre resturi de lumânări şi sticle de bere, cadavrele a doua surori, sau mai bine zis, ceea ce mai rămăsese din ele, nişte schelete şi carne aflată în stare avansată de

putrefacţie.

În aceeaşi perioadă la Trenno, necunoscuţi au intrat în cimitirul englez, au incendiat crucile şi au lăsat peste tot însemne satanice. La câteva zile de la acest incident, la Torino, a fost profanat mormântul unui copil, iar pe resturile corpului său, încă nedescompus, s-au găsit urme de spermă şi reviste porno.

Cimitire de provincie, noapte fără lună, ritualuri obscene, violenţă şi nebunie, personaje ambigue, teamă şi suspiciune, iată elemente care reamintesc de ritualuri antice, venerându-l pe Satana şi practicând magie neagră.

Oficialităţile din Verona declară că în provincie există multe persoane care s-au dedicat cultului lui Satana. În Torino, grupul „Bunăvoinţă mondială" a invadat pur şi simplu oraşul. Peste 500.000 de mii de adepţi racolează oamenii (în special elevi). Ei spun că în oraş există un adevărat dualism: piaţa Castello, de exemplu, ar avea o inimă albă şi piaţa Statuto, una neagră. Este ora terorismului psihologic.

În Torino au început să circule voci care prezic moartea unui preot, susţinând că acesta este provocarea diavolului. „64 este un număr diabolic, este numărul cu care joacă jocul Diavolului", afirmă cu convingere Vittorio Messoni, un fost ziarist de la „Stampa Sera", azi editorialist la cotidianul catolic „Avvenire". În regiune, numai rostirea cuvântului *diavol* provoacă teamă în sufletul oamenilor.

În Italia, există numeroase grupuri de adevăraţi adoratori ai demonului. O lume subterană, ce-l venerează pe Lucifer! Printre aceştia se numără pictorul torinez Lorenzo Alessandri.

La vechile ritualuri satanice, azi se asociază elemente noi. În 1984, cardinalul de Torino, Anastasio Ballestrero, este primul care a intuit apariţia unui cult demonic în Italia şi dezvoltarea unui fenomen de neo-satanism urban. Intuiţia sa este confirmată astăzi. Iniţiatorul acestor grupuri este Alistair Crowley, un vrăjitor englez, mort nebun în 1947, care a fondat în Italia, La Cefale, o grupare

a Satanei. El a avut în „Cizmă” contacte cu grupuri din Ur al lui Julius Evola şi cu Arturo Reghini din masoneria pitagorică (o grupare de extremă dreapta). Vraciul englez a scris textul fundamental al satanismului modern, „Îl libro delle leggi” (Cartea legilor), după care a fondat secta „Argentinum astrum”, ataşată la „Ordinul Templierilor Orientali” o sectă care îşi are sediul central în Stein (Elveţia), practică orgii sexuale şi se consideră ereditară din tradiţia Templierilor. Crowley susţinea că: „Cicatricele sifilisului sunt sacre şi demne de onoare”. Textul şi nebuniile vraciului englez a provocat o sciziune între grupurile sataniste franceze, engleze, germane şi americane. Totuşi, toate au adoptat mottoul său: „Fac ce vreau!” Dintre acestea, se numără „Church of the Final Judgement” (Biserica Ultimei Judecăţi) cu care avea contacte masacratorul actriţei Sharon Tate, Charles Manson, precum şi „Church of Satan” (Biserica lui Satana), fondată în 1966, al cărei şef, Anton Szandor Lavey, este autorul altui şef doctrinar al mişcării „La Biblia di Satana” (Biblia Satanei).

În Italia, mişcarea satanistă a câştigat în ultimii ani mii de adepţi, în special în oraşele Bologna, Torino, Milano, Bergamo, Verona, Trieste, Roma şi Florenţa. Primul nivel este cel „instituţional”, care formează adepţii, graţie protecţiei extremei drepte şi a masoneriei. Al doilea ar fi acela al „cultului esotericului” care se află sub auspiciile vraciului Fulvio Rendhell, care a încercat să se declare nemuritor şi într-un contact continuu cu demonii. „Consider demonul ca o polaritate existenţială a creatorului”, spune el. „Diavolul este revoluţionar, un transformist. Asta nu înseamnă că este rău. El este, orice s-ar zice, «artificiul schimbării»”.

De curând, a apărut în Trieste o sectă apocaliptică care se autodefineşte „Chiesa Gnostica Spirituale Universale” şi are drept siglă „Ordo Rosae Misticae”. Adepţi ai unui politeism cosmic, organizaţi în ierarhii riguroase (fideli, diaconi, sacerdoţi), adoratorii şarpelui roşu, sataniştii din Trieste se consideră în contact direct cu

flota spaţială a extratereştrilor care ar fi ghidată de un anumit Ashtar-Sheran. Dintr-o serie de lupte interne, s-a născut un nou grup de satanism urban, crowleyanti. Este cea mai nouă faţă a mişcării! Ei sunt cei care profesează cultul haosului, un fel de cocktail îmbinat cu tradiţie satanică antică, Yezidl (sectă din Asia Mică), satanism slav, voodoo, satanism nazist (conform abatelui Chenesseau, preşedintele societăţii exorciştilor francezi, Hitler, în 1934, ar fi făcut un pact cu diavolul: „Tu îmi dai puterea, eu îţi dau poporul evreu"). Aceste grupări susţin că la extaz se ajunge doar traversând răul, plăcerea perversiunii, şi toţi adepţii sunt aleşi şi domni ai Terrei. Frumos, nu? Numele lor sunt: „I cavalleri del Sole Nero" (Cavalerii Soarelui Negru) şi „Ordine Solare" (Ordinul Solar) şi au sediul la Bologna; „Aristocrazia anarhica Thelmita" (un grup care activează în Torino); „De la Differenza, negazione, affermazione" (se inspiră din textele marchizului de Sade); „Chiesa Finale del Caos", o sectă care îşi caută acoliţii mai ales printre punkişti. Ideile lor sunt absolut delirante. O fotocopie după interogatoriul criminalului Manson (niciun satanist nu a fost în contact cu el) este o invitaţie directă la orice posibilă degenerare umană: „Urmează-ţi instinctele şi dorinţa. Fă ceea ce vrei".

Culte ale obscenităţii şi fantasmelor antice, ajunse până la noi, sectele satanice reprezintă o aripă activă a extremei drepte. Făcând apel la latura spirituală, mister şi ocultism, ele clădesc zi de zi o lume halucinantă şi paranoică, cu oameni care devin încet încet fanatici şi gata de orice, în numele a ceva greu de acceptat într-o societate modernă şi normală. Fie că utilizează magie albă (ca grupările „Prometeo" şi „Agape") sau neagră (precum fantomaticul „Ordine Egizlo"), toate practică ritualuri halucinante, cu iz de tenebre. La Milano a apărut recent pe ziduri sigla „Naps" (adică „Nucleul armat pentru purificare spirituală"), a unui grup integralist, de emisari (de data aceasta ai lui Dumnezeu) care fac apel la teoria nebună a lui Ludwig.

Ce ascund toate aceste lucruri? Este doar un delir al

unor fiinţe puţin exaltate ale unei societăţi moderne, dar care nu s-a debarasat încă de misterul medieval (poate şi antic). „Există o enclavă puternic reacţionară a cărei agresivitate încearcă justificări ideologice într-un esoterism de tip nazist”, spune Alfonso Di Nota. „Toate astea reprezintă indicele unei grave situaţii mentale şi psihologice”.

Diavolul este mereu printre noi. Papa Ioan Paul al II-lea a declarat: „Suntem pe marginea unei lumi obscure, unde s-a infiltrat şi operează Răul”. Problema esenţială este însă nu să scăpăm definitiv de Rău (de-am putea măcar), ci de a nu ne îndepărta de Dumnezeu.

Satan îi comanda câte două ofrande pe an

Joane Wing, 38 de ani, o asistentă medicală din Irlanda s-a făcut vinovată de omorârea cu premeditare a şase persoane între anii 1993 – 1995.

Joane lucra la spitalul de boli infecţioase din Dublin. Cu ajutorul unei otrăvi cu efect lent, ea a pus capăt vieţii a şase paciente internate, dintre care trei erau incurabile aflându-se în ultima fază a bolii.

Dacă decesul acestora a diminuat oarecum interesul pentru determinarea cauzelor reale ale celorlalte două decese, când a şasea victimă a sucombat deşi starea sănătăţii îi anunţa externarea, directorul spitalului a intrat la bănuieli. A dispus autopsierea cadavrului, care a dezvăluit prezenţa otrăvii în ţesuturile moarte.

S-a demarat, cu ajutorul poliţiei, o anchetă care timp de un an de zile nu a descoperit nimic demn de luat în seamă. Când s-a constatat că motivul morţii celei de-a şasea victimă este tot otrava, poliţia a intrat serios în acţiune.

Cea mai aproape de bolnavele care decedaseră fusese văzută Joane, dar din păcate probe împotriva sa nu erau. În schimb la percheziţia de la domiciliu, poliţiştii au găsit nişte semne cel puţin bizare pentru o femeie normală de 38 de ani. Pereţii camerei erau tapetaţi cu fotografii reprezentând cranii, un Scaraoţchi cu corniţe tronând între afişe cu litere negre de-o şchioapă: „Trebuie să omor,

trebuie să omor”. S-a creat supoziţia că Joane face parte dintr-o sectă satanică, care aducea ofrande omeneşti Diavolului. S-au luat măsuri de supraveghere a ei. Când a vrut s-o omoare pe cea de-a şaptea victimă, a fost prinsă în flagrant.

După trei luni de interogatorii, în care Joane a făcut pe nevinovata până la urmă a recunoscut că ea este autoarea celor şase crime şi că face parte dintr-o sectă de magie neagră. „Dacă eu nu omor, mă omoară ei pe mine”, a declarat Joane la proces.

A refuzat să dezvăluie amănunte prin „activitatea” sectei sau să dea nume ale unor colegi de magie neagră. Fanatizată până la ultimul fir de păr din cap Joane şi-a apărat crezul cu vehemenţă.

A fost condamnată la 16 ani închisoare, dar şi dacă ar fi omorât-o nu şi-ar fi blamat tovarăşii întru credinţă. Ce va face după ispăşirea pedepsei, e greu de presupus.

Secta „Luciferienii mileniului III”.

Zguduitoarele mărturisiri ale unei sataniste

Cadavrul a fost descoperit de către poliţiştii din New Wells City datorită unei întâmplări macabre. Doi câini vagabonzi se încăieraseră, disputându-şi o mânuţă de copil. Animalele au fost împuşcate şi oamenii legii au căutat locul unde se afla restul cadavrului. L-au găsit câteva ore mai târziu lângă scorbura unui copac. Tot acolo au descoperit o bucată de piele de căprioară pe care se afla desenată, prin ardere cu fierul înroşit, o pentagramă şi numărul 666. Cazul devenise deja, de competenţa Biroului Federal de Investigaţii (FBI), care era pe urmele unei secte de rit satanist intitulată „Luciferienii mileniului III”.

La 20 de ani, Ellise Rourke era una dintre prostituatele renumite ale Los Angeles-ului anilor 1999 – 2000. Ea se afla, de mai multă vreme, în vizorul FBI-ului, bănuindu-se că are legături cu o reţea internaţională de trafic de carne vie. Surpriza celor care au anchetat-o a fost imensă când şi-au dat seama că suspecta făcea parte din temuta sectă satanistă „Luciferienii Mileniului III”, despre care FBI-ul ştia doar că, în timpul ritualurilor, practică

jertfa umană şi că folosea ca simbol pentagrama sub care era scris numele fiarei: 666. Acelaşi simbol l-au descoperit pe omoplatul stâng al prostituatei.

Ellise s-a arătat foarte cooperantă când i s-a propus să dea indicii care să conducă la depistarea altor membri ai sectei, contra libertăţii ei. A făcut mărturisiri zguduitoare şi a numit persoane influente din administraţia unor oraşe mai mari sau mai mici din SUA, Canada şi Mexic, care susţin financiar secta. „Îi cunosc pe mulţi pentru că eu sunt unul dintre adjuncţii trezorierului sectei şi mă ocup cu colectarea de fonduri în patru sectoare administrative ale noastre”.

Ca membru cu funcţie de conducere, a participat la toate adunările importante şi a asistat la ritualuri, inclusiv la sacrificii. Mărturiile ei au fost zguduitoare şi au arătat până unde poate merge demenţa. Torturile, crimele, cadavre mutilate, sânge uman băut în cupe de argint şi orgiile erau nelipsite de fiecare dată. Era în sectă de patru ani şi asistase la uciderea a 24 de oameni, dintre care patru erau copii. Nu a impresionat-o niciodată uciderea nimănui. „Sacrificiile se făceau numai în prezenţa celor cu rang. Ca să ajungi să deţii o funcţie, trebuia să dovedeşti calităţi sau să aduci fonduri la perioade fixe. Toţi cei care urmează să deţină o funcţie sunt pregătiţi de psihologi şi teologi care au o puternică influenţă asupra psihicului, ştiu să vorbească, transformă totul în poveşti captivante. O discuţie cu ei este ca un drog pe care-l iei şi te rupi total de realitate”.

În patru ani au fost ucişi patru copii, niciunul mai mare de trei ani. Sacrificarea lor se făcea la 21 martie, când Soarele intră în zodia Berbecului. Noi considerăm că anul începe la 21 martie. Exact la miezul nopţii când se aude ultima bătaie a gongului, cu sângele copilului sacrificat, marele preot desenează o pentagramă pe un perete alb. Acea pentagramă este pentru noi loc de închinăciune pentru un an întreg.

Sacrificiile sunt pregătite cu două luni înainte. Mai întâi se confecţionează, manual, de către meşteri, o

„shisha”, adică un cuţit de sacrificiu. Lama, cu dublu tăiş, este lungă de 25, 4 cm. Ea este pusă în faţa pentagramei, unde rămâne până în preziua sacrificiului. Se consideră că astfel ia puterea pentagramei şi o transmite victimei. Cu sângele copilului este desenată următoarea pentagramă. Astfel noul loc de închinăciune are şi puterea lui, ca semn, şi puterea vechiului semn.

După ce a fost confecţionată shisha urmează desemnarea victimei. Aceasta va fi întotdeauna de sex masculin. Alegerea este făcută de marele preot, prin tragere la sorţi. El trage dintr-o urnă neagră cinci stele cu cinci colţuri şi află dacă copilul va fi alb, negru sau galben, dacă va avea unu, doi sau trei ani, din ce punct cardinal va fi, dacă va fi neprotestant sau de altă confesiune şi dacă va avea părinţi bogaţi sau săraci. Copilul este răpit de oameni specializaţi şi adus pe 20 martie. I se face baie într-o infuzie de diferite plante cu efect halucinogen şi i se administrează nişte droguri. Apoi este dus în camera unde se află altarul. Aici e luat în primire de marele preot şi de doi călugări. Aceştia îl leagă de masa de sacrificiu şi-l bat cu nişte nuieluşe de alun, timp în care rostesc mai multe rugăciuni către diavol. Cu toate că se află sub influenţa drogurilor, copilul suferă foarte mult, ţipă, urlă. Este exact ceea ce caută conducătorii spirituali. Noi considerăm că suferinţa copilului este strigătul de ajutor pe care-l înalţă omenirea spre Lucifer. În final, plin de vânătăi şi răni, copilul este dus în altă cameră, unde i se injectează somnifere. În ziua sacrificiului, pe 21 martie, la ora 18, copilul este din nou adus la altar. Este legat iar de masă şi marele preot îi scrijeleşte cu shisha, pe abdomen, semnul pentagramei. Apoi, fiecare dintre cei 66 de oameni prezenţi, vin şi iau pe buze câte un strop de sânge. Ultimul este marele preot care, imediat, îi dă lovitura finală. El aşază vârful shishei pe fruntea copilului şi loveşte mânerul cu podul palmei. Lovitura trebuie dată cu putere, pentru ca lama să străbată capul şi să se oprească cu vârful în masă. Altfel, jertfa nu este primită. Imediat ce victima a murit, marele preot se retrage şi vin cei doi călugări.

Aceştia, pe rând dezmembrează cadavrul cu shisha, bagă mâinile şi picioarele în două cutii şi pleacă cu ele pentru a le împrăştia în locuri diferite, cât mai departe de sediul sectei. După ce desenează pentagrama cea nouă, marele preot ia restul cadavrului şi-l duce într-un loc necunoscut. Ştim că acolo el va îndeplini un ritual de mare taină. După plecarea lui, cei rămaşi beau câte puţin din sângele scurs în nişte tăvi speciale, apoi merg în altă clădire unde îi aşteaptă o masă bogată şi băutură din belşug. După aceea se întâlnesc cu alţi membri ai sectei aduşi în aşa fel încât să formeze perechi. Între cei 66 de oameni care au asistat la sacrificiu sunt şi bărbaţi şi femei, dar le este interzis să se împerecheze între acelaşi sex. Urmează o orgie în toată regula, care ţine până la miezul zilei, când fiecare pleacă la el acasă".

În urma mărturiilor făcute de prostituata Ellise Rourke au fost arestaţi 16 dintre capii şi finanţatorii sectei. Numele lor nu a fost dezvăluit presei. S-a aflat şi identitatea „marelui preot". Acesta este un nebun din New York, cu certificat în regulă. Când poliţiştii şi agenţii FBI au ajuns la el acasă, l-au găsit mort. Îşi trăsese un glonţ în cap.

„Bărbaţii iadului" ucid în numele lui Satan

A nu fi fericit nu înseamnă, în mod obligatoriu, a fi nefericit. E cât se poate de omenesc. Dar când relele se ţin lanţ şi nu se întrevede nicio portiţă de scăpare, atunci e mâna lui Satan, iar nefericitul om se transformă într-un slujbaş credincios al Necuratului, întruchipându-se în el. Metamorfoza de altfel ireală, diavolească, a condus la moarte mulţi semeni de-ai noştri şi din păcate, va mai conduce, fenomenul resimţindu-se şi mai acutizat. De regulă victimele ce cad pradă sectelor satanice sunt cei foarte puţin şcoliţi sau analfabeţi.

Dorind, parcă, să infirme regula, un tânăr emigrant rus, Adam Kurilkov, 24 de ani, din cătunul Malavdorsc (la 80 de km de Moscova) absolvent cu diplomă al unei facultăţi de electronică, s-a stabilit în vechiul oraş german Dresda, aderând la secta locală „Bărbaţii Iadului", sectă ce

dăinuieşte de multe secole. În Germania, asemenea organizaţii, având şi un caracter neonazist, nu sunt interzise de lege, având mulţi adepţi, în special din rândurile tinerilor, mai mult sau mai puţin, dezorientaţi.

De la prima şedinţă, tânărul inginer a rămas frapat de meticulozitatea cu care sectanţii îşi maltratau victimele, într-o procesiune ce nu depăşea mai mult de două ore.

În acel timp „Bărbaţii Iadului”, dansând goi în jurul mesei pe care era legat condamnatul sau condamnata, fumau ţigări cu opiu. O muzică stranie făcea atmosfera şi mai încărcată de mister. Sub masă, tăciuni aprinşi erau răsuciţi de mâinile unui îngrijitor numit anume pentru asemenea lucru. „Fochistul”, ca să-i spunem aşa, înroşea în foc baionetele colegilor săi care, cu mâinile goale, însemnau cifrele „666” pe corpul condamnatului. După trei ronduri, în care fiecare a folosit cuţitele, şeful sectanţilor desemna un membru care să desăvârşească oribila procesiune. Respectivul, după ce tăia urechile, nasul şi organul genital, cu vârful unei săbii înroşite scotea ochii victimei. În acel moment izbucneau uralele în cor ale tuturor sectanţilor şi totul se sfârşea.

Kurilkov, după trei şedinţe în care a participat ca invitat, la a patra reuniune a fost desemnat pe post de „fochist”. La următoarele, trecând proba de foc, a fost avansat la rangul de „călău suprem”.

Din luna mai a anului 1994 şi până în iulie 1996, Adam a participat la uciderea a 11 bărbaţi, 4 femei şi 2 copii.

Scârbit de ceea ce făcea, rusul după ce a lăsat o scrisoare în care se explica, a hotărât să-şi dea foc, sperând că prin acest gest să fie iertat de Judecata Divină. Tocmai în momentul în care voia să aprindă benzina pe care şi-o turnase pe trup, un vecin de apartament a venit să-i ceară o mână de ajutor, întrucât avea o defecţiune la instalaţia electrică. Neamţul s-a îngrozit şi a chemat poliţia. Kurlikov a fost arestat şi interogat trei zile, recunoscând ceea ce a făcut, însă, nespecificând niciun nume sau vreo adresă a sectanţilor. În a patra zi, cu

ajutorul unei lame de ras, şi-a tăiat venele de la mâini, murind în chinuri groaznice.

„Îngerii negri”.

Era în seara de 14 decembrie 1991. Lângă magazinul new-yorkez „Johnson Market” opreşte un Ford negru. Din el coboară trei bărbaţi cu capetele acoperite cu cagule tip antitero şi intră în sală cu armele în poziţie de tragere. Se îndreaptă spre vânzător şi-i cer să le pună pe tejghea banii încasaţi. Vânzătorul le satisface cererea. Sunt 1564 de dolari. Tâlharii par nemulţumiţi şi încep să răstoarne marfa din galantare şi de pe rafturi. Apare stăpânul magazinului, îi vede şi este văzut. Se retrage rapid în altă cameră şi declanşează sistemul de alarmă conectat la secţia de poliţie. Un minut sau două mai târziu este scos de doi dintre tâlhari şi pus la perete cu mâinile sus, lângă vânzător. După cinci minute îşi fac apariţia poliţiştii. Intră în magazin, îi dezarmează şi-i duc al sediu. Aici, li se află identitatea: Roger Mallory, Damian Dister şi Antony Brendon, toţi trei fără antecedente penale. Sunt deferiţi procuraturii şi, de aici, tribunalului districtual. Găsiţi vinovaţi de jaf armat, distrugere de bunuri şi privare de libertate, sunt condamnaţi la câte 6 ani închisoare, cu drept de recurs. Dar ei nu apelează la acest drept.

În luna iunie a anului următor, poliţia din Dallas este sesizată că lângă cariera de piatră „Old Mountain” au fost descoperite, într-o grotă, patru schelete umane, toate legate cu lanţuri şi cu partea de jos strivită de stânci de bazalt, începe o anchetă minuţioasă şi se află identitatea unuia dintre cadavrele descompuse. Aparţinuse Dianei Krepp, din Bâton Rouge, de lângă New Orleans. Tânăra în vârstă de 19 ani, dispăruse de acasă în urmă cu doi ani. Era fiica unor fermieri de lângă oraş. Ei au mărturisit poliţiştilor că Diana fusese încurcată cu un tip, Roger Mallory, şi că, probabil, plecase cu el. Era o informaţie care nu elucida cu nimic asasinatele. Însă date importante aveau să afle anchetatorii de la fratele victimei, John Krepp. „Am ştiut că soră-mea e moartă. Se încurcase cu Mallory, un tip dur, din New Orleans, la un bar de aici. Mie

nu mi-a plăcut tipul. Auzisem că ar fi satanist, că ar face comerţ cu coca şi marijuana. Prin mai ’90, Diana a dispărut de acasă o săptămână şi, când s-a întors, era alta. Mi-a spus că devenise credincioasă şi că o să ne părăsească curând. Nu mi-a spus în cine credea, dar am bănuit. Când a plecat, am urmărit-o şi am ajuns lângă cariera Old Mountain, lângă o cabană părăsită, săpată în stâncă, sub coastă. N-am avut curajul să mă apropii mai mult pentru că terenul era păzit de doi tipi înarmaţi. Pe unul dintre ei îl cunosc. Se numeşte Terry Wilmans, şi este din oraş”.

Terry Wilmans a fost arestat şi anchetat. „Cât iau dacă spun totul?” şi, fără să mai aştepte răspunsul, a povestit:

„Am făcut parte din secta „Îngerii Negri”, condusă de Roger Mallory. Nu eram decât zece oameni, adică Mallory, Dister, Brendon, eu şi cei şase care au fost omorâţi. Mallory ne spunea mereu că trebuie să ne supunem întru totul voinţei lui, care e şi a diavolului. La început eram numai şase şi ne ocupam cu traficul de stupefiante. Apoi au fost aduse fetele şi obligate să întreţină raporturi sexuale cu noi. Ele au acceptat, dar când Mallory a pretins şi perversiuni, au refuzat şi au fost ucise de el, Dister şi Brendon. Au fost legate cu lanţuri şi strivite cu stânci. Blouth şi Wilkins, ceilalţi doi, au încercat să le salveze, dar au fost împuşcaţi de Mallory şi aruncaţi într-o prăpastie. Eu am reuşit să fug. Mallory, Dister şi Brendon m-au căutat dar nu m-au găsit”.

Aşa-zisul jaf de la magazinul Johnson’s Market a fost făcut pentru a fi arestaţi şi a scăpa astfel de urmărirea pentru crime. Aflaseră din presa centrală despre descoperirea scheletelor de la Old Mountain.

Cercetările au fost îngreunate şi de neglijenţa unui funcţionar de la tribunal, care a omis să le treacă în cazier arestarea şi astfel nu apăreau în evidenţa poliţiei cu cazier. Căutarea lor a durat şase luni, iar „adresa” le-a fost descoperită cu totul întâmplător.

Moarte şi sânge în „Lumea întunericului”.

Ziaristul american Harold Lloyd, de la „*New Times*”, a publicat în revista sus-amintită un articol intitulat „Moarte şi sânge în Lumea întunericului”, în care relata despre clipele de groază pe care le-a trăit în mijlocul sectei de cult demonic „Noua Legiune”. „A fost ceva îngrozitor, am avut o experienţă pe care nu mi-aş mai dori să o trăiesc a doua oară” îşi încheia el articolul.

În luna august 1993 un prieten de-al lui, fizicianul Immanuel Bergon, i-a povestit câte ceva despre secta din care făcea parte, iar ziaristul, ateu convins, a găsit în această informaţie „un subiect bombă”. Fără să-i spună nimic despre intenţiile sale, Lloyd şi-a manifestat „dorinţa” de a deveni membru al sectei, ceea ce prietenul lui a acceptat imediat şi l-a dus la Marele Slujitor chiar în ziua următoare.

Înscrierea a fost mai mult o formalitate, iar de a doua zi s-a trezit la îndoctrinarea lui.

Fiind un bun psiholog şi un la fel de bun cunoscător în domeniul religiilor de toate cultele, lui Lloyd nu i-a fost greu să-şi dea seama că secta face parte din marea ramură a lui „New Age”.

În cele nouă luni cât a făcut figuraţie acolo şi-a strâns un bogat material documentar, pe care l-a publicat în cartea „Lumea întunericului”, la editura „Kost & Molly” în anul 1994.

În „New Times” Lloyd ne descrie ultima adunare a sectei. „Una dintre membrele Noii Legiuni, Maria Krabs, în vârstă de 22 de ani, o fată deosebit de frumoasă, s-a îndrăgostit de un oarecare preot, Mohács, de cult evanghelist, şi a avut cu el un copil. Până la naştere a reuşit să-şi ascundă sarcina, dar după aceea s-a aflat de legătura ei cu preotul şi a fost supusă judecăţii Marelui Consiliu Satanic, care a găsit-o vinovată. A fost condamnată la „blackkill” iar copilul rod al împreunării cu un preot creştin, condamnat la moarte prin uciderea lui de către mamă. Pedepsele au fost aplicate imediat.

Maria a venit cu copilul în braţe până lângă intrarea în casa de rugăciune din Cotopaxi. Marele Slujitor a

apucat-o de păr şi a târât-o până la marginea Prăpastiei Diavolului. Îi urma alaiul sataniştilor la o distanţă apreciabilă. Femeia a îngenuncheat şi a lăsat copilul jos. L-a desfăşat, l-a ridicat de mâini şi a mers cu el până la buza prăpastiei. L-a ţinut suspendat câteva secunde, apoi l-a lăsat să cadă în gol. S-a întors cu faţa spre Marele Slujitor şi a luat pocalul întins de acesta. Cu mâna stângă şi-a făcut şase cruci întoarse, a ridicat vasul de şase ori şi a luat şase înghiţituri din lichidul negru ce se afla în el. Acest ritual simbolizează renunţarea la viaţă şi ultima rugăciune de dinaintea morţii. După ce a sorbit lichidul, s-a îndreptat spre mulţime. În timp ce trecea printre ei, credincioşii o loveau cu palmele şi cu pumnii şi o blestemau, o numeau trădătoare şi vânzătoare de Satana. Când a ajuns lângă altar, s-a clătinat şi a căzut, lovindu-se cu capul de o piatră. Venit din spate Marele Slujitor i-a tăiat părul cu un cuţit şi i-a crestat superficial pielea de pe abdomen. A vărsat peste faţa femei un lichid galben verzui, un acid cred, şi a plecat lăsând-o în voia mulţimii de credincioşi. Ceea ce a urmat este greu de descris. Pur şi simplu a fost ruptă, sfârtecată, dezmembrată. Speriat şi îngrozit de cele văzute, am renunţat la documentare şi am plecat să anunţ poliţia”.

Meniu apocaliptic: ciorbă de arsenic, budincă de cianură

Cazul Feliciei Gonzales, de 36 de ani, din Argentina, a stat mult timp pe primele pagini ale ziarelor, după ce această femeie şi-a ucis soţul şi cei trei copii cu o cruzime greu de închipuit.

Neşansa familiei Gonzales s-a numit Maria Himenez, o prietenă de-a familiei, care intrând în rândurile sectei „Fericirea celestă”, a căutat din răsputeri să o atragă şi pe Felicia în rândul sectei. După luni de zile de muncă asiduă de convingere, viitoarea criminală a abandonat creştinismul şi a urmat-o pe Maria.

Locul de întâlnire al sectanţilor era, de regulă, un cinematograf, acolo unde un şarlatan, care-şi spunea „Profetul apostolic al lui Dumnezeu”, sucea minţile oamenilor, îndemnându-i să-şi doneze averea sectei, iar pe

femei să accepte ritualurile sexuale care se practicau într-o vilă închiriată la marginea oraşului Buenos Aires.

Ce-i drept, profetul era un mascul deosebit de chipeş şi, cum nici Felicia nu era o femeie pe lângă care să treci nepăsător, în scurt timp ea deveni „slujnica apostolică" preferată a impostorului. Apoi, fără consimţământul soţului, Felicia a început să care, în vila şarlatanului, bunurile din casă. La început lucruri mai mici, apoi televizorul, o canapea şi chiar frigiderul din bucătărie. În acelaşi timp, soţia încerca pe toate căile să-şi convingă întreaga familie să intre în rândurile sectei. Cum aceştia refuzară, începură scandalurile.

Astfel, considerând că cei lângă care îşi trăise viaţa atâţia ani stau în calea fericirii el spirituale, se hotărî să-şi omoare soţul, dar şi copiii, care o evitau pe cât puteau.

Într-una din seri, Felicia le pregăti o masă în care primul fel era otravă, felul doi, otravă, iar ca desert, tot otravă. Fireşte că Juan, Victoria, Dolores şi Roberto decedară în chinuri groaznice, dar ca să fie mai sigură, nebuna trase şi câte un glonţ în capul soţului şi al fiecărui copil în parte.

După care, pentru a-şi arăta ataşamentul faţă de sectă şi profet, urcă cadavrele într-un microbuz al familiei, cu gândul de a le duce la vila sectei şi a le arde pe altarul construit în salonul de la parter.

Numai că pe drum, uşile din spate ale maşinii se deschiseră, cadavrele înşiruindu-se pe bulevardul „EI Libertador" al marelui oraş. Felicia Gonzales fu condamnată la închisoare pe viaţă. Alertat la timp, profetul reuşi să fugă în Columbia.

„Bestiile lui Satan" şi trei asasinate care au zguduit Italia

„O sectă satanistă a fost dezmembrată la Varese (Italia)" – au informat cotidianele La Repubblica şi The Guardian. Membrii sectei „Bestiile lui Satan" sunt acuzaţi de asasinarea a cel puţin trei persoane: două în 1998 şi o alta în ianuarie 2004.

Poliţia italiană a arestat patru persoane şi anchetează

alte trei – membre ale sectei sataniste „Bestiile lui Satan” – pentru asasinarea a cel puţin trei persoane conform unor ritualuri sataniste, crime care, la vremea lor, zguduiseră Italia.

Cadavrele din pădure

Membrii sectei „Bestiile lui Satan” i-a omorât în ianuarie 1998 pe Favio Tollis (19 ani) şi Chiara Marino (16 ani) conform unor ritualuri sataniste, cadavrele acestora fiind descoperite abia pe 2 iunie 2004, într-o groapă din pădurea Somma Lombardo.

Deşi poliţia îi suspecta pe membrii sectei de omorârea celor doi, nu au fost descoperite probe contra acestora până de curând, când a fost găsit – în aceeaşi regiune – cadavrul Mariangelei Pezzota (26 ani). Poliţia l-a bănuit de asasinat pe logodnicul tinerei – Andrea Volpe. Încolţit de poliţie, Volpe şi amicul său Nicola Sapone – membri ai sectei „Bestiile lui Satan” – au mărturisit crima povestind şi cum au fost omorâţi ceilalţi doi tineri în 1998.

La locuinţa lui Volpe au fost descoperite numeroase instrumente destinate ritualurilor sataniste şi simboluri specifice sectelor sataniste, printre care şi un craniu despre care se crede că a fost furat dintr-un cimitir din nordul Italiei.

Sacrificată

Ancheta poliţiei a scos la iveală faptul că cei doi tineri ucişi în urmă cu 6 ani au fost chemaţi să participe la o întâlnire satanică, fără a bănui că vor fi chiar ei cei sacrificaţi – a informat cotidianul italian La Repubblica. Iniţial, sacrificată trebuia să fie doar Chiara, însă, atunci când logodnicul său Favio a încercat să-i ia apărarea, sataniştii au decis să-l omoare şi pe el. Înainte de a fi ucisă – cu lovituri de ciocan în cap – Chiara a fost abuzată sexual de toţi membrii sectei, apoi a fost tăiată pe corp cu un cuţit. Motivul sacrificării acesteia, relatează Guardian, a fost obsesia sataniştilor că Chiara este reîncarnarea Fecioarei Maria.

Ancheta privind „Bestiile lui Satan” este de-abia la început, însă poliţia italiană bănuieşte că asasinatele

comise de membrii acesteia sunt numeroase: „Credem că membrii sectei au comis mai multe crime şi abuzuri sexuale în ultimii şase ani – în Somma Lombardo, Dairago şi Milano”, au afirmat autorităţile.

5.000 de membri

Secta satanistă „Bestiile lui Satan” e celebră pentru practicare de ritualuri sataniste, „asezonate” cu pasiunea comună pentru muzica heavy-metal şi consum de cocaină. „Pentru a-i controla pe membrii noi ai sectei, îi obligam să se drogheze. Astfel, după ce îi drogăm cu LSD, le puteam controla voinţa şi evitam să ne trădeze. S-au comis abuzuri sexuale, însă femeile erau întotdeauna de acord”, a afirmat Andrea Volpe. Se crede că în Italia există peste 5.000 de satanişti.

„Adoratorii lui Satan” – ucigaşi sadici care depăşesc orice închipuire

Agenţii poliţiei din Amsterdam au rămas îngroziţi în momentul în care au vizionat o casetă video pe care era înregistrat supliciul la care fusese supusă Ula Nilsen, de numai 18 ani, de către membrii sectei „Adoratorii lui Satan”. Ea se făcuse vinovată atât de încălcarea preceptelor sectei, cât şi de refuzul acesteia de a mai comercializa droguri în bordelurile oraşului, iar caseta ajunsese la poliţie mai mult ca sigur în urma unei trădări.

Pe ecranul televizorului putea fi văzută Ula, în poziţie verticală, legată de mâini şi de picioare de un cadru metalic, special confecţionat. Lumina difuză, roşie, şi flăcările unui şemineu, precum şi fundalul sonor asigurat de muzica lui Bach sporeau groaza din ochii fetei. La un moment dat, de o parte şi de alta a ei, au apărut câte trei membri ai sectei, având lumânări mari în mână. Între ei, s-a ivit Magul, cel care avea să ducă la bun sfârşit pedeapsa hărăzită de Satan. Acesta, cu un bisturiu, în timp ce asistenţii săi murmurau rugăciuni, Prea Adâncitul, începu, cu grijă deosebită, să cresteze florile sânilor fetei, făcând ca sângele să-i curgă şiroi pe abdomen. Apoi, îi crestă la fel de încet muşchii fiecărei mâini, ai fiecărui deget, iar după aceea, trecu şi execută aceeaşi operaţiune pe

picioarele fetei care urla îngrozitor, timp în care rugile celorlalţi creşteau în intensitate, iar muzica lui Bach se auzea din ce în ce mai tare. Un moment aparte îl reprezenta cel în care Magul decupa clitorisul şi labiile fetei şi i le băgă în gură, după care, cu mişcări lente şi precise, îi scoase ochii. În final, cu acelaşi bisturiu, Magul îi scoase inima iar procesiunea încetă.

Pe baza acestei înregistrări, poliţia olandeză reuşi să aresteze membrii sectei ucigaşe, care fură condamnaţi la închisoare pe viaţă.

Crimă satanistă… antiseismică

Trei persoane au fost găsite vinovate de crimă şi condamnate la câte 25 de ani închisoare pentru uciderea în cadrul unui ritual satanic a unei femei, ritual menit să împiedice producerea altor cutremure.

Doi bărbaţi şi o femeie au recunoscut că au omorât prin sufocare o tânără de 21 de ani, într-un cimitir din Istanbul, în 1999. Cei trei satanişti erau convinşi că doar un sacrificiu uman ar fi în măsură să oprească repetarea devastatorului seism din acel an, care s-a soldat cu moartea a 15.000 de persoane.

Ei au declarat în faţa unei instanţe din Ankara, unde s-a judecat procesul, că numeroasele replici ale cutremurului erau un mesaj de la Satana „care cerea viaţa unui om”.

Se automutilau, apoi se cinsteau cu sângele scurs

Aflăm din presa de peste ocean că sataniştii americani preferă oraşul Texas. Nu demult, autorităţile texane au fost alertate şi au depistat un grup de satanişti care organizau cu regularitate aşa-numitele „ceremonii negre”.

Reuşind să infiltreze un agent al lor, organele de poliţie au aflat lucruri care pot zgudui până şi oamenii cu sângele cel mai rece din lume.

Întâlnirile se organizau într-o încăpere vopsită toată în mov, culoarea doliului regal. Din loc în loc, erau ridicaţi piloni de diferite înălţimi, la terminaţia superioară a acestora fiind aşezat câte un craniu uman, iar în fiecare

din acestea era pusă o feştilă care ardea permanent. Pe pereţi şi pe draperiile fixate la ferestre erau prinse tablouri care înfăţişau diavolul în diferite ipostaze, uneori prezentându-l victorios în lupta cu „Tatăl atotputernic”. În surdină se auzea o muzică specifică ceremoniilor funebre.

Atmosfera era înspăimântătoare, căreia cu greu îi putea face faţă un om neavizat. Participanţii la asemenea ceremonii erau costumaţi corespunzător atmosferei şi ritualului ce avea să vină. Toţi purtau pelerine de culoare neagră, lungi până la pământ. Capetele le erau acoperite cu glugi prevăzute cu două orificii în dreptul ochilor. Fiecare purta de gât o cruce confecţionată din lemn pe care erau desenate, cu roşu şi negru, scene din iad.

Ceremoniile începeau întotdeauna „la şi un sfert”, tocmai pentru a ieşi din nota obişnuită a lumii normale. Se stingeau toate luminile, rămânând ca surse de iluminat numai feştilele instalate în craniile pomenite mai sus. Începea muzica pe tonalităţi convulsive, uneori devenind asurzitoare.

Sataniştii, urlând şi ţipând pentru a cere, chipurile, ajutor forţelor întunericului, se automutilau. În final, cei care reuşeau să rămână în picioare şi încă conştienţi de ce se întâmplă în jurul lor, beau sânge ce curgea din rănile deschise.

„Luciferienii Ku Klux Klan”.

În luna iunie a anului 1995 din Ku Klux Klan[16] s-a desprins o grupare condusă de David Bejoore, un inginer în vârstă de 35 de ani şi a format o sectă de tip extremist pe care a intitulat-o „Luciferienii KU KLUX KLAN”. Erau 27 de membri, rasişti convinşi, adepţi ai castrismului, şi mari admiratori ai Khmerilor roşii.

Poliţia federală a fost avertizată de conducerea sectei

16 Ku Klux Klan este numele sub care sunt cunoscute mai multe organizaţii rasiste extremiste, dintre care prima a apărut după Războiul Civil American în 1865 în statul Tennessee (SUA). Membrii acestor organizaţii susţin superioritatea rasei albe şi îşi exprimă adesea cu violenţă atitudinea de antisemitism, anticatolicism, homofobie etc. Denumirea [KKK] vine probabil din cuvântul grecesc kyklos, însemnând cerc, şi cuvântul clan.

mamă de ideile „exotice” ale disidenţilor, dar, aşa cum se întâmplă de multe ori, avertismentul nu a fost luat în seamă până în data de 14 iunie, când o familie de negri a fost bătută crunt de nişte necunoscuţi îmbrăcaţi în albastru, cu glugi albe pe cap.

Cinci zile mai târziu, a fost descoperit un cadavru care aparţinea unui om de origine hispanică. Avea inima scoasă, iar din ficat lipsea unul dintre lobi. În 26 iunie au mai fost descoperite patru cadavre: două erau de bărbaţi, unul de femeie şi unul de copil. Toate cadavrele aveau inima lipsă şi capul despicat.

Pe creieri era presărat un praf care părea să provină dintr-un amestec de cenuşă de lemn şi răşină. Toţi cetăţenii ucişi aparţineau rasei amerindienilor.

Cercetările poliţiei au condus spre „Luciferienii KU KLUX KLAN”. S-a încercat reţinerea lor, dar aceştia apucaseră să fugă cu un autobuz furat dintr-o parcare. Autobuzul a fost dat în urmărire generală şi a fost văzut circulând pe autostrada care leagă oraşul Cheyenne de Rock Springs.

A avut loc o urmărire cum numai în filme poate fi văzută, iar finalul a fost cu totul neaşteptat: atât autobuzul sectanţilor cât şi cele opt maşini ale poliţiei şi FBI-ului s-au prăbuşit în hăurile Munţilor Stâncoşi, într-o prăpastie adâncă de 72 de metri.

Lucifer i-a luat pe sectanţi pentru că nu i-a iubit. Altfel, de ce şi-ar fi ucis fiii până la ultimul?

La sediul sectei s-a descoperit un jurnal de însemnări zilnice, în care David Bejoore notase cu câteva zile înainte să moară: „Îl invocăm pe Stăpân şi el nu ne dă niciun semn. I-am adus jertfe, aşa cum se cere; l-am implorat să vină, să ne îndrume. Nu a făcut-o. Înseamnă că încă nu ne iubeşte pentru că nu l-am slujit îndeajuns. O vom face până va fi mulţumit”.

„Clanul satanic al lui Shiva”.

Alte măşti, acelaşi mesaj

Navigând pe Internet, prin universul halucinant al sectelor satanice, ne-am întâlnit cu „Clanul satanic al

Shiva”. Mai exact, cu informaţiile conţinute de site-ul acestuia. Urarea „Bine aţi venit!”, scrisă într-un chenar încadrat de cranii, pentagrame, cruci întoarse şi imagini heteromorfe ale Diavolului, ne-au cam îngheţat sângele în vene. Mai ales că, anumite incidente scandaloase în care au fost implicaţii membru clanului au impus anchete serioase din partea poliţiei. În rest, textele scrise (noutăţi, ritualuri, profesiuni de credinţă) se contrazic flagrant între ele.

La început, eşti asigurat că ei, discipolii lui „Shiva” (?!), nu-şi propun acţiuni de prozelitism pentru ca, ceva mai încolo, să descoperi invitaţii mult prea agresive la afiliere, cu asigurarea că te vei simţi ca-n „paradis” beneficiind de bani, putere, glorie.

Mai apoi, dai peste un comunicat frapant al Bisericii lui Satan, altfel zis, o precizare a poziţiei membrilor sectei faţă de atentatele teroriste din SUA. Aceştia consideră că, în lumina preceptelor Bibliei Satanice, care sunt total opuse poruncii creştineşti „Iubeşte-ţi aproapele”, trebuie aplicată Legea Talionului, răzbunarea cea mai cruntă. „Ca la Nagasaki şi Hiroşima” – spun ei!

Propovăduirea urii, a răzbunării, a spiritului distructiv, nu se limitează la spaţiul acestui comunicat. Dimpotrivă! Contaminează totul!

Nu mai puţin transparentă este instigarea la desfrâu, susţinută de imagini deşănţate dintr-o „Galerie satanică Virtuală”. Şocantă este şi afirmaţia că dezlănţuirile orgiastice dovedesc simţul estetic „elevat” al sectanţilor.

Din toate putem deduce că vizitarea acestui site şi a altora de aceeaşi factură, este profund nocivă şi periculoasă pentru tineri. Aşadar, din nou, „Atenţie părinţi!”. Ţineţi-vă mai bine copiii sub control!

O poliţistă a demascat o sectă satanică, lăsându-se racolată de membrii acesteia

În ultimii ani, poliţia din Hannover (Germania) s-a confruntat cu o serie de crime ai căror autori şi-au recunoscut vina, dar au afirmat că, în momentul faptei, erau posedaţi de stăpânul lor, Satan, criminalii refuzând să

dea alte amănunte.

Hanne S. (24 ani) a strâns-o de gât pe propria-i fiică, în vârstă de 5 ani. În faţa instanţei, femeia a spus: „Mica bestie nu voia să-şi deschidă gura pentru ca duhul lui Satan să-şi facă sălaş în trupul ei!”

Două luni mai târziu, în august 1994, groparii dintr-un cimitir au descoperit că mormântul unui băieţel în vârstă de 7 ani, care murise de leucemie, fusese profanat, iar trupul decedatului dispăruse. Cadavrul a fost descoperit câteva săptămâni mai târziu, la marginea unei păduri, şi prezenta indicii că unele părţi din el fuseseră folosite în ritualurile magiei negre.

În februarie 1995, tânărul Christian T. (18 ani) a violat o elevă. În timpul anchetei, el a declarat: „Diavolul se ascunde în trupul meu. El a făcut-o! Sataniştii m-au învăţat doar cum să procedez ca să-i fac pe plac Stăpânului!”

La începutul lui iulie 1995, elevul Ralph B. (17 ani) a fost găsit înjunghiat pe un teren viran. Mai târziu s-a stabilit că făcea parte din secta „Satanas” pe al cărei mentor intenţiona să-l demaşte.

În ziua de 17 mai 1996, poliţia a descoperit, la marginea unei păduri, situată la 40 de km de Hannover, trupurile tinerilor Jens P. (23 ani) şi Annika Z. (19 ani) care-şi tăiaseră venele. Alături de ei se găsea o scrisoarea în care explicau că aleseseră moartea, fiindcă nu mai suportau teroarea în care erau ţinuţi de către conducătorul sectei „Satanas”.

Această sectă [„Satanas”] este larg răspândită în SUA şi, cu câţiva ani în urmă, reprezentanţii ei au pătruns şi în Europa, racolând adepţi în Spania, Franţa, Olanda, Germania şi Italia. Discipolii lui Satan îi vizează, în primul rând, pe tinerii dezorientaţi, provenind din familiile destrămate, care au un psihic labil şi se tem de viitor. După ce participă la ritualul de iniţiere, numit „Abraxas”, în timpul căruia sunt drogaţi sau hipnotizaţi, ei nu mai părăsesc niciodată secta.

Din momentul cooptării, noii adepţi renunţă la toate

bunurile lor, în favoarea mentorului. Deoarece sunt supuşi unei spălări sistematice a creierului, ei devin adevăraţi sclavi care ascultă orbeşte ordinele primite. Ei sunt puşi să muncească, să cerşească sau sunt împinşi chiar către fapte antisociale, fiind folosiţi ca unelte pentru actele de răzbunare ale conducătorilor. Tinerii sunt supravegheaţi în permanenţă şi nu sunt lăsaţi singuri nici chiar atunci când dorm. Cele mai mici abateri sunt sancţionate prin pedepse corporale dure, prin teroare psihică şi chiar prin ameninţarea cu moartea.

Pentru a pune capăt acestei stări, poliţia din Hannover a adoptat o măsură extremă. Agenta Heike Bruns s-a oferit să se lase racolată de sectanţi, lucru care nu i-a fost deloc greu, căci aceştia mişunau prin toate locurile frecventate de tineret. Odată ce a fost stabilit contactul, iar ea şi-a exprimat acordul, doi bărbaţi au legat-o la ochi şi au transportat-o cu o maşină într-o casă veche, aflată în afara oraşului. Aici, i-au scos eşarfa cu care o legaseră şi au dus-o în beci.

„Pereţii erau acoperiţi cu simboluri ciudate, iar în mijloc, trona o masă lungă, acoperită cu pânză neagră. De jur-împrejur, erau lumânări aprinse. Apoi, s-a deschis uşa şi doi bărbaţi vânjoşi au mai adus o fată care, după înfăţişare, nu părea să aibă mai mult de 17 ani. Era îmbrăcată sumar şi părea în transă. Cei doi i-au dat să bea dintr-un pahar, apoi au întins-o pe masă şi mi-au dat şi mie paharul, poruncindu-mi să beau. N-am avut încotro, dar am vărsat din el cât am putut.

Câteva minute mai târziu, uşa s-a deschis din nou şi s-a auzit o voce gravă, spunând autoritar: «Îngenuncheaţi, se apropie Stăpânul!». În încăperea întunecoasă şi-a făcut apariţia o creatură de coşmar: un bărbat înalt, în jurul vârstei de 35 de ani, cu părul lung, atârnându-i peste chipul mânjit cu funingine.

Avea unghiile vopsite în negru şi purta o sutană neagră. Privirea îi strălucea înfricoşător atunci când s-a apropiat de fata aceea, ţinând în mână o labă mumificată de pisică. «Jură-i credinţă veşnică lui Satan, stăpânitorul

lumii! Jură că trupul şi sufletul tău vor aparţine stăpânului tenebrelor!», striga mentorul, în timp ce, cu laba de pisică, înmuiată într-un bol cu sânge de pasăre, desena pe abdomenul ei un octogon, simbolul satanismului. După ce fata a murmurat «Jur!», mentorul a turnat ceară fierbinte pe pielea ei, în cele opt colţuri ale poligonului", avea să relateze poliţista, ulterior.

Primul ritual de iniţiere luase sfârşit şi venise rândul lui Heike, pe care, aceeaşi bărbaţi au întins-o pe masă. Dar, tocmai atunci, s-au auzit zgomote de paşi, uşa s-a izbit de perete, iar câţiva luptători din trupele antiteroriste, înarmaţi până-n dinţi, au năvălit în încăpere.

Toţi cei de faţă au fost arestaţi, prilej cu care s-a constatat că mentorul sectei „Satanas" nu era altul decât Eduard Grinsberg, preotul comunei. Deşi susţinea că acea casă dărăpănată îi servea drept adăpost, Grinsberg deţinea o vilă luxoasă în centrul oraşului şi alta în Bonn, trei autoturisme Mercedes ultimul tip şi unul Porsche.

În peretele vilei din Bonn s-a descoperit un seif în care erau stocaţi banii proveniţi din munca sectanţilor. Era vorba de peste 12 milioane de mărci. Tot acolo, s-au găsit bijuterii în valoare de peste 5 milioane de mărci, precum şi diverse tipuri de arme. În reşedinţa din Hannover, poliţia a descoperit felurite droguri, în greutate totală de 12, 6 kg.

Eduard Grinsberg provenea dintr-o familie de emigranţi germani în Statele Unite. Fusese racolat în secta „Satanas", în Detroit, în timpul adolescenţei. Tenacitatea şi lipsa de scrupule îl ajutaseră să urce rapid treptele ierarhiei, ajungând, în scurt timp, unul dintre conducătorii sectei. Apreciindu-i calităţile, superiorii lui l-au trimis în Germania, să pună bazele unei noi ramuri. În cei trei ani de când activa în împrejurimile oraşului Hannover, el racolase 312 tineri. Secta se extindea cu repeziciune, căci cei care voiau să fie eliberaţi aveau obligaţia să aducă în loc alţi 4 membri. Aceia care încercau să fugă, fără să îndeplinească această condiţie, erau urmăriţi şi ucişi.

Folosindu-se de o diplomă de absolvire a Institutului Teologic falsificată, el reuşise să ocupe funcţia de pastor şi

să câştige încrederea locuitorilor.

Grinsberg a fost arestat şi, după o lună de cercetări, dosarul lui număra nu mai puţin de 6.812 file. Victimele lui au fost internate în clinici de psihiatrie, deoarece toate, fără excepţie, sufereau de tulburări ale sistemului nervos, cauzate de tratamentul la care au fost supuse.

Sectă satanică distrusă de fundamentaliştii islamici

Datorită manifestărilor xenofobe, familia tânărului în vârstă de 20 de ani, Harun Djadar a părăsit Franţa revenind în Algeria în data de 17 noiembrie 1994, spre disperarea lui Harun, el fiind nevoit să înceteze relaţiile cu secta satanică „Marea judecată" la care aderase în urmă cu doi ani şi ale cărei principii le îndeplinea cu exactitate.

Ajungând în Algeria, a considerat că este necesar să-şi continue activitatea de satanist şi a început să racoleze aderenţi din rândul tineretului. Neprovenind dintr-o familie săracă, Harun a putut să susţină financiar secta (numită Al Djin) şi să continue slujirea demonilor alături de noii săi tovarăşi.

Sediul sectei se afla la marginea de sud a Algerului şi era format dintr-o sală de rugăciune şi o încăpere pentru sacrificii. Despre felul cum erau îndeplinite ritualurile şi în ce constau ele, poliţia avea să afle din „Cartea de căpătâi", editată în Franţa şi din jurnalul zilnic al lui Harun Djadar.

„Sacrificiile pentru stăpânul nostru nu trebuie să aibă limite sau îngrădiri. Ele vor fi făcute colectiv în toate serile de sâmbătă. Ritualul sexual se va face în comun, niciun fel de împreunare nefiind interzisă, dar înainte se vor administra credincioşilor leacuri întăritoare, din sămânţă de cânepă şi mac". „Nu trebuie ca femeile din sectă să dea naştere la copii, aceştia fiind solii Christului. Ei trebuie avortaţi, indiferent de consecinţe".

Din jurnalul lui Harun:

„Fatime a adus un copil nou-născut. L-a găsit abandonat în mahalaua Sahib el Mamun. Era necesar acest copil. Trebuia să facem primul sacrificiu uman şi eu eram cel ce trebuia să înceapă. Am luat copilul şi l-am întins pe un covor. Am spus incantaţia şi mi-am făcut rugăciunea

către djini. Apoi am luat un cuţit şi i l-am pus copilului sub beregată. Am tras scurt spre mine şi am simţit sângele împroşcându-mă. Copilul s-a zbătut puţin şi a murit. Au venit şi ceilalţi nouă. Şi-au înfipt cuţitele în trupul mort, râzând, aşa cum se cere. Apoi copilul a fost sfârtecat şi ars".

„E ziua împerecherii. Ne-am adunat toţi zece şi ne-am dezbrăcat. Am fumat câte o ţigară cu haşiş şi ne-am injectat câte un sfert de doză de coca. Apoi ne-am apropiat unii de alţii şi am început. Eu am preferat-o, mai întâi pe Leilah, apoi pe Ali. Cu ea am făcut-o şi normal şi bucal, dar m-am plictisit repede. Drogul te face să rezişti mult. L-am luat pe Ali şi am făcut-o cu el. Era preferatul meu, aşa cum eu eram al lui. M-am simţit extraordinar cu el. Parcă toţi demonii intraseră în noi".

Astfel de note apar aproape zilnic în jurnal. Dar existenţa sectei nu putea trece neobservată de organizaţiile fundamentaliste ale Islamului. Ceea ce a urmat, nu este greu de imaginat.

Iată câteva extrase din raportul poliţiei:

„A fost un adevărat măcel, cele zece cadavre, şase de bărbaţi şi patru de femei, erau mutilate în adevăratul sens al cuvântului. Capetele erau desprinse de trunchi şi despicate, de-a lungul, probabil cu toporul. Intestinele erau împrăştiate peste tot, organele sexuale masculine amputate şi depozitate într-un borcan, iar cele feminine umplute cu limbile membrilor şi cu ţigarete conţinând haşiş. S-a constatat că decesul sectanţilor nu a survenit ca urmare a împuşcării, gloanţele provocându-le numai răni grave care, însă, ar fi condus la decesul lor. Moartea a survenit ca urmare chinurilor (supliciilor) la care au fost supuşi".

Masacrul a fost revendicat de organizaţia fundamentalistă „Ibn al Mahomed", poliţia contrar obiceiului, primind şi explicaţiile de rigoare.

Şi-a măcelărit familia în numele diavolului

Aparent un om perfect, japonezul Kyoshi Ogamy, din Wazari, lângă Nagoya, a ajuns asemenea „băiatului cel

rău” din filmele de groază.

Primele semne ale devierii psihice au apărut pe la începutul lunii martie 1998 când şi-a anunţat mama, tatăl şi sora că un oarecare Yumaru Obu l-a ajutat să descopere adevărata credinţă: satanismul.

„Mi-au spus că dacă am să cred sincer în Diavol voi putea să mă însor cu ce fată vreau, pentru că el mă va ajuta”.

Cum a reacţionat familia şi ce a făcut până în 26 iulie nu are importanţă. Însă în ziua mai sus amintită… Kyoshi s-a întors acasă cu un „sosharky”, un fel de sabie scurtă specifică sectelor sataniste. O ţinea ostentativ, la vedere. Familia era la masă. S-a aşezat pe locul lui, sabia alături. „Azi mi s-a arătat Diavolul în persoană şi mi-a spus că până nu-i dăruiesc trei suflete nu am să mă pot însura cu Myōkō, fiica patronului meu!”

Până să se dumirească cei de faţă, Kyoshi a scos soshaky-ul din teacă şi, cu câteva mişcări fulgerătoare, ca samuraii de odinioară şi-a decapitat sora, lui taică-său i-a secţionat gâtul pe jumătate, iar mamei prin partea stângă a toracelui, i-a străpuns inima. După comiterea celor trei omoruri, Kyoshi a cărat cadavrele la closet. A scos podeaua acestuia şi le-a aruncat acolo.

Pe 29 iulie s-a dus la serviciu, la firma „Ukarada & Co” şi s-a prezentat la patron, Sanshirō Kazawa, să-i ceară fiica de soţie: „Kazawasan am îndeplinit dorinţa Diavolului de a-mi ucide familia, deci vă rog să-mi daţi pe fiica dvs., Myōkō de soţie!” Evident a fost refuzat.

Acum, Kyoshi Ogamy se află ţinut sub strictă supraveghere medicală într-un spital de boli psihice din Nagoya. Este considerat un nebun periculos, fără discernământ. Când şi când colegii îl aud cum parlamentează cu Diavolul, certându-l că nu l-a ajutat să se însoare.

La asemenea monstruozităţi, pedeapsa a fost firească: moartea prin împuşcare

„Cine nu e cu noi e împotriva noastră” spune un vechi slogan al extremiştilor. Această lozincă este valabilă

şi astăzi. Bineînţeles că ea nu putea să lipsească din regulamentele de funcţionare a grupărilor de cult demonic. Vă prezentăm în cele ce urmează un caz care nu va face altceva decât să confirme cele spuse mai sus.

În îndepărtata Argentina, în localitatea El Riba Azul, îşi are sediul central gruparea satanistă „Los niños del fuego" („*Copiii focului*"), sectă fondată în anul 1964 de Domingo Calajarte, un fermier dezechilibrat mintal. Numărul adepţilor cultului „Los niños" a crescut de la an la an, astăzi secta numărând peste 12.000 de credincioşi într-ale diavolului. Se spune că veniturile fiului lui Domingo, Ramón Calajarte, depăşesc în monedă convertibilă, 1.000.000 de dolari anual.

„De fapt, din ce activităţi sau investiţii are Ramón asemenea beneficii?" şi-au pus mulţi întrebarea. Răspunsul este simplu. Sectanţii sunt obligaţi să presteze săptămânal 30 de ore de muncă voluntară în atelierele de manufactură sau în activităţi agricole. Beneficiile obţinute din vânzarea produselor sunt vărsate în bancă în contul şefului. Dar acest element nu constituie o încălcare a legii statului argentinian, motiv pentru care Ramón şi ai lui nu au fost luaţi în „colimator" de poliţie.

În schimb, în luna mai a anului trecut, autorităţile i-au arestat pe doi dintre membri, iar lui Ramón i-au aplicat o amendă usturătoare.

Iată ce a determinat intervenţia autorităţilor:

Printre adepţii cultului „Los niños" se număra şi Fernando Ortega Casagrande, cu familia compusă din trei copii şi soţia, Clara-Mana. Femeia a acceptat formal aderenţa la sectă, asta mai mult ca să-şi ajute soţul să ocupe un post în administraţia localităţii. În realitate, ea era catolică convinsă, iar copiii erau prea mici ca să înţeleagă. Venea uneori la adunare, dar de cele mai multe ori lipsea motivând că îngrijeşte copiii.

În luna septembrie 1993, Fernando intră în relaţii de prietenie cu Dolores Bernardo, membră a sectei, şi, în foarte scurt timp, prietenia se transformă într-o trainică iubire. De acum, idealul lui Dolores era să se căsătorească

cu Fernando. Căsătorie care nu putea avea loc datorită existenţei Clarei. Cum divorţul între sectanţi era interzis, singura posibilitate de a-şi atinge scopul rămânea eliminarea Clarei. Fapt destul de uşor de îndeplinit. Dolores a început să-l prelucreze pe Fernando cu mult tact. L-a lămurit că nevastă-sa nu este credincioasă, ci creştină şi, ca să-i dovedească, i-a sugerat s-o urmărească.

Astfel, soţul a avut ocazia să-şi surprindă consoarta mergând la biserică însoţită de copii, faptă care însemna o mare trădare. Din conştiinţă, s-a dus la Ramón şi i-a raportat. Răspunsul acestuia a fost: „Fă ce crezi de cuviinţă”.

Iar Fernando, ajutat de Dolores, a făcut, şi-a luat nevasta şi cei trei copii în maşină şi i-a dus într-o cabană părăsită din afara oraşului, unde-l aştepta Dolores. Aici, au legat-o pe Clara şi i-au turnat pe gât un litru de whisky cu ajutorul unei pâlnii. Au urcat-o într-o maşină şi au simulat o cădere în prăpastie a automobilului, cu „şoferiţă” şi copii, cu tot. Bineînţeles că decesul ocupanţilor maşinii a fost instantaneu şi poate că poliţia ar fi luat „accidentul” drept accident dacă…

Dacă Dolores nu s-ar fi îmbătat şi n-ar fi fost apucată de isterie. Noaptea s-a întors la locul „accidentului” şi a scos cadavrul Clarei din maşină. Plină de furie a început să-l taie cu un cuţit, i-a scos ochii, i-a retezat limba, i-a amputat degetele de la mâna stângă şi a încrustat pe abdomenul cadavrului numărul 666, numărul demonic.

Aceste indicii au spulberat orice urmă a „accidentului” şi a condus la descoperirea asasinilor. Pedeapsa primită de Fernando şi Dolores a fost firească: moartea prin împuşcare.

Trei adepţi ai unei secte satanice au ucis un elev

Sondershausen e o mică localitate din Thuringia (Germania), ai cărei 22.000 de locuitori s-au confruntat extrem de rar cu fenomenul infracţional. Dar, la sfârşitul lunii noiembrie 1994, orăşelul a fost zguduit de vestea că elevul Sandro Beyer (15 ani) fusese ucis cu nenumărate lovituri de cuţit şi abandonat în pădure.

De câteva luni, Sandro era văzut adesea în compania a trei liceeni: Hendrick Sanders, Sebastián Lubke şi Andreas Weiss, cu toţii în vârstă de 17 ani. În mod firesc, cercetările poliţiştilor i-au inclus şi pe ei şi, nu mică le-a fost mirarea când, fără niciun fel de remuşcare, adolescenţii au recunoscut că ei îl înjunghiaseră pe Sandro. „Satan cerea sânge şi a trebuit să-i aducem o jertfă!”

În timpul verii, Hendrick, Andreas şi Sebastián participaseră la o tabără de vacanţă, în Hessen. Aici au fost contactaţi de câţiva membri ai sectei „Copiii lui Satan”, care i-a iniţiat în tainele magiei negre.

La întoarcerea în Sondershausen, ei au început să-şi caute acoliţi pentru a forma o nouă aripă a sectei. Însă, concitadinii lor fuseseră crescuţi în spiritul religiei catolice şi nu i-au luat în serios. Singurul care s-a arătat interesat de practicile lor a fost Sandro, care i-a urmat în pădure, participând la mai multe şedinţe de magie neagră, care sfârşeau, invariabil, cu sacrificarea unui animal.

La ultima întrunire, cei trei sectanţi au decis să-l sacrifice pe Sandro pentru a-l îmbuna pe patronul lor, Diavolul. „Satan era supărat pe noi. Din cauza asta, nimeni nu voia să facă parte din secta noastră. Pentru a-i câştiga bunăvoinţa, trebuia să-i aducem ca jertfă sânge de om şi nu de animal, ca până acum!”, a declarat Sebastián în timpul anchetei. Înarmaţi cu cuţite, liceenii l-au condus pe Sandro în pădure. După ce l-au legat de un copac, l-au înconjurat cu lumânări aprinse şi, în timp ce invocau numele lui Satan, îşi înfigeau cuţitele în trupul copilului. Acesta şi-a pierdut cunoştinţa iar sectanţii, crezând că a murit, l-au abandonat, întorcându-se la casele lor.

A doua zi, un pădurar a descoperit cadavrul lui Sandro, legat de copac, şi a anunţat poliţia. Expertiza medico-legală a relevat faptul că niciuna dintre rănile căpătate nu erau mortale, decesul victimei fiind cauzat de cantitatea mare de sânge pierdut.

Hendrick Sanders, Sebastián Liibke şi Andreas Weiss au fost arestaţi.

Un adolescent satanist şi-a ucis vecinul şi l-a făcut bucăţi

Sandy Charles (14 ani) din La Ronge (Canada) l-a ucis pe Jonathan Thimpsen (7 ani), fiul vecinilor lui pe data de 28 iulie 1994. După ce l-a omorât pe Jonathan cu o lovitură de cuţit în inimă, Sandy Charles a tăiat trupul băiatului în bucăţi, l-a pus într-un sac din plastic şi l-a cărat în pădure, pentru a-l aduce jertfă lui Satan.

Potrivit declaraţiilor lui Sandy Charles, acesta fusese recent racolat de o sectă formată din adolescenţi care îl idolatrizau pe Satan. „Ne întâlneam în pădure şi aduceam jertfe, de cele mai multe ori câini vagabonzi sau găini furate de prin vecini”, a declarat Sandy Charles în arestul poliţiei. „Eu eram cel mai tânăr membru al sectei, astfel încât mi s-a ordonat să aduc o jertfă umană ca să-mi demonstrez devotamentul.

În ziua de 28 iulie 1994, l-am chemat pe Jonathan Thimpsen în spatele casei mele şi l-am omorât cu o lovitură de cuţit în inimă”. După ce l-a ucis pe Jonathan, Sandy i-a tranşat trupul cu toporul. „E de mirare că nici părinţii lui, nici cei ai lui Jonathan Thimpsen nu au auzit şi nu au văzut nimic!”, a declarat Gerry Albright, avocatul acuzării. „Să nu-l fi văzut nimeni plin de sânge?”

După cum afirmă Sandy Charles, el a băgat cadavrul mutilat într-un sac de plastic şi l-a lăsat rezemat de un tomberon de gunoi, în spatele casei. A urcat în casă, s-a spălat în baie, s-a schimbat şi a aruncat hainele pline de sânge la gunoi. Totul s-a petrecut între orele 18.30 şi 20.00.

La lăsarea serii, Sandy le-a spus părinţilor lui că se întâlneşte cu prietenii şi a pornit spre pădure, ducând sacul cu trupul neînsufleţit al lui Jonathan într-o roabă. „Pe drum m-am întâlnit cu mai mulţi cunoscuţi dar nimeni nu m-a întrebat ce am în sac, sau încotro mă îndrept”, a declarat adolescentul. „Pe la ora 22, am început ritualul satanic în pădure, în cadrul căruia l-am oferit jertfă pe Jonathan. Am dat foc câtorva bucăţele din trupul lui, iar sacul cu corpul copilului l-am îngropat”.

Cadavrul a fost descoperita două zi dimineaţă, de câinele unui vânător. „Mi s-a făcut rău în momentul în care, vrând să văd de ce sapă Alex în acel loc, am scos la iveală un sac ce conţinea un leş ciopârţit!”, a declarat Albert Sims. Acesta a anunţat imediat poliţia. „Amprentele lui Sandy Charles erau peste tot pe sacul de plastic”, a afirmat avocatul acuzării. „Poliţiştii s-au deplasat la locuinţa acestuia la ora 9.45 şi l-au arestat. Deşi Sandy a recunoscut totul, povestind cu lux de amănunte despre sectă, despre prietenii lui şi despre uciderea lui Jonathan Thimpsen, avocatul apărării susţine că Sandy e nebun şi că trebuie să urmeze un tratament special într-un sanatoriu din Vancouver. Dacă va fi acuzat, totuşi, de omor de gradul întâi, Sandy poate face închisoare pe viaţă”.

Ca să aducă o jertfă de sânge Satanei, o tânără îşi ucide mama

Angélique Orso, din oraşul sud-african Capetown, nu a împlinit încă 18 ani, dar pe următorii unsprezece şi-i va petrece în spatele gratiile puşcăriei din localitate. Şi aceasta deoarece împreună cu prietenul ei, Lawrence van Blerk, şi-a ucis mama. Motivul declarat în faţa judecătorilor? Influenţa puterilor satanice, care i-ar fi determinat să o omoare pe Dawn Orso, mama tinerei, în luna septembrie 1992.

Lawrence, prietenul lui Angélique, în vârstă de 19 ani, a primit doar 8 ani de recluziune, deoarece juriul a apreciat că el se afla nu sub influenţa Satanei, ci numai a dragostei pentru prietena lui.

Cei doi citeau împreună de mai mulţi ani încoace o serie de cărţi de magie neagră şi încet-încet, căzuseră în patima misterelor, devenind treptat, potrivit rechizitoriului, „două slugi prea-plecate ale lui Satan, care i-a făcut să cadă totalmente în puterea lui, până la a comite crime înfiorătoare”.

Cei doi şi-au ales o modalitate cumplită de a o lichida pe femeie: în timp ce Angélique o lovea cu putere în cap cu o tigaie, Lawrence o strangula cu un laţ confecţionat dintr-un cablu de oţel.

Apoi, cei doi au ars cadavrul, după care au înmormântat pe ascuns rămăşiţele în cimitirul din localitate, în colţul rezervat sinucigaşilor. Au fost însă descoperiţi destul de repede, după ce s-au lăudat în faţa cunoştinţelor lor că au oferit Diavolului o jertfă de sânge, pentru a putea deveni prietenii lui.

Imediat a fost remarcată şi dispariţia de acasă a doamnei Orso, văduvă de mai mulţi ani. Doar trei zile le-au trebuit poliţiştilor pentru a pune mâna pe cei doi ticăloşi, care îşi vor ispăşi de acum înainte pedepsele binemeritate.

„Cavalerii cercului negru”.

Ricky Kasso locuia în Northport Island. În 1984 poliţia din Northport a primit un telefon cu privire la un cadavru găsit într-o pădurice numită Aztakea.

În pădurice, poliţia a identificat cadavrul lui Gary Lauwers de două săptămâni în descompunere. Omul fusese înjunghiat de 32 de ori, din care 31 de lovituri erau pe faţă.

Numărul de înjunghieri e posibil să fi fost mai mare, dar starea de putrefacţie a făcut numărătoarea imposibilă.

Poliţia şi-a concentrat investigaţiile asupra lui Ricky Kasso şi James Troiano. Amândoi erau două „scursuri” ale societăţii în şcoală şi consumau droguri. Trăiau pe stradă, nu aveau locuinţe precise. Troiano avea un număr impresionant de arestări pentru furt, dar Kasso avea chiar condamnări mai neobişnuite.

Cea mai recentă arestare s-a făcut după ce profanase un mormânt din secolul 19 de unde a furat un scalp şi o mână, pe care intenţiona să le folosească la un ritual satanic. Curând după ce au fost arestaţi amândoi au mărturisit crima. Ei aveau legături cu un grup satanic cunoscut drept „Cavalerii Cercului Negru” care avea în jur de 20 de membri şi erau recunoscuţi ca ucigaşi de animale.

Ca o parte a unui ritual satanic, Kasso i-a scos ochii lui Lauwers. Kasso ar fi putut să ajute mai mult ancheta, dar în 7 iulie el s-a spânzurat în celula sa.

Motivul crimei a fost faptul că Lauwers îi furase 10

punguţe cu drogul „angel dust” lui Kasso. Kasso se plângea de vreo două luni despre jaful acesta, şi pe 16 iunie s-a decis să-i dea o lecţie lui Lauwers. Lauwers era în pădure cu Kasso, Quinones şi Troiano într-o excursie către Mescaline. Kasso a-nceput să-l hărţuiască în privinţa faptului că i-a furat drogurile şi curând a-nceput să-l bată. Şi-a pierdut controlul şi a scos cuţitul. Kasso l-a înjunghiat întruna, timp îndelungat, strigând: „Spune că îl iubeşti pe Satan!” Lauwers a răspuns: „Nu, o iubesc pe mama!” Accidental, i-a străpuns ochii când îl împungea cu cuţitul. În cele din urmă a acoperit cadavrul cu frunze şi l-a lăsat în pădure.

În mărturia lui Kasso el susţine că a auzit sunetul unei ciori care, în mintea lui, îl reprezenta pe Satan, şi care îi spunea că acea crimă fusese un lucru bun. La judecarea lui Troiano s-a menţinut declaraţia în conformitate cu ideea că la crimă a fost martor doar Quinones. Juriul l-a găsit vinovat.

Şi-a satisfăcut pofta de sânge

Michael Barnes, de 15 ani, locuia în Gary, SUA, împreună cu familia sa, formată din cei doi părinţi şi surioara sa, Christin, în vârstă de 13 ani.

La început, fuseseră o familie unită. Apoi, încetul cu încetul, Michael s-a schimbat complet. Din băiatul cuminte şi timid, a devenit un mic huligan. Lipsea nopţile de acasă şi frecventa barurile interzise minorilor. Era înconjurat de tineri mult mai mari decât el, care furau şi, nu în ultimul rând, foloseau droguri. Părinţii încercaseră în repetate rânduri să se apropie de băiat şi să-l înţeleagă. Se izbiseră de fiecare dată de indiferenţa şi răceala copilului.

În una din lecţiile de istorie, Michael îl ameninţase pe profesor cu moartea doar pentru faptul că acesta pledase împotriva activităţii Ku-Klux-Klan-ului.

În seara zilei de 17 februarie 1994, M.B. s-a întors acasă nespus de nervos şi agitat. Fusese la un concert de muzică rock, apoi rămăsese până spre dimineaţă, într-unul din barurile localităţii, alături de alţi patru nedespărţiţi prieteni.

A intrat în casă şi s-a dus direct în baie, unde a stat neobişnuit de mult, prizând cocaină şi aşteptând ca drogul să îşi facă efectul. Apoi a ieşit din baie, împleticindu-se şi îndreptându-se spre bucătărie a luat două cuţite cu lama mai lungă. S-a năpustit apoi înspre camera surorii sale. Cu o eşarfă pregătită din timp a astupat gura fetiţei, apoi a început un adevărat ritual satanic: i-a înfipt în inimă unul din cuţite, ucigând-o pe loc. A desenat cu sânge pereţii, o oaie răsturnată şi cuvântul „Satan”. Peste nu foarte mult timp, asasinul şi-a sculat părinţii şi i-a invitat la „spectacol”. Doamna Barnes a leşinat văzând acea monstruoasă privelişte, iar tatăl a întrebat cu vocea tremurată ce se întâmplase.

„Iat-o pe Christin” a spus criminalul, după care s-a repezit la tatăl său ucigându-l cu câteva lovituri de cuţit. Aceeaşi soartă a avut-o şi doamna Barnes, care a primit 10 lovituri.

Satisfăcută fiindu-i pofta de sânge, Michael a încercat să fugă din oraş. Dar poliţia, alertată de vecini, blocase toate şoselele şi în mai puţin de 5 ore criminalul a fost prins şi arestat.

Şi-a omorât fiica printr-un ritual satanic, apoi s-a sinucis

Nimănui nu-i plăcea femeia în negru, care locuia în micul imobil cu numărul 10 de pe strada Avril din Toulouse (Franţa). Femeia, o brunetă înaltă, în vârstă de 35 de ani, avea nişte trăsături atât de aspre, încât inspira teamă. Cu părul strâns întotdeauna în coc, purtând numai haine negre, Gisele Chudziński locuia într-un mic apartament din acest imobil. În fiecare dimineaţă, se plimba împreună cu o altă femeie, şi ea îmbrăcată în negru. Era Jeanine (40 ani), sora ei şi semăna perfect: tăcută, sumbră şi distantă. Despre cele două surori, vecinii ştiau foarte puţine lucruri.

Până în anul 1988, locuiseră împreună cu părinţii lor, într-o casă foarte mare. Atunci, începuse o serie teribilă de nenorociri. Mai întâi, a murit tatăl lor, iar în 1989, aceeaşi soartă a avut-o soţul Giselei. În 1994 a decedat soţul Jeaninei, iar un an mai târziu a murit şi Edwina, mama

celor două femei.

Şocate de aceste evenimente, Gisele şi Jeanine s-au izolat complet de lume, refuzând să vorbească şi să mai iasă din micul apartament pe care îl închiriaseră. Hélène, fiica Giselei, suporta cu greu muţenia mamei sale. Era o adolescentă blondă, frumoasă şi era veşnic înconjurată de prieteni. De aceea, prefera să stea cât mai puţin acasă.

În după-amiaza de 13 martie 1996, Hélène s-a dus la prietenul ei, dar nu l-a găsit acasă. S-a întors în apartamentul în care locuia cu Gisele şi cu Jeanine. Adolescenta ştia că acolo era un alt univers, căci cele două femei transformaseră casa într-un fel de templu. De dimineaţa până seara ele se rugau, făceau mătănii în faţa unui crucifix imens şi a mai multor obiecte de cult.

Existau acolo şi mai multe cărţi, dintre care una era tot timpul deschisă, pe masă. Cartea se numea „A treia ureche” şi în ea magul Belline povestea cum, în timp ce se afla în culmea gloriei, a avut un şoc, de pe urma căruia nu şi-a mai putut reveni: unicul lui fiu, în vârstă de 24 de ani, a murit într-un accident de circulaţie, pe care Belline îl presimţise cu două ore înainte de a avea loc.

Citind această carte, Gisele şi Jeanine au ajuns la concluzia că ar putea intra în legătură cu spiritele persoanelor iubite, care muriseră în anii anteriori. De aceea, se rugau ore întregi, implorând spiritele să le răspundă.

Hélène trebuia, vrând-nevrând, să asiste la aceste ritualuri care, de cele mai multe ori, i se păreau plictisitoare şi de neînţeles.

În ziua de 14 martie, Hélène nu a ajuns la şcoală. Pentru că nu obişnuia să lipsească de la ore, fără a se învoi, colegii ei s-au îngrijorat şi, după-amiază, unul dintre ei a sunat-o acasă. A răspuns Gisele, care a urlat: „Lasă-mă dracului în pace! Vezi-ţi de treabă şi nu te mai băga în viaţa noastră!”

Nici în ziua următoare fata nu s-a prezentat la ore, dar, gândindu-se că are probleme personale, colegii ei nu i-au mai telefonat. Au trecut, astfel, 15 zile. Nici Hélène, nici

mama sau mătuşa ei nu fuseseră văzute de vreun vecin, dar ei erau obişnuiţi cu ciudăţenia lor.

În ultima vreme, însă, imobilul din strada Avril a fost invadat de un miros ciudat, care venea din apartamentul locuit cele 3 femei. În ziua de 30 martie, câţiva dintre vecini au chemat poliţia. „Când am intrat, am fost pur şi simplu îngrozit: în prima cameră, foarte întunecoasă, se distingea un trup, cel al Jeaninei Chudziński. Era spânzurată şi cadavrul ei se afla într-o stare avansată de descompunere”, a declarat un poliţist. În următoarea cameră, anchetatorii au descoperit cadavrul Giselei, întins pe o canapea. Femeia avea venele tăiate şi murise de cel puţin 10 zile. Pe Hélène au găsit-o în camera ei. Mâna dreaptă, ale cărei vene erau tăiate, era ascunsă într-o cutie din carton. Lângă Hélène, se mai afla un vas, plin cu sângele ei. Era clar că, înainte de a muri, Hélène fusese protagonista unui ritual satanic.

Poliţiştii au descoperit în camera adolescentei trei tuburi ce conţinuseră un calmant puternic, un stetoscop şi un garou. „Era evident că Jeanine şi sora ei o drogaseră pe Hélène, apoi îl tăiaseră venele. Au aşteptat apoi ca ea să moară, încercând să surprindă momentul în care sufletul îşi va lua zborul. Apoi, femeile s-au sinucis, probabil îngrozite de ceea ce făcuseră!”, a declarat un poliţist.

Anchetatorii au descoperit, curând, că data carnagiului, 20 martie, coincidea cu ziua sacră a membrilor sectei „Ordinul templului solar”. Era ziua echinocţiului de primăvară, cea în care membrii sectei erau încurajaţi să se sinucidă.

Cu toate acestea, se părea că surorile Chudziński nu se numărau printre adepţii sectei. Erau doar sub influenţa literaturii esoterice şi încercau să evadeze în magia neagră. „Au căutat să contacteze sufletele persoanelor iubite şi, dezamăgite că n-au reuşit, s-au hotărât să le întâlnească”, a fost ultima ipoteză lansată de poliţie.

„Îngerii iadului”.

„Diavolii roşii” şi „Exterminatorii” – aproape de satanişti şi neonazişti

Membrii bandelor criminale de motociclişti s-au plasat mereu, prin exerciţiu al liberei voinţe, la periferia societăţii, şi au dorit, în spirit de frondă, să rămână marginalizaţi. Pentru a dovedi că sunt „altfel" decât ceilalţi muritori, ei au adoptat, emfatic, însemne distinctive.

Referinţele la moarte şi satanism sunt omniprezente după cum o demonstrează şi culorile „Hells Angels": capul de mort înaripat. Numele adepţilor grupurilor fac, fără excepţie, referinţă directă la moarte. „Hells Angels" este asociat cu Red Devil's, Satan's Choice, Devil Stock, Annihilators, Death Riders, Satan's Guard.

Acest cult al morţii corespunde, înainte de toate, voinţei de a şoca, de a aparţine unei subculturi underground. La fel de „transparente" sunt şi legăturile dintre lumea motocicliştilor criminalizaţi şi mediile sataniste (în special prin intermediul unor grupuri rock de extremă dreaptă).

Este uimitor să constatăm că orice caz de sinucidere, aşa cum se întâmplă în lumea interlopă, în general, se leagă de anumite boli sau de refuzul fugarilor de a se preda poliţiei…

Poliţia americană dispune de o casetă video, înregistrată în apropierea unui baraj poliţienesc, şi care ne înfăţişează doi motociclişti care preferă să se sinucidă prin „moarte reciprocă" decât să cadă în mâna forţelor de ordine.

În aprilie 1999, un membru al „Hells Angels", din Oslo, s-a sinucis, în închisoarea unde era încarcerat pentru uciderea preşedintelui bandei „Outlaws" („În afara legii").

Alt domeniu de referinţă pentru motocicliştii terorii rămâne simbolica nazistă. Ei arborează cu mândrie ecusoane sau tatuaje relaţionate cu nazismul: crucea încârligată sau celtică şi simboluri SS. Unii poartă chiar căşti tip Wermarcht, drapele naziste sau etalează în locuri vizibile portrete ale demnitarilor celui de-al treilea Reich.

Această înflorire a unor simboluri de tristă faimă datează de la începuturile mişcării. Căci, la sfârşitul a patru ani de război mondial, motocicliştii s-au plasat prin

proprie voinţă în afara legii, folosind însemne naziste sau japoneze de tipul „Soarelui Răsare” şi care făceau aluzie la acei ani de suferinţă şi sacrificiu.

Dacă scopul prim al motocicliştilor este de a scandaliza şi de a provoca burghezia filistină să-şi revizuiască sistemul de norme şi valori, există şi membri ai bandelor cu o mentalitate rasistă, xenofobă, fără a eşua, însă, în militantism.

Afiliaţi la „White Supremaţists”.

„Motocicliştii iadului” pun un accent deosebit pe business şi profit nu pe supraideologizare. De altfel, Regulamentul „Hells Angels” nu autorizează adeziunea la bandă decât a aspiranţilor de rasă albă.

În închisoare, motocicliştii sunt afiliaţi la „White Supremaţists” şi au, în mod cert, legături cu militanţii de extremă dreaptă.

La ieşirea din spaţiul carceral aceştia pot fi folosiţi pentru vânzarea stupefiantelor sau pentru operaţiuni de pedepsire a nesupuşilor. Nu sunt acceptaţi, însă, ca membri cu drepturi depline ai bandelor.

În închisorile americane, bandele se reconstituie pe criterii etnice: chicanos („Mexican Mafia”), rivală cu „La nuestra Familia” sau „Texas Syndicate”, negre („Black Guerilla Family”), „Consolidated Crip Organization”, „United Blood Nation”; albi („Fraternitatea Ariană”). Deţinutul care nu reuşeşte să se integreze în niciuna dintre aceste bande este total lipsit de protecţie şi devine victimă sigură a abuzurilor sexuale.

O colaborare strânsă între motociclişti şi extrema dreaptă („Fraternitatea Ariană”) a existat la New York, Oakland, în Carolina de Nord şi de Sud.

În materie de trafic de droguri, „Hells Angels” folosesc drept cod secret alfabetul runic la modă nu doar în rândul neonaziştilor ci şi al sectelor sataniste.

Anumite surse se referă la existenţa unui înger Negru într-o Adunare din Columbia Britanică (Canada) iar prezenţa acestuia a provocat vii dispute în sânul mişcării. Ca o excepţie, acest „motard” insolit a fost autorizat să

păstreze „culorile” bandei cu condiţia de a-şi limita mişcările pe teritoriul controlat de Adunare.

La Québec, un haitian (Gregory Wooley) a devenit membru al bandei „Rockers” (aflat sub ordinele Adunării „Nomads”), după ce a aparţinut bandei Master B. (bandă neagră din Montreal). El a profitat de contactele cu „streets gangs” din Canada pentru a crea o reţea de revindere a drogurilor afiliată la „Hells Angels”.

O situaţie similară se regăseşte şi în Franţa. Fiul unui a dintre liderii canadieni ai „Hells Angels”, Maurice Bouchercare era conducătorul unei mişcări de extremă dreaptă a fost atenţionat să acţioneze mai discret.

Ritualuri de iniţiere umilitoare, degradante…

Voinţa de a şoca nu este îndreptată numai spre exterior, spre „burghezie” ci este intens afişată şi în interiorul grupărilor. Noul recrut, după o mai scurtă sau mai lungă perioadă de probă, trebuie să treacă printr-un fel de examen al bărbăţiei. Altfel, grupul îl respinge. Pentru bandele mai importante, acest examen este limitat.

O anchetă de moralitate foarte severă este preferată unor încercări dificile, în acest sens se culeg intens informaţii privind trecutul postulantului şi al membrilor lui de familie, despre relaţiile sale în diverse medii ş.a. Săvârşirea unui delict, în prezenţa unui membru consacrat al bandei (pentru a preveni tentativele de infiltrare a poliţiştilor sub acoperire) este ritualul de iniţiere care consacră primirea în confrerie.

Aceste ritualuri diferă de la o bandă la alta. Cu cât o grupare este mai puternică cu atât iniţierea îmbracă caracter mai puţin umilitor, degradant sau de manipulare psihologică şi comportamentală.

Printre bandele existente în America de Nord se pot cita următoarele ritualuri de iniţiere: faptul de a obliga o femeie să-şi scoată dessourile, de a-l constrânge pe recrut să se aşeze pe burtă în timp ce ceilalţi membri urinează sau vomează pe spatele său, să-şi acopere corpul cu grăsime, ulei de motor, lubrifianţi sau dejecţii, să se manifeste ca un zoofil.

După această ceremonie, novicele primeşte „culorile” şi devine oficial membru cu drepturi depline al clubului. El va putea să ia parte la adunări şi să participe la vot când se adoptă decizii importante.

Dincolo de această subcultură marginală bandele de motociclişti constituie un veritabil fenomen criminal.

Dincolo de alura lor neglijentă şi anarhistă, motocicliştii alcătuiesc grupări hiperorganizate implicate într-o multitudine de activităţi criminale, dintre care „capete de afiş” sunt traficul de armament şi de droguri. Ecusonul „FTW” („Fuck the World”) rezumă o filosofie de viaţă a nonşalanţei şi dispreţului faţă de restul lumii.

„Ghostriders” – o altă faţă a motocicliştilor infernali

În Germania există 24 de secţiuni „Hells Angels” foarte active. Ca pretutindeni, acestea sunt profund implicate în trafic de amfetamine, provenind din Olanda şi Danemarca, din cluburi din Republica Cehă, Rusia, Ungaria şi alte ţări din Est.

Autorităţile federale semnalează de asemenea, infiltrarea „Hells Angels” în administraţie şi în poliţia din Saxonia Inferioară.

„Hells Angels” se sprijină pe alte gangs ca „Road Devils”, „Spiders M.C.”, „Unforgiven Fate” sau „Black Union”. Alte bande locale sunt, de asemenea, foarte active şi puternice.

„Bond Gremium” au fost fondate în 1972, la Manheim, şi numără 500 membri. Există 26 de adunări în Germania, o adunare în Italia, Serzing, Tirol, trei adunări prospective în Thessalonic (Grecia), Bangkok (Thailanda) şi Breslau (Polonia). Aceştia sunt cunoscuţi ca afini ai grupărilor „Bandidos”.

Merită să semnalăm că membri ai „Gremins”, Secţiunea Landau, au fost prezenţi în Free Wheels.

„Ghostriders” este foarte apropiată de „Hells Angels” germană şi are legături cu „Outlaws” din Anglia. Aceştia au 14 adunări în Germania, două în Elveţia, la Wergarten, şi câte una în Austria (Dombim) şi Olanda (Kerkrade).

„Ghostriders” sunt, de asemeni, apropiaţi de bandele

„Outsiders M.C”. din Austria.

(Sursă: *Institutul de Criminologie* din Paris).

Secta „Capetelor rase” sau slujitorii Diavolului

Binele şi răul, urâtul şi frumosul, albul şi negrul… îmbinări de cuvinte cu sensuri antagonice. Ateu şi credincios, slujitor al Divinităţii, adept al diavolului… Definiţii care au apărut de mii de ani. Omul, ca fiinţă raţională, s-a orientat spre una dintre aceste entităţi nevăzute dar omniprezente. Excepţie fac liber cugetătorii. Adică ateii.

Diferenţele dintre adepţii Divinităţilor şi cei ai satanismului sunt flagrante, începând de la viaţa de zi cu zi şi terminând cu ritualurile religioase. O dovadă în acest sens stă în învăţăturile a doi slujbaşi diferiţi a doua culturi opuse: reverendul J.M. Klarck şi preotul satanist Donald Benjamin. Primul, la slujba duminicală, aminteşte mereu: „Fiţi buni, ajutaţi-vă aproapele, fiţi corecţi cu alţii şi cu voi înşivă. Nu furaţi, nu ucideţi, nu preacurviţi…” Al doilea îşi sfătuieşte enoriaşii: „Nu intraţi în legătură decât cu cei care-l slujesc pe Satan. Numai voi sunteţi aleşii lui. Dragostea este liberă şi bărbatul se poate împreună cu bărbat, femeia cu femeie. Astfel, potenţa voastră va creşte iar diversitatea vă va ajuta să vă menţineţi apetitul sexual până la adânci bătrâneţi”.

În SUA, ţara tuturor posibilităţilor, printre numeroasele secte apărute în ultimii 20 de ani este şi cea a „Capetelor rase” sau a „Dragostei libere”. Cum decurge viaţa în comunitatea respectivă ne-o spune chiar unul dintre şamanii sectei, Roy Thamrs:

„La secta noastră poate adera oricine şi se poate retrage oricând doreşte. Dacă vrea, poate să locuiască în satul nostru, în locuinţe comune sau separate, ori să-şi păstreze domiciliul. Activitatea profesională pe care o desfăşoară va fi în folosul lui, dar trebuie să cotizeze la casieria sectei 20% din venituri, aceşti bani fiind necesari pentru procurarea celor necesare riturilor, pentru întreţinerea şomerilor noştri, pentru bătrânii din sectă şi pentru educarea copiilor. O altă obligaţie este aceea de a

participa, în fiecare sâmbătă, la adunările religioase din capelă. De asemenea, este exclusă gelozia sau manifestările violente pentru acapararea unui partener de împreunare. Suntem anticrişti convinşi şi ne manifestăm aceasta prin aceea că ne radem capetele şi bărbile deoarece Christos purta barbă şi plete. Cererea este valabilă şi pentru femei”.

„Considerăm că pasajul din Biblie referitor la Sodoma şi Gomora a fost interpretat injust. Nu Dumnezeu a distrus cele două oraşe, ci diavolul, pentru că locuitorii de acolo acceptaseră să trăiască printre ei oameni ca Lou. La noi dragostea este liberă. Bărbatul se poate împreună cu bărbat sau cu femeie, după cum doreşte, iar femeia poate să facă dragoste cu femeie sau cu bărbat. Nu sunt niciun fel de oprelişti în nicio perioadă. Dragostea se poate face comun sau separat, dar numai la domiciliu sau în perimetrul de activitate al sectei. Este interzis să fie folosite persoane din afară dacă acestea nu-şi dau acordul sincer”.

„O altă obligaţie a sectanţilor este aceea de a purta, ca semne distinctive, crucea întoarsă şi o amuletă din gheară de iepure sau pisică. În fiecare seară, la ora 8, avem slujba de slăvire a lui Satan. După aceea, omul este liber, dar în timpul slujbei, el trebuie să îndeplinească orice i se cere, chiar şi incestul. Sacrificarea de animale face parte din rit şi îngurgitarea sângelui este obligatorie. Carnea care nu a fost arsă va fi distribuită ca aliment conta cost, celor ce o vor. Costă scump, pentru că mâncând-o, ai onoarea de a fi consumat aceeaşi hrană din care a mâncat Satan”.

Secta capetelor rase, a răpitorilor de copii

Principala „directivă” a sataniştilor „Capetele rase”, pe care se spune că însuşi Sarsailă a trasat-o, este aceea de a racola adepţi în mod deosebit din rândul tineretului şi al copiilor.

„Pentru asigurarea unei cât mai bune slujiri a stăpânului nostru şi pentru răspândirea învăţămintelor lui, credincioşii trebuie să atragă, indiferent de mijloacele

folosite, cât mai multe suflete tinere, pentru că în acestea se găseşte terenul cel mai bun pentru sămânţa diavolului, în ele se găseşte viitorul pe această planetă".

„Capetele rase", sectă care a activat în Canada, SUA şi Mexic până în octombrie 1994, a fost considerată gruparea cu cele mai multe răpiri din istoria mondială a satanismului de până în zilele noastre.

Unul dintre adolescenţii care au reuşit să fugă de la sediul de la Trentown, Rob Jorfet, în vârstă de 14 ani, dă detalii foarte exacte despre felul cum erau racolaţi sau răpiţi viitorii sectanţi:

„Am auzit că niciodată un misionar dintr-un anume oraş nu răpea copii din localitate, probabil că de teama autorităţilor. Eu, spre exemplu, sunt din Dallas (Texas) şi am fost adus tocmai la Trentown, în Colorado. Aveam pe atunci 10 ani. Îmi doream foarte mult un calculator pentru jocuri electronice, dar părinţii nu-mi cumpărau de teamă că nu o să mai învăţ. În vacanţa mare, într-o zi, mă uitam într-o vitrină la un astfel de computer, când de mine s-a apropiat o femeie tânără care, aflând ce mi-aş dori, m-a invitat să vin la ea acasă să-mi dea unul. Spunea că e al fratelui ei, decedat în urmă cu doi ani. Încrezător, m-am dus la ea şi, pe drum, mi-a dat o bomboană. Am adormit şi m-am trezit la sectă, în Trentown. Eram cazat într-o cameră, singur. Pe o masă erau calculatorul, dischete şi tot ce doream. În schimb, eram încuiat. Aici, mi s-au oferit toate condiţiile. Făceam şi şcoală, dar nu învăţam decât ce-mi plăcea. În rest, toată ziua făceam sport şi teorie religioasă. Pe la 12 ani eram expert în satanism şi arte marţiale. Ni se dădeau şi droguri în concentraţie slabă, ceea ce ne crea o stare euforică deosebită. La 13 ani mi s-a adus prima femeie. Era cea care mă răpise. Ea trebuia să mă obişnuiască cu viaţa sexuală. Am avut numai raporturile sexuale normale timp de un an, când am fost obligat să am şi raporturi anale cu unul dintre preoţi. Acest fapt m-a determinat să fug. Detestam homosexualitatea pentru că tata a fost unul dintre ei. Fuga mea a fost observată repede şi au plecat după mine. Am

avut noroc cu o maşină a poliţiei din Trentown, care a apărut la timp pe şosea. Altfel, riscam o lună de carceră, cu mâncare foarte puţină şi 40 de zile de post negru".

În urma dezvăluirilor făcute de tânărul Rob Jorfet, activitatea sectei a încetat, mărturie împotriva ei depunând şi cea mai puternică grupare satanistă, New Age.

„Capetele rase" sau satanismul nazist

În Midlands, importantă regiune minieră din centrul Angliei, şomajul face ravagii, iar ura faţă de străini însufleţeşte un tineret care nu mai crede în nimic.

Pentru aceste capete rase, soarele are forma zvasticii. Pentru aceşti fii ai crizei, ura este o trăsătură care-i uneşte. Sunt tineri între 20 – 30 de ani, deseori provenind din medii defavorizate ale societăţii. Ei nu se strigă pe nume, ci fiecare are poreclă: Scobitoare, John cel Gras, Bubă, Nebunul.

Nu au unde lucra, mulţumindu-se cu mici comisioane sau muncă cu ziua: spală geamuri, încarcă sau descarcă maşini, distribuie ziare. A munci câte opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână, nu este pentru ei, cum nu e acceptată nici viaţa boemă.

Le place viaţa nocturnă, în localuri îmbâcsite de fum şi miros de bere, transpiraţie şi cât mai multă gălăgie. Acolo ei se stimulează unul pe altul, singurul lucru care-i mai scoate din amorţeală fiind fanatismul neonazist şi dragostea oarbă pentru rasa albă, superioară.

Aceleaşi sentimente le insuflă şi propriilor copii, care cresc cu zvastica deasupra patului şi învaţă gimnastica ridicând mâna dreaptă foarte ţeapăn şi foarte sus: Heil Hitler! Copii învaţă de mici să împartă manifeste pe stradă şi să adore chipul dictatorului.

Cu toţii au o plăcere sadică prin a scandaliza şi a provoca oamenii simpli. Se tatuează, se îmbracă în piele şi lanţuri, au capetele rase şi gecile din piele neagră acoperite cu scene obscene.

După părerea lor, numai albii merită să trăiască. În urmă cu 50 de ani, rasa albă reprezenta un procent foarte

mare din populaţia mondială. Astăzi, ea tinde să dispară progresiv, „canibalizată” de înmulţirea celorlalte rase, care niciodată n-au putut fi pe picior de egalitate cu albii. Asta, în ciuda faptului că unii negri au reuşit să evadeze din ghetouri, dar nu trebuie omis faptul că doar contactul cu albii i-a civilizat, i-a umanizat. Acestea sunt părerile lor.

Hitler s-a reîncarnat în SUA şi patronează crime în Germania

Germanii s-au blazat de mult şi nu mai acordă atenţie încăierărilor zilnice, în care neo-naziştii „Skin-Heads” bat crunt orice străin „colorat” care le iese în cale. Ziarele abundă de ştiri de acest gen, şi singurele fapte care-i mai şochează pe germani sunt crimele.

De curând, a căzut victimă unei astfel de bande atletul american de culoare Duncan Kennedy, şi autorităţile din Germania au fost supuse unor presiuni internaţionale. Germanii au replicat însă că vinovaţi morali pentru cele întâmplate sunt de fapt americanii, deoarece bandele Skin-Heads sunt sponsorizate şi dotate cu literatură de propagandă nazistă venită din Statele Unite.

Gerhard Lauck (şi-a schimbat numele din americănescul Gary) este un bărbat mic de statură, slab, cu mustaţă ca a lui Hitler şi vorbeşte cu accent german. El susţine că Hitler s-a reîncarnat în el pentru a-şi continua opera de salvare a Germaniei.

Gerhard are o „fermă” în Lincoln, statul Nebraska, unde şi-a aranjat o tipografie. El tipăreşte şi distribuie ilegal în Germania afişe, autocolante şi broşuri care proclamă lozincile „Nu-i iertaţi pe evrei!”, „Goniţi negrii!”, „Noi am revenit!”. Lauck a fost prins în Germania având asupra lui câteva sute de exemplare de publicaţii cu titluri incitante: „Anecdote naziste”, „Glume sub zvastică”, „Primăvara hitleristă”, motiv pentru care a fost închis 5 luni.

După eliberare, „reîncarnarea lui Hitler” s-a reîntors în America de unde continuă să publice şi să-i incite pe tinerii din Germania „să lupte pentru drepturile rasei ariene”. Îndemnurile lui „Negrii afară din ţară!” au făcut

să crească violenţa în rândurilor grupurilor de „Skin Head”.

Acesta a fost motivul pentru care atletul negru Duncan Kennedy, de 25 de ani, a fost atacat în orăşelul Oberhof din estul Germaniei.

Duncan se afla în cantonament, împreună cu alţi alergători, în cursa de ştafetă. Într-o seară a intrat într-un bar împreună cu alt alergător negru, Robert Pipkin, de 20 de ani. În timp ce Duncan era la bar, un grup de neo-nazişti l-a înconjurat pe Robert şi a început să se strâmbe la el, să scoată zgomote ca maimuţele din junglă şi să-i strige „Negrii afară!”

Duncan Kennedy a sărit în ajutorul prietenului său, motiv pentru care grupul de Skin Heads a trecut de la ameninţări la fapte. Ei i-au lovit pe cei doi americani cu tacurile de biliard şi cu bâte de lemn. I-au legat cu cătuşe de mâini şi i-au târât afară din bar într-o parcare, unde i-au torturat, tăindu-i pe corp cu lame de bărbierit şi arzându-i cu ţigări.

„Distracţia” a fost întreruptă brusc de sosirea unui echipaj de poliţie, chemat de patronul barului. Neo-naziştii s-au împrăştiat rapid, încercând să scape. Unul dintre ei, înainte de plecare, i-a mai tras o bâtă în cap lui Duncan Kennedy, zdrobindu-i craniul.

Robert Pipkins a fost salvat, dar Duncan a murit după ce a fost trei zile în comă.

Poliţiştii au reuşit să prindă numai trei dintre neonaziştii implicaţi în crimă, iar doi sunt daţi în urmărire generală.

Un protest oficial a fost înaintat statului american, pentru a-l împiedica pe „noul Hitler” să-şi mai publice materialele.

Autorităţile din Nebraska spun că nu pot face nimic împotriva acestui tip, deoarece este protejat de Constituţie, care îi dă dreptul să se exprime liber.

Gruparea „Simara” – pact cu Diavolul şi aderenţă la neofascism

Gruparea „Simara” face parte din marea sectă

satanică denumită „Copiii lui Lucifer”. Îşi are sediul în Anvers (Belgia) şi este condusă de un „tio negru” ajutat de patru belzebuţi.

Tio care nu se află actualmente la conducere, ca şi predecesorii săi, a făcut mai multe călătorii în lumea infernului, acesta declarând presei că a avut mai multe contacte cu diavolul-şef, Lucifer, şi cu renumitul Simara, care, după spusele sale, ocupă portofoliul de „Ministru al muritorilor din toate lumile bântuite”.

„Diavolii nu au coarne şi coadă, aşa cum se crede. Nu sunt nici urâţi, nici frumoşi. Seamănă cu oamenii, dar au ceva aparte, ceva care, dacă nu eşti tare, te subjugă”.

Din cele relatate de Tio Kurt, reiese că Infernul arată „nemaipomenit” pentru cei care preferă locurile de după incendii. Pământul este ars, pietrele înnegrite, ruine pline de funingine. Nu a văzut renumitele cazane cu smoală, în schimb, a auzit multe văicăreli şi gemete de durere. „Acestea sunt sufletele celor care au făcut pact cu noi şi ale păcătoşilor”, i-a lămurit Simara, patronul sectei.

Tio Kurt nu regretă că a intrat într-una din sectele sataniste, mai ales că a fost anunţat că „toţi acei care ne sunt devotaţi cu adevărat, pot ajunge ei înşişi diavoli aspiranţi. Cu puteri, ce-i drept, limitate şi numai după deces”.

„Misiunea cu care a fost însărcinată gruparea Simara este, la ora actuală, în plină desfăşurare”, conchide Lars Isson, semnatarul articolului din „Natt utan mansken”: „Xenofobie, rasism, neofascism şi stări conflictuale interetnice”.

Membrii ramurii belgiene ai sectei satanice Simara au răpit la sfârşitul lunii august 1994 pe unul dintre consilierii municipali ai oraşului Anvers, cerând, în schimbul eliberării acestuia, pe Richard Bauville, component al sectei, care fusese arestat pentru deţinere de droguri, la jumătatea aceleiaşi luni. În scrisoarea adresată comandantului poliţiei locale, autorii specificau că stupefiantele nu erau destinate comercializării ci îndeplinirii unor ritualuri stricte. „Drogurile nu sunt

procurate pentru uzul persoanelor ci ele sunt arse când este invocat Marele Simara”.

Consultat în această privinţă, Robert Stak, specialist în „Istoria religiilor neconvenţionale”, a confirmat explicaţia sataniştilor. Richard Bauville a fost pus în libertate în acelaşi timp cu consilierul. În schimb, secta a fost amendată cu 5.000 de franci pentru răpire şi sechestrare de persoană.

Două femururi încrucişate şi un craniu sunt aşezate pe o pânză din mătase neagră. În patru sfeşnice reprezentând şerpi sunt introduse patru făclii. Pe o masă, puse într-o dezordine aparentă, se găsesc gheare de pisică, pene de corb, capete de bufniţă şi oase de iepure. Un bărbat îmbrăcat în negru, cu faţa acoperită de o mască reprezentând o figură demonică, oficializează slujba. Rosteşte nişte cuvinte neînţelese pe o melodie monotonă făcând semne magice cu o baghetă. Asistenţa, formată din 40 de membri supleanţi, reprezentanţii sucursalelor din Europa de vest îngenunchează şi aprinde tot atâtea lanterne. Din partea dreaptă a preotului se aude un huruit uşor şi o lumină de un alb lăptos se desprinde din perete. Se opreşte deasupra preotului şi coboară lin peste el. După câteva minute, ceaţa reapare singură. Se opreşte pe locul unde stătuse slujitorul cultului „Simara” şi începe să capete formă umană. Încet-încet se transformă într-un tânăr de o frumuseţe deosebită.

Cei din sală nu asistă pentru prima dată la o astfel de scenă misterioasă. Ştiau că preotului nu i se întâmplase nimic rău. Ceaţa îl luase şi îl dusese la Marele Stăpân al Infernului pentru a primi noi ordine, iar tânărul ivit era mesagerul lui Simara, Marele. „Fii ai Satanei, voi, credincioşi slujitori ai Marelui Simara, sunt trimis aici de Marele Stăpân cu porunca de a vă supune lui la îndemnul de a trece cu toţii la ceea ce se va renaşte în lume: fascismul. El este acela care a aruncat din nou sămânţa fascismului şi voi trebuie să o întreţineţi. Faceţi întocmai şi mare vă va fi răsplata”. Apoi, spectrul a dispărut. După câteva minute, a reapărut preotul, adus de aceeaşi ceaţă.

Secvenţele relatate mai sus au apărut în anul 1990 în numărul 27 al săptămânalului „Den Tang” din Olanda, sub semnătura lui Nort Bucelbaek.

Satanismul invadează leagănul latinităţii

La sfârşitul lunii august 1996 un grup de femei s-a strâns în valea Aqua Terme la o „messă neagră”. Ele au înconjurat o cruce neagră cu simbolurile diavoleşti cu un lichid de culoare roşiatică, cu un miros respingător şi cu alte diferite obiecte de cult satanic. Când a apărut printre ele şi Luigi L., un cunoscut taumaturg în zonă, participantele la „messa neagră” s-au împrăştiat.

E un episod dezvăluind resursele cultului satanic în nordul şi centrul Italiei. Admiratorii lui Baal, Belzebut, Lilit şi Lucifer, creează cercuri şi mici comunităţi atrăgând noi adepţi. Şi se adună adesea prin cimitire profanând morminte cu inscripţii păgâne.

A fost arestat la Bologna Marco Dimitri (32 ani) fondator al sectei „Copiii lui Satan”. Satanistul care a lucrat în televiziune la talk-show-uri e acuzat de agresare sexuală a unei fete de 17 ani. Aceeaşi acuzaţie planează şi asupra lui David Gianotti, arestat la La Spezia, acesta fiind prins cu complicii săi la orgii şi molestări. Şi patru femei care acţionau cu acest nebiblic David au fost reţinute. E depus în arest şi Efrem La Gatto, căpetenia „bisericii lucifere a Romei” ce practică „magia roşie”.

Autorul cărţii „Fanii diavolului şi ai rockului satanic” Corrado Bolducci e de părere că în nordul Italiei sunt peste 60 de mii de adepţi ai cultelor negre.

Învăţatul catolic Massimo Introvine e neliniştit de faptul că spre aceste secte se îndreaptă tineri şi copii. În opinia lui viesparul satanismului e nordul Europei ce molipseşte şi Italia. Iar cultele satanice îşi răspândesc de acolo liniştit reclamele şi anunţurile din reviste, îşi publică ideile coordonatoare şi îndreptarele prin reţeaua Internet.

La Torino sunt în vogă credinţele magice. Şi adepţii acestora atrag prin ceremoniale sexuale. Printre participanţii la ritualuri sunt reprezentanţi al păturilor avute, liber profesioniştii, comercianţi. Ei se adună în

locuinţe particulare, lăsând la o parte orice convenienţă socială sau interdicţii. Dar se întâlnesc printre slăvitorii forţelor necurate şi persoane fără studii, agramaţi care se mândresc cu ignoranţa, dându-se, în schimb, drept mari vraci, vrăjitori, prezicători. Foarte multe persoane cu vederi politice de dreapta se abat şi pe la cultul satanic. Unii practică un fel de ceremoniale introduse de un învăţăcel spiritual al lui Hitler, care se prosternă în faţa lui Anticrist, englezul Alister Crowley. Aceştia au şi construit templul răsăritean al fraţilor lui Lucifer şi o casă a imperiului forţelor infernale în Perugia.

Proliferează o literatură, material „magic” din care se poate afla unde există locurile indicate de Satan, potrivite pentru adunările susţinătorilor săi. Printre ele sunt enumerate muntele Muzine de lângă Torino, muntele Stragone (în traducere „vrăjitoarea”) de lângă Aqua Terma. Şi totul se petrece într-o ţară care e leagănul creştinismului.

Ritualuri vrăjitoreşti satanice şi magie neagră „La văduva veselă”.

Binecunoscută în zona oraşului Macon, statul Georgia, ca practicantă de ritualuri vrăjitoreşti şi satanice, Anjette Lyles s-a bazat totuşi, pe puterea mortală a otrăvurilor atunci când s-a hotărât să scape de familia sa.

Moartea bruscă a soţului ei Ben, în ianuarie 1952, a fost o mare dezamăgire pentru Anjette Lyles – sau, mai degrabă, moartea a fost un succes, dar ea fusese sigură că soţul se asigurase pentru ceva mai mult decât amărâta sumă de trei mii de dolari pe care i-a obţinut.

Fără să se aventureze prea mult, ea a suplimentat această sumă cu un împrumut bancar, pentru a-şi deschide un restaurant pe care l-a numit, nu fără doză de umor negru „La Văduva Veselă”.

Unul dintre clienţii obişnuiţi ai restaurantului era un pilot de linie, pe nume Joe Neal Gabbert, care s-a ataşat în egală măsură de Anjette şi de mâncărurile pregătite de aceasta şi care, după o ameţitoare perioadă romanţioasă, a luat-o de soţie în iunie 1955. La trei luni după căsătorie,

Gabbert s-a îmbolnăvit grav şi doamna Gabbert, ajutată de o asistentă medicală, n-a reuşit să-i aline suferinţele. Joe Gabbert a fost internat în spital şi a murit la puţină vreme după aceea. Bineînţeles, îşi făcuse o asigurare pe viaţă.

La fel şi prima soacră a lui Anjette, Julia Young Lyles. Aceasta a murit pe data de 29 septembrie 1957 şi, opt luni mai târziu, fiica ei, Marcia Elaine Lyles, în vârstă de nouă ani, a murit în chinuri la spital. Moartea femeii a fost atât de neobişnuită, încât direcţia spitalului a ordonat o autopsie, iar cauza morţii a fost atribuită otrăvirii cu arsenic.

Percheziţia făcută de poliţie la domiciliul doamnei Anjette Lyles a dus la descoperirea a şase sticle de otavă de şobolani pe bază de arsenic, alături de alte câteva sticle goale de otravă. Nu e surprinzător că văduva veselă a fost arestată şi acuzată de crimă.

În rechizitoriu s-a menţionat că Anjette Lyles adunase vreo 47.750 de lire sterline, venit net, din cele patru crime, plus proprietatea imobilă a soacrei sale, obţinută pe baza unui testament falsificat. Banii erau cheltuiţi în principal pe bărbaţi, substanţe şi obiecte pe care le folosea în practicarea ritualurilor de magie neagră.

Sânge pentru magia neagră

„Nu, locotenente, acuzaţia de omor pe care mi-o aduci nu-i adevărată. Nu are niciun suport logic şi nici material. Vei discuta cu avocatul meu. Din acest moment nu mai vorbesc decât cu el”.

Dean Cool fusese arestat de Poliţia din Dallas pentru omor, teroare psihică, sechestru de persoane şi practicarea magiei negre fără autorizaţie. Cu toate că avocatul lui a adus probe care-i dovedeau nevinovăţia, demonstraţiile practice ale unui pastor şi ale vraciului navajo Kinka Lou au scos în evidenţă puterile malefice de care era stăpânit, de bunăvoie, Dean Cool şi totodată a fost adusă în faţa instanţei şi o prostituată, Linda Gonzales, cea care-i procura „materia primă”, materie care consta în sânge, oase de mort, pisici de rasă şi păr negru, de provenienţă umană.

Sentinţa juriului, întărită de judecător, a fost: condamnare la închisoare pe viaţă pentru Cool şi 30 de ani pentru Linda. „Mama lucrase cu tatăl lui tot în magia neagră – declară Linda. Eu am crescut împreună cu Dean şi, de mici, am învăţat să folosim forţele malefice pentru a avea câştiguri. Dean a făcut pact cu diavolul în 1985, la vârsta de 17 ani. Mie, fiind fată, nu mi s-a permis, dar am avut voie să-l slujesc ca preoteasă. Menirea mea era aceea de a procura pentru Dean cele necesare ritualurilor de magie şi a-i aduce clienţi. Singura modalitate de a avea contact cu oamenii din toate categoriile sociale era să devin prostituată şi lesbiană. La 16 ani îmi făcusem, deja, un renume şi aveam o clientelă aleasă. Apoi, maestrul Dean mi-a cerut să-i aduc nu numai clienţi, ci şi materiale. M-a lăsat să acţionez după voia mea. Atunci, m-am gândit că cei mai indicaţi sunt tinerii, în special adolescenţii. Agăţăm unul şi-l luam la mine acasă. Aici, făceam dragoste cu el ca să vadă că îl iubesc cu adevărat, apoi îi ceream să devenim „soţi de cruce”. Era o metodă de-a mea ca să-i îmbrobodesc. Îi desenam pe mână o cruce şi-i dădeam o seringă sterilizată cu care el îşi trăgea în jur de 8 cm cubi de sânge. Eu băgăm seringa în congelator apoi îl trimiteam acasă, spunându-i să mai aducă şi alţi băieţi şi fete, ca să formăm o frăţie mare şi să ne distrăm pe cinste. Nu mai ştiu cât sânge am adunat, pentru că, o dată pe săptămână, îl duceam maestrului. Pisicile mi le aduceau tot băieţii şi fetele. Le furau nu ştiu de unde. Oasele mi le aduceau din cimitir, dar se pare că au lucrat fin, pentru că nimeni nu a sesizat că s-a umblat la morminte. Copii mă ascultau orbeşte pentru că ştiam să-i fac să creadă că sunt importanţi, că sunt maturi, şi că-şi pot îngădui orice. Şi cu fetele era la fel. Am auzit, într-adevăr, că unul dintre cei care veneau la maestrul Dean a murit datorită farmecelor făcute de el, dar n-am crezut până nu am văzut la tribunal demonstraţia pastorului şi a vraciului indian”.

Magia neagră face victime în Brazilia

Autorităţile braziliene au descoperit o listă cu numele a şapte băieţi şi fetiţe care urmau să fie asasinaţi în

ritualurile de magie neagră. Descoperirea s-a făcut în urma arestării Mariei Clesua Puig, de 32 de ani, înfocată adeptă a acestor ritualuri obscure, care a împins în prăpastie o fetiţă de şapte ani, Nilcilende Wermeck, ce figura în capul listei viitoarelor victime.

Crima s-a produs la Grota Berreira, la marginea localităţii Itarare, la 350 de kilometri distanţă de São Paulo. Asasina a mărturisit că „un spirit” i-a poruncit să omoare fetiţa şi a explicat că a prins-o de mâini şi a împins-o în prăpastie pentru a vedea „chipul unei sfinte”, care, după credinţa localnicilor, s-ar arăta destul de frecvent prin acele locuri.

Maria Puig a declarat că în acel moment spiritul a pus stăpânire pe ea, după care n-a mai văzut nimic. Conform mărturisirilor unor vecini, arestata frecventa centrele de magie neagră din regiune şi în ziua nenorocirii i-a cerut mamei victimei s-o lase cu ea să facă o vizită rudelor.

Criminala a subliniat că „spiritul” i-a cerut să sacrifice şapte băieţi şi fetiţe în vârstă de şapte ani, în cadrul ritualurilor de magie neagră, pentru ca astfel ea să devină bogată şi să se bucure de succes în viaţă.

Rudele celei arestate au cerut internarea ei într-un spital de boli mentale, pentru că aceasta ar suferi de debilitate psihică.

Protagonista unui serial brazilian este ucisă într-un ritual de magie neagră

O crimă bizară a zguduit Brazilia la sfârşitul anului 1992. Victima este o foarte populară actriţă de televiziune, Daniela Pérez, protagonista îndrăgitului serial „De corpo e alma”.

În zorii zileri de 28 decembrie, cadavrul ei este descoperit pe un câmp de la periferia oraşului Rio de Janeiro. Daniela fusese înjunghiată de 18 ori, în inimă, cu un pumnal şi cu un foarfece.

În jurul ei, pe o rază de un metru, vegetaţia fusese pârjolită. Anchetatorii bănuiesc, de la început, că este vorba despre o crimă rituală, un fel de sacrificiu Voodoo.

Ipoteza se confirmă rapid. Autorii asasinatului sunt identificaţi. Spre stupoarea întregii Brazilii, unul dintre criminali se dovedeşte a fi Gulliermo de Padua unul dintre actorii din serialul „De corpo e alma”, care juca rolul iubitului Danielei. El nu lucrase singur, ci împreună cu soţia lui, Paula Thomaz, în vârstă de numai 19 ani şi gravidă în luna a patra.

O actriţă de succes

Daniela Pérez avea totul pentru a fi fericită: bani, celebritate şi dragoste. Născută într-o familie înstărită din Rio de Janeiro, trăise toată viaţa în apropierea platourilor de televiziune. Mama ei Gloria, este una dintre cele mai bine plătite scenariste din Brazilia. Foarte tânără Daniela a început să joace în diferite seriale de televiziune, mai întâi în roluri secundare.

Apoi în 1990, a dat lovitura cu rolul principal din „Kanaga de Japao”. A devenit vedetă aproape peste noapte. Tot atunci l-a cunoscut şi pe Raul Gazola, şi el actor, cu care s-a măritat câteva luni mai târziu.

Daniela era deja o actriţă consacrată când mama ei i-a propus să joace, într-un nou serial, „De corpo e alma” (Despre trup şi suflet), care urma să fie produs de postul TV Globo. Rolul i se potrivea ca o mănuşă. O tânără zburdalnică, încântătoare, curtată de trei bărbaţi, care o iubesc la fel de mult. Daniela a fost încântată. A început filmările. După difuzarea primelor episoade, cota ei de popularitate a crescut fantastic. Cariera ei era la apogeu. Nimeni nu bănuia tragedia.

Un june-prim bizar şi complexat

Pe platoul de filmare Daniela l-a cunoscut pe Gulliermo de Padua, un tânăr actor aflat la primul lui rol important. El îl interpreta pe Bira personajul principal masculin, partenerul Danielei din film.

Gulliermo era un tip foarte retras, nu avea prieteni şi aproape că nu vorbea cu nimeni în timpul filmărilor. Băiat de la ţară, părea complexat de originea lui modestă. Nu îi plăcea să povestească despre trecutul lui. Mai târziu, s-a aflat că lucrase într-un bar de travestiţi din Copacabana,

unde făcea numere de striptease.

Gulliermo avea tot felul de apucături ciudate. Venea la studio cu o statuetă micuţă pe care o aşeza în faţa lui când juca. Se certa tot timpul cu costumierii, pentru că refuza să-şi dea jos de pe frunte o bentiţă subţire, împletită din fire de aţă roşie şi albă. Avea tot felul de superstiţii bizare, pe care colegii lui le luau în râs.

O nevastă geloasă

La început, Gulliermo s-a împăcat bine cu Daniela. Fata, blândă şi înţelegătoare, se străduia să-şi facă partenerul de film să se simtă cât mai în largul lui. Îi era, într-un fel milă de el.

Gulliermo părea recunoscător, dar după o vreme a început să devină din ce în ce mai distant. Părea, în permanenţă încordat şi preocupat de ceva. Colegii au pus totul pe seama faptului că se însurase de curând şi nevasta îi era însărcinată în luna a patra. „O avea probleme acasă”, şi-au zis ei.

Într-adevăr Gulliermo avea probleme. Soţia lui, Paula Thomaz, o frumuseţe exotică de numai 19 ani, devenise de o gelozie aproape dementă. Ea nu mai putea să vadă la televizor scenele de dragoste în care juca soţul ei şi Daniela Pérez. Făcuse o adevărată obsesie. Seară de seară, după difuzarea serialului, făcea crize de isterie. Nu putea separa realitatea de ficţiune.

Până la urmă, i-a dat lui Gulliermo un ultimatum: ori ea, ori iubita din film. Pentru ca mariajul lor să continue, Daniela trebuia să moară.

Un cuplu unit prin magie neagră

Gulliermo o cunoscuse pe Paula în urmă cu un an, pe când lucra, încă, într-unul din cele mai deocheate cluburi pentru travestiţi din Copacabana. Făcea parte dintr-o trupă de striptease numită „Leoparzii”.

Paula era una dintre clientele casei. Fată de familie bună, cu bani, era fascinată de tenebrele oraşului. Se înconjura de cele mai declasate personaje şi căuta cel mai sordid anturaj. Prietenii ei cei mai buni erau bărbaţii care se prostituau. Dacă în cale îi apărea vreo rivală, nu ezita să

sară la bătaie, manifestând o violenţă ieşită din comun.

Între Gulliermo şi Paula exista o legătură stranie, pe care nimeni nu o putea înţelege. Cu zece zile înainte de uciderea Danielei, cei doi soţi îşi tatuaseră pe organele genitale, iniţialele şi semnul astrologie al partenerului. Prietenii actorului remarcaseră obiceiurile bizare ale acestuia. De exemplu, când mânca singur, comanda întotdeauna două porţii, două farfurii şi două rânduri de tacâmuri. Nimeni nu avea voie să se atingă de a doua porţie, care rămânea neatinsă.

Ultima zi din viaţa Danielei

În dimineaţa de 28 decembrie, Daniela a venit, ca de obicei, la studio, deşi filmările propriu-zise începeau abia după prânz. Trebuia să joace într-o scenă în care se despărţea de Bira, personajul interpretat de Gulliermo de Padua. Acesta părea mai nervos ca niciodată. Realizatorul serialului, Fabio Sabag, a declarat mai târziu că l-a văzut pe Gulliermo plângând, după ce au terminat această scenă. „Plângea pentru că ştia, deja, că o va ucide pe Daniela. Totul era pregătit”, spune, acum mama Danielei.

Filmările s-au terminat în jurul orelor 21.00. Daniela l-a sunat pe soţul ei, actorul Raul Gazola: „Am terminat. Mă duc acasă”. Apoi a sunat-o pe coregrafa spectacolului care o pregătea pentru deschiderea viitoarei stagiuni; i-a spus acesteia că este cam neliniştită, pentru că trebuie să circule singură prin oraş cu 60.000 de dolari în geantă. Banii erau ultima rată la maşina pe care şi-o cumpărase de curând.

Daniela nu a mai ajuns niciodată acasă. Două ore mai târziu, Răul a apărut la uşa Gloriei, mama Danielei, îngrijorat de întârzierea soţiei lui. Femeia a pus imediat mâna pe telefon şi l-a sunat pe realizatorul serialului. Acesta i-a spus că o văzuse pe Daniela în parcarea studioului, stând de vorbă cu alţi doi actori: Marilu şi Gulliermo de Padua.

Gloria încerca să ia legătura cu aceştia. Marilu nu răspundea la telefon. Gulliermo, însă o linişteşte: „Nu vă faceţi griji, precis s-a dus la vreo prietenă”.

El i-a spus Gloriei că, atunci când plecase de la studio, o văzuse pe Daniela în parcare, înconjurată de fani, pozând pentru admiratori.

Descoperirea cadavrului

Era aproape miezul nopţii când Gloria Pérez, a primit un telefon de la poliţie. Descoperiseră maşina Danielei, abandonată pe un teren viran, de la marginea oraşului. La câteva sute de metri mai încolo, într-o zonă cu tufişuri dese, zăcea cadavrul Danielei, cu pieptul sfârtecat de 18 lovituri de cuţit.

În jurul trupului neînsufleţit, pe o rază de un metru, vegetaţia fusese pârjolită. Totul amintea de o ceremonie de sacrificiu. În acelaşi loc s-au mai găsit şi numeroase oseminte de animale. Locul fusese, deci, folosit pentru oficierea ritualurilor de magie neagră.

Gloria povesteşte: „Când am ajuns acolo am ştiut că fata mea e moartă. Era exact locul potrivit pentru a ascunde un cadavru. I-am spus comisarului că fata mea nu ar fi venit niciodată singură acolo. Mi-a răspuns că Daniela îl cunoştea, cu siguranţă pe asasin. Nu m-a mai lăsat să stau acolo. M-a condus la secţia de poliţie”.

Asasinii sunt descoperiţi

La secţia de poliţie au început să sosească toţi prietenii Danielei, colegii ei de serial. În jurul orelor 3.00, au apărut şi Gulliermo de Padua şi Paula, soţia lui. Au îmbrăţişat-o pe mama Danielei şi i-au prezentat condoleanţe. Trei ore mai târziu, Gulliermo era arestat. Puţin după aceea, Paula este şi ea reţinută de poliţie.

Un avocat care locuia în apropierea terenului viran unde se petrecuse crima, observase că se întâmplă ceva necurat acolo. Era un loc puţin circulat şi era neobişnuit ca două maşini să parcheze pe terenul viran, în puterea nopţii. El îşi notase numerele de înmatriculare ale acestora.

Luat ca din oală, Gulliermo mărturiseşte că a ucis-o pe Daniela. Face însă eforturi disperate să o scape pe Paula, luând toată vina asupra lui.

Poliţia reuşeşte, totuşi, să reconstituie filmul crimei.

La plecarea de la studio, Gulliermo s-a urcat în maşina Danielei, rugând-o să îl lase undeva, în drumul ei. Când au ajuns pe şosea, a obligat-o, ameninţând-o cu un cuţit, să se îndrepte spre ieşirea din oraş. În urma lor venea, într-o altă maşină, Paula. Aşa au ajuns la terenul viran.

Soarta Danielei era pecetluită.

Un pact diabolic

În faţa anchetatorilor, Gulliermo a afişat un calm imperturbabil. Figura lui nu trăda nicio emoţie. El a declarat că nu regretă nimic şi că, dacă ar fi nevoie, ar face din nou acelaşi lucru.

Întrebat de ce a ucis-o pe Daniela, Gulliermo a răspuns senin: „Pentru Paula, pentru legământul care ne uneşte!”

La rândul ei, femeia, gravidă în luna a patra, nu părea afectată de cele întâmplate. Din contră avea un aer vesel şi mulţumit: „Tocmai am primit de la soţul meu o minunată dovadă a dragostei lui pentru mine. Acum suntem uniţi pentru eternitate”.

„Împărăteasa şerpilor”.

Undeva, în apele Pacificului, la 45 de mile sud de Insula Fiji, se află Insula Balako Kide, vestită nu numai prin vegetaţia ei luxuriantă şi exemplarele de faună rară, ci şi prin faptul că aici trăieşte cea mai vestită vrăjitoare din Bazinul Pacificului. Cel puţin, aşa susţin cei care au vizitat-o, precum şi reprezentanţii de seamă ai marilor secte de cult demonic din Asia şi America de Sud.

Despre Gloa, cea care s-a autointitulat „Împărăteasa şerpilor”, se ştie doar că a trăit, până în urmă cu 20 ani, în Ontario, dar a avut o problemă cu poliţia şi a trebuit să fugă ca să scape de scaunul electric. Fiind pricepută în lucruri diavoleşti şi practicând ca nimeni altcineva magia neagră, Gloa şi-a făcut un renume puternic, cu nuanţe ori de bine, ori de rău. Depinde din partea cui vine aprecierea.

Într-un catastif, are notate numele tuturor celor care vin să o consulte şi se poate mândri cu nume pe care multe state le-ar dori trecute în cărţi de onoare. Au fost pe la ea miniştri, miliardari, regi, prinţi, regine, prinţese, şefi de

state. Amărâţii nu-şi permit.

Recent, Gloa a aruncat un blestem asupra unei grupări sataniste din Thailanda pentru că şeful acesteia nu venise la timp să plătească obolul diavolului, adică 10.000 de dolari. „A apucat două cobre de coadă şi le-a şoptit ceva. Şerpii i s-au încolăcit pe mâini şi au coborât cu capetele în palmele ei. Tot la o şoaptă de-a vrăjitoarei, cele două reptile au lăsat să cadă în doi recipienţi de metal galben, probabil aur, câteva picături de venin, apoi au revenit pe pământ. La o chemare a lui Gloa, au apărut doi servitori negri, de tip australian, care au adus nişte ierburi şi o statuetă reprezentându-l pe Satana. Vrăjitoarea a aprins ierburile cu ajutorul unei lentile, iar când focul s-a înteţit, a turnat veninul peste flăcări, rostind în limba eschimoşilor Honuy un descântec şi un blestem. Cum şi-a terminat cuvintele, din statuia lui Satan a ieşit o scânteie, a intrat în foc şi s-a transformat într-un tăciune. Gloa a apucat tăciunele cu mâna şi l-a introdus într-o urnă de lut. A acoperit-o cu un capac din lemn şi a aruncat-o în apă. Urna, deşi părea foarte grea, nu s-a scufundat, ci a început să plutească spre un golf. «Va merge pe apă până va ajunge la insuliţa aceea. Acolo, cum va atinge pământul, va exploda, iar în acelaşi timp, Tokaimintanayava va muri». Am urmărit urna până n-am mai văzut-o. După vreo oră, privind spre malurile insuliţei acelea, am văzut o lumină mică şi atât. «Gata, a murit!» m-a lămurit Gloa. Apoi tot ea mi-a spus că, în timp ce ea îl blestema, Tokaimintanayava începuse să se simtă rău, iar când urna plutea pe apă, a leşinat, aparent fără motiv, apoi a intrat în comă. «Numai el a ştiut de unde i se trage!»”.

Credinţa, în lupta cu şarpele satanic

Bisericile sectei creştine Hotliness Church (Biserica Sfinţeniei) din sud-estul Statelor Unite organizează în timpul slujbelor un ritual ciudat, în timpul căruia credincioşii trebuie să bea apă cu stricnina şi să-şi introducă mâinile într-o cutie de lemn plină cu şerpi, relatează Reuters.

Cei aproximativ 2000 de membri ai sectei, răspândiţi

în state precum Alabama, Georgia, Kentucky, Tennessee şi Virginia de Est, iau parte cu mare entuziasm la ritualul şarpelui, deşi în majoritatea zonelor această practică este interzisă.

Fondată în anii ’20 de George Hensey, un preot din Tennessee, secta i-a atras în rândurile sale pe fermierii săraci şi needucaţi din Munţii Apalaşi. Hensey a interpretat foarte rigid un pasaj din Scriptură, care spune: „Ei vor lua şerpii şi, dacă vor bea otravă, aceasta nu le va face niciun rău”. Cu toate acestea, potrivit unor estimări, 75 de persoane şi-au pierdut viaţa în Statele Unite, în ultimii 80 de ani, în timpul acestor ritualuri. Aceasta se întâmplă mai ales pentru că oamenii refuză să solicite ajutor medical în caz că sunt muşcaţi, preferând să se chinuie zile în şir, îndurând dureri atroce, stări de vomă şi febră.

Satan – chemarea şi gonirea dracilor

Demonii, numiţi şi diavoli, draci, nominalizaţi ca Scaraoţchi, Belzebut, Necuratul, au atestată existenţa numai în lucrări teologice.

Antichitatea le spune pigmei, sfincşi, pasărea Phoenix, dar nimeni nu i-a văzut.

În credinţele populare şi în imaginaţia oamenilor demonii există şi-i ispitesc nu toţi putând asculta ce a spus un sfânt în deşert. „Împotriveşte-te şi ei vor fugi”.

La toate popoarele se păstrează prejudecata că diavolii sunt chemaţi, se apelează la ei prin jertfe, incantaţii magice, vrăji (Ion Barbu prelucrează în „Domnişoara Hus” o astfel de chemare către împielităt – Uhu-hu la luna suie…).

Indonezienii credeau că diavolii pătrund în casă prin găurile din acoperiş, aducând cu ei un aer infestat ce produce vărsatul. Spre a preveni apariţia lui puneau statuete mici de lemn, să-i sperie, cum pe la noi în grădini sunt puse paiaţe contra păsărilor.

În Thailanda oamenii cred că diavolii sunt sufletele păcătoase, ce ies din Iad, unde sunt închise, rătăcesc în lume, făcând rău. Iar aceste spirite sunt ale criminalilor

executaţi, copiilor născuţi morţi, ale femeilor decedate la naştere.

În practica superstiţiilor, dracul poate fi invocat, deci chemat, ca şi gonit, printr-o operaţie numită exorcism, cu exorcizarea ocupându-se azi în lume persoane calificate din cler, în special în Occident, practicieni ai spiritismului, magiei albe, în genere persoane având legătură cu ştiinţele oculte.

Deci dracul poate fi scos, să vedem cum poate fi el chemat. Desigur nu ca în pactul faustian cu diavolul, când Mefisto îi cere sufletul, dar prin experienţe similare. Şi se vede că Goethe a cunoscut problema, nu numai mitul, când s-a aplecat asupra lui Faust, capodoperă la care a lucrat aproape toată viaţa. Astfel, pentru captatio benevolentiae – câştigarea bunăvoinţei – se jertfesc fie o pisică, fie un câine sau o găină din ograda proprie a celui crea face jertfa. Iar când apare împielițatul, omul îi jură credinţă, primind chiar un semn de la necuratul. Acesta e puterea asupra a trei stihii: văzduh, pământ, cer.

Un alt mod, conform superstiţiei, e sacrificarea la miez de noapte a unei găini negre. În decurs de nouă zile, vine dracul oferind daruri ori bani celui ce-a făcut jertfa.

Diavolul e invocat şi în ceremonii special de cult diabolic, prin rostirea unor vrăji. Când apare, persoana care a rostit chemarea magică este obligată să-i dea lui Scaraoţchi un fir de păr sau chiar altceva, poate fi şi un lucru rupt, spre a-l răsplăti pe cel invocat. Altfel împielițatul se supără; răzbunându-se, îl omoară pe cel ce l-a chemat şi nu i-a oferit cadouri.

Dacă în descântece autorul anonim rosteşte imprecaţii: „Crapi, drace/ N-ai ce face/ Că din zece/ Nu mai trece”, „Fugi, sângeratule/ Spurcatule/ Şi du-te la casele tale”, „Ieşi, necurate, blestemate”, în formulele magice prin care fetele ce au trecut de mult de vârsta măritişului, cheamă în ajutor dracii să le găsească ursiţii: „Oschi, oschi/ Scaraoţchi/ Cu gura să te-nvăţ/ Cu ochi să nu te văz/ Mergi la ursitorul meu”…

Sunt rare cazurile când conştiinţa colectivă vede în

drac şi latura benefică. În marea majoritate e malefic, persoanele ce apelează la forţele necurate rămân stigmatizate, pierzându-şi inocenţa, graţia divină, chiar şi după moarte când le este hărăzit infernul. Este şi explicabil de ce toate pildele, parabolele, expresiile cu draci au conotaţie negativă. Chiar şi o vorbă ca: „fă-te frate cu dracul până treci puntea”…

Posedatele de la Loudun

La Loudun[17], în anul 1630, se ridica o clădire impozantă şi austeră: mănăstirea ursulinelor. Pe vremea aceea, nu exista alt loc în Franţa mai propice pentru retragere, meditaţie şi, mai ales, care să se bucure de o aşa mare reputaţie de mortificare, într-un cuvânt de sfinţenie. Trebuie spus că în fruntea acestei mănăstiri se găsea o femeie puţin obişnuită: doamna Belfiel, pe numele ei religios maica Ioana a îngerilor, care veghea la o strictă respectare a regulilor, pedepsea fără milă cea mai mică încălcare a lor, impunea posturi şi penitenţe, fără să se îngrijească, s-a spus, suficient de sănătatea fizică şi morală a comunităţii pe care o conducea cu o mână de fier. Fără îndoială că maica stareţă nu bănuia nicio clipă consecinţele acestei discipline excesive care, departe de a o apropia de Dumnezeu, va sfârşit prin a o îndepărta şi chiar o va arunca, pe ea şi pe călugăriţele ei, în braţele Satanei şi în flăcările Iadului.

Cazul „posedatelor” de la Loudun este dificil de abordat. Mai întâi, termenul de posedat este peiorativ. Totuşi, pe acesta ni la transmis istoria. Apoi, acest gen de problemă riscă prea adesea zâmbete ironice, deplasate. Unii îşi bat joc mereu de ceea ce se petrece sau ar putea să se petreacă în mănăstiri şi, adesea, numai în imaginaţia lor mai mult sau mai puţin fertilă au loc evenimentele.

Călugăriţele de la Loudun erau mai înainte de orice nişte femei tinere, care pronunţaseră un legământ dificil de respectat, şi mulţi soldaţi din armata noastră de azi n-ar fi suportat mai mult de o săptămână disciplina şi modul lor de viaţă. Astfel, asprimea tratamentului impus ursulinelor

17 comună în departamentul Vienne, Franţa.

din Loudun provocase la unele dintre ele o vlăguire gravă şi o tensiune nervoasă vecină cu alienarea. Nici chiar Ioana a îngerilor nu a fost scutită de această deteriorare fizică şi mintală.

În epoca noastră, o situaţie asemănătoare ar fi fost examinată de autorităţile religioase sub un unghi medico-ştiinţific, cel puţin în parte, dar pe vremea aceea, politica şi religia lăsau între ele un spaţiu vast, ocupat de superstiţii de tot felul. Nu era nevoie de multe indicii, de multe manifestări pentru ca imediat să fie pus în cauză diavolul şi, din nefericire, prin intermediul lui, cei sau cele care practicaseră, care-l primiseră pe diavol şi de aici înainte îl adăposteau în corpul lor. Apoi se puneau în mişcare procedurile de inchiziţie şi de exorcism, care se sfârşeau întotdeauna pe rug, când nu treceau, în plus, şi prin sălile de tortură. Şi, trebuie spus, în toate aceste cazuri, sexualitatea, defularea, căpătau o importanţă surprinzătoare, făcând, în fond, dintr-o posedată o prostituată trimisă de Satana pe pământ.

Iar în 1630, viciile diavolului au pătruns brusc în mănăstirea ursulinelor. În anii care au precedat primele manifestări diabolice, sfântul lăcaş de la Loudun avea drept duhovnic un om remarcabil, plin de bunătate şi erudiţie, abatele Moussant, care a fost îngropat în mănăstire. Dar după moartea lui s-au produs incidente grave.

E momentul să vorbim de abatele Grandier, care va juca un rol capital în toată povestea. Urbin Grandier l-a înlocuit pe abatele Moussant. Făcea parte din elita clerului: paroh de Saint-Pierre-de-Marche, canonic de Saine-Croix, fost elev şi protejat al iezuiţilor, era cunoscut pentru elocinţa, ştiinţa şi, de asemenea, pentru… farmecul lui. Căci abatele Grandier era, într-adevăr, un bărbat frumos, ce nu a ştiut să reziste tentaţiilor pe care avea să le stârnească în mod fatal. Viaţa lui particulară, pe când îşi lua în primire funcţiile la mănăstirea ursulinelor, era deja foarte încărcată şi crease multă vâlvă. Sedusese pe tânăra fiică a procurorului regal, apoi o părăsise împreună cu

copilul şi trăia aproape ca soţ şi soţie cu o altă cucerire de-a lui.

Toate aceste scandaluri provocaseră mânia şi reacţia autorităţilor episcopale. Dar Grandier opunea duşmanilor invidioşi şi geloşi protecţii puternice. Până la urmă, a fost arestat, închis şi obligat să părăsească mănăstirea. Face recurs la arhiepiscopul de Bordeaux, obţine câştig de cauză şi se întoarce la Loudun puţin cam prea triumfal. Totuşi, aici, făcuse stricăciuni, şi lucrurile mergeau prost.

Ravagiile Satanei căpătau o amploare mai mult decât îngrijorătoare. Urbin Grandier se pare că aruncase o ramură de măceş în mănăstirea ursulinelor şi, spune cronica, „toate care miroseau florile erau cuprinse de Spiritul Răului”. Era vorba, se spunea, de flori de nucşor, şi sora portăriţă declară: „Această fermecare ar fi fost făcută de patima preotului şi cu intenţii necurate, adică să le facă să sufere de ardori violente şi murdare pe aceste fete sfinte şi, prin continuarea tentaţiilor, să obţină de la ele, dacă era cu putinţă, vreun consimţământ în favoarea scopurilor lui murdare”.

Exorciştii au ordonat să fie arse florile. Dar, vai, farmecele îşi făcuseră efectul. Cronica adaugă: „Chiar în ziua în care sora Agnes, novice ursulină, devenea călugăriţă, a fost posedată de diavol (…) Toate cele care mirosiseră florile au fost şi ele posedate. Au început să ţipe şi să-l cheme pe Grandier, de care erau aşa de îndrăgostite, încât nici celelalte călugăriţe, nici alte persoane nu erau capabile să le reţină. Voiau să se ducă la el, şi de aceea se urcau şi fugeau pe acoperişurile mănăstirii, se suiau în copaci, în cămăşi, şi stăteau chiar la capătul ramurilor. Acolo, după strigăte îngrozitoare, îndurau grindina, îngheţul şi ploaia, rămânând patru sau cinci ore fără să mănânce”.

Ioana a îngerilor a fost şi ea atinsă de rău. În fiecare noapte, vedea apărând la căpătâiul ei spectrul duhovnicului defunct Moussant, care implora rugăciuni pentru odihna sufletului său! Ca un sfânt, aşa cum fusese Moussant, putea să sufere chinurile purgatoriului, aceasta

părea de neînţeles pentru Ioana a îngerilor. Ajunse la concluzia că, sub masca lui Moussant, însuşi Satana pătrunsese în mănăstire, aducând pe urmele lui o legiune de demoni.

Atunci, aceste biete femei au devenit, aşa cum le-a numit istoria, posedatele de la Loudum. Aşa că se cuvenea să se extirpe din creierul, din corpul, din sufletul lor bolnav sămânţa demonului. Exorciştii au intrat în scenă. Dar, împreună cu ei, un personaj remarcabil avea să-şi facă apariţia în cazul de la Loudum, căci destinul jucase, în urmă cu câţiva ani, un renghi foarte urât nefericitului abate Grandler.

Acest personaj nu era altul decât cardinalul Richelieu. Grandier şi cardinalul se cunoscuseră când acesta nu era încă decât un stareţ la Coussay. La o ceremonie, Grandier refuzase să-i cedeze primul loc într-o procesiune. Richelieu, profund jignit, nu uitase niciodată afrontul. Devenise cardinal şi i se ivise ocazia să repare ofensa. Se ocupă, deci, personal de abatele Grandier şi de cazul de la Loudun şi judecă astfel: „Supunerea faţă de Satana a acestui preot nedemn este prea evidentă; să se pună mâna pe el, să fie aruncat în închisoare şi să se obţină de la el mărturisiri”.

Între timp, manifestările diabolice se înmulţeau şi invadau satele. La Loudun, în biserică, se desfăşurau şedinţe de alungare a demonilor în faţa poporului adunat ca la spectacol.

Ţinute în frâu de soldaţi, posedatele erau de nerecunoscut, cuprinse de teribile crize de isterie. Se schimbau la faţă cu o rapiditate surprinzătoare. Şi chiar trăsăturile posedatelor se modificau în funcţie de demonii invocaţi. Asmodeu dădea unei maici o privire furioasă. Demonul Beherit făcea pe altă maică să capete o faţă veselă şi plăcută.

Uneori, aceste feţe care se învineţeau şi se strâmbau sub; efectele crizei aminteau de cele ale unui muribund. Schimbarea fizionomiei a caracterizat întotdeauna ceea ce s-a numit „posedare”, căci o nouă personalitate invadează

posedatul sau posedata, ceea ce obligă la grimase, rânjete, leşinuri, în funcţie de caracterul demonului sau al spiritului încarnat.

Cât priveşte pe preotul exorcist, acesta, îmbrăcat în haină violetă, recită litanii şi cere Domnului eliberarea posedatului. Spune: „Oricare ai fi, spirit necurat, îşi ordon în numele Patimilor, al învierii şi înălţării la cer a Domnului nostru Iisus Hristos, să-mi spui numele tău şi să-mi indici printr-un semn oarecare ziua şi ora când vei ieşi din acest corp. Îţi ordon să te supui, mie, slujitor nedemn de Dumnezeu, şi-ţi interzic să chinuieşti această creatură a Domnului”.

Dar astfel de formule din care străbat fermitatea şi compasiunea pentru victimă nu subliniază prea clar realitatea exorcismului din acel timp. Căci era absolut necesar ca posedatele să-şi mărturisească pactul cu diavolul, altfel se trecea la aplicarea „chestiunii”. Şi aceasta era calea ce ducea la tortură.

La Loudun, toate posedatele repetau în delirul lor numele abatelui Grandier, spre marea satisfacţie a duşmanilor lui, preoţi, care jucau rolul de exorcişti. Cei mai înverşunaţi erau preoţii Tranquille şi Lactanţiu.

Grandier, considerat vinovat, a fost dat pe mâna călăilor. Mai întâi, a fost supus examenului unui chirurg, care trebuia să caute locul precis al corpului pe care Satana îl făcuse insensibil. A fost jupuit cu cleştele înroşit în foc, înţepat, însemnat cu fierul roşu, torturat îngrozitor şi, în sfârşit, ars de viu. A prezis călăilor lui că vor pieri unul după altul după moartea sa. Şi această prezicere s-a îndeplinit, impresionând poporul şi clerul.

Ce a fost, de fapt, această poveste cu posedatele de la Loudun? O perversiune sexuală, un caz extraordinar de isterie colectivă? Nu ne putem mulţumi cu un răspuns, motivând că e vorba de o epocă de ev mediu, nici să trecem de la o extremă la alta, aşa cum notează Huysmans. Adică de la superstiţie naivă la glumă. Huysmans spune deosebit de edificator: „Totul era diabolic pe vremea aceea. Acum totul este natural!”

Sectele criminale

În cartea sa „Sectele luciferiene astăzi”, Jean-Paul Bourre atrage atenţia asupra celor 350 de secte franceze, care practică exorcismul, cu adepţi înconjuraţi de sticle de otravă, oseminte şi săbii. Iniţierea, în majoritatea cazurilor, începe cu înmânarea unui pumnal, noului membru şi cu avertismentul, simbolic, că la plecarea din sectă, lama i se va înfige în piept. Iar ameninţarea rămâne simbolică doar până în ziua în care sectantul se trezeşte la realitate şi încearcă să părăsească secta.

Într-o periferie pariziană, Diane, „Marea Preoteasă” a „Fiicelor Tenebrelor” prezidează la fiecare sfârşit de săptămână o ceremonie înspăimântătoare: înarmate cu săbii şi pumnale, adeptele sectei comunică senzorial cu focul, expunându-se flăcărilor; cu aerul, asfixiindu-se; cu apa, ţinându-şi capetele cât mai mult timp într-o cadă plină.

Fanny Cornault povesteşte cum o tânără de 22 de ani, Diane Boutay s-a sinucis crestându-şi ochii. Aparţinea unui cult al soarelui.

În acelaşi an, un adolescent de 18 ani, membru al unei secte satanice, s-a aruncat de la mare înălţime, sinucigându-se. Lăsase un scurt bilet: „Mi-am îndeplinit misiunea. Vântul eternităţii îmi bântuie prin cap”.

Principiul sectei „scientology-church” relevă periculozitatea acesteia, dincolo de răul pe care îl face câtorva rătăciţi: „Nu şovăi să faci rău dacă ai de îndeplinit o misiune!” Părintele „familiei dragostei”, de exemplu, emite cele mai mari stupidităţi, este vorba mereu de „mesaje”. „Avem un Dumnezeu sexy” este deviza sectei, iar continuarea are un nume pe care îl găsim în codul penal: prostituţie. Finalitatea este şi ea simplu de aflat: umplerea buzunarelor acestor „profeţi” care acţionează din umbră.

Ziarul german „Frankfurter Allgemeine Zeitung” scria, sub titlu: „O capcană pentru tineret – proliferarea sectelor juvenile constituie, fără nicio îndoială, un mare pericol. Depersonalizarea acestor tineri este cel mai grav pericol. Cei «convinşi», după integrarea totală în sectă, nu-

şi mai dau seama că soluţiile salvatoare sunt, de fapt, criminale. Brusc, tinerii părăsesc universităţile pentru a asculta fraze ridicole, pierzându-şi capacitatea de a discerne între un adevăr şi o dogmă stupidă, spusă pe un ton patetic de paranoici sau sadici, în înfăţişări de sfinţi sau diavoli, în mijlocul unor scenografii oricât de abile. Sectele reprezintă o adevărată infecţie".

Secta „exorciştilor".

Satan îi persecută şi le distruge viaţa! Ei sunt posedaţii! mai mult de douăzeci de persoane din Franţa sunt convinse că se află în puterea lui Lucifer. Influenţa diavolului se manifestă în diferite moduri: tulburări de comportament, stigmate pe corp, distrugerea obiectelor din apropierea lor.

Biserica se arată foarte rezervată în faţa acestor fenomene. Preoţii se mulţumesc să se roage. În lipsa unui sprijin moral mai susţinut, în Franţa au proliferat sectele aşa-zişilor CAOLCIST, o adunătură de şarlatani lipsiţi de scrupule care au îndoliat multe familii. Sediul sectei se afla în localitatea Autun. Iată câteva dintre întâmplările şi victimele exorciştilor: în septembrie 1992, Eric Heindrich, de 40 de ani, şi-a ucis soţia, Genevieve, care în viziunea lui era posedată de Satan. De câteva luni femeia era nervoasă, plângea din senin şi avea coşmaruri. În timpul somnului, se zbătea în pat şi bolborosea cuvinte de neînţeles. Eric a consultat secta din Autun. Aceştia i-au dat o licoare numită „filtru magic" pe care trebuia să o bea seara la culcare, împreună cu soţia. Cei doi au urmat sfatul. Rezultatul? A fost cuprins de un acces de furie necontrolată. El şi-a sugrumat soţia, apoi i-a tăiat toracele înfigându-i o cruce în inimă. Arestat, a spus că nu regretă nimic din ceea ce a făcut. „Eu am dus un război sfânt şi am învins diavolul. Acum mă simt eliberat" – a mărturisit el înainte de a fi închis.

Un alt cuplu, François Dunois şi soţia sa Marie, convinşi că au casa bântuită de demoni, au solicitat serviciile sectei. Au primit şi ei „filtru magic" pe care l-au băut seara. Dimineaţa au fost găsiţi morţi.

În august 1993, Christiane Confrère, de 41 de ani, a murit după ce a băut şapte litri de apă sfinţită. Aghiazma trebuia să-i aducă purificarea şi eliberarea sufletului din posesia lui Lucifer.

Georges Morand şi prietenul său Daniel Yonnet au ars de viu un copil de 10 luni pe care îl credeau posedat. Copilul era al vecinilor lui Georges Morand. Părinţii erau îngrijoraţi, deoarece pe corpul copilului apăruseră, de câteva săptămâni, nişte pete roşii. Medicii au făcut un set de analize, dar nu au putut determina cauza acestei manifestări. Atunci părinţii au solicitat ajutorul celor doi vecini, adepţi ai sectei exorciştilor. Ei au examinat copilul şi au decis că petele de pe corp sunt, de fapt, inscripţii satanice. Ei au descântat camera, au afumat-o, s-au rugat, dar Satan nu-l părăsea pe micuţ. Cei doi au venit peste câteva zile în cursul nopţii, au intrat pe furiş prin fereastra deschisă în camera copilului şi l-au răpit. L-au dus într-un parc din apropiere, unde aveau pregătit un rug din crengi de copaci şi au ars copilul. În tot acest timp, sectanţii urlau din toate puterile: „Ieşi din acest copil, Satan!”

Ei au fost salvaţi cu greu de poliţie, deoarece părinţii copilului şi alţi vecini au vrut să-i linşeze. Sub presiunea opiniei publice, activitatea sectei Exorciştilor, supranumită „Copiii Diavolului” a fost oprită prin lege.

O femeie bătută până la moarte de un exorcist înrăit

Disperare în familia Bashir

Kousar Bashir era o tânără asiatică drăguţă, în vârstă de 21 de ani, care locuia cu părinţii ei într-o căsuţă modestă, din strada St. Thomas, din Oldham. Ea suferea de tulburări mentale, care se înrăutăţiră atunci când nu reuşi la examenul de conducere auto. Căzu într-o stare de deprimare puternică şi încercă să se sinucidă. Părinţi ei, care vorbeau numai dialectul punjabi, au dus-o la un consult psihiatric, reuşind să o interneze în spitalul Royal din Oldham.

Acolo, ea a destăinuit unui medic psihiatru că are viziuni cu un bărbat cu barbă, îmbrăcat într-o robă portocalie. Ei îi apărea, ca din neant, ameninţând-o cu

moartea. Metodele moderne de tratament nu i-au putut însă înlătura halucinaţiile. După părăsirea spitalului, familia a hotărât să încerce vindecarea ei prin metode tradiţionale. Au apelat la sfaturile unor imami, care s-au rugat pentru ea, însă fără niciun rezultat.

Familia Bashir era originară din acea partea a Indiei unde cazurile de „posedaţi" sunt frecvente, iar remediile, necunoscute. Serviciile unui „sfânt" sau ale unui preot musulman sunt folosite în mod curent pentru a scoate „spiritul diavolesc" din corpul victimei, în schimbul unei anumite sume de bani…

Astfel de practici arhaice sunt executate de nişte auto-proclamaţi „sfinţi". Liderii musulmani, ca şi mulahii din miile de moschei ale acestei ţări condamnă aceste procedee. Dar ei nu au totuşi puterea de a le împiedica, deoarece superstiţiile primitive sunt adânc înrădăcinate în mitologia, învăţăturile şi obiceiurile islamice.

Diferenţa dintre culturi constă în aceea că, în timp ce unii musulmani cred că o persoană este „posedată" de un spirit rău, opinia medicală britanică este aceea că respectiva persoană suferă de o boală mentală.

Cum nici medicina actuală nu are tratament eficace în astfel de cazuri, majoritatea doctorilor prescriu administrarea unor droguri de natură tranchilizantă.

Dar practica musulmană a exorcismului nu aparţine numai religiei lor. Însăşi biserica catolică aprobă ceremonia exorcistă, dar numai cu avizul unui episcop, pentru a scoate diavolul din bolnav prin rugi speciale şi numai un mic contact fizic. Biserica anglicană, de asemenea, permite practicarea exorcismului, pentru fiecare din cele 43 de dioceze ale ei existând un consultant în probleme parapsihice, un preot experimentat pentru tratarea clericală a unor asemenea cazuri. Există, de asemenea, multe secte religioase care practică tot felul de procedee de acest gen.

Dar un tratament exagerat, fără control, poate deveni uneori fatal. Un astfel de caz s-a petrecut în Yorkshire, cu câţiva ani mai înainte, când un bărbat a înnebunit de-a

binelea după un astfel de procedeu, omorând ulterior o femeie. Cazul de faţă ar putea servi ca un avertisment pentru cei care recurg la practici oculte.

Familia lui Kousar Bashir a apelat la un renumit „om sfânt”, care pretindea că a rezolvat cu succes peste 200 de cazuri de exorcism. Mohammed Nourani, 63 de ani, era foarte respectat în comunitatea locală şi se spunea despre el că posedă puteri deosebite. El a sosit împreună cu asistentul său, Mohammed Bashir, 55 ani – care nu era niciun fel de rudă cu familia Bashir. Acesta era, practic „instrumentul” de care se folosea Nourani în procedeele sale. Acest Bashir era considerat şi el un fel de „sfânt”, de către comunitatea musulmană locală, chiar dacă nu era înzestrat cu „puteri speciale”, precum Nourani.

Ceea ce s-a întâmplat cu Kousar pare o scenă dintr-un film de groază. Timp de opt zile, fata a fost torturată şi bătută bestial pentru a se scoate diavolul „djin” din ea – diavol pe care Nourani îl numea „John Wayne” – până când Kousar a murit, în timp ce familia ei asista la „tratament”.

Era în zorii zilei de 18 iunie 1991, când poliţia a fost chemată să vină la casa familiei Bashir, din cauza unor scene violente provocate de alţi membri ai familiei, care locuiau în apropiere, şi care au descoperit corpul neînsufleţit al fetei.

Detectivul Bill Kerr, şeful secţiei de poliţie din Oldham, a dat ordin ca toţi ocupanţii casei să fie aduşi la poliţie pentru interogatoriu.

Medicul legist a stabilit pe corpul fetei numeroase umflături şi vânătăi, descoperind totodată oase rupte, în regiunea pieptului şi a gâtului. La interogatoriu s-a stabilit că la exorcism au asistat şi liderii religioşi ai comunităţii musulmane.

Chestiunea se mută la Tribunal

Din cauza diferitelor zvonuri contradictorii, poliţia a fost nevoită să facă o declaraţie presei, prin care confirma că fata a fost supusă unui „tratament neortodox din partea unor figuri religioase”, cu scopul de a scoate spiritul rău din corpul ei.

Au fost invitaţi la casa familiei Bashir şi lideri religioşi, pentru a da lui Kausar un ajutor spiritual şi pentru a o vindeca de deprimare, dar că „ajutorul” dat a fost departe de ceea ce permiteau legile britanice şi chiar cele musulmane.

Preşedintele Consiliului musulman din Manchester a făcut, de asemenea, o declaraţie, explicând că preoţii pot încerca să scoată „spiritul rău” dintr-o persoană, dar numai prin rugăciuni… „Este inacceptabil să se facă acest lucru prin bătăi corporale!”, a mai declarat el.

Ziua următoare, bărbosul Mohamed Bashir a apărut în faţa magistraţilor din Oldham, sub acuzaţia de omucidere. În aceeaşi zi, liderul comunităţii asiatice, Nadin Hussain a declarat că aceste procedee nu sunt altceva decât „o magie periculoasă”. Adesea ele cauzează mai mult rău decât bine. El a explicat că aşa-zişi „sfinţi” nu urmăresc decât să ia bani de la naivi. „Ei încasează câte 25 de lire sterline pentru o vizită sau o consultaţie şi uneori petrec mai multe zile într-o casă, în care au fost invitaţi, nota de plată ajungând astfel la sute de lire…”

Mulţi dintre membrii comunităţii musulmane provin din regiuni rurale, din India şi Pakistan. Sunt oameni simpli, care au o încredere oarbă în preoţi. Dar el adaugă: „Aici în Anglia, trăiesc printre oameni cu educaţie. De aceea ar trebui să aibă încredere în doctori şi spitale, care le asigură tratamente moderne. Preoţii, de multe ori, bagă frica în aceşti oameni. Cu ajutorul drogurilor îi fac să cadă în transă şi ţipă la ei, ca să-i înspăimânte. Pretenţia lor de a fi «oameni sfinţi» e mincinoasă. În realitate, majoritatea sunt escroci”.

Spiritul rău se numea John Wayne

„Omul sfânt” s-a declarat nevinovat, la procesul de la început în 9 martie 1992, la Manchester. Procurorul l-a acuzat pe Mohamed Bashir de crimă şi pe Nourani ca fiind autorul moral al conspiraţiei căreia i-a căzut victimă Kousar Bashir, prin procedeele aplicate.

În legătură cu faptul că „spiritul rău” a fost numit „John Wayne” o mătuşă a fetei a declarat că văzuse scris

acest nume pe o hârtie aparţinând lui Kousar.

Procurorul a descris cum fata nu a primit hrană timp de opt zile, fiind torturată sistematic în tot acest timp, de către Bashir. „Tratamentul" a început în ziua de 10 iunie şi s-a terminat în 18 iunie, prin moartea lui Kousar. În timpul celor opt zile, Bashir o lovea cu o tavă grea din sticlă, cu un baston care s-a şi rupt, ca urmare a sălbăticiei cu care o lovea, sau dădea în ea, pur şi simplu, cu pumnii. „Nu o loveam pe ea, ci spiritul rău din ea…" pretinse Bashir.

Procurorul l-a acuzat pe Nourani ca fiind instigatorul acestor bătăi. Atacul final a fost în ultima zi, marţi 18 iunie, ora 1: 30 a.m., când Bashir a lovit-o cu multă sălbăticie în piept, sărind pe ea şi cu ambele picioare, circa 30 de minute. Pe la ora 2 a.m. fata a mai respirat puţin, gemând stins, după care s-a liniştit, murise. Atunci Bashir a spus familiei: „Demonul a ieşit din ea, dar a omorât-o". Le-a cerut celor de faţă să declare că demonul a împins-o pe scări, şi că în cădere a murit…

Poliţia a găsit în casa lui Nourani o hârtie pe care scria: „*Voi părăsi corpul lui Kousar peste o oră. J. Wayne*".

Examinarea medico-legală a stabilit că fata a murit după ce i-au fost rupte 16 coaste şi oase ale pieptului, prin loviturile date de Bashir. În timpul torturii, Nourani recita versete din Coran pentru a scoate spiritul rău din corpul ei, numindu-l John Wayne.

La interogatoriu, mama fetei a afirmat că l-a auzit pe „djin" spunând că va părăsi corpul fetei şi nu va mai reveni…

În ziua a doua a procesului, unchiul lui Kousar a descris ultimele momente de viaţă ale nepoatei sale. Bashir a ordonat ca trupul fetei să fie întins în camera din spate.

„Nu Kousar suferă, ci spiritul rău din ea…"

„El avea ambii genunchi pe abdomenul ei, şi îi lovea pieptul cu pumnii, cât putea de tare, strigând: Vrei odată să ieşi, sau nu? îi spunea asta spiritului rău din Kousar… Fata a respirat greu, de câteva ori, după care a încetat. Bashir a spus atunci: „Djinul a plecat, dar a omorât fata".

În 18 martie, Bashir a declarat juriului că într-adevăr el a lovit fata pentru a scoate „djinul” din ea, dar a pretins că şi membrii familiei au luat parte la violenţă. A mai declarat că este un om fără educaţie, nu ştie nici măcar să scrie sau să citească. Când l-a întâlnit pe Nourani a fost foarte impresionat de el, deoarece acesta avea reputaţia unui om bun şi sfânt, împreună au „tratat” mai multe cazuri de oameni bolnavi, dintre care unii erau posedaţi de spirite rele. Nourani a pretins că el a putut scoate spiritele rele din mulţi oameni, folosind puteri moştenite de la înaintaşii săi, dar că nu a folosit niciodată metode brutale, violente, căci islamul nu permite aşa ceva. Nu i-a cerut niciodată lui Bashir să o bată pe fată şi nu a ştiut că el utiliza metode violente. Dacă ar fi ştiut l-ar fi oprit…

Apărătorul lui Bashir a arătat că acesta a urmat întocmai ordinele primite de la Nourani şi a fost convins că ceea ce face este spre binele fetei.

De fapt, după ce a fost arestat, Bashir a spus la poliţie: „Am făcut o faptă bună, şi în loc de răsplată, am intrat în bucluc!” În timpul torturării fetei în faţa celor prezenţi, el pretindea că „nu Kousar suferă, ci spiritul rău din ea”, iar suferinţa va înceta când acesta va părăsi corpul fetei.

Verdictul

La sfârşitul a noua zile de proces, juriul a dat verdictul pentru cei doi. Nourani a fost condamnat la cinci ani de închisoare, iar Bashir la închisoare pe viaţă.

După citirea sentinţei, avocatul lui Nourani a declarat Curţii: „Verdictul este o catastrofă pentru miile de musulmani care-l consideră pe Nourani un om sfânt. Condamnarea lui va avea un impact dramatic asupra întregii comunităţi musulmane şi asupra tuturor celor care cred în «djin» şi în exorcism”.

Ritual mortal de exorcizare

Dintr-o ciudată distorsiune mintală a mamei şi surorii ei, o adolescentă de 13 ani, majoreta Charity Miranda, catalogată ca o viitoare femeie a succesului financiar, a fost ucisă printr-un ritual satanic. Aparent mama şi sora

victimei şi-au pierdut minţile încercând să facă un ritual mortal de exorcizare!

Asta e ciudat pentru că sataniştii nu vor nici măcar să audă de cuvântul exorcizare. Charity se pare că a rezistat presiunii acestora de a intra şi ea în cultul satanic şi începuse să se confeseze prietenilor că e îngrozită de schimbarea în rău a mamei sale.

Conform declaraţiilor poliţiei mama ucigaşă a asociat rezistenţa lui Charity cu prezenţa demonului în fiica ei, fapt pentru care a încercat să o exorcizeze de câteva ori. Incapabilă de a scoate „gândacii răului" din fiica ei, mama a decis să o anihileze.

În ziua crimei mama şi Serena (sora lui Charity) s-au apropiat de victimă în timp ce ea coresponda pe internet cu prietenii ei, au lovit-o, i-au pus o pungă de plastic pe cap şi au sufocat-o. A treia fiică, Elizabeth a văzut oroarea pe care Vivian (mama) şi Serena o săvârşiseră şi a făcut un şoc psihic. În urma acestui şoc Elizabeth a fost internată într-un ospiciu şi singurele cuvinte pe care le murmura sunt „psihic" şi „poştă".

După ce au ucis-o pe Charity, cele două ucigaşe i-au zdrobit capul cu instrumentul de bătut carnea de vită până când nu a mai rămas nimic din trăsăturile fetei. Poliţia le-a găsit pe ucigaşe dansând pe muzica ce şi-o puseseră la casetofon. S-au trezit din bucuria isterică doar atunci când zgomotul cătuşelor s-a făcut auzit în încăpere.

Lupta cu… Satana

Protagoniştii acestei singulare întâmplări sunt Domenico Miele (51 ani) şi fiica sa, Filomena (27 ani), două persoane cunoscute în micul oraş balnear Gaeta (Italia) datorită statutului social şi nivelului ridicat de cultură.

Filomena absolventă a unei facultăţi de filosofie, este profesoară de liceu. „Conflictul" era mai vechi, dar el a răbufnit din „convingerea" fiicei că mama ei ar fi posedată de diavol. Fiica s-a repezit asupra mamei sale cu un cuţit, cu intenţia vădită de a o înjunghia. Tentativa a eşuat, deoarece a reuşit să se apere de lovituri. În timpul luptei,

cele două femei au ajuns lângă o fereastră, unde, cu un efort disperat, fiica şi-a împins mama în gol. Printr-un adevărat miracol mama nu a murit, ci numai s-a accidentat grav. Victima a fost imediat internată în spital de către vecinii alertaţi în urma căzăturii. În timp ce mama primea îngrijiri medicale, Filomena care era condusă la postul de poliţie, declara că a încercat să-şi înjunghie mama dar nu a reuşit, întrucât Satana i-a creat o platoşă impenetrabilă (?!).

Primii martori audiaţi au susţinut că atât mama, cât şi fiica erau persoane credincioase, fiind prezente regulat la biserică. Însă vecinii au confirmat că între mamă şi fiică aveau loc nenumărate certuri. Filomena a fost acuzată de încercare de omucidere, urmând să fie examinată de un psihiatru care se va pronunţa în privinţa stării sale de sănătate.

Un caz unic în istoria criminalisticii

Exorcismul, credinţă în puterile magice capabile să alunge răul, recurgându-se la descântece, satanism şi alte practici de acest gen, începe să câştige teren.

Din păcate, de la o vreme, despre acestea au început să ne vorbească şi să se scrie tot mai des. Există şi o literatură de „specialitate” în acest sens. Cinematografia şi-a manifestat imediat interesul pentru aşa ceva. Au apărut producători de filme, axate pe exorcism şi practici satanice. Canalele de televiziune, la rândul lor, acordă spaţii unor asemenea filme. Este drept filmele de acest gen sunt programate mai întotdeauna pe la miezul nopţii sau după aceea, întrucât se presupune că vor fi vizionate numai de adulţii cărora le plac astfel de filme. Ca mai toate filmele, şi cele care au ca temă exorcismul au oarecare influenţă asupra celor care le vizionează. Niciodată această influenţă nu a fost benefică. Din contră, asemenea filme au sugerat unora chiar idei criminale. Printre aceştia, fără voinţa cuiva, s-au numărat şi copiii sau tinerii care n-au ajuns încă la vârsta când pot discerne ce este bine şi ce este rău.

Un caz s-a petrecut, în anul 1994, în Dallas, Texas.

Astfel, prin cunoscutul cotidian american de mare tiraj *„USA Today”*, aflăm despre actul bestial comis de două surori asupra mezinei lor. Doretha Crowfort, din Dallas, din motive insuficient de clare, a ajuns la concluzia că sora sa cea mai mică este stăpânită de diavol. Treptat a ajuns să o convingă de acest lucru şi pe sora ei mijlocie Beverley. Ştiind despre exorcism, pentru că citiseră şi văzuseră filme, ele se hotărăsc să recurgă la practici sataniste pentru a scoate, chipurile, duhul rău din trupul, sufletul şi mintea surorii lor mai mici. Primul lucru pe care l-au făcut a fost să-i scoată ochii. Sărmana copilă a fost luată prin surprindere noaptea. După ce au legat-o în aşa fel încât n-a mai putut nici să se mişte, nici să ţipe, i-au înţepat şi scobit ochii.

Cazul a fost prezentat justiţiei ca fiind ceva cu totul deosebit. Într-adevăr aşa este unic în istoria criminalisticii.

Exorcism criminal: arderea copilului în cuptor

Sunt întâmplări şi întâmplări. Cea petrecută nu demult în localitatea Glenwood City din SUA, însă, a stârnit oroare. Despre ce este vorba?

Sergentul Smith a fost anunţat că o anume Mary Dudon, în vârstă de 25 de ani, nu a mai ieşit din apartamentul său de două zile. Deplasat la faţa locului, omul legii însoţit de vecini, a sunat la uşă, dar nu a primit niciun răspuns. Se bănuiau două variante: Mary Dudon este în casă dar nu vrea sau nu poate să deschidă, sau locatara este plecată.

Judecătorul Joseph Tauss a dispus, în ipoteza că femeia se află în dificultate, forţarea uşii. Când oamenii legii au pătruns cu forţa în casă au rămas înmărmuriţi. În camera mare a apartamentului, Mary Dudon stătea complet goală, cu ochii pierduţi, bolborosind rugăciuni deasupra trupului neînsufleţit al copilului său, un băieţel în vârstă de patru luni.

În primul moment s-a crezut că decesul pruncului a determinat un şoc psihic, mamei. Dar medicul legist a fost de altă părere. El a descoperit că micul murise în chinuri groaznice, fiind pur şi simplu ars. Supusă interogatoriului,

femeia a confirmat că ea este autoarea faptului, motivând că procedând astfel a izgonit pe diavol din trupul băiatului.

Iritată de faptul că micuţul plângea continuu, Mary Dudon, adeptă a unei secte religioase, a considerat că băieţelul este bântuit de spirite necurate.

Aducându-şi aminte că predicatorul sectei spunea într-una că tot ce este diavolesc trebuie ars în foc, s-a gândit să pună în aplicare acest precept. Ea a luat copilul şi l-a băgat pur şi simplu în cuptorul încins al maşinii de gătit.

„Nu l-am ţinut decât cinci minute" a declarat ea oamenilor legii, arătând în continuare că pruncul a supravieţuit după isprava sa încă o zi. „Nu mai ţipa, ceea ce dovedeşte că diavolul a ieşit din el" a continuat mama asasină.

Locotenentul Leon Metha, din cadrul poliţiei federale, comentând în cadrul unei conferinţe de presă ad-hoc acest caz, a subliniat că proliferarea unor secte religioase cu credinţe demne de evul mediu aduce mari prejudicii ordinii publice şi duce la creşterea criminalităţii.

„Marele exorcism" sau moartea prin inaniţie

În jurul tribunalului din Aschffenburg – Germania – se adunase o mare furioasă de oameni, cu greu ţinută în loc de poliţişti, pentru a-i feri pe acuzaţi de mânia opiniei publice. Procurorul ceruse condamnarea celor trei acuzaţi pentru omor cu premeditare. Ce se întâmplase?

Anneliese Michel care, aşa cum constatase doctorul, era bolnavă de epilepsie n-a fost internată în spital, părinţii ei supunând-o încă de mică, unor continue şedinţe de alungare a demonilor din ea. A fost bătută până la sânge, înfometată şi lăsată în frig. Repetatele crize de convulsii care, după opinia părinţilor, constituiau dovada că demonul „se mai află încă în corpul ei" îi determina pe părinţii mistici şi ignoranţi să-i refuze orice ajutor. Ba mai mult, era şi mai crunt maltratată. Drept urmare, micuţa şi nefericita Anneliese a devenit o fiinţă fanatică, temătoare, care-şi găsea refugiul şi alinarea doar în posturi şi rugăciuni.

Anii au trecut şi Anneliese a devenit studentă. Contactul cu ştiinţa n-a reuşit s-o smulgă din ignoranţa mistică în care înota ca într-o apă murdară şi plină de miasme! La vârsta de 23 de ani, Anneliese, sfătuită de părinţii săi şi de preotul exorcist Arnold Renz, a hotărât să recurgă la „marele exorcism”, potrivit unui ritual din anul 1614.

Fata a încetat să se mai hrănească, a pierdut 30 de kilograme în decurs de o lună şi a murit de inaniţie sub privirile nepăsătoare ale propriilor părinţi, care n-au mişcat un singur deget ca s-o salveze.

Renz a declarat cu cinism: „Moartea fetei posedate de diavol era singura cale de mântuire”.

Făptaşii au fost deferiţi justiţiei. Dar ce folos? În cimitirul comunal din Klingerberg a apărut un mormânt proaspăt. Nimeni nu duce flori şi nimeni nu plânge deasupra lui.

Cum puteţi afla dacă vecinul dumneavoastră şi-a vândut sufletul lui Satan

Cercetătorul James Phillips, un expert în ocultism declară că există o şansă din zece ca vecinul dumneavoastră să fie satanist. El spune că milioane de oameni obişnuiţi, pe care-i întâlnim pe stradă, sunt de fapt slujitori ai Răului. Ei reprezintă un pericol pentru orice credincios. „Sunt sigur că ei reprezintă aproape 10% din populaţia globului, dacă nu cumva chiar mai mult, spune el. Este vorba despre femei şi despre bărbaţi din toate categoriile sociale. Am tratat multe victime ale acestora şi dacă le asculţi ce povestesc nu se poate să nu-ţi dai seama că reprezintă o adevărată problemă. Toţi aceşti oameni care devin victime sunt terorizaţi şi nu îndrăznesc să vorbească despre ceea ce li se întâmplă, iar când au curajul să o facă, sunt etichetaţi drept nebuni”.

Phillips estimează că în America numărul slujitorilor lui Satan se ridică la peste 25 de milioane, ceea ce înseamnă că ei mişună peste tot şi este imposibil să nu te ciocneşti de ei în fiecare zi. Cu toate acestea, cercetătorul mai afirmă că există nenumărate modalităţi prin care ne

putem da seama cu cine avem de-a face şi putem evita în acest fel neplăcerile. Iată numai câteva semne pe care le reprezintă aceşti oameni ai Răului:

1. Vin şi pleacă de acasă la ore ciudate, de cele mai multe ori, noaptea sau înainte de ivirea zorilor.

2. Nu merg niciodată la biserică şi nu celebrează sărbătorile religioase.

3. Adeseori nu au niciun venit, însă trăiesc foarte bine.

4. Cară cu ei sacoşe ciudate al căror conţinut nu-l dezvăluie niciodată.

5. Nu râd decât rar, şi atunci când o fac îşi aleg cel mai prost moment, de exemplu, când a avut loc un accident de circulaţie.

6. Se arată întotdeauna interesaţi de magie şi ocultism.

7. Provoacă adesea frică în rândul copiilor sau animalelor, fără un motiv aparent.

8. Nu se tem de sânge, ba mai mult chiar sunt atraşi de el.

9. Colecţionează obiecte ciudate. Cum ar fi schelete de animale sau resturi de unghii.

10. Se îmbracă întotdeauna gros, chiar când afară este extrem de cald, de parcă le-ar fi mereu frig.

PARTEA A III-A

SATANISMUL – UN PERICOL NAŢIONAL

Federaţii naţionale sataniste

În anii ’80, după modelul „Bisericii Satanei” din SUA, înfiinţată de Anton Szandor Lavey, cunoscut şi sub denumirea de „Lucifer – US”, au proliferat federaţii naţionale sataniste, aflate în strânse relaţii de conlucrare cu organizaţii similare din lumea întreagă.

În Europa, cea mai puternică federaţie de acest fel este „Lucifer-D” sau „Biserica Satanei din Germania”.

Căderea „Cortinei de Fier” a permis primul val de expansiune a satanismului în Est (1990), pe filieră germană, în Ungaria, Polonia şi Cehia (Moravia). Al doilea

val (1991) a atins, cu sprijinul sataniştilor polonezi, Ucraina, Basarabia şi Rusia, odată cu consolidarea noilor rute transcontinentale de trafic cu droguri din Asia Centrală ex-sovietică spre pieţele de desfacere din Europa de Vest.

România a fost atinsă de al treilea val, în 1993.

Dar să o luăm metodic pe „valuri”... Primul val de expansiune a satanismului în Est (1990) l-a constituit, formarea pe filiera germană, a unor ample grupări de acest gen în Ungaria, Polonia şi Cehia (Moravia). De subliniat este faptul că urmărirea dinamicii consumului de droguri în aceste ţări şi, în special, compararea datelor pentru anii 1990 – 1991 cu cele din anii 1995 – 1996 oferă o imagine extrem de grăitoare asupra eficienţei acestor organizaţii.

Al doilea val de expansiune a început încă din 1991 când cu sprijinul sataniştilor polonezi, iau naştere în Ucraina grupări de această factură, mai întâi în rândul tineretului din Kiev, Cernăuţi şi Tiraspol, ajungând în Rusia şi Basarabia.

Al treilea val a lovit din trei direcţii România. Ne place, nu ne place, dar majoritatea analizelor consideră că momentul iniţial al pătrunderii doctrinei sataniste la noi a fost marcat de turneul (în mai multe oraşe transilvănene) a formaţiei declarat sataniste „The Beldamn”, desfăşurat între 21 septembrie – 1 octombrie 1992.

Pe de altă parte, în acelaşi an, membrii grupărilor clandestine sataniste din Kiev şi Lvov au intrat în contact cu sataniştii din Ungaria în vederea valorificării posibilităţilor acestora de penetrare pe teritoriul României.

Pentru a exemplifica, să vă spunem că unul din aceste grupuri sataniste, care a urmărit consecvent infiltrarea pe teritoriul ţării noastre, a fost cel al „Galaxienilor” din Kiev, condus de „prorocul” Like. Cine este acesta? Cunoscut sub pseudonimul Valois, acest Like ilustrează foarte bine proverbul „cine se-aseamănă, se-adună”, deoarece principalul său colaborator, numit de către membrii grupării „Pater Disciplinarius”, este fost

ofiţer KGB. Vedeţi cum leagă?

Cum cu ce? Să spunem că nu este deloc întâmplătoare simultaneitatea apariţiei mişcării sataniste cu „înflorirea” noilor rute transcontinentale de trafic cu droguri, din Asia Centrală ex-comunistă spre pieţele de desfacere din Europa de Vest.

În fine, o primă influenţă a „Galaxienilor” a fost apariţia, la Galaţi, a unui grup de „închinători la cele 33 de spirite galactice”. Pe de altă parte, dacă luăm în calcul că membrii a doua din primele mişcări sataniste din România (înfiinţate la Zalău şi Jibou, judeţul Sălaj) călătoresc frecvent în exterior, având legături directe cu puternica mişcare satanistă din Ungaria, putem trage o concluzie.

În paranteză fie spus, faptul că satanismul este bine implantat în Ungaria e dovedit, printre altele, şi de statisticile alarmante privind sinuciderile tinerilor din această ţară, parte din ele având caracter ritual. O altă filieră de prozelitism satanic, activă în judeţele din Moldova, dar sporadic, provine din Republica Moldova.

„Pionier” a fost un elev din Botoşani care, întors de la studii din Republica Moldova, s-a declarat „satanist moderat”, având un rol important în formarea organizaţiei „Ucenicii Satanei”. Desigur, omul este şi solist rock.

Spre infern pe „Scara lui Satan”.

Este mai greu de crezut, dar „epidemia satanistă” din România a cuprins peste 20 de judeţe.

Dacă acum câţiva ani grupările româneşti de acest gen erau considerate de rang inferior (cel mult 2, pe „Scara lui Satan”), în ultimul timp marea majoritate au evoluat la gradul 3, iar unele chiar la 4.

În acest caz, ritualul implică sacrificiu de animale (gradul 3) sau sacrificiu de animale însoţite de acte de zoofilie (gradul 4). Totuşi „ideal” este un sacrificiu uman – sacrificarea unui copil „care nu a avut timp să păcătuiască”. Realizarea acestui tip de sacrificiu, încercat până în prezent de două ori la noi, marchează accesul liderului-sacrificator la „nivelul 5”.

Să mai urcăm pe „Scara lui Satan”: gradul 6

presupune ca actul sacrificiului să fie însoţit de pedofilie şi necrofilie iar gradul 7, ultimul, duce la sinuciderea rituală, desfăşurată într-un cadru solemn. Iniţierea la gradul 7 presupune, desigur, trecerea prin toate gradele anterioare – deci zoofilie, omor, pedofilie, necrofilie.

Pentru cine suportă, iată cum se desfăşoară o iniţiere de gradul 7: Candidatul se spânzură, cu ajutorul unei funii special înnodate, de culoare neagră – cunoscută a fi servit deja la sinuciderea altei persoane. În cursul procesului de asfixie, candidatul are intense trăiri de tip sexual, provocând erecţia şi, uneori, finalizându-se prin juisare, al cărei produs este, ulterior, folosit în scopuri magice. La un moment dat bine determinat, maestrul care iniţiază taie funia, oprind sinuciderea înaintea decesului propriu-zis. Experienţa se soldează, nu rareori, cu moartea candidatului. Dacă acesta supravieţuieşte ritualului, cunoscut sub numele de „Satan's French Kiss", el devine iniţiat de gradul 7. Aceştia sunt singurii care au dreptul să înfiinţeze noi Biserici ale lui Satan, numind lideri locali. Ei sunt admişi în oricare dintre aceste grupuri locale, din întreaga lume.

Rezultă de aici că liderii din România au fost formaţi peste hotare sau chiar în ţară de către criminali perverşi, care au acţionat concertat şi au dispus de mijloace adecvate. Să mai spunem că în 1999, în România, erau cel puţin 6 lideri satanişti care, în perspectivă, tindeau către acest ultim grad de iniţiere.

O nouă eră mondială, dominată de Lucifer

Este cert că în unele medii frecventate de tinerii noştri s-au constituit grupuri autoapreciate a fi sataniste sau neonaziste, care au o ideologie aberantă şi folosesc simboluri specifice curentelor muzicale rock, New Age, Metalica. Extaziaţi de consumul de alcool ori stupefiante, sectanţii cultivă sadismul, crima, violenţa, prostituţia, anarhia.

Prin piesele muzicale aparţinând genului se propagă iluzia transpunerii în duhuri malefice, se creează atitudini de nonconformism, susţinându-se apariţia unei clase

sociale universale, a unei noi ere mondiale, dominate de Satan şi supuşii săi.

Această „nouă” doctrină se bazează şi pe simbolizarea satanismului de cifra 666. Cei trei şase simbolizează patimi cumplite, care vor stăpâni lumea în vremea de pe urmă. Acestea sunt pofta fără de minte, adică desfrâul şi beţia. Apoi, este închipuirea pripită, care duce la dezbinări, boli sufleteşti, vrăjitorie, deznădejdi, finalizate în suicid. Cea de-a treia patimă este mânia fără judecată. Cu alte cuvinte, ură, războaie, răzbunare, crime între oameni, între părinţi şi copii.

Satanismul propovăduieşte violenţa instinctuală şi bestială, ritul fiind dominat de magie, orgii sexuale, pornografia şi liturghia neagră. Un curent ideologic care răstoarnă practic toate valorile morale.

Grupurile sataniste organizează ritualuri denumite „mesă satanică”, la miezul nopţii, în cimitire, cavouri, foste cazemate sau clădiri părăsite, garaje, subsoluri. Spre exemplu, în Bucureşti, în zona Grădinii Botanice, într-un imobil părăsit (folosit temporar de un grup de şantiere) s-au descoperit pe pereţi urme şi însemne sugestive ca: „Satana a învins”, „Voi veţi arde în focul veşnic”, „Nu veţi scăpa de noi”, „Noi vom fi sfârşitul lumii voastre”.

În faze incipiente, sataniştii de la noi, pe lângă mâzgălirea pereţilor în diverse locuri (unele chiar publice, cum sunt staţiile de metrou), înnegresc crucile din cimitire cu vopsea şi smoală (cum a fost cazul din 21 iunie 2000, în cimitirul Mihai Bravu din Ploieşti, opera fiind a grupării sataniste intitulată „Îngerii Negri”), pe altele le dărâmă în serie, le scrijelesc semne satanice sau le întorc invers (cimitirul Bellu din Bucureşti, Sf. Maria din Brăila, cimitirele din Cluj, Constanţa, Dorohoi etc.).

„Noua Acropolă”.

În „familiile sataniste” sunt atraşi în special tinerii între 12 şi 25 de ani, din rândul elevilor şi studenţilor şi ai fanilor unor mai noi curente muzicale precum „Moarte”, „Gunoi”, „Viaţa mizeră” şi „Providenţa lui Satan”. Nu sunt ocolite nici alte medii, mai ales cele ale pasionaţilor de

ocultism „Magia neagră”.

Unele dintre grupuri au deja lucrări tipărite care tratează fenomenul („Magii secolului XX”, „Satanismul din muzica rock”, „Ocultism”, „Exorcismul”) sau beneficiază de asistenţă de specialitate oferită de revistele „666”, „Vineri 13”, „Dracula”, „Paranormal” şi altele de acelaşi gen care apar în Tulcea, Iaşi, Ialomiţa, Neamţ, Teleorman.

Tinerii adepţi ai „Noii Ere” pot fi recunoscuţi după vestimentaţia lor macabră cu desene de schelete, cranii, pentagrame, crucea întoarsă, zvastica înscrisă în cerc, blugii rupţi, hainele sfâşiate.

Mai nou, pe la mijlocul anului 1999, a luat fiinţă în Bucureşti prima sectă satanică compusă numai din tinere femei, intitulată „Noua Acropolă”.

Nouă femei

Poate că existenţa, experienţa sau gândurile fiecăreia dintre cele nouă femei ar trebui evidenţiate undeva, într-un colţ de ziar, deoarece este destul de curios ce anume le-a determinat pe ele, persoane cu o carieră strălucită, să aleagă o altă modalitate de a-şi închina viaţa, o altă icoană cu consecinţe nocive asupra tuturor.

Iată ce a declarat una dintre aceste sectante unui ziarist de la „Cotidianul”: „Toţi mă considerau de mică o ciudată. Atunci am avut primul impuls sadic: mi-ar fi plăcut să-i văd pe toţi plini de sânge şi chinuindu-se în durere. O să spui că sunt bolnavă, dar crede-mă, fiecare dintre noi vrea să se răzbune pe cineva la un moment dat. Odată cu vârsta mi-am dat seama că mă atrăgeau lucrurile esoterice, partea întunecată a existenţei. Refuzam să cred că Dumnezeu este spiritul bunătăţii care conduce lumea, dar îi aduce şi multe nenorociri. Am citit mult despre asta, şi am ajuns până la urmă la esenţa existenţei mele: să fiu dură şi pură trăind într-o libertate absolută. Satan, şi numai el, îmi putea garanta ţelul vieţii”.

Confesiunea acestei „sectante” satanice denotă, din păcate, un simplism de gândire, o recunoaştere a realităţilor obiective şi metafizice ale omenirii.

Teribilism sau plictiseală? Greu de spus… Mai repede

dementă, dacă ne gândim la ce scria Feuerbach[18]: „Religia creştină este atitudinea omului faţă de sine însuşi, sau mai exact faţă de fiinţa sa. Fiinţa divină nu este altceva decât fiinţa umană, venerată pentru puterea omului, prin graţia divină. Satanismul este cultul distrugerii”.

Sub semnul libertăţii religioase

Perioada ’93—98 a marcat apogeul activităţii sataniste pe teritoriul României.

Bilanţurile Poliţiei amintesc de aproximativ 30 de grupuri satanice care au acţionat la noi în ţară. Rezultatul: crime, profanări de morminte, violuri.

Prima dată în România satanismul a apărut sub semnul libertăţii religioase… dezvoltându-se spectaculos în rândul adolescenţilor. A fost semnalat pentru prima dată în 1993, în Harghita, pătruns în ţară prin „emisari” din Vest şi Est, prin intermediul unor casete audio şi video, literatură, însemne şi îmbrăcăminte „de specialitate”.

Centrul naţional al mişcării satanice este, se pare, la Ploieşti, iar la Braşov şi Cluj Napoca sunt centrele zonale din Transilvania, cuprinzând sataniţti atât de naţionalitate română, cât şi maghiară.

Apoi principalele nuclee şi filiale sunt localizate în Bihor, Baia Mare, Sălaj, Dâmboviţa, Timiş, Covasna, Buzău, Ialomiţa, Teleorman, Constanţa, Tulcea, Iaşi, Vrancea, Galaţi, Călăraşi, Harghita.

Adepţii „Noii Ere”, consumatori şi distribuitori de stupefiante

În Constanţa a fost identificată „familia” condusă de Alexandru S., de 24 de ani, student la Facultatea „Hyperion” din Bucureşti, cunoscut ca traficant de ţigări cu haşiş, pe care, parţial, le dăruia pentru iniţiere unor elevi ai liceelor „Energetic”, „Traian”, „George Călinescu” din Constanţa. Ca distribuitori de praf îi folosea pe doi

---

18 Ludwig Andreas Feuerbach (n. 28 iulie 1804, d. 13 septembrie 1872) a fost un filosof german. Feuerbach are meritul de a fi criticat idealismul hegelian, dominant în acea vreme în Germania, arătând că Hegel răstoarnă raportul real dintre „subiect“ şi „predicat“, dintre existenţă şi gândire, dintre natură şi conştiinţă.

dintre liderii cultului lui Satan.

În Tulcea Mihai G. a fost liderul unei puternice grupări sataniste, formată din elevi provenind de la liceele economic, naval şi şcoala normală. Din această grupare a făcut parte şi Grecea Costel, care s-a sinucis în ianuarie 1996.

La Piatra Neamţ, liderul grupării sataniste şi al formaţiei „Tecton" este Ady B. Sub acoperirea acţiunii ecologiste „Econom 96", organizată în localitate, el i-a îndemnat fără rezerve pe cei 100 de participanţi la nesupunerea faţă de legile statului român.

În Râmnicul Sărat s-a constituit un grup de şapte tineri. Liderul Adrian F. fost elev la liceul din localitate.

La Câmpulung Muscel există un grup de zece tineri, conduşi de Vicenţiu J. care, în 1997, avea 17 ani şi era elev la Liceul „Dinicu Golescu".

În Pucioasa, un grup de 25 de persoane, condus de Alexandru P.

La Gheorghieni, judeţul Harghita, se detaşează gruparea condusă de Mircea R. cunoscut pentru manifestările sale violente, având trei prozeliţi.

În Moreni au fost identificate trei grupări sataniste de inspiraţie orientală, „China Nouă", „Mica Asie", „Cambodgia".

La Miercurea Ciuc, liderul formaţiei death-metal „Sacrum" este şi autorul unor melodii şi versuri satanice, în care este făcută apologia Satanei şi a Iadului. Cântecele au ca mesaj nesupunerea socială, sacrificiul, sinuciderea.

Un alt grup satanist s-a format din fanii rockerului Kurt Cobain, liderul formaţiei Nirvāṇa, un toxicoman irecuperabil care a sfârşit în anul 1994 prin a se sinucide, „centrul" fiind la Teleorman. Acest grup a intrat repede în atenţia poliţiei din cauza comportamentului indecent, deranjarea liniştii publice şi prizarea de heroină. Ei fac tot posibilul să-şi imite idolul, cunoscut prin acţiunile lui extravagante.

Un caz îngrijorător îl constituie un liceu din Brăila, unde a fost înfiinţat un cerc de psihologie în cadrul căruia

un profesor iniţiază elevii în practici paranormale, elemente de magie neagră şi satanism!

Mişcarea satanistă din Timişoara şi-a stabilit sediul în rockoteca Savoy. După un ritual patronat de Dan L., în urmă cu câţiva ani, membrii grupării sataniste au plecat spre cimitirul din Calea Şagului, unde au fost descoperiţi drogaţi, practicând sexul în grup şi sacrificarea de animale (câini şi pisici – dar nu pisică neagră, aceasta ocupând un loc de frunte în cultul satanist) pe altarul lui Lucifer.

În Sibiu, un grup similar a profanat morminte într-o biserică. Liderul acestei grupări, Cosmin P. a fost condamnat la nouă luni de închisoare.

Grupările sataniste urmăresc unificarea lor

În România, gradul cel mai înalt în ierarhia „satanistă” îl deţine „Cel Mai Tare Satanist”, denumire „originală” (ca în multe alte domenii la români), care nu se găseşte în alte ţări. Din staff mai fac parte „Anatas” (inversul cuvântului Satana), „Bezemut”, „Azazello”, „Woland” şi „Abadonna”, ultimii patru fiind eroii romanului „Maestrul şi Margareta” de Mihail Bulgakov, carte ce, alături de „Faust” al lui Goethe, se află la loc de cinste printre sataniştii autohtoni. Ei se servesc şi de lucrări mai nou tipărite în domeniu, ca „Ghicitul în ochi”, „Numele omului şi soarta sa”, „Ocultism” (deci, inventivitate de invidiat pentru sataniştii din alte ţări).

Ceea ce este însă mai grav, îl reprezintă fenomenul de unificare a grupurilor sataniste din România. Din informaţiile pe care le avem, adepţii satanismului din Sălaj au legături strânse cu grupările din Cluj, Bihor şi Maramureş. La fel, cu grupările din Moldova şi din partea de sud a ţării.

SRI este îngrijorat de această tendinţă şi semnalează pericolul prin informări adresate ministerelor Educaţiei şi Cercetării Naţionale, de Afaceri Interne, al Tineretului şi Sportului – la nivel central, prefecţilor şi inspectoratelor şcolare – în plan judeţean.

Mai nou, facilităţile oferite de Internet în cele mai vaste domenii de comunicare sunt folosite, mascat, şi de

sataniști, în vederea realizării scopului lor de unificare.

Sinucigașii – slugile lui Satan...

În ritualuri, pe treptele superioare ale „Scării lui Satan" se remarcă sângele și violența. Unele secte, cum ar fi Lucifer 6, organizează ceremonii rituale. Ele au drept scop să transforme simpli practicanți în discipoli ai lui Lucifer. Potrivit credinței discipolilor unei asemenea grupări, Lucifer este adevăratul aducător de lumină, care trebuie să-l smulgă pe om din robie, spre a deveni egalul zeului pe care îl venerează.

În fiecare din cele șase licee din Odorheiul Secuiesc există grupări de câte 10 – 15 sataniști, elevi și adolescenți. Liderul unei astfel de grupări este P.Z., care și-a axat preocupările pe satanizarea tinerilor, încercând să-și „legalizeze" preocuparea sub acoperirea unui club de muzică. Violența din grupul satanist a culminat cu un suicid. În spiritul credinței sataniste, cel care se sinucide devine sluga lui Satan. Ceea ce, în concepția lor, înseamnă perfecțiunea. Este cazul unui elev care, după o tentativă eșuată de suicid în 1996, s-a sinucis la sfârșitul lunii ianuarie 1997. Ultimul mesaj pe care acesta l-a adresat familiei a fost: „Ne întâlnim în Iad".

Botezuri satanice „La grotă".

Cazul acestui elev satanist, sinucigaș din păcate, nu este singular în România. Numărul lor s-a ridicat la opt până acum, dar cea mai gravă sinucidere s-a înregistrat din ordinele unui „Führer" după un „botez" la un bar cu abajurul veiozelor în formă de craniu.

La data de 16 ianuarie 1996, cetățeanul Grecea Petre din Tulcea anunța poliția că fiul său, Costel, în vârstă de 18 ani, s-a sinucis prin spânzurare, în noaptea precedentă, într-una din camerele hotelului CRPO, aflat chiar în apropierea falezei Dunării. Nu fusese singur, ci cu prietena sa care, din fericire, a ratat sinuciderea, a intrat în panică și a fugit acasă.

După o săptămână de la această tragică întâmplare, directorul Școlii Normale din Tulcea, domnul Gheorghe Banduc, cerea urgent ajutorul poliției, căreia i-a prezentat

nişte bilete de adio găsite în banca elevei Diana P. În biletul adresat părinţilor, aceasta scria, printre altele: „Lăsaţi-mă să mor aşa cum merit, fără preot”, iar în cel adresat unui anume Gianulis Mihai: „… sper să ne revedem în cealaltă dimensiune”. Descoperită la timp şi pusă sub protecţie şi îngrijire medicală, Diana F. a refuzat să dea lămuriri poliţiei.

Poliţiştii însă au perseverat şi au descoperit o grupare de tineri satanişti condusă de un tânăr din localitate, Gianulis Mihai (operaţia o declanşaseră mai demult şi o botezaseră „Lucifer”). La domiciliul şefului grupării, la Bădulescu Dănuţ şi la alţi membri, poliţiştii tulceni au descoperit o adevărată arhivă de materiale de practică sacerdotală satanistă. Tot acolo s-au găsit materiale de propagandă neonazistă, drapele cu zvastica şi insigne hitleriste.

Grecea Costel, victima care declanşase cercetările, făcea parte din grupul lui Gianulis, sinuciderea fiind premeditată în cadrul unui ritual satanist. Mergând „pe fir”, poliţiştii au ajuns la un oarecare Marius, zis „Führer”, student la Bucureşti, care se ocupa atât de racolarea viitorilor satanişti, cât şi a celor care aveau simpatii neonaziste. El îi aducea pe „novicii” din provincie la Bucureşti unde, „La grotă” (barul cu abajurul veiozelor în formă de craniu), aveau loc botezuri satanice, efectuate de un individ numit Florin, grec de origine. Tinerii satanişti jurau în faţa lui şi semnau o adeziune, de fapt pactul cu diavolul, prin care se angajau să-şi ia viaţa la un termen fixat de comun acord. Însuşi „Führer” a comis acest ultim act, într-un sediu secret al unui templu satanist, în cadrul unei ceremonii care, se pare, i-a impresionat atât de puternic pe participanţi, încât Poliţia a intrat extrem de greu în posesia unor informaţii despre ea. Până la urmă, Poliţia a demontat aceasta filieră, dar asta nu înseamnă că situaţia sataniştilor din România este sub control…

Elevi şi amanţi

Cazul sinuciderii prin spânzurare, în noaptea de 15 – 16 ianuarie 1996, în camera 116A a hotelului CRPO din

Tulcea, a tânărului de 18 ani Grecea Costel, din localitate, trebuie analizat în amănunt. Fiindcă numai astfel vă veţi putea da seama de pericolul satanismului care s-a infiltrat în România, de metodele absolut aberante pe care reprezentanţii acestor grupări le practică – de inoculare a tinerilor, mai ales elevi, cu prejudecăţi paranoice.

Aşadar, după descoperirea în hotel a cadavrului lui Grecea Costel, poliţiştii tulceni intră în alertă. Ei află că sinucigaşul îşi petrecuse noaptea cu prietena sa, Socikovski Monica, o elevă de 16 ani. Curios, în baia camerei de hotel a fost găsit un ciob de sticlă şi un prosop mânjit de sânge. S. Monica este repede identificată şi face mărturisiri.

Mai întâi confirmă că în noaptea precedentă Grecea Costel se spânzurase în respectiva cameră de hotel. Întrucât la faţa locului se mai găsise un ştreang, a recunoscut că acesta îi aparţinea. Voise să se spânzure odată cu Costel, dar funia se rupsese.

Speriată, abandonase după aceea tentativa, nu înainte de a încerca să-şi taie venele de la mâini cu ciobul de geam (prosopul murdar îi aparţinea).

Mai departe declară că îl cunoscuse pe Costel în urmă cu un an şi se gândise că, elevi fiind amândoi, nu ar fi fost rău să şi-l facă… amant. Aşadar, iubire colegială! Dar nu întâmplător. Amândoi rockeri pasionaţi şi buni dansatori, erau preocupaţi în aceeaşi măsură de spiritism şi paranormal.

Costel îi mărturiseşte că, asemenea multor rockeri, el îşi pierduse încrederea în Dumnezeu şi trecuse la satanism, făcând pact cu diavolul. Pactul prevedea (în urma botezului satanist primit la barul „La grotă” din Bucureşti) că trebuie să se sinucidă pe data de 29 ianuarie 1996 (cel târziu), prin spânzurare. Cum „termenul” se apropia, şi cum promisiunea dată e datorie curată, timpul începea să preseze şi el nu se hotărâse încă unde şi cum să îşi ducă la îndeplinire actul fatal.

Pe de altă parte, i-a împărtăşit Monicăi neîncrederea lui în calitatea sforilor care se fabrică la noi în ţară şi care

se rup atât de uşor.

Impresionată de această mişcătoare dovadă de amiciţie, fata s-a destăinuit la rândul ei, înfiorată, că se gândise şi ea să se spânzure, dar că dintr-un capriciu pur feminin, ar fi vrut ca să aştepte întâi până pe data de 17 martie 1998, când împlinea 18 ani.

Costel a dojenit-o pentru asemenea prejudecată, spunând că ar fi păcat să strice să strice frumuseţea unei „Sinucideri în doi" din cauza unui simplu moft femeiesc. Aşa că se hotărâse să ducă planul cât mai repede la capăt şi să se sinucidă amândoi.

Cu toate că trăiau de un an în concubinaj (fiind, practic, o familie), bucurându-se şi de o relativ stare bună materială (tatăl Monicăi este medic psihiatru, iar cel al lui Costel, maistru), cu toate că viaţa, în ciuda vârstei fragede, îi răsfăţa cu toate bucuriile ei, Costel şi amanta lui de 16 ani par stăpâniţi doar de dorinţa obsedantă de a-şi pune cât mai repede capăt zilelor.

Exerciţii de sinucidere

De câteva ori încercară să-şi taie venele, dar tentativa eşuează. Apoi, încearcă să se înece în Dunăre. În cele din urmă, ajung la concluzia că tot moartea prin spânzurare este mai… rentabilă şi mai elegantă, fixând ca termen al acesteia data de 15 ianuarie 1996.

Costel îi declară fetei că, fiind satanist, nu se va putea întâlni cu ea după moarte, „în cealaltă dimensiune", decât dacă vor merge să se roage împreună la o biserică şi se hotărăsc să meargă la biserica romano-catolică din Tulcea.

Fapt cu atât mai paradoxal cu cât însăşi Monica spunea într-o declaraţie: „Costel Grecea era supus al forţelor malefice, deoarece avea perioade când era posedat de diavol. Aceste momente se manifestau prin faptul că i se înroşeau ochii şi-i sclipeau, iar glasul i se schimba total până când devenea de nerecunoscut. În aceste momente mă înspăimântam de el".

Totuşi, cei doi intră în biserică, fapt care nu are niciun efect imediat asupra lor, în sensul că hotărârea lor

de a se sinucide rămâne neschimbată.

În dimineaţa zilei de 15 ianuarie 1996 se trece la aplicarea „hotărârii definitive”. De la poşta din Babadag îşi ridică alocaţia, la care are (încă) dreptul şi Costel, şi din cei aproape 40.000 de lei cumpără o sticlă de vin şi trei de bere şi închiriază camera amintită, la hotel.

Toată ziua au stat acolo, vorbesc, fac dragoste. Orele trec greu, cenuşii şi nu tocmai. O atmosferă de incredibilă indiferenţă, de anihilare a propriilor destine, dar şi de gânduri tulburi, îi cuprinde încet dar sigur pe cei doi.

Soseşte în sfârşit ora 23. S-o lăsăm mai departe pe Monica să povestească: „Am scos biletul de la sfârşitul caietului de latină (*un bilet de adio* – n.n.) şi l-am lăsat pe masă. Apoi Costi a început să pregătească sforile pentru spânzurat. Ne-am pierdut o jumătate de oră să găsim locuri pentru agăţat sforile şi, în cele din urmă, le-am găsit în baie, unul deasupra căzii, celălalt deasupra toaletei. Eu, fiind mai mică de statură, am urcat pe cadă. Am stins lumina din baie. Costi s-a lăsat mai devreme în ştreang şi atunci am început să strig să mă aştepte. Am auzit nişte bocănituri şi l-am văzut pe Costi căzând brusc şi spunând, după ce a căzut: «Ce adevărat este!» L-am întrebat, mirată, ce era adevărat şi mi-a spus că simţise cum se înalţă şi cum vede în jur toate stelele cerului, dar că apoi i s-a rupt funia. A început să înjure industria de împletit (*vă daţi seama, o merita, industria asta pentru că nu e puţin lucru să strici pe nepusă masă plăcerea sinuciderii tihnite a cuiva* – n.n.). Funiile nefiind prea bune, a luat curelele de la geanta mea. După ce a dres astfel ştreangul, a spus: «Gata, ne dăm drumul acum!». Ne-am dat drumul şi am devenit, brusc, inconştientă. Nu am ştiut când mi s-a dezlegat nodul pentru că m-am trezit mai târziu şi eram tot în baie, dar sfoara se desfăcuse din nou. Am sărit în picioare şi am ţipat la Costi să mă aştepte, că se desfăcuse nodul”.

Monica a mai apucat să vadă în acele momente cum trupul iubitului ei tremura cuprins de ultimele spasme ale morţii şi, ca trezită dintr-un vis urât, a dat fuga să-l

salveze, dar s-a împiedicat de marginea căzii şi a căzut din nou, pierzându-şi cunoştinţa. Când se trezeşte, constată că iubitul ei murise. Convinsă fiind că în dragoste, ca şi în moarte, nu se trădează, ea încearcă să-şi taie venele de la mâini cu cioburile unei sticle pe care o sparge pe balcon, dar nu reuşeşte. În mintea ei sunt vii cuvintele pe care tocmai cel ce tocmai murise i le repetase întreaga zi: „Dacă eu mor şi tu nu mori, să cauţi ceva neapărat pentru a te sinucide. Sparge o sticlă şi taie-ţi venele, ori bagă gâtul într-un geam, ori înfige-ţi cuţitul în inimă. Şi eu voi face la fel, pentru că aici nu trebuie să mai rămână nimeni viu”.

După eşecul acţiunii de tăiere a venelor de la mâini (fapt care se soldează doar cu pătarea cu sânge a prosopului), Monica părăseşte hotelul şi se duce la un alt bun prieten al ei, Mihai Gianulis – nimeni altul decât unul dintre conducătorii grupării sataniste din localitate – căruia îi povesteşte ce s-a întâmplat.

Liturghii sataniste nocturne

Poliţiştii remarcă un lucru destul de interesant, anume că deşi el şi amanta lui de 16 ani trăiau în mijlocul unor colective de elevi şi aveau numeroşi prieteni faţă de care afirmaseră în numeroase rânduri că se vor spânzura, nimeni nu suflă o vorbuliţă despre acest fapt şi nici nu anunţă poliţia (fie chiar şi printr-un telefon anonim).

Toţi ştiau că Grecea Costel este un satanist convins, chiar fanatic, şi că trăind cu Socikovski Monica, o convertise şi pe aceasta la ideile lui.

Iliuţă Hărădean, prietenul Anei Bocioc, colegă a Monicăi, se întâlneşte în dimineaţa zilei de 15 ianuarie 1996 cu Costel şi Monica în staţia de autobuz de lângă Piaţa Nouă din Tulcea. Aceştia aveau la ei o plasă cu o sticlă de vin şi nişte bere. Erau foarte veseli şi bine dispuşi (ea foarte sexy îmbrăcată) şi la întrebarea lui Hărădean, care a vrut să ştie unde se duc, i-au răspuns cu seriozitate, lăsând gluma la o parte, că au închiriat o cameră (116) la hotelul CRPO în care intenţionau în acea seară să-şi pună capăt zilelor.

Hărădean îi spune prietenei lui să păstreze tăcerea asupra acestui fapt. Tot în acest fel procedează şi alţi colegi ai celor doi candidaţi autopropuşi la spânzurătoare. Mironov Mihai, Cernomoriţa Nely, Mihai Gianulis, Marinescu Ion şi alţii, deşi erau la curent cu gestul iminent al lui Costel şi al Monicăi. Explicaţia? Simplă ca bună ziua: mulţi dintre aceştia erau şi ei satanişti!

Astfel, în noaptea de dinaintea spânzurării lui Costel Grecea, ei organizaseră liturghii sataniste decapitând, în cadrul unor ceremonii de magie neagră, un mare număr de câini şi pisici în curţile unor licee (Spiru Haret, Şcoala Normală, Metalurgie ş.a.) ori gimnazii (Şcoala nr. 10).

În cimitirul oraşului, tot în aceeaşi noapte, spânzuraseră un număr de 13 câini pe care îi atârnaseră apoi de cruci, spre marea groază a celor ce veniseră a doua zi să viziteze mormintele.

Costel îşi luase rămas bun de la ei încă din data de 13 ianuarie 1996, rugându-i cu lacrimi în ochi să nu uite că ultima şi cea mai fierbinte dorinţă a sa era aceea ca să i se scoată crucea pe care părinţii aveau să i-o pună la cap după moarte. Prietenii satanişti îl asiguraseră că aşa ceva nu se va întâmpla dar că dacă, totuşi, va apărea pe mormântul lui vreo cruce, aceasta va fi scoasă şi prefăcută pe loc, în mii de bucăţele.

Avertismentele biletelor de adio

Pe 23 ianuarie 1996, exact la o săptămână de la moartea lui Costel, directorul Liceului pedagogic din Tulcea, Gheorghe Bunduc, cerea grabnic ajutorul poliţiei tulcene într-un caz de excepţie.

Se deplasează acolo doi ofiţeri. Directorul le prezintă un cablu lung de antenă de televizor, foarte rezistent şi trei bilete de adio, care aparţineau, ca şi cablul, elevei Sitaru Diana Mădălina.

În primul, eleva îşi lua rămas bun de la colegi şi profesori, exprimându-şi regretul că nu fusese un element strălucit. În al doilea spunea adio părinţilor (tatăl-maistru şi mama – medic): „V-aş ruga să mă iertaţi pentru toate neajunsurile pe care vi le-am făcut şi mai ales ţie, tată, îţi

cer iertare. Lăsaţi-mă să mor aşa cum merit, fără preot, fără rugăciune. Sper să nu vă şocheze felul în care am murit şi locul în care s-a petrecut”.

Dintre cele trei epistole, cea mai mare importanţă o prezenta cea adresată lui Mihai Gianulis: „Dragă Giani! Ei, ce părere ai despre gestul meu? Sinuciderea (ai grijă) este un pact cu diavolul! Acum sunt eu şi următorii doi nu vor scăpa uşor… Mi-a părut bine de cunoştinţă şi sper să ne vedem curând dincolo, în cealaltă dimensiune. De data asta nu va mai fi nimeni a cărui funie să se rupă”. Textul semăna mai degrabă cu un mesaj cifrat, iar conţinutul lui trăda o iniţiere în secrete nu tocmai… ortodoxe: „Ai grijă, sinuciderea este un pact cu diavolul!”. Aluzia la frânghia Monicăi, care se rupsese, salvându-i viaţa, era limpede. Probabil cabul de antenă găsit nu mai avea nicio şansă de a se rupe la următorul… exerciţiu de spânzurare.

Dar care erau „următorii doi”? Sitaru Mădălina, aflată în stare de şoc, era în imposibilitate de a da amănunte privitoare la cele trei bileţele. De aceea nici poliţiştii n-au insistat în acele ceasuri, demarând repede cercetările către alte… direcţii. Ei vor identifica în curând mai multe grupuri de rockeri având un comportament aberant. De exemplu, mulţi purtau la gât medalioane alcătuite dintr-o cruce întoarsă şi erau deosebit de violenţi şi aroganţi.

Operaţiunea „Lucifer”.

Pentru da de capătul reţelei sataniste şi a-i identifica pe toţi membrii grupului, poliţiştii tulceni au lansat operaţiunea „Lucifer”, reuşind să infiltreze în „găştile” de rockeri din oraş mai mulţi tineri „amatori”, de fapt proaspeţi locotenenţi şi subofiţeri de poliţie, necunoscuţi de „fanii” sataniști.

În curând, poliţiştii îl identifică astfel pe primul racolator satanist veritabil: Bădulescu Ionuţ Marian, elev în clasa a VI-a şi având vârsta de… 17 ani, aflându-se aşa cum arată şi anii, în „stagiu şcolar prelungit” din cauza recidivelor de repetenţie şi caracterizat de către profesori drept un „pericol public major”. El va declara poliţiştilor că

trecuse la satanism de la vârsta de 13 ani, fiind racolat, la rândul lui, de către doi băieţi: Dobre Cristian şi Mihai Gianulis. Iată ce spune mai departe: „Din discuţiile purtate cu aceştia am ajuns la concluzia că este mai bine să mă lepăd de credinţa creştină şi să mă închin lui Satan”.

Asemenea înţeleaptă hotărâre nu putea rămâne, evident, fără transpunere în practică. Deci, „împreună cu Grecea Costel, continuă Ionuţ, am făcut pact cu diavolul, în sensul că am scris cu sângele nostru pe o bucată de hârtie un jurământ către Satana prin care ne angajăm să ne sinucidem peste doi ani”.

Toţi sataniştii, în special „rockări”, cum zice Ionuţ, căruia îi vom păstra şi în următorul citat grafia… în original, aveau ca punct de întâlnire „plaja aia de pe Dunăre”. Aici ei discutau întreaga noapte despre apropiata venire a îngerilor Negri care stăpâneau lumea.

Alte grupuri, sub conducerea satanistului „Pigmeu”, cel care efectua şi botezurile satanice în numele diavolului (prin stropirea cu sânge de cocoş proaspăt tăiat) se întâlneau pe faleză, lângă gogoşerie.

Probleme de doctrină satanică

Nelipsiţi de la aceste întâlniri sunt: Covaliu, de la Liceul Naval, Dogaru Cristi (coleg cu primul), Grigoraş Cristi, zis „Abator”, Ana Buciuc, Caragea George ş.a. Adunările sunt prezidate de Mihai Gianulis, satanist mai vechi, care le distribuie contra cost şi material de propagandă, precum volumele „Sataniştii negri”, „Sataniştii şi muzica rock” etc.

Pe vreme rea adunările se ţin acasă la Mihai Gianulis, unde vin elevi şi de la alte licee: Sorin Lupu, Lulac Cătălin, Sitaru Diana (!), Mielu Virginica ş.a.

Se discută principalele probleme de doctrină satanistă, anume că lumea este creaţia diavolului şi nu a lui Dumnezeu, care există dar are putere limitată, fiind inclus în natura înconjurătoare, că nu este necesară niciun fel de cultură, omul fiind capabil să afle singur misterele universului din preajma lui prin concentrarea voinţei proprii în condiţii solitare, că preoţii tuturor celorlalte

religii (în afară de cea satanică bineînţeles) sunt nesănătoşi la minte şi că toate lăcaşurile lor de cult (biserici, moschei, temple etc.) trebuie distruse, ca şi cimitirele, că sufletul, după moartea trupului, trece în „cealaltă dimensiune" căpătând consecutiv, corp mineral, apoi eteric şi în cele din urmă astral, precum şi multe altele.

Întrebat de poliţişti dacă ştia că Grecea Costel urma să se sinucidă, Bădulescu răspunde: „Bineînţeles că da. Toţi ştiam asta!"

După înmormântarea lui Grecea, Bădulescu Ionuţ trece printr-o stare bizară. Iată ce declară el: „După ce Costel a murit, m-am simţit în mod inexplicabil foarte rău şi pe data de 18.01.1996 am simţit brusc dorinţa de a mă sinucide, de parcă cineva îmi spunea la ureche că trebuie să o fac. I-am spus mamei ce se întâmplă cu mine şi mi-a stat tot timpul alături. În dimineaţa zilei de 23 ianuarie ea a trebuit să mă lase singur puţin timp şi atunci am luat o sfoară cu care m-am hotărât să mă spânzur. I-am dat telefon prietenei mele Raluca Ana şi i-am spus că îmi iau rămas bun de la ea pentru că voi muri în curând. Eram chiar foarte fericit. Dar nu am mai apucat să mă spânzur pentru că tocmai atunci a venit un ofiţer care m-a însoţit la poliţie".

Identificarea primului mentor satanist

Pe 24 ianuarie 1996, un poliţist tulcean ridică de la domiciliul lui Ionuţ Bădulescu volume satanice şi o agendă cu inscripţii de acelaşi fel. Totodată, oamenii legii îl identifică şi pe primul mentor spiritual satanist: Mihai Gianulis, în vârstă de 18 ani, elev la Liceul metalurgic din Tulcea.

De la domiciliul acestuia se confiscă o bogată documentaţie şi material de propagandă şi practică liturgică satanică şi se descoperă o cameră ai cărei pereţi sunt pavoazaţi cu drapelul nazist, cu medalii şi insigne fasciste, camera semănând mai degrabă cu un sediu de partid neonazist.

Socikovski Monica şi Buzoianu Armand, Viorel Robert

sunt identificaţi, de asemenea, ca activişti ai cercurilor satanice. Declaraţiile lui Bărbulescu Ionuţ vin să întregească, într-un fel spus, imaginea despre realitatea lucrurilor: „Am fost convertit la satanism în 1993, pe plaja de la Tudor Vladimirescu, de lângă Dunăre. Erau acolo şi «Cristi Carată» şi «Pigmeu», precum şi un cetăţean olandez cu numele de «Terion»”.

Numele olandezului «Terion» apare şi în declaraţiile celebrilor sataniști Tiberiu Pintilie, Horaţiu Pintilie şi Andronache Cristian care i-au ucis, în 1995, prin tăierea gâtului, la Constanţa, pe Ionescu Victor şi Vrancea Marcu.

Descrierea modului de semnare a pactului cu diavolul pare luată dintr-un film de groază: „În pact erau înscrise – continuă Bădulescu Ionuţ – mai multe nume malefice, pentagrame, cruci întoarse. Toate erau pe o masă cu lumânări aprinse. Costel Grecea şi cu mine ne-am tăiat cu lamele la mâini şi am scris pactul cu sângele nostru. Tot cu sângele nostru ne-am iscălit. Conform acestui pact trebuia să ne sinucidem prin februarie sau martie…”

La domiciliile anumitor „activişti” sataniști, membrii grupurilor demonice se dedau la veritabile orgii sexuale. Noaptea plăcerilor este aşteptată de către aceştia cu înfrigurare în fiecare săptămână şi, între două lucrări de control „la mate” sau „la română”, satanistele „iniţiate” fac, chicotind şi înghiontindu-se una pe alta, schimb de impresii asupra… performanţelor malefice ale anumitor… colegi sataniști.

Liceene rodate ca… amante

De fapt, majoritatea satanistelor (şi nu sunt puţine) şi a amatoarelor de a trece la satanism ori a rockeriţelor au depăşit de mult experienţa primului amor, mai toate rockeriţele cultivă „prietenii fierbinţi” şi, la 16 ani, sunt deja rodate ca amante.

Pentru aceste liceene expresia „o facem la liber”, care altă dată le înfiora de spaima unui eventual avort chiar şi pe… profesioniste, acum nu mai provoacă nici măcar o excitaţie, pentru că a devenit de mult un banal termen de tehnică a amorului. Iar dragostea, un fel de

sport. „Aşa cum băieţii joacă fotbal! O faci şi gata! Te duci apoi şi te speli şi-ţi vezi de treabă mai departe”, s-a destăinuit unei reportere, confidenţial, o blondă şi simpatică rockeriţă de la un liceu tulcean.

Uneori, este drept, etapele sunt ceva mai… imprevizibile. Iată ce declară Sentipa Virginica: „Bădulescu Ionuţ m-a dus acasă la el, m-a pus să mă tai la mâna stângă şi să-mi vărs sângele pe pentagrama din centrul cercului de lumânări aprinse, zicându-mi că acum, ca satanistă, am adus prima ofrandă lui Satan. Apoi a chemat alţi doi băieţi, ne-am adunat în cerc şi am fumat o ţigară trecându-ne-o unul altuia şi convenind că acela la care s-o scutura scrumul ţigării va primi o pedeapsă. Am râs şi scrumul ţigării s-a scuturat tocmai la mine. Atunci Bădulescu mi-a zis că pedeapsa e să mă culc cu un băiat, Dobre Cristian, care era acolo”. Cu Dobre fata nu se mai culcase şi nu-l cunoştea, dar era puţin „încălzită” şi „am simţit cum mi se umezesc palmele şi am acceptat s-o fac… A fost excitant, mai ales când ceilalţi băieţi mi-au dat jos lenjeria intimă. Am făcut sexparty-ul pe o canapea şi ceilalţi se uitau la noi, iar Bădulescu îmi spunea mereu, în timp ce băiatul cu care eram mă avea, să nu mai gem şi să ţip, ci să mă gândesc doar la Satan, fiindcă el este Dumnezeul meu. În altă zi, Bădulescu mi-a făcut cunoştinţă cu un anume Marinov. Acasă la Ionuţ, mi-am crestat pilea la mâini cu o lamă şi Marinov şi Ionuţ Bădulescu mi-au supt sângele. Bădulescu şi-a scos sânge din venă cu o seringă. Apoi acesta m-a rugat să fac sex oral cu el. După ce am terminat, l-am întrebat de ce nu a făcut amor cu mine în mod obişnuit şi el mi-a spus că este şef satanist, iar şefii satanişti sunt legaţi prin jurământ să nu aibă relaţii normale, ci doar sub formă de perversiuni”.

„Aduceţi ura, dezbinarea, haosul!”

Florentina S., elevă în clasa a VIII-a, Camelia N., clasa a VIII-a, Valentina N., anul I liceu şi altele, odată angajate pe drumul rockotecilor şi al… discotecilor de noapte, au avut experienţe similare. Iată ce spune Florentina S.: „Am început prin a asculta muzică rock şi

până la urmă am devenit o admiratoare a genurilor dure şi agresive de rock. Cu sprijinul lui Bădulescu I., zis «Blial» sau «Drojdie», am devenit satanistă convinsă. M-am lepădat de credinţa creştină şi am devenit închinătoare la forţele răului, la Lucifer. În şedinţele de noapte făceam spiritism şi magie neagră şi chemam sufletul lui Grecea Costel să ne spună cum este în cealaltă dimensiune, în lumea morţilor. Ideile sataniste m-au pătruns atât de mult încât nu mai pot renunţa la ele. Am hotărât să mă sinucid prin spânzurare şi cred că mă voi sinucide destul de curând, în numele lui Satan, care este stăpânul meu…”

După cum se vede, concepţia filosofică satanistă asupra vieţii unor elevi din România are un nivel intelectual destul de… elevat şi original!

Iată o altă mostră, declaraţia lui Marinov Mihai: „Încă de la vârsta de nouă ani m-am hotărât să devin ateu deoarece nu-mi plăcea ca cineva să-mi impună să fac ceva. Când am ajuns la liceu am început să ascult muzică rock, iar mai târziu, muzică satanică. Am ajuns la concluzia că tot ce se scrie în Biblie e lipsit de sens şi am hotărât ca Satan să fie Dumnezeul meu!”

După cum v-aţi dat seama, stimaţi cititori, emisarii „Bisericii lui Satan” au trecut dincoace de frontierele României, stabilind un posibil cap de pod în sudul ţării, în zona Tulcea şi Constanţa (în legătură cu acest judeţ vă veţi convinge din cazurile ce vor urma).

Acţiunile hotărâte ale Poliţiei au contracarat însă urgent efectele pătrunderii, la ora actuală o bună parte a arhivei tulcene a cultului fiind deja capturată. Aceasta a pus mâna pe textele originale ale jurământului şi pactului satanic, pe angajamente şi tipuri de manifeste incredibil de agresive. Citătm, de pildă, două dintre ele: „1996; Satan e român. A venit la noi prin sinucidere. Sărut crucea întoarsă. Apoi mă sinucid. Eu mă numesc Mort! Credinţa în Dumnezeu când moare, Satan e mai aproape de noi decât părinţii noştri. Noi toţi o să ne sinucidem”. Sau: „Ucideţi pe Hristos! Ucideţi toţi sfinţii! Alăturaţi-vă Infernului!

Veniţi prin sinucidere la Satan!

Batjocoriţi credinţa creştină! Urâţi-l pe Dumnezeu! Urâţi toţi credincioşii creştini! Profanaţi biserica! Distrugeţi cimitirele! Satan e cu noi!”

Au fost descoperite capitole ale Bibliei sataniste şi inscripţii blasfematoare la adresa lui Dumnezeu: „Iesus figlio di putana (Iisus, fiu de curvă)”, „Kill the Holy Virgin! (Ucideţi pe Sfânta Fecioară!)”, „Aduceţi ura, dezbinarea, haosul!”, „Veniţi prin sinucidere la Satan”.

Pericolul sinuciderilor în rândul tinerilor satanişti din România reprezintă un mare semnal de alarmă, cu atât mai mult cu cât limitele vârstei „slugilor lui Satan” (ce devin, conform acestei apologii demente), după curmarea propriilor vieţi ajung la pragul minoratului…

Incredibil, dar adevărat! Iată şi exemplul:

În cimitirul din oraşul Cernavodă, judeţul Constanţa, există un cavou vechi, abandonat, care a aparţinut cândva unei familii de moşieri pe nume Farmache.

În urma unei informaţii obţinute de poliţiştii Serviciului Judiciar de la IPJ Constanţa, rezulta că pe raza acestui oraş a luat fiinţă o grupare satanistă care îşi ţinea „liturghiile negre” în cavoul fostului moşier.

O descindere în acest cavou a fost cât se poate de revelatoare: interiorul acestuia era pictat cu inscripţii satanice, cele mai reprezentative fiind crucea întoarsă, tripla 666 şi capul de ţap.

Investigaţiile poliţiştilor au stabilit că desenele au fost făcute de nimeni altul decât de… paznicul cimitirului, Robert Dumitrescu, localnic. Acesta fusese cercetat în 1995 pentru furturi din autovehicule, dar aşa cum rezultă din propriile mărturisiri, în perioada 1992 – 1995 a urmat cursurile Şcolii de Artă din Constanţa. Aici a fost iniţiat în credinţa satanistă de Răceanu Adrian, din Năvodari, care i-a prezentat mai întâi mai multe reviste de muzică rock, ce cuprindeau propagandă satanistă.

În scurt timp, a devenit un lider al mişcării sataniste, respectiv al grupării din Cernavodă, unde a atras mai mulţi tineri, în special elevi, cei mai mulţi minori. Şedinţele

sataniste aveau loc în cavoul familiei Farmache, unde Robert Dumitrescu aducea material de propagandă specific şi figuri în totală descompunere… sugerând plastic morbidul, deci, instigare la sinucidere!

Ca om matur şi pe picioarele mele, nu-mi pot imagina nici acum cât de puternic a putut fi îndoctrinată o fetiţă de numai 14 ani cu demenţele sataniste, ca să-şi pună capăt zilelor la o vârstă atât de fragedă, când avea înainte toată frumuseţea vieţii…

Printre cei care trecuseră pragul cavoului familiei Farmache din Cernavodă se număra şi Costea Cristina, o fetiţă de 14 ani. Ea era din comuna Rasova, nu departe de Cernavodă, şi era elevă la un liceu din localitate. În luna mai 1997, ea s-a sinucis prin otrăvire, în urma ritualurilor lugubre ţinute în cavoul Farmache. De la patru ani fusese crescută de rude.

Părinţilor nu le-a păsat niciodată de viaţa micuţei. În anul şcolar 1996 – 1997 frecventa cursurile clasei a IX-a C, din cadrul Liceului Energetic Cernavodă, având o situaţie şcolară bună (cu note peste 7). Apoi, a apărut ceva ciudat! În trimestru II a adunat 62 de absenţe…

Cât timp a stat în Cernavodă (şase luni, fiind întreţinută de bunici, care locuiau la distanţă de ea, în Rasova) a schimbat trei gazde şi… patru prieteni. Ştia să-şi impună mânia inspirând teamă. Minţea tot timpul şi obişnuia să fure de la rude bani pentru ţigări şi distracţii…

A povestit unor colege de clasă că devenise satanistă şi că frecventa cavoul lui Farmache. La numai o lună de la iniţierea în „misterele Satanei” era copleşită de o stare de depresie accentuată, confesându-se unei colege că se va sinucide. Astfel, s-a aruncat în Dunăre de pe podul de cale ferată de la Cernavodă. Însă un coleg de clasă a văzut-o şi a reuşit s-o salveze în ultima clipă.

Dar ireparabilul până la urmă s-a produs, Cristina otrăvindu-se fără şanse de a mai putea fi salvată. Un bilet din buletinul ei de identitate ar fi putut să-i inducă în eroare pe poliţişti, în sensul că ea o indica drept autoare a otrăviri pe colega sa de bancă, Butnaru Lucica. Depoziţiile

acesteia, care nu avea niciun fel de amestec în sinuciderea Cristinei, au făcut ca investigaţiile să fie axate şi mai intens pe membrii cultului satanic din care ea făcuse parte şi despre care îi povestise cel mai mult colegei sale de bancă.

Totuşi, de ce Cristina o indica pe aceasta din urmă – o fată pură, de altfel – ca implicată în moartea ei? Răspunsul a fost simplu, după demascarea grupului satanist din Cernavodă şi descifrarea aberantelor lor precepte. Astfel, în materie de suicid, se prevedea „transferul morţii" către o altă persoană, ce va deveni, la rându-i, o „victimă virtuală".

Fanatismul luciferic

Analizând cazurile expuse până acum rezultă că, dacă fenomenul satanist nu este controlat, şi „ucenicii" lui Satan de la noi pot ajunge la sinucideri colective.

Pe de altă parte, potenţialul criminogen actual al mişcării sataniste din România este o realitate care constituie un serios semnal de alarmă.

Cultele sataniste nu numai că neagă ordinea prestabilită, religioasă, socială, convenţională, morală, juridică, dar exacerbează acele aspecte inconştiente, instinctuale din individ, care îi provoacă până la urmă acestuia un dezechilibru în plan psihic. Pârghiile coincid cu cele ale inducerii fanatismului religios. O dată ce s-a rupt echilibrul, apar situaţii de confuzie în plan cotidian: „posedaţii" pornesc o adevărată ofensivă pentru a înlocui anumite convenţii – şi în plan psihic şi în plan social – prin mijloace „neortodoxe", de cele mai multe ori violente.

Putem vorbi, din păcate, despre un potenţial criminogen de „stagiul 5" (vezi partea referitoare la treptele ierarhice sataniste) al mişcării sataniste din România, care este marcat prin activităţi criminale deschise.

Satanismul promovează nu numai atitudini imorale, ci şi doctrine politice radicale, adepţii mişcării etalând o ostentativă predilecţie pentru nazism, exaltând „personalitatea" lui Adolf Hitler, al cărui portret este

prezent la fiecare întâlnire a sataniştilor care… se respectă spre exemplu cei de la Râmnicu Sărat sau Tulcea.

De asemenea, în cadrul unor nuclee sataniste din ţară, este prezentă tentaţia terorismului cu motivaţie rasială sau religioasă.

Astfel, în municipiul Ploieşti există mai multe grupuri de punkeri şi rockeri cu manifestări sataniste care, pe fondul consumului de alcool şi marijuana, au agresat unele persoane, organizându-se în grupuri autointitulate „Îngerii negri", „O.L.I.T". (Organizaţia de luptă împotriva ţiganilor), ce promovează şi chiar pun în practică idei rasiste.

Dublu asasinat pe altarul lui Satan

În noaptea de 2/3 mai 1995, în cartierul Poarta 4-Port, în zona conductelor ce alimentează Şantierul Naval Constanţa, a fost găsit cadavrul unui individ neidentificat. Avea gâtul tăiat cu un cuţit, pe frunte fiind încrustat semnul crucii inverse, iar pe obraz o stea cu cinci colţuri.

După câteva zile, anchetatorii au reuşit să stabilească identitatea victimei: Traian Ionescu, 44 de ani, din Constanţa. După trei săptămâni de investigaţii şi cercetări fără odihnă, poliţiştii constănţeni au reuşit să-i prindă pe autorii odioaselor crime.

Astfel, pe 26 mai 1995, au fost arestaţi fraţii Horaţiu şi Tiberiu Pintilie, de 21 şi respectiv 17 ani, şi Cristinel Andronache, de 19 ani, toţi trei domiciliaţi în Constanţa pe strada Traian. Cel mai mic dintre ei, Tiberiu Pintilie, era elev în clasa a XII-a la Liceul Industrial „Tomis".

Cu două luni înainte de comiterea primului omor, printr-o hotărâre judecătorească s-a dispus eliberarea din arest, pentru 45 de zile, a lui Horaţiu Pintilie, pe motiv că necesită îngrijiri medicale. El fusese arestat sub acuzaţia de „profanare de monumente", fiind un „celebru pictor de înscrisuri obscene" pe „Monumentul Eroilor" din strada Traian.

Vecinii criminalilor au declarat că cei trei tineri se făcuseră remarcaţi în cartier prin tot felul de fapte urâte. Găseau o plăcere deosebită de a omorî, prin chinuri

groaznice, animalele culese de pe stradă (câini şi pisici). Atacau vecinii care veneau în stare de ebrietate, dădeau foc la lifturi şi căutau să câştige tot mai mulţi adepţi ai satanismului printre ceilalţi copii din cartier, da, pentru că erau satanişti convinşi!

Pentru elucidarea unor aspecte ţinând de contextul în care au fost comise aceste oribile crime, vă prezentăm câteva fragmente din declaraţia dată organelor de cercetare penală de către Horaţiu Pintilie.

„În vara anului 1994, am fost în Delta Dunării împreună cu câţiva prieteni, printre care era şi Cezar Tomescu, un vecin care era satanist convins. El a reuşit să mă determine şi pe mine să trec la «satanism», şi apoi şi pe fratele meu, Tiberiu. Am depus un «Jurământ-rugăciune» şi am semnat o «Declaraţie-Testament». La rândul nostru, l-am convins şi pe Cristinel Andronache, care locuieşte lângă noi, să treacă şi el la «satanism» (...)".

„Prima oară, aproape de miezul nopţii, beţi morţi fiind, l-am întâlnit pe Traian Ionescu, supărat, părăsit de soţie pentru că devenise un alcoolic. L-am luat cu noi la «băute». La un moment dat, mi-a venit ideea să-l omorâm. I-am spus fratelui meu şi lui Cristi să facem «o mică crimă». Le-am explicat celor doi cum să procedeze, după care am trecut la fapte. Ei l-au lovit cu o piatră în cap, pentru a-l ameţi, ca să nu ţipe, iar eu l-am prins de păr, i-am ridicat faţa şi i-am tăiat de trei ori gâtul cu un brici, secţionându-i beregata. După ce am fost convinşi că a decedat, i-am scrijelit cu briciul pe frunte şi pe obraz, ca amintire semnele lui Satan. După această faptă, de care eram mândri atunci, ne-am dus la barul «Acord» din cartier şi am băut până dimineaţa. La fel am procedat şi cu al doilea «muşteriu», pe care l-am săltat tot dintr-o cârciumă..."

Cu ocazia percheziţiilor efectuate de Poliţie la domiciliul fraţilor Pintilie a fost descoperit un arsenal pe cinste, constituit din cuţite (toate foarte bine ascuţite), o sabie, briciul folosit pentru decapitarea victimelor, un pistol artizanal, cartuşe de împuşcat bolţuri şi un cartuş de

pistol-mitralieră. Şi nu mică a fost surpriza poliţiştilor atunci când au primit confirmarea mobilului crimei: misticismul satanic.

Printre materialele din colecţia fraţilor ucigaşi se detaşa un cap de manechin, având desenate pe el însemnele satanice: crucea întoarsă, pentagrama şi tripla 666. Fraţii Pintilie deveniseră deja supuşi docili ai lui Lucifer. Preocupările lor se rezumau la lecturi interminabile şi obsesive ale Testamentului-Jurământ-Rugăciune şi ale „pacturilor" cu Diavolul. Cât despre porunca lui Satan de a ucide, Horaţiu Pintilie declara: „M-am gândit la Satana-Iad, acolo se găseşte tot ce vreţi: băutură, femei, ţigări, muzică, absolut tot ce-mi place mie. Dacă sunt satanist nu am nimic de pierdut. Ajung la Satana, acolo o să fiu şmecher..."

Horaţiu Pintilie şi Cristinel Andronache au fost condamnaţi la detenţie pe viaţă, iar Tiberiu Pintilie, minor fiind, a primit doar zece ani de puşcărie.

„Aşa puteam face dreptate, ucigând-o pe mama!"

O altă tragedie declanşată de spiritul lui Satan s-a consumat la noi în anul 1977, tot în Constanţa. Florentin Dan Tudorache de 29 de ani, localnic şi slujitor îndârjit al lui Lucifer, şi-a ucis mama cu o bestialitate greu de descris.

După ce a luat un cuţit s-a hotărât să-i taie mamei sale gâtul, dar n-a reuşit. Sulpiciul a continuat lovind-o cu piciorul unui scaun şi văzând că se lasă cu greu cucerită de moarte, fiul-diavol a sugrumat-o cu cablul de la radio-casetofon.

În urma cercetărilor întreprinse, poliţiştii constănţeni au depistat suficiente elemente care atestau apartenenţa criminalului la gruparea lui Satan. Pe uşa şifonierului din camera sa trona următoarea inscripţie, scrijelită cu un cui: „Destinul lui Abélard să cadă pe capul celui care se atinge de mine/ În Ob să-i trezească arborele genealogic".

Tatăl ucigaşului şi sora sa au declarat că acesta de când a demisionat din armată, unde era maistru militar, a început să fie preocupat de sectele satanice şi să aibă un comportament cel puţin straniu. Colecţiona literatură de

inspiraţie satanistă.

De foarte multe ori, mama ucigaşului a fost obligată să văruiască pereţii camerei sale, pentru a acoperi însemnele sectei Diavolului. Drept pentru care satanistul i-a rupt câteva coaste. Dar, mama fiind mamă, nu şi-a dus necazul peste drum, doar era fiul ei, aşa cum era. Femeia a zis numai unei vecine că presimte că o pândeşte moartea.

Cu câteva săptămâni înaintea crimei, făcând curat în camera fiului, a găsit o grămadă de hârtii şi le-a dat foc. Nu avea atunci premoniţia sfârşitului ei.

În seara crimei, în faţa televizorului, tatăl – bolnav de inimă, mama şi fiul. Pe rând, bătrânii s-au retras. Tatăl a luat sedative şi s-a culcat. La scurt timp şi femeia. Satanistul urmărea un film „tare" cu secvenţe de groază. Pe loc i-a încolţit ideea crimei. După ce a fumat o ţigară în bucătărie, a luat cel mai mare cuţit şi l-a înfipt de trei ori în trupul mamei sale, care s-a zbătut în pat, apoi a căzut pe podea. Văzând că mai trăia, i-a dat în cap cu piciorul unui scaun. Tot mişca! Cuprins de furia iadului, a mai lovit-o în cap cu un radiocasetofon, dar femeia mai respira. Atunci a strangulat-o cu cablul aparatului.

După înfăptuirea odioasei crime, ucigaşul s-a îmbrăcat cu haine noi şi s-a predat la poliţie. Aici a declarat că este sclavul cultului satanist şi că acel film de groază l-a inspirat să-şi realizeze „opera". „Aşa puteam face dreptate, ucigând-o pe mama!", a conchis el.

Autorul triplului asasinat din strada Ozana frecventa secta lui Satan

La mijlocul lunii iulie 1997 a fost reţinut Milea Sende Dragoş, de 19 ani, din Bucureşti, criminalul care şi-a ucis, cu o bestialitate greu de descris, mama, sora şi tatăl, într-un apartament din strada Ozanei.

Pentru prinderea lui, Poliţia Capitalei a desfăşurat un dispozitiv de 250 de poliţişti care au periat fiecare stradă a Bucureştiului şi pădurile din apropiere, unde se bănuia că s-ar ascunde asasinul.

La data de 13 iulie 1997, fotografia ucigaşului a fost distribuită pe teritoriul Secţiei 21. În după-amiaza

aceleiaşi zile o echipă de poliţişti a respectivei secţii au exploatat o informaţie obţinută de un grup de tineri, cum că în zonă şi-a făcut apariţia un tânăr cu un comportament bizar, ce dorea să ajungă pe autostrada Bucureşti – piteşti. Oamenii legii au realizat rapid că respectivul era exact criminalul poreclit „Măcelarul din Ozana”. Şi l-au prins, deşi acesta încercase să fugă.

Din mărturisirile acestuia, a rezultat că frecventa o sectă satanistă şi că, în ultimul timp, era tot mai mult posedat de spirite. În seara crimei a simţit în sufragerie prezenţa unui spirit rău. Atunci a mers în bucătărie şi a luat un cuţit cu care a lovit în spiritul care-l hăituia, până la distrus. Apoi a simţit că alte spirite erau prezente în dormitor. De aceea a spart prima dată geamul şi apoi a lovit celelalte spirite, până le-a doborât şi pe acestea.

„Spiritele” linşate erau însă… tatăl, mama şi sora sa. Mihaela, sora ucisă, practica yoga în „Mişcarea de Integrarea Spirituală în absolut”, condusă de Gregorian Bivolaru.

„Satana m-a îndemnat să-mi ucid copilul”.

O altă victimă nevinovată a satanismului a fost micuţul Katalin Haydu, din Satu Mae, în vârstă de numai doi ani.

Tatăl său, Ştefan, i-a curmat cu cruzime viaţa. Motivaţia gestului criminal este cel puţin la fel de oribilă ca fapta însăşi: „Am vrut să aduc o jertfă Satanei. Satana m-a îndemnat să-mi ucid copilul”.

Ştefan Haydu era convins că este nimeni altul decât trimisul Satanei pe pământ şi nu îşi regretă, nici acum, în puşcărie, fapta.

„Aminul” satanic

Pentru a împiedica în mod eficient efectele periculoase ale acestui fanatism religios care se manifestă în România, eforturile poliţiei sunt concentrate în prezent în direcţia stopării unei joncţiuni (declarate) între emisarii Bisericii Mondiale a lui Satan şi Organizaţia românească similară „Fiii lumii” sau „Fiii lui Lucifer”, al cărei şef suprem este I.D. Aceştia practică poligamia (I.D. şi-a

părăsit nevasta şi cei patru copii, având acum opt neveste din rândul sectantelor) şi se îmbracă în alb.

Aceştia nu se spală şi nu se tund, sub pretextul că prin aceste operaţii s-ar distruge aura personală. Ei se adună la răsăritul şi apusul soarelui, prin parcuri şi prin alte locuri solitare, cântă imnul satanist în care se cere adepţilor „să se lepede de propriul cod genetic" şi să devină alte fiinţe.

Ei afirmă că adevăratul stăpân al lumii este Lucifer şi că statul trebuie lichidat. Deviza sectei este: „Om mani padme hum aum", un fel de „Amin" satanic. Toţi membrii sectei sunt obligaţi să ţină jurnale zilnice pe care să le predea şefilor la sfârşitul fiecărei luni.

SRI atenţionează

Periculozitatea fenomenului satanist a fost semnalată în toate rapoartele anuale, din ultimul timp, ale Serviciului Român de Informaţii.

De aceea, ofiţeri competenţi lucrează sub acoperire, muncesc zi şi noapte la culegerea de informaţii, pentru menţinerea sub control a acestui flagel, care deocamdată nu a dobândit caracter de fenomen în masă.

Dar, din surse sigure, a fost menţionat faptul că, în majoritatea judeţelor unde s-au obţinut date şi informaţii despre acest curent, se apreciază că nu este exclusă posibilitatea preluării controlului de către elemente fanatice, extremiste, în scopul unificării structurilor existente şi al constituirii, în prima fază, a unor centre zonale pentru folosirea membrilor în acţiuni generatoare de pericole sociale grave.

Un astfel de ofiţer, care lucrează sub acoperire, mi-a mărturisit că: „O parte dintre tineri aderă cu entuziasm la doctrina satanistă, fără a percepe riscul de a deveni victimele propriilor atitudini, urmărind numai «satisfacţia» ce o pot obţine în cadrul diverselor ritualuri. O mare parte dintre aceşti tineri se află într-un real proces de decădere morală, proces motivat de neacceptarea normelor sociale sau de imposibilitatea adaptării la cerinţele societăţii".

Noi mai adăugăm că şi condiţiile de existenţă

precare, absenţa unui control părintesc, singurătatea, eşecurile repetate în integrarea socială, toate acestea conduc la „substitute afective”, îngroşând, astfel, rândurile sataniştilor. Aici s-ar mai putea adăuga teribilismul vârstei, criza adolescentină, neglijenţa educatorilor, corupţia pe toate planurile, lipsa de cultură, dorinţa de a se ralia unui grup şi de a fi coordonat de un lider charismatic care, spre deosebire de părinţi, îl aprobă pe adolescent în tot ceea ce face…

Din punct de vedere legal, satanismul este interzis la noi, dar, paradoxal, nu există o lege care să-i pedepsească pe aderenţi, ci numai pe cei care ajung să comită infracţiuni (profanare de morminte, monumente, omucideri, tulburarea liniştii publice etc.).

CUPRINS

Contents

Introducere 6

PARTEA I SECTELE CRIMINALE ÎN LUME 11

Sectele, sursă de venituri pentru „mentorii spirituali” 13

Abuzuri făcute în numele ritualurilor 13

Extravaganţa sectanţilor – un mijloc de a se identifica 15

Exploatare, dominaţie fizică 16

Asasinatele odioase ale „Fiului” lui Dumnezeu 18

Secta „Move” şi tragedia de la Philadelphia 19

Creaţia unui psihopat asasin: „Biserica unită a miniştrilor lui Dumnezeu” 23

„Nevinovaţii” copii ai Domnului 25

Momentul „violării” Americii 25

Moarte prin eviscerare 26

Fabulaţii de om bolnav 28

Secta davidienilor înfruntă America. David Koresh a declanşat „Apocalipsul” predicând mântuirea prin sacrificiu 30

Un muzician ratat devine lider spiritual 30

„Mielul lui Dumnezeu” îşi face harem 31

Vernon Howell devine David Koresh 32

O operaţiune de rutină declanşează măcelul 33
O săptămână de asediu şi bătălia finală 34
Un guru de o cruzime diabolică: Charles Manson 35
Asasini feroce în numele iubirii 36
Cadavre mutilate 37
Beatles-ii, ca lăcuste... 38
Al cincilea arhanghel 39
Oribilul masacru din Guyana 42
Din ordin, 925 de sinucigaşi 43
Asasinarea senatorului 44
Aprecieri nemeritate 45
Secta „Templul Soarelui" şi crimele (sinuciderile) în masă 46
Morţii de la Rancho Santa Fé 52
Secta „Apocaliptică" Purificare prin sinucidere 56
Pactul morţii. Un american a organizat o sinucidere colectivă cu ocazia Zilei îndrăgostiţilor 58
Secta „Centrul Holistic Isis". Deşi medic psihiatru, o nemţoaică pune la cale o sinucidere colectivă. 59
Asasinarea mamei lui Martin Luther King de un fanatic religios 60
Victima fanatismului religios: propria fiică 64
Extremismul religios ia amploare în Rusia. Rata sinuciderilor în rândul sectanţilor este în creştere 66
S-au băgat într-o cadă cu benzină şi şi-au dat foc 68
Sinucidere prin autoincendiere din pricina fustelor mini 68
Opt copii ucişi din cauza fanatismului, sub privirile îndobitocite ale părinţilor lor 69
Un copil de trei ani, fără nume, ucis bestial de sectanţi. Printre aceştia şi proprii lui părinţi 70
O călătorie garantată în Rai. Antrenamente satanice pentru atacurile viitorilor sinucigaşi cu bombe 72
Fanatism criminal: înger la cuptor 73
„Fereastra spre viitor", o sectă de criminali şi terorişti mafioţi 74
„Călugărul" pedofil 75
Instructorul asasinilor 76

Răpitorul de copii 77
Komura sama 77
Căderea 79
Şeful sectei Aum, Shoko Asahara şi 11 adepţi au fost condamnaţi la moarte prin spânzurătoare. Planuri criminale care au îngrozit lumea 80
Oraşul alb de pe culmile dealului. Într-o tabără religioasă trăiesc mulţi dintre cei implicaţi în atacul cu bombă de la Oklahoma Elohim, „oraşul oilor rătăcite” 88
Carol Howe a aflat de planul atacurilor cu bombă 90
Religiile trebuie să smulgă masca de pe faţa teroriştilor 91
Religiile sunt instrumentalizate 92
Negarea demnităţii ofensă adusă Domnului 92
Să ne opunem violenţelor 93
Intensificarea dialogului interreligios 93
Să ne păstrăm unitatea în diversitate 94
Secta „Ananda Marga” şi antecedentele ei extremiste 94
Criminalii sectanţi au semnat cu sângele victimelor 97
Sacrificiul sângelui şi despicarea inimilor 99
Automutilarea criminalului sectant 101
Răzbunarea sectanţilor „Psihu Mu, Zeus” 103
Loteria morţii 106
Sechestrată, maltratată şi violată, timp de trei luni, de membrii unei secte 106
„Sfântul” arestat pentru violenţă carnală 108
Secta „Fraţii din Plymouth” şi asasinul vampir 110
Ca duhurile să nu îi compromită recolta un fermier îşi decapitează bunica şi o îngroapă pe tarla 113
SECTA CE-ŞI OMOARĂ COPIII PRIN FOAME 114
Cultul ucigaş „Terapia prin foame”. Hrăniţi-vă doar cu „aer şi lumină divină”! 116
Regimul „prana” 116
Fără carne de la 5 ani 117
Se îmbuibau pe blat 117
Secta castraţilor 118

„Mişcarea Pro Life” – ucigaşii suprimatorilor de spermatozoizi 119
Secta raelită a demarat clonarea umană într-un laborator secret din SUA 121
FDA se opune 121
SUA nu vor clonare 122
Magia Voodoo, fabrică de zombi 123
Morţii rătăcitori 124
Medicina, neputincioasă în faţa magiei voodoo 125
Bokorul – preotul negru 125
Pactul cu Satana 126
Otrava şi halucinogenele – cheia zombificării 127
Morţii, decapitaţi pentru a fi salvaţi 128
Suflete zombificate 129
Cele şapte păcate ale religiei voodoo 130
Voodoo – magia morţii 131
La Omoro vin femeile măritate 131
Servitoare şi victimă 132
Mortul care vorbeşte 133
Moartea lui Moses 133
Orgie, cadavre şi dispariţii 134
Rioko Nabai a fost mai puternic 134
Vrăjile voodoo scufundă un feribot în Haiti 135
Un muzician şi iubita lui au fost ucişi de un vrăjitor voodoo 136
Macumba, amestec de magie neagră, cruzime şi primitivism 139
Ucigaşii de preoţi voodoo au tăiat victimele în bucăţi 141
Luptătorii zombi. O legendă acoperită de negura vremurilor 142
Un arheolog care dorea putere 143
Fuga în America 143
Invincibilii luptători zombi 144
Poliţia spaniolă distruge o reţea de crimă organizată ce folosea ritualuri „wudu” 145
Prostituţie şi magie neagră 146
Asasinate esoterice 148

Manifestări frapante de tip „Poltergeist” 148
Execuţia „vrăjitoarei” 148
Furia lui Romasanta, „omul-lup” 150
Un vraci indonezian ucide 150
Mormonii sau „Biserica lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Zilele din urmă”. Escroci cu faţă pioasă. De unde Mormonii? 152
Revelaţia unor cifre 153
Scrisoare incriminatoare 154
Poligamia 155
Nepoata, a 15-a soţie a unchiului. Femeile şi morala lor la mormoni 157
Un comis voiajor de... suflete 159
Biserica reformată din Olanda forţează femeile să rămână însărcinate înainte de nuntă 160
Secta „Sex fără frontiere” 161
Secta „Amorului liber” 162
După ce îi convingea să se sinucidă, îi sodomiza satisfăcându-şi poftele bolnave 164
„Am fost o prostituată sacră” 166
Coşmarul unei foste sectante 166
Secta „Copiii lui Dumnezeu” şi prostituţia sacră 167
Sectanţii practică lesbianismul şi homosexualitatea în grup 169
Biserica sexului 171
O preoteasă susţine că a primit în ea dragostea a 3472 de bine credincioşi 171
Mutilarea sexuală – un ritual iniţiatic într-o sectă religioasă 172
Templul desfrâului 172
Secta „Plăcerile Iadului” a fost interzisă 173
Un proxenet şi escroc a înfiinţat Secta „Biserica Messalinelor” 175
„Demonii sfinţi” sau religia de noapte 176
Cultul „Dragostea liberă şi totală” sau escrocherie, prostituţie şi crimă 177
PARTEA A II-A SATANISMUL – UN PERICOL MONDIAL 184

Scopul lui Satan în interpretarea textelor religioase 186
Evoluţia Satanismului 187
„Biserica lui Satan” 188
„Biblia Satanică” 189
Sexul satanic 192
Semnele fiarei îi anunţă prezenţa iminentă 193
Batjocorirea Bibliei creştine 195
Consumul de droguri, promotor al satanismului 196
Epidemia satanistă 197
Tehno-magia, vârful de lance al „distracţiilor satanice” 199
Liturghia neagră: infanticide şi orgii rituale 201
Membrul unei secte satanice a profanat peste 30 de morminte 204
Un satanist american a incendiat peste 50 de biserici 205
Dezmăţ demenţial 207
Împuşcată, la 17 ani, de doi stanişti pentru crezul ei în Dumnezeu. Tânăra a devenit, în America, primul martir al Bisericii protestante, în ultimii 400 de ani. 208
ALESELE LUI SATAN 210
Din „culisele” slujitorilor lui Satan 212
Padre Juan, călugărul lui Christos 212
Incesturile preotului satanist 213
Femeile sataniste 215
Crime şi necrofilii 216
Ritualul iniţierii bărbaţilor 217
Ritualul iniţierii femeilor 219
Cununaţi de Lucifer 219
„Bestia” 222
Excremente pe un covor persan 222
Viciul şi plăcerile, ca filosofie de viaţă 223
Semnele lui: magia, sexul, drogurile 224
„A face ce vrei e toată legea” 225
Pâine din făină, miere, vin şi sânge menstrual 226
Ultimele lui cuvinte: „Sunt terminat!” 227
O tânără a fost transformată în sclavă sexuală a

sectei satanice „Devil’s Cross” 228
„Anticristul” era un periculos maniac sexual 232
„Copiii Lumii de Apoi” 234
Sataniştii poftesc la sâni şi organe sexuale 238
„Îngerii Sodomei” 239
Reverendul Jan Ash, „eminenţa cenuşie” a sataniştilor 240
Şantaj cu imagini video compromiţătoare 241
Un şarpe enigmatic şi tăcut 242
Resocializaţi de comunitatea „Papa Ioan al XXIII” 243
Secta „Hal Bon” 243
Prostituatele agăţau bărbaţi, iar secta îi omora pentru a le extirpa testiculele 243
Răpiri şi violuri în numele diavolului 245
Membrii unei secte satanice au violat 12 fecioare 248
Îngropată pe maidan 251
Două fecioare au fost violate şi arse în numele lui Satan 252
Un profesor de religie a violat opt eleve, supunându-le ritualurilor satanice 254
Un profesor satanist a violat o elevă şi i-a ucis copilul 255
O fetiţă este ucisă de trei adolescenţi satanişti fiindcă era virgină 257
„Am tras-o în ţeapă ca Dracula” 258
CRANIILE INTONAU IMNURI DEDICATE SATANEI 259
Secta „Fiii lui Satan” ucide dragostea 260
„Satan cu ţâţe mari” 263
Satanista sado-masochistă 264
„Surorile satanice” 265
DIAVOLUL A MURIT, TRĂIASCĂ… LILITH! 266
Preotesele Satanei 269
„Stăpâna focului din infern” 270
Un joc criminal – ruleta morţii se opreşte la numărul 666 272
„Episcopul negru” determina tinerii polonezi la sinucidere 273

Torţele umane, lumânările Satanei 275
Un tânăr satanist a fost ucis de doi prieteni la cererea sa 276
Un proces care a zguduit toată America 278
„Nepotul lui Satan” – ucigaş cu 11 copii 280
Preotul cultului satanist „Căldura inimii” a fost linşat şi mistuit de flăcări 281
Sataniştii îşi oferă copiii diavolului 284
„Copiii Satanei” 285
Amanta lui Satan se spăla cu sânge 287
Fieda, martora Satanei 288
Furat din maternitate şi recuperat din gunoaie 289
Un botez satanic – electrocutarea în cada de baie a propriului copil 291
Satanism cu urmări ucigaşe 293
Cu ajutorul marionetelor atrăgea copiii spre satanism 294
Sub jurământul lui Satan: copiii asasini 295
Indramana – zeiţa vampir 297
„Femeia Diavolului” ucide un bărbat pentru a-i bea sângele 299
„Seniorii haosului” 299
O noapte potrivită pentru a muri 299
Adoratorii Satanei 300
Geniul asasin 301
„Robotul morţii” şi „Bursierul” 301
„Declaraţie de război” 302
Templul diavolului „Noor” 303
Val de crime în numele Satanei 304
Violenţa naşte violenţă 306
Bătut cu centura 306
Piromanii 307
Sângerosu cere sânge 307
Omorât cu pietre 308
Durere şi sacrificii 308
Biciuirea bunătăţii 309
Zeul Amor... 309
...şi pregătirea micului ucigaş 310

Crima 310
Secta „Slujitorii întunericului” 312
Un cuplu de satanişti au ucis doi tineri pentru a-şi trata copilul bolnav cu carne şi sânge de om. 312
Secta „Demonul negru” 314
Un satanist susţine că sufletul fostei neveste i-a poruncit să ucidă. 314
Membrii sectei „Black” au fost executaţi prin spânzurare. Ei au ucis în ritualuri 17 copii cu vârste cuprinse între şapte luni şi trei ani. 314
Sataniştii îşi arată colţii 316
Bestiile sataniste din Matamoros 318
Trafic de droguri asezonat cu magie neagră 318
„Diavolii” internaţionali 323
„Focul purificator” cere sânge de om 324
Gradul scăzut de cultură şi exodul populaţiei spre satanism. 325
Mărturisirile unui cuplu de asasini satanişti au şocat Germania 326
Remuşcările ar fi o jignire la adresa Satanei 327
„Loveşte-l în inimă!” 327
Casa Diavolului 328
Femeia-vampir 328
Daniel soţul perfect 329
Manuela a fost prietenă cu „Omul-Leopard” 329
Epilog 330
Un preot, victimă a ritualurilor satanice 331
O satanistă, asistentă medicală, ucide 9 pacienţi în numele Diavolului 332
„Pândarul de noapte” 333
Şi-a omorât amanta în cadrul unul ritual satanic 335
Prindeţi diavolul!! 338
Satan îi comanda câte două ofrande pe an 342
Secta „Luciferienii mileniului III” 344
Zguduitoarele mărturisiri ale unei sataniste 344
„Bărbaţii iadului” ucid în numele lui Satan 347
„Îngerii negri” 349
Moarte şi sânge în „Lumea întunericului” 351

Meniu apocaliptic: ciorbă de arsenic, budincă de cianură 353
„Bestiile lui Satan” şi trei asasinate care au zguduit Italia 354
Cadavrele din pădure 355
Sacrificată 355
5.000 de membri 356
„Adoratorii lui Satan” – ucigaşi sadici care depăşesc orice închipuire 356
Crimă satanistă… antiseismică 357
Se automutilau, apoi se cinsteau cu sângele scurs 358
„Luciferienii Ku Klux Klan” 359
„Clanul satanic al lui Shiva” 361
Alte măşti, acelaşi mesaj 361
O poliţistă a demascat o sectă satanică, lăsându-se racolată de membrii acesteia 362
Sectă satanică distrusă de fundamentaliştii islamici 366
Şi-a măcelărit familia în numele diavolului 368
La asemenea monstruozităţi, pedeapsa a fost firească: moartea prin împuşcare 369
Trei adepţi ai unei secte satanice au ucis un elev 371
Un adolescent satanist şi-a ucis vecinul şi l-a făcut bucăţi 373
Ca să aducă o jertfă de sânge Satanei, o tânără îşi ucide mama 374
„Cavalerii cercului negru” 375
Şi-a satisfăcut pofta de sânge 377
Şi-a omorât fiica printr-un ritual satanic, apoi s-a sinucis 378
„Îngerii iadului” 381
„Diavolii roşii” şi „Exterminatorii” – aproape de satanişti şi neonazişti 381
Afiliaţi la „White Supremaţists” 382
Ritualuri de iniţiere umilitoare, degradante… 383
„Ghostriders” – o altă faţă a motocicliştilor infernali 384

Secta „Capetelor rase” sau slujitorii Diavolului 385
Secta capetelor rase, a răpitorilor de copii 387
„Capetele rase” sau satanismul nazist 389
Hitler s-a reîncarnat în SUA şi patronează crime în Germania 390
Gruparea „Simara” – pact cu Diavolul şi aderenţă la neofascism 392
Satanismul invadează leagănul latinităţii 394
Ritualuri vrăjitoreşti satanice şi magie neagră „La văduva veselă” 396
Sânge pentru magia neagră 397
Magia neagră face victime în Brazilia 399
Protagonista unui serial brazilian este ucisă într-un ritual de magie neagră 400
O actriţă de succes 400
Un june-prim bizar şi complexat 401
O nevastă geloasă 401
Un cuplu unit prin magie neagră 402
Ultima zi din viaţa Danielei 403
Descoperirea cadavrului 404
Asasinii sunt descoperiţi 404
Un pact diabolic 405
„Împărăteasa şerpilor” 405
Credinţa, în lupta cu şarpele satanic 407
Satan – chemarea şi gonirea dracilor 408
Posedatele de la Loudun 410
Sectele criminale 415
Secta „exorciştilor” 416
O femeie bătută până la moarte de un exorcist înrăit 418
Ritual mortal de exorcizare 424
Lupta cu… Satana 425
Un caz unic în istoria criminalisticii 426
Exorcism criminal: arderea copilului în cuptor 427
„Marele exorcism” sau moartea prin inaniţie 428
Cum puteţi afla dacă vecinul dumneavoastră şi-a vândut sufletul lui Satan 429
PARTEA A III-A SATANISMUL – UN PERICOL

NAŢIONAL 432
Federaţii naţionale sataniste 434
Spre infern pe „Scara lui Satan” 436
O nouă eră mondială, dominată de Lucifer 437
„Noua Acropolă” 438
Nouă femei 439
Sub semnul libertăţii religioase 440
Adepţii „Noii Ere”, consumatori şi distribuitori de stupefiante 441
Grupările sataniste urmăresc unificarea lor 443
Sinucigaşii – slugile lui Satan... 443
Botezuri satanice „La grotă” 444
Elevi şi amanţi 446
Exerciţii de sinucidere 447
Liturghii sataniste nocturne 450
Avertismentele biletelor de adio 451
Operaţiunea „Lucifer” 452
Probleme de doctrină satanică 453
Identificarea primului mentor satanist 454
Liceene rodate ca... amante 456
„Aduceţi ura, dezbinarea, haosul!” 457
Veniţi prin sinucidere la Satan! 458
Fanatismul luciferic 461
Dublu asasinat pe altarul lui Satan 462
„Aşa puteam face dreptate, ucigând-o pe mama!” 465
Autorul triplului asasinat din strada Ozana frecventa secta lui Satan 466
„Satana m-a îndemnat să-mi ucid copilul” 467
„Aminul” satanic 468
SRI atenţionează 468